

אבי הנחל חלק א

חלק

א' • א. • ב. • ג. • ד. • ה. • ו. • ז. • ח. • ט. • י. • יא. • יב. • יג. • יד. • טו. • טז. • יז.
יח. • יט. • כ. • כא. • כב. • כג. • כד. • כה. • כו. • כז. • כח. • כט. • תפלה • ל. • לא.
לב. • לג. • לד. • לה. • לו. • לז. • לח. • לט. • מ. • מא. • מב. • מג. • מד. • מה. • מו.
מז. • מח. • מט. • נ. • נא. • נב. • נג. • נד. • נה. • נו. • נז. • נח. • נט. • ס. • סא. • סב.
סג. • סד. • סה. • סו. • סז. • סח. • סט. • ע. • עא. • עב. • עג. • עד. • עה. • עו. • עז.
עת. • עט. • פ. • פא. • פב. • פג. • פד. • פה. • פו. • פז. • פח. • פט. • צ. • צא. • צב. • צג.
צד. • צה. • צו. • צז. • צח. • צט. • ק. • קא. • קב. • קג. • קד. • קה. • קו. • קז. • קח
. • קט. • קי. • קיא. • קיב. • קיג. • קיד. • קטו. • קטז. • קיז. • קיח. • קיט. • השמטה

ספר אבי הנחל

חלק א'

א.

ב.

ג.

ד.

ה.

ו.

ז.

ח.

ט.

י.

יא.

יב.

יג.

יד.

טו.

טז.

יז.

יח.

יט.

כ.

כא.

כב.

כג.

כד.

כה.

כו.

כז.

כח.

כט.

תפלה

ל.

לא.

לב.

לג.

לד.

לה.

לו.

לז.

לח.

לט.

מ.

מא.

מב.

מג.

מד.

מה.

מו.

מז.

מח.

מט.

נ.

נא.

נב.

נג.

נד.

נה.

נו.

נז.

נח.

נט.

ס.

סא.

סב.

סג.

סד.

סה.

סו.

סז.

סח.

סט.

ע.

עא.

עב.

עג.

עד.

עה.

עו.

עז.

עח.

עט.

פ.

פא.

פב.

פג.

פד.

פה.

פו.

פז.

פח.

פט.

צ.

צא.

צב.

צג.

צד.

צה.

צו.

צז.

צח.

צט.

ק.

קא.

קב.

קג.

קד.

קה.

קו.

קז.

קח.

קט.

קי.

קיא.

קיב.

קיג.

קיד.

קטו.

קטז.

קיז.

קיח.

ק"ט.

השמטה

הנחל

אב"י

ספר

חלק א'

בוקע רקיעים, רשום עמק בלב אלפים.

מכתבים קדושים שרבים נכתבו במסירות נפש על-ידי רבי ישראל דב
אודסר, ונאגדו יחד לספר הנקרא על שמו, ישראל בער אודסר, הנחל.

כל מכתב ומכתב הוא פאגרת הנכתבת לכל אחד ואחד מישראל, שם
ימצא הקורא כל מיני עצות וישועות שצריך בכל יום ובכל עת.

ספר פלא אשר הוא טובה גדולה לכלל ישראל ועתיד להיות חביב וחשוב
בדורות הבאים אחרינו, הזורק על ישראל מימי אמת טהורים זכים
וצחים המטהרים מכל הטמאות והזהמות, הקורא ומגלה מי האיש
החפץ חיים, יקשר עצמו אל הבחיר מבחירי הצדיקים, הנחל נובע מקור
חכמה, שעל-גדו תבוא הגאלה, במהרה בימינו.

א.

ב"ה, יום ה' פקודי, כ"ז אדר א' התשי"ז, טבריא.

חיים טובים חיים ארכים לכבוד אוצר החכמה והמדע, מבקש אמת מחפש אמונה, ידידי כנפשי. יהי ה' עמו ויפקח את לבו ועיניו ואזניו, ויראה וישמע ויבין האמת.

טוב להודות לה' אשר סבב בנפלאות השגחתו שהצלחתי להפיר את גדלת ויקר מעלתו הרם אחרי כמה שנים ששמעתי משמו הטוב, ומאז נכספתי מאד להתנדע עמו ולא עלתה בידי. אך תשוקתו החזקה אל האמת היה הגורם שסבב ה' בחסדו נפלאות שזכיתי לראותו ולהתקשר אתו באהבים אהבת אמת, לדעתי גנוז בזה רמזים המשמעים לכמה פנים יפות. למרות שבאמת איש פשוט לגמרי אני, אולם עץ קטן יכול להדליק ולהבעיר עץ גדול מאד. ואם אמנם אנו בדיוטא התחתונה בשפל המדרגה מאד, כמו שאנחנו יודעים בעצמנו שאין פנינו יפות כלל, כי הרוח סערה וענן גדול מסעיר ומחשיך מאד, בפרט בימינו אלה, אך כבר הקדים לנו ה' יתברך רפואה ותקון גמור על-ידי נהרות ונחלי החכמה האמתית של הצדיק האמת, וכל מי שיסתיר את עצמו בצל כנפיו וילך על-פי דרכי תורתו, וישליך מאתו כל החכמות, ויסלק דעתו לגמרי כאלו אין לו שום שכל בלעדי אשר יקבל מהצדיק, בודאי יהיה לו תקון גמור בתכלית השלמות יהיה מי שיהיה.

רבנו הקדוש ז"ל קדם הסתלקותו היה מתאנח וצועק מאד בקולות משנות ואנחות וצעקות גדולות על הכפירות ואפיקורסות שעתיד להתפשט בעולם, כי זו הרעה הגדולה מכל הרעות והצרות שבעולם, אין רע מזה רחמנא ליצלו. ואז היו אנשיו מתאנחים לפניו מאד כאומרים, מה נעשה ועל מי יעזב אותנו. והשיב, "מה לכם לדאג מאחר שאני הולך לפניכם וכו'", וגלה דעתו בפרוש וברמז שכל מה שעסק עם אנשי שלומו המקרבין אליו - הוא את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה, דהינו אף עם הדורות העתידין לבוא. ואמר, "רק אתם תחזיקו עצמכם יחד באחדות והתחברות ואהבת חברים אז תהיו אנשים כשרים, ולא כשרים בלבד אלא אפלו צדיקים וטובים תהיו, כי ה' יתברך יעזר לי בודאי שיהיה כרצוני כאשר רציתי מכבר, כי בעזרת ה' יתברך גמרתי ואגמר כרצוני בודאי" ("איך האב אויס גיפירט און וועל אויס פירן"). ואמר שכל מי שיגע ויתחבר לאחד מאנשי שלומו בודאי יהיה איש כשר באמת, ולא איש כשר בלבד אלא אפלו צדיק גמור כמו שאני רוצה.

בראש השנה האחרון שקדם הסתלקותו אמר רבנו הקדוש ז"ל התורה הנוראה 'תקעו תוכחה', מבאר שם שצריכין לבקש ולחפש מאד מאד את הרוח הקדש רוח נבואה של הצדיק המנהיג האמת שעקר שלמות האמונה שהיא עקר היהדות על-ידו דיקא. ואז אחר אמירת התורה הנ"ל הזהיר אותי ביותר לכתב אזהרה הגדולה הזאת שכל אדם שבעולם מגדול ועד קטן צריכין להזהר בזה מאד, וצריכין להזהיר ולהזכיר אותם אזהרה זאת אלפים פעמים שיזכרו מאד בכל יום ויום לחפש ולבקש הרבה את הצדיק המנהיג האמת שיש לו רוח נבואה רוח הקדש שיוכל לתקנם באמת לנצח. כי בודאי אין החפוש והבקשה אחרי הגוף הגשמי

שֶׁל הַצְדִּיק כִּי אִם אַחֲרֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שָׁלוֹ, שְׁעַל-יָדַי זֶה עֵקֶר תִּקְוֹנוֹ. וְזֶה צְרִיכִין לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ תְּמִיד, כִּי מִמָּה נִפְשָׁד, אִם לֹא מִצֵּאוֹ עֲדִין כָּלֹל - בְּוַדַּאי הוּא צְרִיךְ לִילָךְ עַל יָדָיו וְעַל רַגְלָיו לְבַקֵּשׁוּ וּלְחַפֵּשׁוּ בְּכָל כַּחוֹ בְּכָל הָעוֹלָם מְקַצֶּה וְעַד קֶצֶה כָּל יָמָיו אֲשֶׁר הוּא חַי עַל פְּנֵי הָאָדָמָה, אוֹלֵי יוֹכֵל לְמַצֵּא חַיֵּי נִפְשׁוֹ לְנִצְחַח עַל-כָּל-פְּנִים יוֹם אֶחָד אוֹ שְׁעָה לְפָנָי מוֹתוֹ. וְאִם כָּבֵר נִדְמָה לוֹ שֶׁמִּצֵּא אֶת הַצְדִּיק הָאֵמֶת, בְּוַדַּאי זֶה צְרִיךְ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי יָכוֹל לְהִיטֵל שֶׁהוּא אֵצֶל הַצְדִּיק וְעֲדִין אוֹרוֹ חָשׂוּךְ אֵצֶלוֹ וְאֵינוֹ מְרַגֵּישׁ נְעִימוֹת אֵמֶת עֲצוּתוֹ הַקְּדוּשִׁים, וּמַחֲמַת זֶה הוּא רְחוּק מִתְקִינוֹ, וְלָזֶה צְרִיךְ יְגִיעָה גְדוֹלָה וְחִפּוּשׁ הַרְבֵּה עַד שֶׁיִּמְצֵא. וְאִם יִחַפֵּשׂ בְּאֵמֶת בְּוַדַּאי יִמְצֵא.

עַל-יָדַי הַתְּקָרְבוֹת לְצְדִיק הָאֵמֶת נִפְסָק זְהֻמַּת הַנְּחָשׁ, וְלַהֲפֹךְ עַל-יָדַי מְנַהֵג שֶׁל שֶׁקֶר מִתְגַּבֵּר הַזְּהֻמָּא.

יֵשׁ צְדִיק שֶׁהוּא גְדוֹל בְּמַעֲלָה כָּל-כָּדָד עַד שֶׁאֵינוֹ מְקַנָּא שׁוֹם צְדִיק לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא רַק אוֹתוֹ לְבַדּוֹ יִתְבַּרֵךְ, בְּחִינַת "בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי".

עֵקֶר גְּדֻלַּת הַצְדִּיק בְּחַיָּיו וְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁיִּמְשִׁיךְ וְיֵאִיר הָאוֹר וְהַחַיּוֹת הָעֲלִיּוֹן מְאֹד, דְּהֵינּוּ הַתְּגָלוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ גַּם בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי הַזֶּה אֲפֹלוּ בְּתַכְלִית הַמְּדַרְגּוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת וְהַמְּגַשְׁמִים מְאֹד, עַד שֶׁיָּכוֹל לְהַגְבִּיחַ גַּם כָּל הַנוֹפְלִים וְהַמְּגַשְׁמִים בְּיוֹתֵר, עַד שֶׁיִּתְקַיֵּם "וַיֵּדַע כָּל פְּעוּל כִּי אֵתָּה פְּעַלְתָּו" וְכוּ'.

עַל-יָדַי הַתְּקָרְבוֹת לְהַצְדִּיק זֹכִיךְ לְאֵמוּנָה וְנִתְבַּטְּלִין הַכְּפִירוֹת.

עֵקֶר הַהֲתַקְשְׁרוֹת הֵיא אֶהְבָּה, שְׂיֵאֵהֵב אֶת הַצְדִּיק אֶהְבָּה שְׂלֵמָה, שְׂיֵהֵיחָ "נִפְשׁוֹ קְשׁוּרָה בְּנִפְשׁוֹ".

צְרִיךְ לָזַהֵר מְאֹד לְגַרֵּשׁ מִקְרָבוֹ הָרוּחַ שְׁטוּת מַה שֶׁלְּבוֹ מְלֵא מְרוּחַ שְׁטוּת הַדְּבוּק בּוֹ, וְעַל-יָדַי שְׂנֵיתֵקֶשֶׁר לְהַצְדִּיק הָאֵמֶת, הֵינּוּ שְׂיֵאֵהֵב אֶת הַצְדִּיק אֶהְבָּת נִפְשׁוֹ, עַל-יָדַי זֶה מְגַרֵּשׁ בְּמַהִירוֹת גְּדוֹל אֶת הָרוּחַ שְׁטוּת מִקְרָבוֹ, וְעַל-יָדַי זֶה זֹכָה לְלֵב נִשְׁבָּר.

הַצְדִּיק הָאֵמֶת נִגְדַּד הָעוֹלָם הוּא בְּחִינַת רֵאשׁ, וְהָעוֹלָם נִגְדָדוּ הֵם בְּחִינַת גּוֹף, וְעֵקֶר הַתְּקוּן כְּשֶׁזֹּכִיךְ לְהִיטֵל מִקְרָב וּמִקְשָׁר לְהַצְדִּיק כְּמוֹ הַגּוֹף עִם הָרֵאשׁ, שְׂעֵקֶר הַחַיּוֹת שֶׁבְּכָל הָאֵיבָרִים הוּא רַק מִהָרֵאשׁ.

צְרִיכִין בְּכָל דּוֹר וְדוֹר לְשׁוֹטֵט וּלְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ מְאֹד מְאֹד אֶת הַצְדִּיק הָאֵמֶת בְּכָל מִינֵי חִפּוּשׁ בְּמִסִּירוֹת נִפְשׁ מִמֶּשׁ, כִּי עֵקֶר הַחַיּוֹת וְהַקִּיּוּם וְהַשְּׂאֲרִית שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל וְכָל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים בָּהֶם, הַכֹּל עַל-יָדַי הַצְדִּיק הָאֵמֶת שֶׁזֹּכִיךְ יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּשׁוּ וּלְחַפֵּשׁוּ בְּכָל מִינֵי חִפּוּשׁ בְּמִסִּירַת נִפְשׁ מִמֶּשׁ עַד שְׂמוֹצְאִין אוֹתוֹ וּמִתְקַרְבִּים אֵלָיו, וְעַל-יָדַי זֶה זֹכִיךְ לְאֵמוּנָה וְנִתְבַּטְּלִין הַכְּפִירוֹת, וְעַל-יָדַי זֶה זֹכִיךְ לְגֵאֲלָה שְׂלֵמָה וּלְהַשִּׁיר שְׂיֵתַעַר לְעֵתִיד. אֲשֶׁרִי הַזֹּכָה וּמַחֲכָה וּמְשִׁתַּקֵּק לָזֶה בְּאֵמֶת.

על-ידי מחלקת על הצדיק שוכחין את התורה.

ביאת המשיח תלוי בקרבת הצדיק.

רבוי החכמות, בפרט חכמת הפילוסופי, מזיקים מאד מאד לכל העולם יותר מנחשים ועקרבים ומכל מיני חיות רעות ומזיקים שבעולם, כי הם מזיקים לאמונה הקדושה שהיא יסוד הכל.

על-ידי שדוברים על הצדיק, על-ידי זה נתגבר הפילוסופי בעולם, וכן להפך.

עקר עלית הנפש ושלמותה הוא כשנכללן נפשות ישראל באחדות אחד.

על-ידי אהבה ושלוש ואחדות שבין ישראל, על-ידי זה נמתקין כל הדינים, ונתבטלן כל הכפירות, ונכנע ונתבטל חכמת הטבע, ונתגלה אמונת הרצון בעולם לידע ולהאמין שהכל מתנהג רק ברצונו יתברך.

על-ידי השלוש שיש בין בני-אדם והם חוקרים ומסבירים זה לזה האמת, על-ידי זה משליך כל איש שקר אלילי כספו ומקרב את עצמו אל האמת, ולפי השלוש שבדור כן יכולין למשך את כל העולם לעבודתו יתברך לעבדו שכם אחד, וככל ששליכו את אלילי כספם וזהבם ויתפללו אל ה' לבד.

מעלת הקבוצ של ישראל האוחזין עצמן בהצדיק האמת באהבה ואחדות גדול, ובתכלית השלוש האמת, וממשיכין על עצמן בכל עת הארת הדעת הקדוש שלו, ומתקבצין ומתועדוין בכל עת לדבר זה עם זה ביראת שמים, ומהארת הדעת הקדוש שעוסק הצדיק הנ"ל להאיר בהם, הקבוצ הזה הוא יקר ונעלה מאד ועל-ידי זה הקבוצ תהיה הגאולה במהרה בימינו ויבוא משיח ויתקן הכל בשלמות.

על-ידי האמת העולם נשמר מכל הזקות. האמת הוא פודה מכל הצרות. כשיש אמת יש שלום. כשאין אמת אין חסד. על-ידי אמת יזכה לשם עולם. מי ששומר את עצמו משקר הוא מנצח תמיד. על-ידי ענוה תזכה לאמונה. על-ידי אמונה יכול להבין את ה' יתברך. על-ידי אמונה הקדוש ברוך הוא יסלח לך על עוונותיך. לא תבנה ירושלים עד שיהיה שלום בין ישראל. אין בית המקדש נבנה עד שתכלה גאולה. על-ידי אחדות שיהיה בישראל יבוא משיח. על-ידי אמונה נתבטלן הגזרות שאמות גוזרין על ישראל.

אבקש סליחתו שלא שלחתי עדין הספרים הקדושים, כי הייתי חולה ועברו עלי יסורים קשים לא עליך, ובודאי הכל לטובה. גם עכשו עדין אני חלוש כח מאד, והתגברתי בכל כחתי לכתב קצת דבורים קדושים שיש בהם כדי להחיות ולהשיב את כל העולם.

מעַת שְׁנִפְרְדְּנוּ לֹא שְׂכַחְתִּי אוֹתוֹ כִּי אֶהְבֶּתוּ חֲקוּקָה בְּעֵמֶק לְבִי בְּאַהֲבָה רַבָּה וְאַהֲבַת עוֹלָם, וְאֲנִי מִתְגַּעְגֵּעַ וּמִשְׁתוֹקֵק אֵלָיו תָּמִיד לְהִתְקַשֵּׁר אִתּוֹ בְּשִׁבְת אַחִים גַּם יַחַד. אֲנִי מִתְפַּלֵּל תָּמִיד עֲבוּרוֹ שִׁיזְכֶּה לְרֹאוֹת בְּתַפְאֶרֶת אֹר הַשֶּׁמֶשׁ הַקְדוֹשׁ הַמְאִיר עִכְשָׁו בְּעוֹלָם, וּלְהַעֲבִיר וּלְסַלֵּק הָעֲנָנִים הַמְחַשְׁיכִים אֶת אֹר הַשֶּׁמֶשׁ, בְּאֶפֶן שֶׁנִּזְכֶּה לְצֵאת מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה, מִחֲשָׁד לְאוֹר גְּדוֹל, וּכְאוֹר בְּקָר יִזְרַח עָלֵינוּ שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמְרֹפֵא בְּכַנְפֶיהָ.

בְּרִגְשֵׁי כְבוֹד וַיִּקָּר הַנְּנִי דוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וּשְׁלוֹם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמוֹ הַנְּלוּיִם אֵלָיו, בְּפֶרֶט לִידִידֵנוּ הַנְּעִים וְהַנְּחֻמָּד וְכוּ'... אֲשֶׁר זָכָה לְאוֹר הַתּוֹרוֹת וְהַתְּפִלוֹת וּבִודָאֵי יַעֲשׂוּ בּוֹ פְּעֻלוֹת לְטוֹבָה אִם יִטָּה אֲזַנְיוֹ וְלִבּוֹ אֵלֵיהֶם.

הַמְּחַכָּה וּמְצַפֶּה לְתִשׁוּבַתּוֹ הַמְּהִירָה. נָא לִשְׁמֹר אֶת הַמְּכַתֵּב, כִּי אֶקְוֶה בְּקֶרֶב לְהִתְרַאוֹת, וַיֵּשׁ לִי מָה לְבָאֵר בְּעַל-פֶּה.

יִשְׂרָאֵל דֵּב אוֹדָסֶר

בֵּית זְלָמֹן אוֹדָסֶר, טְבֵרְיָא.

ב"ה, יוֹם שְׁנֵי חֹג הָעֲצֻמָּאוֹת תְּשִׁי"ז. זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה' עִמָּנוּ נִסִּים וְנִפְלְאוֹת לְמַעַן יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם, נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בִּישׁוּעָתוֹ, וְנוֹדָה וְנִהַלֵּל לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ. כֵּן יִגְמֹר עִמָּנוּ הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה שְׂאִין גְּלוֹת אַחֲרֶיהָ.

לְכָבוֹד יְדִידֵי יְקִירֵי וְחַבִּיבֵי הַנְּעִים, אִישׁ מִשְׁכִּיל וְחָכֵם לְהַבְחִין וּלְהַבִּין הָאֱמֶת, שְׁלוֹם וְחַיִּים לְנֶצַח.

מִתּוֹךְ הַשְּׁתוֹקֵקוֹת וְגִעְגּוּעִים וְאַהֲבָה רַבָּה אֶהְבַּת אֱמֶת שְׂאִינוֹ תְלוּי בְּדָבָר בְּטֵל, וְלֹא יִכָּבֵה לְעוֹלָם, הַרִינִי בְּזֶה לְשַׁמַּח אֶת לְבוֹ הַזֶּה בְּמַעַט מְטַעֲמִים וּמַעֲדָנִים יְקָרִים אֲשֶׁר אֶהֱב נִפְשׁוֹ, דְּבָרִים מְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ מְאִירִים עֵינָיִם, וּמְשִׁיבִים אֶת הַנֶּפֶשׁ מְדַרְכֵי מִיתָה לְדַרְכֵי חַיִּים, הַנוֹבְעִים מִמְּקוֹר הַחֲכָמָה שְׁגֵלָה אֹר הָאוֹרוֹת הַגְּנוּזִי רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא זַ"ל.

קִדְּם כָּל אֲכָפִיל וְאַשְׁלֵשׁ אֶת תּוֹדָתִי הָעֵמֶקָה מִקְרָב לֵב אֱמֶת עַל נְדָבַת לְבוֹ הַטָּהוֹר סָד עֲשָׂרָה לִי שֶׁקִּבַּלְתִּי מִמָּנוּ בְּחֻדְשׁ הָעֵבֶר, וַיֵּדַע כִּי תִכְף נְתַתִּי כָּל הַסְּכּוּם הַנִּי"ל לִידֵי רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ זַ"ל לְפָדְיוֹן נִפְשׁוֹ, הִינּוּ בְּקַפַּת הַצְּדָקָה לְעֲנִינָיו הַקְּדוֹשִׁים, לְזָכוֹת הַרְּבִים. וְאֲנִי מַעֲתִיר וּמְקוֹה כִּי בְּגִלְל הַדְּבָר הַזֶּה יְבָרְכֵהוּ ה' מִצִּיּוֹן בְּחַיִּים אֲרַפִּים וְכָל טוֹב, וַיַּחֲדֵשׁ נִפְשׁוֹ לְטוֹבָה בְּאֶפֶן

שְׁיִרְגִישׁ הַיֵּטֵב בְּלִבּוֹ וּמַחוֹ וּבְכָל עֲצָמוֹתָיו נְעִימַת מְתִיקַת אֹר הַדַּעַת שֶׁל
הַצַּדִּיק הָאֵמֶת הַמֵּאִיר גַּם עֲכָשׁוּ כְּשֶׁמֶשׁ בַּצְּהָרִים בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, עַד
שִׁיזְכֶּה בְּחַיָּיו לְתַקֵּן הַכֹּל בְּתַכְלִית הַתַּקּוּן וְלַהֲפִיךְ כָּל הָעוֹנוֹת לְזָכוֹת.

הָאֵמֶת אֶגִּיד שְׁזַמֵּן רַב הָיִיתִי בְּשִׂמְחָה וְנַחַת גְּדוֹל בְּרֵאוֹתַי בְּעֵינַי שֶׁיֵּשׁ לוֹ
זְכוֹת לְדַבֵּר יָקָר וְנִפְלָא וְנַעֲלָה לְעִילָא וְלַעִילָא שְׂאִין לְמַעֲלָה הַיָּמֵנוּ.

מִי שֶׁחָפֵץ בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ וְאֵינוֹ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ, יְכוֹל לְהַבִּין מֵרְחוֹק הֵיכֵן
הַדַּעַת הָאֵמֶתִי שְׂרָאוֹי לְסַמֵּךְ עָלָיו וְלַהֲאֲמִין בּוֹ, וּמִי הֵם הַצַּדִּיקִים
וְהַכְּשָׁרִים בְּאֵמֶת, וּלְמִי רְאוֹי לְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּאֵמֶת.

עֵקֶר תַּקּוּן וְכִפְרַת כָּל הָעוֹנוֹת, הוּא רַק עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שְׁעוֹסֵק
לְהַמְשִׁיךְ אֹרוֹת הַמְּקִיפִין וְלַהֲאִיר הַדַּעַת בְּיִשְׂרָאֵל שְׁעַל-יְדֵי זֶה מוֹצִיאֵם
מֵעוֹנוֹת, וְלֹא דֵי שְׂמֵצִיל אֶת יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי זֶה מֵעוֹנוֹת אֵף גַּם יֵשׁ לוֹ כַּח
כְּבִיכּוֹל לְכַפֵּר עוֹנוֹת, כִּי אֹרוֹת הַמְּקִיפִין שְׁלוֹ הֵם בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא,
בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, בְּחִינַת יוֹם כְּפוּרִים שְׁשֵׁם נִתְּכַפְּרִין כָּל הָעוֹנוֹת, וְנִתְּהַפְּכִין
שֵׁם כָּל הָעוֹנוֹת לְזָכוֹת.

כָּל אֶחָד כְּפִי מַה שֶׁיִּוָּדַע בְּנַפְשׁוֹ גְּדֹל פְּחִיתוּתוֹ וְגְדֹל רְחוּקוֹ שֶׁנִּתְּרַחַק מְאֹד
מֵה' יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ-כֵן הוּא צָרִיךְ דִּיקָא לְהִתְקַרֵּב לְהַרְבֵּי הָאֵמֶת הַגְּדוֹל
בְּמַעֲלָה מְאֹד מְאֹד, כִּי כָּל מַה שֶׁהוּא קָטָן בְּיוֹתֵר - הוּא צָרִיךְ רַבֵּי אֵמֶתִי
גְּדוֹל בְּיוֹתֵר.

הַכֹּל, שֶׁהַמְּשַׁלָּה בְּיַד הַצַּדִּיק לְפַעַל פְּעֻלוֹת כְּרִצוֹנוֹ, וְעֵקֶר הַמְּשַׁלָּה
לְהֵאִיר וְלַעֲוֹרֵר לֵב יִשְׂרָאֵל לְעַבֹּדֶת ה' יִתְבָּרַךְ. עַל-כֵּן הָעֵקֶר שֶׁיִּתְקַשֵּׁר
לְצַדִּיקֵי אֵמֶת וּמֵהֶם יִקְבַּל כַּח וְהָאֲרָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת לֵה' יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁיֵּשׁוּב
אֵל ה' בְּאֵמֶת.

יֵשׁ שְׂדָה הָעֲלִיּוֹנָה שְׁשֵׁם גְּדֹלִים כָּל הַנְּשָׁמוֹת, וְאֵלוֹ הַנְּשָׁמוֹת צָרִיכִים בְּעַל
הַשְּׂדָה שֶׁיִּשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם וְיַעֲסֵק בְּתַקּוּנָם. וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד שְׂרוּצָה לְרַחֵם עַל
נַשְׁמָתוֹ לְבַקֵּשׁ וְלַהֲתַחֲנוּן הַרְבֵּה לְפָנָי ה' יִתְבָּרַךְ כָּל יָמָיו שִׁיזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב
לְהַצַּדִּיק הַזֶּה שֶׁהוּא בְּעַל הַשְּׂדָה, שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל עַל כָּל אֶחָד לְהַבִּיאֵהוּ אֶל
הַתַּכְלִית הָאֵמֶתִי, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְבּוֹא אֶל הַתַּכְלִית הַטּוֹב הַנִּצְחִי כִּי אִם עַל-
יְדֵי הַצַּדִּיק הַזֶּה שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּעַל הַשְּׂדָה הָעֲלִיּוֹנָה.

כָּל הָעֲצוֹת צָרִיכִים לְקַבֵּל מֵצַדִּיקֵי אֵמֶת, וְעַל-יְדֵי זֶה נִמְתַּקֵּין הַדִּינִים וְיָבוֹא
לוֹ יְשׁוּעָה.

הַמְּעַתִּיק יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדֵסָר

ב"ה ט"ו אייר תשי"ז.

לכבוד ידידי כנפשי הטוב והנעים, שלום רב.

לפלא בעיני שלא השיבני על מכתבי הקדם, אך אני דן אותו לכף זכות שהוא טרוד מאד בעסקיו, ובפרט כי מצד עצמי מה אני ובנדאי אינני כדאי לגדל שפלות מדרגתי. אף-על-פי כן אני ממשיך לעשות החוב המוטל עלי לעשות רצוני לכתב לו נפלאות דברי רבנו הקדוש זצ"ל, המחים נפש כל חי, ולקיים בזה הזהרת רבנו ז"ל, להודיע ולפרסם דעתו הקדוש בעולם, למלאות העולם דעה את ה'. אולי יתעורר על-ידי זה לשים עיניו ולבו ביותר בספריו הקדושים אשר הם כל תקוננו וגאלתנו ותקון כל העולם. אשרי הזוכה לזה.

הריני מקשר לזה העתקת לשון מורנו רבי נתן הקדוש זצ"ל, וזה לשונו: "זכות גדול הוא להאדם כשזוכה שיהיו מחשבותיו משוטטות בדברי רבנו ז"ל הקדוש והנורא מאד אשר אין ערוך אליו, ואי אפשר לספר בשבחו הקדוש שלא לפגם בכבודו חס ושלום, וכך מה שנמצא בדברינו איזה שבח על רבנו ז"ל הקדוש והנורא מאד, צריכין לידע שהכל נחשב כלא, ואינו אפלו כטפה מן הים הגדול, כי אי אפשר לספר בשבחו כלל, כי היה נעלם בתכלית ההעלם משכל אנושי, ואפלו צדיקים גדולים אי אפשר (להם) להשיג מקצת מעלתו. ואין לנו שום השגה ותפיסא בו כלל, כי אם על-ידי קצת התורות הנפלאים שגלה בספריו הקדושים, והמעשיות הנוראות, ומזה יכול כל חד כפום מה דמשער בלביה להבין קצת מעט מזעיר עד היכן מגיע רום תקפו וקדשתו עד אין תכלית. אשרי ילוד אשה שזכה למעלה כזו העולה למעלה למעלה מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב".

"כי מרחמם ונהגם" (ישעיה מ"ט), הינו מי שהוא רחמן הוא יכול להיות מנהיג.

הצדיק המנהיג האמת הוא רחמן מאד על ישראל, כי הוא מרחם ברחמנות האמת על ישראל, שהוא להכניס בהם הדעת הקדוש להודיעם כי ה' הוא האלקים ולהוציאם מעוונות, שזהו עקר הרחמנות על ישראל הגדול מכל מיני רחמנות. כי כל היסורים הקשים שבעולם אינם נחשבים כלל כנגד המשא הכבד של עוונות חס ושלום, כי כשישראל נופלים בעוונות זהו משא כבד מאד שאי אפשר לשא כלל המשא הכבד הזה של עוונות אפלו יום אחד, כי מי שידע קדשת ישראל מאין הם לקוחים, וידע רוחניות ודקות של ישראל, הוא יודע שישאל הם רחוקים לגמרי מעוון, ואין עוון שיד להם כלל כלל לא, לפי גדל קדשתם משרשם, וגדל דקותם ורוחניותם. ועל-כן כל היסורים שבעולם אינם נחשבים למשא כנגד המשא הכבד של עוונות חס ושלום, רחמנא לצלן, כי עקר היסורים

הם רק כְּשֶׁנוֹפְלִים בְּעוֹנוֹת חס וְשָׁלוֹם, וְזֶהוּ עֵקֶר הַרְחֻמְנוּת לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ לְהוֹצִיאָם מִהַמְּשָׁא הַכְּבֹד שֶׁל עוֹנוֹת. וּבְאַמֶּת מֵהֵיכָן בָּאִים לְעוֹנוֹת, הוּא רַק עַל-יְדֵי שְׂאִין לוֹ דַּעַת, כִּי אֵין אָדָם עוֹבֵר עֲבֵרָה אֶלָּא אִם כֵּן נִכְנָס בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת, וְזֶהוּ הַרְחֻמְנוּת הַגְּדוֹל מִן הַכֹּל, שְׂצָרִיכִין לְרַחֵם עָלָיו לְהַכְנִיס בּוֹ דַּעַת. וְעַל-כֵּן כָּל רְחֻמְנוּת הַמְּנַהֵיג הַרְחֻמֵּן הָאֵמֶת עַל יִשְׂרָאֵל הוּא לְהַכְנִיס בָּהֶם דַּעַת, כְּדֵי לְהוֹצִיאָם מִהַמְּשָׁאוֹי הַכְּבֹד שֶׁל עוֹנוֹת חס וְשָׁלוֹם, וְהוּא הוּא הָעוֹסֵק בְּיִשׁוּבוֹ שֶׁל עוֹלָם, שְׂיִהְיֶה הָעוֹלָם מְיֻשָּׁב מִבְּנֵי-אָדָם, הֵינּוּ בְּנֵי דַּעַה. כִּי עֵקֶר הָאָדָם הוּא הַדַּעַת, וּמִי שְׂאִין לוֹ דַּעַת אֵינוֹ אָדָם כָּלֵל רַק הוּא בְּחִינַת חַיָּה בְּדַמּוֹת אָדָם, וְעֵקֶר הַדַּעַת הוּא לִידַע שְׂיֵשׁ אֱלֹקִים שְׁלִיט בְּאֶרֶץ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. גַּם הוּא מְשַׁתַּדֵּל לְהַשְׂאִיר דַּעַתוֹ לְדוֹרוֹת לְנֹצַח, שְׂזֵהוּ עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַצְּדִיק אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ. וְאַפְלוּ כְּשֶׁמִּגִּיעַ זְמַנוֹ לְהַסְתַּלֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה לְמַעְלָה בְּתַכְלִית הַמַּעְלָה, אָף-עַל-פִּי כֵן אֵין זֶה שְׁלֵמוֹתוֹ לְהִיּוֹת לְמַעְלָה לְבַד, רַק הָעֵקֶר שְׁלֵמוֹתוֹ שְׂיִאִיר אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ לְמַטָּה לְמַטָּה גַּם-כֵּן, שְׂיִשְׂאִיר בּוֹ וְתַלְמִיד שְׂיִקְבְּלוּ דַּעַתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְיִאִירוּ דַּעַתוֹ בְּעוֹלָם מְדוֹר לְדוֹר לְנֹצַח, כְּדֵי לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל מִעוֹנוֹת לְדוֹרֵי דוֹרוֹת לְעוֹלָם וָעֶד, וְעַל-יְדֵי זֶה נִחְשָׁב כְּאֶלוֹ הוּא בְּעַצְמוֹ מִמֶּשׁ נִשְׂאָר בְּעוֹלָם.

גַּם הוּא יָכוֹל לְלַמֵּד וּלְהַאִיר בְּדָרֵי מַעְלָה וּבְדָרֵי מַטָּה, לְהַרְאוֹת לְהַגְבוֹהִים בְּמַעְלָה שְׂאֵינֶם יוֹדְעִים כָּלֵל בִּידְעֵתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְהַפִּיץ לְדָרֵי מַטָּה שְׂהֵם הַמוֹנְחִים בְּדִיוּטָה הַתַּחְתּוֹנָה מְאֹד בְּתוֹךְ הָאֶרֶץ מִמֶּשׁ, בְּתַכְלִית הַיְרִידָה, לְהַרְאוֹת לָהֶם שְׂעֵדִין ה' עִמָּם וְאַצְלָם וְקִרּוֹב לָהֶם, לְחַזְקָם וּלְאַמְצָם שְׂלֵא יִתְיַאֲשׁוּ חס וְשָׁלוֹם בְּשׂוֹם אֶפֶן בְּעוֹלָם. עַל-כֵּן אֶפְלוּ אִם הָאָדָם נוֹפֵל חס וְשָׁלוֹם לְמָקוֹם שְׁנוֹפֵל רְחֻמְנָא לְצֵלוֹ, וְהוּא בְּשִׁפְלַת הַמְּדַרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה מִמֶּשׁ, גַּם מִשֶּׁם יוֹכֵל לְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּה' וּלְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי מְלֵא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ וּמְכַל הַטְּמָאוֹת וְהַזְּהָמוֹת שְׂבְּעוֹלָם יְכוֹלִים לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. וְכָל זֶה זּוֹכִין עַל-יְדֵי הַצְּדִיק הָאֵמֶת וְתַלְמִידָיו שְׂיִנְקוּ מִדַּעַתוֹ הַקְּדוּשָׁה. עַל-כֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְרַחֵם עַל עַצְמוֹ וּלְהַתְנַפֵּל וּלְהַתְחַנֵּן לְפָנָיו ה' יִתְבָּרַךְ בְּדַמְעוֹת שְׂלִישׁ שְׂיִזְכָּה לִידַע הָאֵמֶת לְאַמְתּוֹ, שְׂיִמְצָא מְנַהֵיג אֵמֶתִי כְּזֶה שְׂיִוָּכַל לְהוֹצִיא אוֹתוֹ מִעוֹנוֹת, כִּי זֶה עֵקֶר הַרְחֻמְנוּת מְכַל מִינֵי רְחֻמְנוֹת.

הַמְּשֻׁד יְבוֹא בְּקִרּוֹב בְּעִזְרַת ה'.

אוֹדֶסֶר

דב

יִשְׂרָאֵל

ב"ה, ג' שבט תשי"ח, טבריא.

לכבוד בעל נפש עשירה יקרה מפנינים הנעים. ישמרהו הי ויחיהו לארך ימים בשבע שמחות ונעימות נצח.

לשמחת לב וענג נפש רב היה לי הסבה מהשגחה העליונה שזכיתי לבקר בהיכלו בשבת אחים גם יחד בלב אחד לב אמת, התרגשתי מאד על היחס הלבבי. באמת אומר לו כי אינני מסיח דעתי ממנו, הוא נחקק בלבי ומחי תמיד, ואיך אזכה לגלות ולהאיר לו אור הדעת של אור האורות הגנוז וצפון של רבנו הקדוש וצ"ל המאיר בכל העולמות.

הנני שולח לו כמה קטעים משיחותיו הקדושות:

אמר, אני אוליך אתכם בדרך חדש שלא היה מעולם. איך אפשר שלא יחלקו עלי מאחר שאני הולך בדרך חדש שעדין לא הלך אדם בו מעולם, וגם הבעל שם טוב לא, ושום בריאה לא, ואף-על-פי שהוא דרך ישן מאד אף-על-פי כן הוא חדש לגמרי. אמר, אם היה הבעל-שם-טוב שומע תורתתי היה אצלו גם-כן חדוש, אם היה רשביי שומע תורתתי היה גם-כן חדוש גם אז. אני רוצה לגלות ולהכניס יראה באנשי, יראה נפלאה שעדין לא היתה יראה כזאת בעולם.

אמר לענין המפרסמים של שקר, כי על הבעל-דבר קשה מאד לטרח עם כל העולם להטעותם מדרך הישר, על-כן העמיד מפרסם אחד במקום פלוני ומפרסם אחד במקום פלוני. אמר על אנשי שלומו שקשה להם שירימו את עצמן להנהיג ברבנות והתנשאות מחמת שהכנסתי בהם אמת הרבה יותר מדי. הפחות שבאנשי אני מוליך אותו בדרך של צדיק גדול מאד וכו'. מי שיתקרב לאנשי שלומי ואפלו מי שרק יגע בהם בודאי יהיה איש כשר באמת, ולא איש כשר בלבד כי אם אפלו צדיק גדול מאד יהיה מי שיזכה להתקרב לאנשים שלי. אמר אני נהר המטהר מכל הכתמים.

אני אילן נאה ונפלא מאד עם ענפים נפלאים מאד, ולמטה אני מונח בארץ ממש. אם הייתי רוצה לגלות מאתי - היו כל העולם רצין אחרי. אני יודע בברור שאני מנהיג הדור יחידי בעולם ואין מנהיג כמוני. עוד יהיה זמן שתהיו מתגעגעים מאד על שהיה בידיכם חדוש נפלא כזה ועזבתם אותו וכו'. כבר גמרתיו ואגמר. לעתיד יהיה כל העולם אנשי ברסלב. "ונתתי לכם לב בשר" - אותיות 'ברסלב'.

הבעל-דבר מתגבר על האדם, ואינו מניח אותו להתקרב אל הצדיק האמת שממנו יונקים הכל, אך כל זמן שהוא עדין בתוך כלל ישראל ולא יצא לגמרי, אז עדין יש לו תקוה להתקרב אליו.

צריך האדם להעמיק עיונו לדעת ולהפיר גדלת הבוּרא על-ידי כל דבר ודבר מהבריאה, עד אשר יבוא לבחינת התכלית של אותו הדבר. וקטני ערך כמונו היום שכלנו במדרגה פחותה מאד שאי אפשר לנו לבוא לידיעה

זאת, יש לנו לכסף ולהשתוקק מאד מי יתן והיה לנו מנהיג הדור רועה נאמן שיוכל להאיר גם בנו ידיעת והשגת הבורא יתברך בלי שום מסך המבדיל, כדי שנזכה לבוא אל התכלית.

אפלו מי שנפל מאד ומונח בשאול תחתיות חס ושלום, אף-על-פי כן יש לו תקנה גדולה על-ידי הצדיק הגדול האמת, כי על-ידו יכולים הכל לקבל חיות מהקדשה בכל מקום שהם, על-כן באמת אין שום יאוש בעולם, והעקר הוא "מבטן שאול שונעתי", כי גם צעקה משאול תחתיות אינה נאבדת לעולם, ויצעק ויצעק לפני ה' יתברך תמיד יהיה אידך שיהיה עד אשר יסקיף וירא ה' משמים.

עקר שלמות הצדיק הוא שיוכל להראות למי שהוא למעלה ונדמה לו שהוא במדרגה עליונה - יהיה מראה לו שהוא ההפוך. וכן למי שהוא למטה במדרגה התחתונה יהיה מראה לו שעדין לא אבדה תקותו וגם משם יוכל לדבק עצמו אליו יתברך לשוב אליו, כי אין שום יאוש בעולם כלל.

חכמות אין צריכים כלל, והעקר הוא רק תמימות ופשיטות ואמונה שלמה בה' יתברך ובהצדיק האמת. אשרי ההולך בתמימות. אשרי למי שזוכה להתקרב להצדיק האמת, אשרי לו אשרי חלקו. והבעל-דבר שם לבו על זה מאד לבלבל את העולם, והקים בעולם מפרסמים הרבה של שקר. וגם בין הצדיקים האמתיים הכניס מחלקת עד שאין אחד יודע היכן האמת.

פעם אחת ישב רבנו הקדוש זצ"ל יחד עם תלמידו הרב הקדוש המגיד מטירהאויצע שהיה איש זקן והיה מקדם מגדולי תלמידי הבעל-שם-טוב זצ"ל, חבר להמגיד ממעזריטש, ותפס בזקנו של המגיד הנ"ל בדרך חבה ואמר לו, חדוש פמוני עוד לא היה בעולם, אותי צריכים כל העולם מאד מאד, כי העולם אין יכולין להיות בלעדי כלל, יש לאל ידי להחזיר כל העולם למוטב, לא בלבד אנשים פשוטים, אלא אפלו כל הצדיקים ואנשים גדולים אני יכול להחזירם למוטב, כי גם הצדיקים צריכים להחזירם למוטב, ולא מבעיא ישראל קדושים, אלא כל האמות העולם כלם אני יכול להחזירם לה' יתברך, והייתי יכול להחזירם לה' יתברך להוליכם סמוך לדת ישראל, אך דיו לעבד להיות כרבו.

אמר, הלא גם מי שנוגע בי מעט אפלו באצבע קטנה - אין לשער מעלתו. מה לכם לחשב מחשבות, אין אתם צריכים רק לתת אבנים וסיד, ואני בונה מהם בנינים נפלאים ונוראים. ומשך מאד תיבת "בנינים" כמפליג בשבח נפלאות תפארת הבנינים הנוראים שבונה מזה. ואמר, הלא אני אוצר של יראת שמים ומדוע לא יהיו להוטים ורצים אחרי לקבלו. ושאלו אותו, איך אפשר לקבל. והשיב, עם הפה והלב צריכים לחתר ולבקש.

עקר בטול השקר והתגלות האמת הוא על-ידי שמבטל עצמו מכל וכל עד שהוא בבחינת עפר ממש, בבחינת "ונפשי כעפר לכל תהיה".

הכל גדל מן הארץ, וכל הדברים והבריות הולכים ומונחים על הארץ, ואי אפשר שיפסיקו ויתרחקו מהארץ אם לא על-ידי פח המכריח, הינו על-ידי שיש מי שמכריח הדבר ונוטלו ממקומו מהארץ ומרחיקו ממנה, וכפי פח המכריח פן נתרחק הדבר מהארץ. ואחר-כך כשנפסק פח המכריח - חוזר הדבר לארץ, כי הארץ יש לה פח המושך וממשיכת כל הדברים לעצמה, כי אם לאו לא היו יכולים להתקיים עליה, כי היתה ראוי לפל ממנה מחמת שהיא פדורית וכל בני העולם עומדים סביבה פידוע, אך שיש לה פח המושך וכיו.

ויש צדיק אמת שיהוא יסוד העולם והוא בבחינת עפר וכל הדברים עומדים עליו, וזה הצדיק הוא רק יחיד בעולם, ואפלו כל הצדיקים הם רק ענפים ממנו, כל אחד לפי בחינתו, יש שהוא ענף ממנו ויש שהוא בבחינת ענף מן הענף. וזה הצדיק היחיד בעולם הוא ענו ושפל ומשים עצמו כעפר, ועל-ידי זה יש לו פח המושך להמשיך כל העולם אליו לקרבו לה' יתברך ולתורתו הקדושה. וזה הצדיק ממשיך כל ההשפעות להעולם, שכל ההשפעות נמשכים מבחינת עפר מהצדיק הנ"ל. והנה היתה ראוי שימשכו כל בני-אדם לזה הצדיק שהוא בחינת עפר שיש לו פח המושך כנ"ל, אך על-ידי פח המכריח מפסיקו ומרחיקים ממנו, הינו שיש בני-אדם שעל-ידי דבורם ומעשיהם הם מכריחים את בני-אדם להפסיקם ולהרחיקם מהצדיק הנ"ל, וכפי פח המכריח - פן מרחיק מהצדיק, ואחר-כך כשיפסיק פח המכריח - יחזר וימשיך עצמו להעפר, להצדיק הנ"ל שיש לו פח המושך.

ועקר התגברות פח המכריח הוא על-ידי גאון וגסות הרוח וכבוד, שמתירא שיהיה נפחת כבודו ויתבזה כשיתקרב אל האמת. על-פן כל מי שרוצה לידע האמת לאמתו, ישפיל דעתו באמת ויזכר פחיתותו ושפלותו באמת וכל מה שעבר עליו מעודו, וכשירגיש שפלותו באמת אז בודאי יתגלה לו האמת ויתגבר פח המושך על פח המכריח, ויהיה נמשך בזריזות גדול להצדיק האמת.

דרישת שלום לבבית לו והנלוים אליו, וברכת בריאות בגוף ונפש.

אודסר

דב

ישראל

בי"ה כ"ז ניסן תשי"ח, טבריא.

לאיש חמודות, שלום רב.

בחל המועד פסח כתבתי לכבודו קבלה על מכתבו עם הסף מאה לירות, והנה אין ביכלת לציר את התענוג הגדול שגרם לי מדבר פלא הזה, כי באתי להכרה יתרה בענין נעימת נפשו האצילה. נתתי לבי ולמדתי מזה כמה למודים טובים של רמזים התעוררות והתחזקות הנחוצים מאד לענין הנשגב והעקרי של ההתקרבות לאור הדעת החדש וישן של הצדיק האמת שהוא הרבי והמנהיג שלנו ושל כל בני ישראל לדורות עולם.

ועתה הריני מתכבד בזה לשעשע את נפשו הטובה והרחבה במטעמים טובים שאני עומד להוציא לאור בישועת ה' יתברך:

מורנו הרב רבי נתן זצ"ל אמר פעם לתלמידיו, אני אספר לכם את חלומי, ראיתי את אדמו"ר שבא אלי עם עוד אחד, וספרתי לפניו בדרך קבלנא כל אשר עבר עלי, ואמר לי אדמו"ר בזה הלשון, די האסט אבער מיט דינע ספרים גיט געמאכט (אבל עם הספרים ש'ך עשית טוב). וזה האחד ש'היה עמו נענע לו ראשו והסכים על זה, ואמר בזה הלשון: "יא נא, זייער גיט געמאכט" (כן, כן, טוב מאד עשית). ושאלתי את אדמו"ר מי הוא זה. והשיב לי, זה הוא משה רבנו עליו השלום.

גם ידוע שרבנו הקדוש סמך ידו עליו ואמר עליו שהוא יודע ממנו יותר מכלם. בתחילת התקרבות מוהרנ"ת ז"ל אליו אמר אז, בא אלי אברך אחד ועל-ידו לא יאבד אפלו שיחת חלין שלי. וכן היה, כי רק הוא עסק לפרסם תורת רבנו הקדוש בעולם ושיחותיו הקדושים, להודיע לבני-אדם גדלת תורתו הקדושה לקרב על-ידי זה אנשים רבים לה' יתברך, ועל-ידי זה עמד עליו הס"מ (המלאך המות, היצר הרע) ועשה עליו מחלקת על-ידי הרב מסוראן שנעשה לו רודף ושונא גדול עד לחייו, אבל סוף כל סוף "שפת אמת תפן לעד" והרוח סערה פלה ונאבד ואינו גדול אלא בשעתו.

עקר אריכת הגלות, ועקר עפוב הגאולה הוא רק על-ידי מחלקת, כי בכל דור נמצאים בני-אדם שהם חותרים להרחיק לב בני ישראל מהצדיק האמת, ועל-ידי זה נתגלגלו כל החרבנות וכל הגליות וכל האריכת הגלות של עכשו. אך אף-על-פי כן "אתה מרום לעולם ה'", כי גם כמו כן נמצאים בכל דור ודור צדיקים וכשרים אמתיים שהם נלויים אל הצדיק הגדול המבחר ושמחים לקראתו, ושומעים לעצתו ועל-ידי זה תבא הגאולה.

מי שרוצה למלט נפשו מאש המחלקת, הינו שלא יחזיק במחלקת חס ושלום, עקר הצלתו על-ידי אמת.

בְּכֹל דָּוָר וְדָוָר צְרִיכִים לְשׁוֹטֵט וּלְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ מְאֹד מְאֹד בְּכֹל כַּחֲנִינוּ בְּכֹל מִיָּנִי חֲפוּז בְּמַסִּירוֹת נַפֵּשׁ אֶת הַצְּדִיק הָאֲמֵת עַד שְׁנֹזֶכֶה לְמַצְאוֹ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו וְאִזּוֹ נֹזֶכֶה לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁעַל-יָדֶי זֶה תְּבוּאָה הַגְּאֻלָּה. אֲשֶׁרִי הַזֹּכֶה לָזֶה, אֲשֶׁרִי הַמְּחַכֶּה לָזֶה, אֲשֶׁרִי הַמְּבַלֶּה כָּל יָמָיו לְהִתְנַעֵגַע וּלְהִשְׁתַּוְּקַק וּלְכַסּוֹף לָזֶה.

הַמְּשַׁדָּ יְבוֹא בְּקִרְוֹב.

בְּדְרִישַׁת שְׁלוֹם לוֹ וּלְבֵיתוֹ וְהַנְּלוּיִם אֵלָיו, וּבְרַגְשֵׁי אֲהַבַת אֲמֵת לְאֲמֵתוֹ שְׂאִינוֹ תְּלוּי בְּשׁוּם דְּבָר בְּטַל.

אוֹדְעֶסְר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

ב"ה, יום ה' חג העצמאות העשור תשי"ח, טבריא.

לְכַבֹּד חֲמֻדַת לְבֵי הַנְּעִים, שְׁלוֹם וְאוֹר רַב מִהַנְּשֹׂר הַגְּדוֹל יִרְחֹף עָלָיו בְּכֹל יוֹם תְּמִיד לְאֶרֶץ יָמִים.

הַרְיִנִי שׁוֹלַח לוֹ אֶת בְּרַכְתֵּי הַלְּבָבִית לְחַג הָעֲצֻמָּאוֹת הָעֲשִׂירִי, בְּרוּךְ שֶׁהַחֲנִינוּ וְהַגִּיעָנוּ לְזָמַן הַזֶּה שֶׁעָשָׂה לָנוּ נְסִים נִגְלִים לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם, וְנִסִּים נִסְתָּרִים הַנְּעִלְמִים מִדְּעֵתָנוּ, כִּן נֹזֶכֶה לְגְאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה עַל-יָדֵי הַתְּגִלוֹת הַדְּעַת הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצְּדִיק הָאֲמֵת נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן.

עַל-יָדֵי קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֹכִין לִידַע מֵרַבֵּי הָאֲמֵת, וְיִתְגַּלֶּה הָאֲמֵת בְּעוֹלָם, וְעַל-יָדֵי זֶה הַכֹּל חוֹזְרִין לֵה' יִתְבָּרַךְ אֲפֹלוֹ אֲמוֹת הָעוֹלָם לְעַבְדוֹ שְׂכָם אַחַד.

כְּפִי מֵה שְׁזֹכֶה לְהִתְקַשֵּׁר וּלְהַכְלִיל בְּהַצְּדִיק הָאֲמֵת כְּמוֹ כִּן זֹכֶה לִירְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּכֹל הַקְּדוּשׁוֹת, וְשֵׁם זֹכִין לְצֵאת מִטְּבַעִיּוֹת, וְלִידַע וּלְהִאֲמִין שֶׁהַכֹּל בְּהַשְּׁגָחָה לְבַד, שְׂזָה כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה.

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְקַבֶּלֶת קְדֻשָּׁתָהּ מִהַצְּדִיק שֶׁאֲצֵלוֹ כָּל הַבְּרָכוֹת וְהַשְּׁפָעוֹת.

אם הִיָּה הָאָדָם מְאָמִין בְּאֵמֶת בְּקִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵלֶק אֶחָד מֵאֲלֵפֵי אֲלֵפִים מִכְּמוֹ שֶׁהוּא בְּאֵמֶת, בְּיָדָאֵי הִיָּה רַחֵם וּפְוַרְחֵם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּכָל כַּחוֹ וְלֹא הִיָּה שׁוֹם מוֹנֵעַ שֶׁיִּמְנַעֲהוּ.

כֹּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ אֵיזָה חֵלֶק בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְשֵׁם חַיִּינוּ, שֵׁם קִדְשֵׁינוּ, שֵׁם בְּיָתְנוּ, שֵׁם אֶרְצֵנוּ, שֵׁם אֲדָמָתְנוּ, שֵׁם חֵלְקֵנוּ, שֵׁם גּוֹרְלֵנוּ. וּבְחוּץ לְאֶרֶץ אֲנִי גָרִים כְּאוֹרֵחַ נְטָה לְלוֹן הַמִּתְגַּלֵּל בְּחוּצוֹת וּבְשׂוּקִים וּבְרַחוּבוֹת, כִּי אֵין זֶה אֲדָמָתְנוּ וְחֵלְקֵנוּ כֹּלֵל, וְעַל-כֵּן נִקְרָאת חוּץ לְאֶרֶץ, חוּץ דְיִקְא. כִּי בְחוּץ אֲנִי עוֹמְדִין, בְּחוּץ מִמֶּשׁ, וְאֵין אִישׁ מֵאִסְרָף אוֹתְנוּ הַבְּיָתָה עַד אֲשֶׁר נִבּוֹא עַל אֲדָמַת הַקִּדְשׁ.

בְּזָכוֹת הַתּוֹרָה שֶׁמִּמֶּשִׁיךְ הַצְּדִיק זֹכִין לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

עַל-יְדֵי יְשִׁיבַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְשִׁיגִין הַשְּׁגָחַת הִי יִתְבָּרַךְ עַל הָעוֹלָם.

הֵיכָן שְׁמֵתִקְבָּצִין אֲנִישֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ רְאוּי לְסַע מְכַל קְצוּי אֶרֶץ לְתַחַב אֶת רֵאשׁוּ בִּינֵיהֶם.

אִם נִעֲשֶׂה עִמָּנוּ מַה שֶׁנִּעֲשֶׂה, יֵשׁ לָנוּ אֵב זָקֵן וְאֲנִי בְּטוֹחִים בְּכַחוֹ הַגָּדוֹל כִּי רַב הוּא.

אֵל תְּאָמִין בְּעֶצְמְךָ, "בְּעֶצְמְךָ" דְיִקְא, כִּי כְּשֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ בְּיָדָאֵי אֵין לוֹ לְהֵאָמִין בְּעֶצְמוֹ, כִּי יִפֹּל בְּאֵין סוּמְךָ. אֲבָל מִי שֶׁאוֹחֵז עֲצָמוֹ בְּהַצְּדִיק הָאֵמֶת הוּא בְּטוֹחַ מִמְּכָשׁוֹל וּנְפִילָה, כִּי תוֹרְתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי הָאֵמֶת תִּנְחַחוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּבְקִבְרָה וּבְעֵת הַתְּחִיָּה לְנַצַּח.

עֵקֶר הָאֵמֶנוּת וְהַחֲכָמָה הַעֲמֻקָּה שֶׁל הַצְּדִיק הָאֵמֶת הַגָּדוֹל מְאֹד, שֶׁיּוֹדֵעַ לְהַלְבִּישׁ אֶת חֲכָמָתוֹ הַגְּבוּהָה בְּכַמָּה וְכַמָּה לְבוּשִׁים עַד שֶׁיִּכּוֹל לְהוֹרִידָהּ וּלְהַכְנִיסָהּ בְּהַנְמוּכִים מְאֹד, כְּשֶׁזֹּכִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, עַד שֶׁגַם הֵם יִזְכּוּ לְהַשְׁגֵּת אֱלֻקוֹת שְׁזָה עֵקֶר הַחַיִּים הָאֵמֶתִּים חַיִּים הַנִּצְחָיִים.

גַּם בְּתַקְוָה הַגְּלוּת הַזֶּה, נִזְכָּה לְצִאת מִכָּל הַטְּמָאוֹת וְלַעֲלוֹת לְכָל הַקִּדְשׁוֹת עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהַשְׁגֵּת אֱלֻקוֹת עַל-יְדֵי גְדֹל כַּחוֹ שֶׁל הַצְּדִיק הָאֵמֶת.

הָעוֹלָם מְלֵא צְעָקוֹת וּגְנִיחוֹת בְּלִי שְׁעוֹר, וְכֵלָם צוֹעֲקִים "מְמוֹן", וְכֵל אֶחָד צוֹעֵק בְּקוֹלוֹת מְשֻׁנוֹת כְּאֵלוֹ לֹא חֶסֶר יוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם עַד שֶׁכְּמַעַט יוֹצֵאת נִפְשָׁם מֵעֵמֶק מְרִירוֹתָם. וְעֵקֶר הַחַיּוֹת מְקַבְּלִין מֵהַצְּדִיק יְסוּד עוֹלָם הַמְּמַתִּיק בְּכָל עֵת מְרִירוֹתָא דְעֵלְמָא בְּדַרְכֵים נְפִלָאִים, וְעַל-יְדוֹ מְמַתִּיקִים מֵעֶצְמוֹ הַמְּרִירוֹת בְּהַמְתַּקּוֹת יְתָרוֹת, וְכֵל אֶחָד כְּפִי קְרוּבוֹ לְהַצְּדִיק, וְכִפִּי אֶמוּנָתוֹ בּוֹ - כְּמוֹ כֵן נִמְתַּק מְרִירוֹתוֹ.

הָאֶמוּנָה הִיא הַפְּתַח וְהַשְּׁעָר שֶׁדָּרָךְ בּוֹ נִכְנָסִין אֶל הַקִּדְשָׁה, וְעֵקֶר הָאֶמוּנָה הוּא לְהֵאָמִין בְּחִדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁזָה אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין בְּשִׁכְל בְּשׁוּם אִפְּו כִּי אִם בְּאֶמוּנָה. וְעֵקֶר תִּקּוּן הָאֶמוּנָה הוּא עַל-יְדֵי רוּחַ נְבוּאָה שֶׁמְקַבְּלִין מֵהַצְּדִיק

הַאֲמַת הַמַּאִיר אֹר הַאֲמוּנָה בְּעוֹלָם אֶפְלוּ עֵתָה גַם עֵתָה, כִּי עַל-יְדֵי רוּחַ
קָדְשׁוֹ נִתְבָּרַר הַמִּדְּמָה וְזוֹכִין לְאֲמוּנָה, לְהֶאֱמִין בְּהִתְנַחֵלָה וְהִתְחַדְּשׁוּת
הָרֵאשׁוֹן, דְּהֵינּוּ בְּחֵדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁהִי יִתְבָּרַךְ בְּרָא עוֹלָמוֹ יֵשׁ מֵאִין הַמְּחַלֵּט,
שְׁזָה עֶקֶר הַאֲמוּנָה.

אֶהְבֶּתוּ וּתְשׁוּקֹתוֹ הַחֲזָקָה לְשִׁמְעַ דְּבוּרִים אֲמִתִּיִּים אֶלְצוּנִי וּדְחַקוּנִי
לְהוֹסִיף לְכַתֵּב אֶת אֲשֶׁר הִזְמִין הִי תַחַת קוֹלְמוּסִי גַם בְּחִלְיֶשֶׁת כַּחֲסִי לֹא
עָלִיד. בְּדַרְיֶשֶׁת שְׁלוֹם לְבַבִּית.

אוֹדְסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

ת.

ב"ה, י"א אֵיר תשי"ח, טְבֵרְיָא.

אֶהוּבִי כְּנַפְשִׁי, שְׁלוֹם וְחַיִּים אֲמִתִּיִּים.

כָּבֵר כְּתַבְתִּי שְׁאֲנִי מֵאֲמִין וּמְקוּנָה כִּי בְּגִלְל הַשְּׁגָחָה הַפְּלִיאָה שְׁקָרָה בְּחוּל
הַמּוֹעֵד פָּסַח? הִיָּה לוֹ טוֹבָה וּבִרְכָה רַבָּה בְּעֶסֶק הַהִתְקַרְבוּת לְהַצְדִּיק
הַאֲמַת. אֲמַנְסָ בְּיַחַד עִם זֶה מְצֵאתִי חוֹבָה לְעֶצְמִי לְגִלוֹת אֶת אֲזִנּוֹ הַאֲמַת
אֲשֶׁר בְּלִבִּי, כִּי בְּעֵינַי עֵסֶקְנוּ אֲנִי נְקִי לְגַמְרִי מִכָּל מִינֵי פְּגִימוֹת גְּשָׁמִיּוֹת שֶׁל
מָמוֹן וְכָבוֹד וְכַדוּמָה חֶסֶד וְשְׁלוֹם, רַק בְּלִתִּי לֵהִי לְבַדּוֹ, וְאֲנִי בְּטוֹחַ וְסוֹמֵךְ
עֶצְמִי עַל רוּם מַעֲלֵת חֲכָמָתוֹ שְׁמִיבִין וְיִוְדַע בְּבִירוֹר גָּמוּר דְּבָר זֶה בְּכָבוֹד
וּבְעֶצְמוֹ. הִי יִתְבָּרַךְ יוֹדַע וְעַד שְׁאֲנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְמִסַּר אֶת חַיִּי וּמְמוֹנִי וְכָל
אֲשֶׁר לִי בְּשִׁבִיל עֶסֶק זֶה לְקֶרֶב אֵיזָה נַפְשׁ יִשְׂרָאֵלִי לֵהִי יִתְבָּרַךְ אוֹ עַל כָּל
פְּנִים לְהַכְנִיס בּוֹ אֵיזָה הַרְהוּר תְּשׁוּבָה אֶפְלוּ רַק לָרְגַע אַחַת בְּלִבִּד!

רַבֵּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה אָמֵר, שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים פְּעֻלְתִּי אֶצֶל הִי יִתְבָּרַךְ:

(א) דָּאֵס גְּדִלוֹת הָאֵב אֵידֵךְ שׁוֹיִן פּוֹן אֵיידֵךְ צוּבְרָאֵכֶען (אֶת הַגְּבִהוּת שְׁבָכְכֶם
כָּבֵר שְׁבִרְתִּי).

(ב) אֵיין עֲבָרָה וְוַעֲט אֵיידֵךְ קָרַעֲנִקֶען, עֶס וְוַעֲט אֵיידֵךְ שׁוֹיִן נֵיט בְּאֶקוּמֶען. אֶפְלוּ
אֵיהֵר וְוַעֲט טָאָהוּ וְוַעֲט דָּאֵס זֵיין אָהוּ הָעֵנֵט אֹוֹן אָהוּ פִּיס (עֲבָרָה תַעֲלָה
לְכֶם בְּיִסוּרִים, לֹא תִגְרַם לְכֶם שׁוּב נַחַת רוּחַ. אֶפְלוּ תַעֲשׂוּ עֲבָרָה, תִּהְיָ בְּלִי
יְדִים וּבְלִי רַגְלִים).

זמן רב, כי אני חולה וחלוש כח לא עליך, ועתה הנני מתאמץ לכתב מה שניזמין הי ליד.

דע כי דיקא עכשו בדורותינו אלה נמצא אור חדש כזה העולה על הכל שעדין לא היה בעולם, המאיר לכל אדם בחשכת אפלתו למצא על-ידו פתח לצאת ממאסר החשוך ורשת ההבלים ולהגיע לדרך ישרה.

עקר הטמאה והזהמא הוא אמונות כזביות וכפירות, וזה עקר הגלות. ונתבטליו ונכנעו על-ידי התגלות אלקות שממשיך הצדיק האמת העוסק לקרב גם הרחוקים והנדחים אל הי יתברך, ועל-ידי זה תבוא הגאולה.

יש מנהיגים שנקראים בשם "רבי", ובודאי אינם יכולים להנהיג אפלו את עצמן מכל שכן אחרים, ואף-על-פי כן נוטליו גדלה לעצמן ורודפים אחר התנשאות להנהיג העולם. צריך כל אחד לראות שלא להסמיך אותם, שלא לתן להם שום תקף ועז, כי הם עצמן אינם חייבים כל-כך, כי יש להם יצר הרע גדול להנהיג העולם, אך אלו הנותנים להם תקף ועז ונסמכים על-ידם שיהיו נקראים בשם "רבי", הם עתידים ליתן דין וחשבון. ועל-ידי זה גוזרין לגרש בני ישראל ממקום הישוב שנתישבו שם ישראל מכבר, אל מקומות שלא היה שם ישוב מעולם. אבל פשהחכם הראוי לסמיכה נסמך בשם "רבי", על-ידי זה נתקדש האויר בבחינת אוירא דארץ ישראל, ועל-ידי זה נתקן הכל.

עצות אמתיות להנצל מבבלבול ועקמימיות של זה העולם שמעקם ומבלבל הלב בלי שעור, צריכין עתה בדורות הללו לחפש ולבקש מספרי רבנו ז"ל ואצל תלמידיו ואצל תלמידי תלמידיו וכו'.

אשרינו שאנו זוכים לידע מבעל הנפלאות אשר כל דבריו ודרכיו התמימים והעמקים שהשאיר לנו ירשה טובה, כלם נפלאים פלאי פלאות עד אין חקר. ונפשי יודעת מאד שאין בכל העולם מי שידע וירגיש נפלאות כאלה, כאשר זכינו אנחנו בעינינו, אשר ילאה הפה לדבר והרעיון להכיל עצם הנפלאות אשר עשה עמנו אדון הנפלאות לזכות לקבל אורות עצומות ונוראות כאלה מאור האורות וכו' וכו'.

אי אפשר לחיות איזה חיות בעולם כי אם על-פי דברי קדשו של רבנו זכר צדיק וקדוש לברכה, אשר רק ממנו נמשך בחינת המלחא הממתיק מרירותא דעלמא, אשר בלא זה לא היה אפשר לחיות ולהתקיים כלל. אשרינו שאנו זוכים על כל פנים לידע מחיותנו, מי מחיה אותנו ואת כל העולמות כלם, מה שרוב העולם אינם זוכים לזה. חזק ואמץ ותגיל ותשיש בישועתו הקדושה אשר זכינו לשאב מים בששון ממעיני הישועה, אשר עדין לא נפסקו מימיו הקדושים כאשר אנו רואים בחוש שגם עתה נובעים דבריו כמעין הנובע.

המשך יבוא בישועת הי. בדרישת שלום באהבת אמת.

ב"ה, בי דר"ח תמוז תשי"ח, טבריא.

לאיש חכם ומשפיל על דבר אמת, שלום וישע רב.

כבר עברו משנותינו הרבה, וימינו כצל עובר, ואם לא עכשו אימתי. הט אזניך ולבבך ושמע והבן היטב מה שנעשה אתנו עתה בימינו מעשה כזאת שעדין לא היה, שבאנו לעולם בעת שנתגלה אור קדוש וחדש נורא ונשגב כזה, רבי אמת מנהיג רחמן כזה אשר הוא יסוד העולם, העומד בין שמו לרצון, להעלות נפשות ישראל משאול תחתיות ומתחתיו, מבחינת שמו וכפירות - לרצון. דוקטור גדול כזה שבקי מאד ברפואות נפשנו עד תכליתנו, עד הסוף האחרון, ויודע היטב בכלליות ובפרטיות כל מה שנעשה עם כל הנפשות בכל דור ודור מיום ברוא אלקים אדם על הארץ עד הנה ועד הסוף האחרון, ויודע כל התקונים של כל אחד, וכל הידיעות האלו הם אצלו דבר קטן.

ברוך המקום, ברוך הוא, שבימינו אלה בתוך שטף מים רבים ורפש וטיט היון נתגלה נוראות כאלה פלאי פלאות וכו', אשר אין שום חשך ויתהום תחתיות שיוכל להסתיר אור האורות כזה שמאיר לכל אדם בכל עת בכל מקום שהוא. וכל עקר הרעש והקטגוריה הגדולה שעלינו אשר קמו עלינו לבלעינו חנם להשמיד ולהרג, הוא רק מחמת זה שרבינו הגדול זצ"ל רוצה להחיות מתים ופגרים ממש, שנפלו מאד מרובי עוונותיהם העצומים כפגרים ממש, וכל הרעש הגדול הוא רק בשביל זה. אבל מה לנו בזה, כל אחד ילך בדרכו, ואנחנו בחסדו הנפלא נקים "אחזתיו ולא ארפנו עד וכו'".

מה שהעולם רחוקים כל-כך מהי יתברך, הוא רק מחמת התגברות ההטעאות ושקרים והחליפין והתמורות של היכלי התמורות עד שממירין ומחליפין רע בטוב וטוב ברע וכו' להפך מן האמת, ועל-ידי החלופי והתמורה נתנה כל הממשלה והמלוכה לבן העבד, ובו המלך האמת הכרח לעקר ממקומו ולהיות בורח ומגרש ומטלטל ונע ונד, וחושבין מחשבות להעביר את בן המלך לגמרי מן העולם חס ושלו. והתמורות התגברו כל-כך עד אשר הס מלהזכיר מענין החלופי כלל, ולומר עליו כי אולי הוא הבן מלך האמת, וכל המדבר מזה מענישין אותו

ומתנתקמין ממנו. אבל "ואתה מרום לעולם היי", שהופיע והמשיך איזה הארה והתנוצצות קדש ממקום שהמשיך עד שנסתבב שהתחילו התמורות להתברר קצת עד שנתקן העולם.

בסוף הקץ שאז יתגבר הסטרא אחרא מאד, ואזי יהיה עקר התקון על-ידי הצדיק האמת שהוא בחינת משה משיח שדן את הכל לכף זכות, ומוצא נקדות טובות אפלו בהנדחים והרחוקים ביותר, ומעורר הטוב שנעלם ונסתר במקומות הרחוקים מהי יתברך, ומעלה הטוב מעמקי עמקי הקלפות. שזה עקר עבודת הצדיק שמשתדל לרפאות החולים ביותר על-ידי גדל כחו שיוכל לעשות כלים וצמצומים נפלאים פאלה בחכמה נפלאה באפן שיוכלו להאיר גם בהם השגות אלקות כדי שיתקרבו גם הם, ועל-ידי זה דיקא יהיה עקר התקון והגאולה בקצף האחרון.

לפעמים כשיפקח עינו של אחד ורואה נפלאות נוראות אמתת האמת של הצדיק האמת, הוא ממתין עדין עד שישובו כל העולם אל האמת, ויתקרבו כלם אליו, ואז לא יהיה לו שום פחיתות כבוד כשירצה להתקרב, ואז דיקא יתקרב הוא גם-כן. ובאמת לא כך הוא המדה, כי אדרבא זהו עקר הנסיון שלו שיתקרב דיקא בעת שהאמת נשלך ארצה. ועל-כן מי שפקח הי את עיניו ורואה מעט אמתת האמת, ראוי לו לרוץ בכל כחו אליו כבורח מבאר שחת אל מקור מים חיים, כי כל אחד יודע בנפשו מה שפגם וקלקל מעודו, ובמה יזכה להתקרב לאורות פאלו בלי בזיונות ושפיכות דמים. על-כן כל תקונו כשיעמד בנסיון ויתקרב עתה דיקא.

עצות אמתיות להנצל מבלבול ועקמימיות של זה העולם צריכין עתה בדורות הללו לחפש ולבקש מספרי רבנו ז"ל, ואצל תלמידיו, ואצל תלמידי תלמידי תלמידי וכו'. ואלמלא זכו העולם על כל פנים גם עכשו זה שנים רבות אחר הסתלקותו ז"ל להנות מאורו כבר היה העולם בא לידי תקונו בשלמות. אם היה מבין כל אחד ורואה בדעתו לעצם האמת, וגדלת מעלתם וצדקתם, ואיך הוא יכול לזכות לכל טוב אמתי ונצחי על-ידי, בודאי היה הולך ורץ על ידיו ועל רגליו להתקרב אליהם, ולהתאבק בעפר רגליהם, אך מחמת שהאמת נתעלם ונסתר מאד מאד על-ידי עצם המחלקת והקטגוריא, עד שמכניסים בלב פמה וכמה קשיות ומבוכות ובלבולים, על-ידי זה קשה מאד להתקרב. ואף-על-פי שהדעת לפני העינים, אף-על-פי כן אין רואין אותו מחמת רבוי ההסתרות והעלמות. אך מי שאינו רוצה להטעות את עצמו ומסתכל בעין האמת לאמתו, יכול על-ידי זה לראות אמתת נקדת האמת היכן שורה, ולמי להתקרב.

קדם שיורדת נשמת הצדיק האמת לעולם, שהוא המנהיג האמת לדורות עולם, אזי מכריזין בכל העולמות עליונים שכל מי שיש לו ללמד חוב על זאת הנשמה בוא, ומסתמא אין גם אחד שילמד איזה חוב חס ושלוש על נשמה קדושה כזאת. בתוך כך בא הבעל-דבר שהוא הס"מ (המלאך

הַמּוֹת, הַיֵּצֵר הַרַע) בְּעֵצְמוֹ וְצוּעֵק: אִם זֶה הַצְדִּיק יָבוא לְעוֹלָם מֵה לִי לַעֲשׂוֹת עוֹד, וְעַל מֵה שָׁוֵא בְּרָאֲתָנִי. כִּי בְּנֻדָּאֵי יַחְזִיר לְמוּטָב אֶת כָּל הָעוֹלָם וְכָל הָעוֹלָם יִתְקַן עַל-יָדוֹ בְּשִׁלְמוֹת. אֲזִי מְשִׁיבִין לוֹ לְהַסִּי"מ: זֹאת הַנְּשֻׁמָּה צְרִיכָה לִירֵד לְהָעוֹלָם בְּנֻדָּאֵי. וְאַתָּה חָשַׁב לָךְ יַעֲזָה. וְאֲזִי הַבַּעַל-דָּבָר נוֹתֵן לְעֵצְמוֹ יַעֲזָה שְׂיִהְיֶה הַצְדִּיק הַזֶּה רֵשָׁאֵי לִירֵד לְהָעוֹלָם, וְאָף-עַל-פִּי כֵן יִהְיֶה אֹר אֲמַתְתּוֹ וְקִדְשָׁת צְדָקָתוֹ נֶעְלַם וְגִנּוּז וּמְכֻסָּה מִהָעוֹלָם מְאֹד. וּמִסְתַּמָּא הַעֲזָה עַל-יָדֵי שְׂמַעְמִיד עָלָיו אֵיזָה מְפָרְסָם הַדּוֹר שְׂיִחַלֵּק עַל זֶה הַצְדִּיק וְיַעֲלִים אֹרֹו בְּהַעֲלָמָה גְדוֹלָה. וְזֶה הַחֹלֵק - מִסְתַּמָּא יֵשׁ לוֹ לְהַסִּי"מ הַפְּרוּת עִמוֹ מְכַבֵּר. וְלוֹלֵא שֶׁהַבַּעַל-דָּבָר מִתְגַּבֵּר עֲצָמוֹ כָּל-כָּךְ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר לְהַעֲלִים אֹר הַצְדִּיק הָאֲמֵת, בְּנֻדָּאֵי כְּבֵר הִיָּה תִקּוּן הָעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת. אֲךָ אָף-עַל-פִּי כֵן "עֲצוּ יַעֲזָה וְתוֹפְר", וְ"רַבּוֹת מַחְשָׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ וְעֲצַת ה' הִיא תִקּוּם", וְהַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת יוֹרֶדֶת בְּעוֹלָם, וְאָף-עַל-פִּי שֶׁבְּאֲמַת עוֹבֵר עָלֶיהָ מֵה שְׁעוֹבֵר, אָף-עַל-פִּי-כֵן הַצְדִּיק הַזֶּה כּוֹבֵשׁ מְלַחְמוֹת רַבּוֹת וְסוֹף כָּל סוֹף יִתְקַן הָעוֹלָם עַל-יָדוֹ בְּשִׁלְמוֹת.

בְּדַרְיֵשֶׁת שְׁלוֹם בְּכָל לֵב וְנַפְשׁ.

אוֹדְעָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

יא.

ב"ה, ז' תמוז תשי"ח.

לְמַחְמַד עֵינֵי הַקְּבוּעַ בְּמַחֵי וְתִקּוּעַ בְּלִבִּי בְּאַהֲבָה חֲזָקָה, שְׁלוֹם וְחַיֵּי עוֹלָם לְנֶצַח.

יֵשׁ לִי נַחַת וְעֵנֵג רַב מִהַפְּגִישָׁה הַסְּמוּכָה שֶׁהָיָה לָנוּ, אָף שֶׁלֹּא דַבְּרָנוּ מֵעַסָּק הָאֲמֵת אֲשֶׁר בִּינֵינוּ כְּרָצוֹן לִבִּי. אֲמַנָּם גַּם כְּשֶׁזֹּכִין רַק לְהַתְּרָאוֹת בְּלֵב אֲמֵת שְׂאִינוֹ תִלּוּי בְּדָבָר בְּטָל, הוּא גַם-כֵּן דָּבָר גְּדוֹל וּמוֹעִיל מְאֹד, וְגַם זָכָהוּ ה' בְּמַתְנָה יְקָרָה כְּזוֹ הַנְּחֻמָּדָה מְכַל הוֹן, מִי יִתֵּן שְׂיִזְכָּה לַעֲיֵן בּוֹ בְּתַמִּידוֹת בְּעֵין אֲמֵת בְּפֶרֶט בִּילְקוּטֵי תְּפִלוֹת בְּכָל יוֹם וְיוֹם, הַמְּחִיָּה נַפְשׁ כָּל חֵי, בְּטַח יִמְצָא שָׁם כָּל מִינֵי סִגְלוֹת וּרְפוּאוֹת וְיִשׁוּעוֹת לְכָל עֵינֵינוּ לְתִקּוּן הַכָּל בְּתִקּוּן גְּמוּר בְּשִׁלְמוֹת.

רַבֵּנוּ זַ"ל לִפְנֵי הַסְּתַלְקוֹתוֹ הַזֶּהִיר כְּמָה פְּעָמִים אֶת תַּלְמִידָיו וְכָל תַּלְמִידֵי תַלְמִידָיו לְדוֹרוֹת לְהַשְׁתַּדֵּל מְאֹד לְהוֹדִיעַ וּלְפָרְסָם דַּעְתּוֹ וְכַחוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּעוֹלָם, וְיַפּוּצוּ מַעֲיָנוֹת וְנַחֲלֵי חֻכְמָתוֹ גַּם לְכָל הָעוֹמְדִים בְּחוּץ מְקַדְשֶׁת יִשְׂרָאֵל, לְהַאִיר לְכָל הַרְחוּקִים וְהַנּוֹפְלִים שֶׁנִּפְלוּ וְיָרְדוּ בְּעַמְקַת הַחֲשָׁךְ

לתהום תחתית כי רק הוא יכול להעלותם ולתקנם בתכלית התקון, ולהפך כל עוונותם לזכיות, ושעדין לא היה כזאת מימות עולם, כי אורו הקדוש לא יפסק ולא יכבה לעולם בשום אפן, אף-על-פי שהס"מ שהוא השקר מתגבר מאד ואורב וחותר בכלליות ובפרטיות על כל אחד, ועושה את שלו בכל מה שאפשר לו לארב ולחתר ולתפס ברשתו, חס ושלו חס ושלו, עד שנדמה שאי אפשר לשבר הסתרות וכפירות ומניעות ובלבולים ותאוות וסכסוכים ועכובים וטרדות וכו' וכו' כאלה, אבל "אדיר במרום ה'", ומים רבים לא יוכלו לכבות אור אמת קדוש ונורא ונשגב מאד מאד כזה ונהרות לא ישטפוהו, כי אור האורות צח הצחצחות הזה הגנוז וצפון וטמון מכל העולם באתכסיא ובהעלם גדול - הוא הוא מושל בעולם, ועושה פעולות גדולות נוראות ונפלאות בעולם עד שיגיע כל הארץ כי ה' הוא האלקים.

ידעו הדורות הבאים, כי כלל מונח בידינו, כי הצדיק והמנהיג הדור בדורות אלו, וכן לדורות עולם, הוא רבנו הגדול והקדוש זצ"ל. כי קדשתו וכל מעשה תקפו וגבורתו וכל תקונו הנפלאים והנוראים, וכל האותות והמופתים, וכל היד החזקה, וכל המורא הגדול אשר עשה רבנו זצ"ל לתקן העולם, בפרט כל נפשות הנדחים האבודים, הם חיים וקיימים לעד עלינו ועל כל דורות הבאים אחרינו כמו בחיים חיותו ויותר ויותר. אשרי המכניס ראשו בין אנשיו הכשרים האמתיים המקרבים אליו ושותים מימיו הטהורים המטהרים מכל הטמאות והזהמות והולכים בדרך צויותיו. בודאי לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בצלו הקדוש.

בודאי הוא מלאכה גדולה ואמנות נפלא מאד מאד להאיר הדעת באנשים רחוקים כאלה שנכשלו כמו שנכשלו רחמנא לצלן, במזידין גמורים בעוונות עצומים מאד. והצדיק הוא רחמן כזה שאפלו להם הוא מאיר בטובו ורחמיו הדעת הקדוש, ומודיע להם כי גם בכל מקומות המטנפים מאד מאד שנפלו לשם - גם שם נמצא ה' יתברך ועדין עדין ה' אתם ואצלם וקרוב להם. וצעק בקולו הקדוש "גאט איז מיט דיר, בייא דיר, לעבין דיר" (ה' אתה, אצלך, לידיך), ועל-ידי זה הוא מגרש מהם הרוח שטות.

באחרית הימים יתגבר ויתפשט השקר לארכו ולרחבו מאד בלי שעור, להטעות את כל העולם חס ושלו מה' יתברך, לתפס הכל בשקריו בכמה וכמה מיני פתויים והסתות ודברי חלקלקות וערמימיות וטענות ואמתלאות של הבל. אבל על-ידי התפשטות השקר ביותר עד שהוא סמוך למרגועו ומנוחתו חס ושלו, שפמעט יתעו הכל בשקריו חס ושלו, אז דיקא על-ידי רבוי השקר מאד מאד יתהפך השקר אל האמת, ועל-ידי זה בעצמו הכנעת השקר ובטולו, ומשם דיקא חוזר וצומח האמת, בבחינת "אמת מארץ תצמח" - "מארץ" דיקא, שנשלה עד לעפר וארץ, אז דיקא יתגלה האמת.

בדרישת שלום וברגשי כבוד ואהבה נצחית.

יב.

ב"ה, כ"ד אב תשי"ח.

לכבוד בת עיני, הצופה לצדיק ומבקש חכמתו הצפונה מעין כל ועלומה, שלום וחיים אמתיים לארץ ימים.

הזמן הולך והומה ורץ ופורח מאד, והגוף - אפטר עכשו בא יומו. חזק ואמץ לברח בזריזות אל הצדיק החכם האמת שהוא רופא ממחה גדול כל-כך שישכול להוציא כל העשרה מיני חצים שזרק הס"מ וחילותיו לתוך מחנו ולבנו, ולרפאותנו בשלמות בעשרה מיני נגינה.

רב בני ישוב העולם הם תועים הרבה מדרך האמת בכל מיני הטעאות ושבושים ודעות זרות וסברות כזבות של שקר וטעות, והם תועים ממש במדבר ודרכי מות, ולא עוד אלא שאינם מרגישים כלל שהם תועים במדבר, רק אדרבא נדמה להם שזה עקר הישוב.

והנה הבעל-תפלה שהיה כל עניניו ומחשבותיו ומעשיו רק בשביל התכלית האמתית והנצחי, והיה עוסק תמיד בתפלות ושירות ותשבחות לה' ותברך, היה יושב חוץ לישוב, רק שהיה רגיל לכנס לישוב בשביל לקרב בני-אדם לעבודת ה' ותברך, והיה מרבה לדבר על לבם דברי התעוררות כאלו עד שנקנסו דבריו באזנם, ומי שנתרצה עמו הולוכו תכף למקומו שהיה לו חוץ לישוב, כי רב בני הישוב הם רחוקים מאד מהתכלית האמת. וכל הנהגותיו של הבעל-תפלה ואנשיו היה ממש להפך ממנהג ישוב העולם, שרבים נמשכים אחר הבלי עולם ותענוגיו ותאוותיו, ועל-כן היה מקום הבעל-תפלה ואנשיו חוץ מן הישוב.

מעת שהרוח סערה הגדולה בלב ומהפך את כל העולם לגמרי מסדרו האמת, וכל אנשי העולם נתבלבלו ונתפרדו ונחלקו לכתות פתות לענין החקירה מה הוא התכלית, וכלם נתעו ונבוכו מאד מאד על-ידי תאוותיהם הרעות שהתעו אותם לדעות זרות כזבות של שטות וטעיות. קצת מהם נתעו ואמרו שעקר התכלית הוא כבוד - להיות רוזף ביותר אחרי הכבוד ולהשיגו חס ושלום, והיה להם הוכחות וראיות וסברות על זה. וקצת אמרו שעקר התכלית הוא רציחה וכעס ואכזריות ואבירת הלב. וקצת אמרו שעקר התכלית הוא משגל, והיה להם גם-כן סברות רבות על זה. וכן כל הפתות אשר נבוכו מאד ונשתבשו בענין התכלית, וכל

אחת היתה להם סברות רבות על טעותם עד שאפשר לטעות בהם באמת. וביותר מכלם נשתבשו ונבוכו מאד הכת שברחו להם שהממון הוא התכלית עד שעשו להממון לעבודה זרה ואלקות גמור חס ושלו, וכך המעלה והחשיבות אצלם רק כפי הממון, ומי שאין לו רק ממון מעט, ובפרט מי שהוא עני לגמרי אינו כלל בגדר האדם, כפי שטות דעתם. ואשרי להפת הקדושה שהסכימה דעתם לתכלית האמת באמת ואמרו שעקר התכלית הוא רק לעסק בתפלה ולהיות ענו ושפל ברוך וכו', וברחו להם הבעל-תפלה למלך שהוא היה צדיק גדול וקדוש מאד. ועל-ידי הבעל-תפלה והכת שלו נתקנו כל הכתות ויצאו מהשטות והטעות שלהם וחזרו בתשובה וחזר כל העולם לתכלית תקונו בשלמות.

הצדיק האמת שהוא הבעל-תפלה, העוסק לקרב בני-אדם לה' יתברך, יושב עם אנשיו חוץ לישוב, הינו כי כל ישיבתו והנהגותיו הוא בודאי ההפוך ממש מדרכי הישוב אשר רב מעשיהם תהו, ורודפים אחר המותרות וטרודים בהבלי הזמן. אבל הצדיק עם אנשיו הם רחוקים מכל זה לגמרי ומסתפקים במה שיש להם, ובפרט על בגדים ומלבושים אינם מקפידים כלל, והם כיושבים חוץ לישוב לגמרי ממש בכל דעותיהם והנהגותיהם ועוסקים רק בתפלה ושירות ותשבחות לה' יתברך ותשובה וודויים ותעניות וכו'. ואצל אלו האנשים כל העבודה הגדולה שבעבודת ה', שנדמה לרב העולם לדבר קשה מאד לקבל על עצמם עבודה כזאת, אבל אצלם כל זה יקר מכל התענוגים שבעולם, כי יש להם תענוג מן הסגוף הגדול או מתענית וכיוצא יותר מכל התענוגים שבעולם. אך אף-על-פי שהם יושבים חוץ לישוב, אף-על-פי כן נכנסים גם-כן בכל פעם אל הישוב כדי לקרב עוד בני-אדם לעבודת ה' יתברך.

יש מאכלים פאלו (מסתמא הם רוחניים) שפשזוכים לאכל ולטעם מאלו המאכלים משליכין תקף תאות ממון ומרגישים גדל הסרחון של ממון שהוא מסריח כצואה ממש עד שמתבישין מאד עם הממון, והממון הוא הבושה הגדולה מכל הבושות, וכך מי שיש לו יותר ממון הוא מתביש ביותר, וגם הקטנים במעלה וחסרי הממון מתבישים בעצמם גם-כן על שהיו קטנים כל-כך בעיני עצמם מחמת חסרון הממון, כי עתה נתגלה להם שאדרבא הממון הוא עקר הבושה. ועל-כן העשירים מתבישים עוד ביותר וטומנים עצמם במחלות עפר מגדל הבושה שמתבישים אהד מחברו עד שאינם יכולים להרים פניהם כלל מפני הבושה, כי מאכלים אלו יש להם סגלה זו שעל-ידיהם ממאסין בממון בתכלית המאוס ומשליכין אלילי כספים ואלילי זהבם כמו שיהיה לעתיד.

המזכירו לטוב תמיד ומעתיר לשלומו והצלחתו.

המעתיק ישראל דב אודסר

בי"ה, י"ט אלול תשי"ח, תל-אביב.

לאיש משכיל הדורש ומבקש הפלטין (ההיכל) של אמת, שלום רב.

ברודער האלט זיך, לאז זיך ניט אפ (אחי היקר, אחז עצמד ואל תרפה). חזק ונתחזק ואל נהיה כפיל גדול וכגמל, אפלו כשמשכהו בחטמו העקב - לא יבעט בו, וכל זה מחמת שטות שאינו יודע מכחו, אבל נפשי הפקחת וחזקה, אזור נא כגבור חלציך, וחגר בעז מתניך לעוף כנשר אל הצדיק האמת שהוא בחינת משה משיח, המרפא כל חלי ואיש מכאובות, עור ופסח, צרוע ונגוע. מוציא נפשות משאול תחתיות, מהפך ירידות לעליות, וזדונות לזכויות.

אשרי למי שזוכה להתקרב בעודו בחיים חיותו לצדיק האמת, אשרי לו, אשרי חלקו. כי הבעל-דבר שם לבו על זה מאד עכשו לבלבל את העולם, כי ישראל הם עכשו קרובים אל הקץ מאד ויש עכשו לישראל געגועים גדולים וכסופין גדולים לה' יתברך אשר לא היתה כזאת בימי קדם, וכל אחד נכסף מאד לה' יתברך. על-כן הערים הבעל-דבר והכניס מחלקת בין הצדיקים, והקים בעולם מפרסמים הרבה של שקר עד שאין אחד יודע היכן האמת, על-כן צריכים להרבות בתפלה ותחנונים מאד לזכות להתקרב להצדיק האמת.

אמת ושקר הם בחינת מלך ועבד. ודע שיש שני מיני פלטין, באחד דר מלך, ובהשני דר עבד, ושניהם דומים זה לזה לגמרי וקשה מאד להבחין ביניהם. כי יש כמה נפשות שמתקשרין עד שנעשה מהם בית ופלטין, כי מתקשרין אחד באחד ואחד באחד עד שנעשה מהם יסוד ואחר-כך נעשה אהל, עד שנבנה מהם בית ומדור ששם דר אמת, ומי שרוצה למצא אמת ומצא בבית ופלטין זה של אלו הנפשות שמהם נעשה מדור לאמת. ויש כנגד זה שמתקשרין כמה נפשות ונעשה מהם בית ששם דירת השקר שהוא בחינת עבד. והנה בין שני הבתים הנ"ל אפטר לטעות, הינו בין האמת והשקר, כי השקר מדמה עצמו להאמת, כי גם שם יש קשר מנפשות רבות, עד שקשה מאד להבחין בין האמת והשקר ואפטר לאדם לטעות ואינו יודע היכן האמת ולהיכן יקרב עצמו, אך אם יסתכל על תכליתו הנצחי בעין האמת לאמתו, בודאי יזכה להבין באיזה דרך ילך וילמי להתקרב.

עקר הגלות על-ידי עוונות ישראל ועקר התקון על-ידי תשובה, ועקר העכוב של התשובה הוא המחלקת של החולקים על הצדיק האמת, כי רב המון בני ישראל היו שומעים אליו, אך עקר העכוב הוא על-ידי החולקים

על נקודת האמת בכמה וכמה בחינות. ומאלו החולקים יונק בחינת מצח הנחש וחיות רעות שהם חכמי הטבע וכו' וכו', ועל-ידי כל אלו הידעות רעות הוא עקר העכוב מן התשובה.

הבעל-דבר מתגבר ומשתדל בתחבולותיו למנע מלהתקרב להצדיק האמת שבו תלוי שלמות תקון נפשו וכל תקנות ישראל, וכל מה שהאדם גדול ביותר ויש בו מדרגה וביחנה גבוהה ביותר - מתגבר עליו למנעו ביותר. כי אם היה הוא מתקרב מי יודע מה היה נצמח מזה טובה ותקון לכלל ישראל ולכל העולמות.

על-ידי התקשרות להצדיק האמת יוכלו לעבר בשלום בכל המדבריות בכל מיני חשד וצלמות. אפלו כשעוברים חס ושלום במקום נחש שרף ועקרב וצמאון וכו', שכל מקומות אלו בהכרח שיעבר בהם הרוצה לגשת אל הקדש, בפרט מי שנכשל כבר במה שנכשל ורוצה לשוב שבהכרח שיעבר באלו המקומות, ומכלם יצילנו ה' על-ידי תקוף הרצון דקדשה שיזכה על-ידי התקשרות לצדיק האמת שעל-ידו עולים מכל מיני חשד שבעולם.

המעתיר בעדו ומזכירו לטוב תמיד, מברכו בשנה טובה ומברכה במקור הברכות והישועות.

ישראל דב אודעסר

יד.

ביה, חי תשרי תשי"ט, תל-אביב.

לאהובי המשליך ומגלגל עצמו ברפש וטיט בשביל נקודת האמת, ה' עמך לא יעזבך ולא יטשך אל תירא ואל תחת!

עלינו לשבח ולומר היל שלם והיל הגדול שדיקא עכשו בימינו אלה יש לנו רבי ומנהיג אמת קדוש ונורא מאד מאד שהוא הרפואה לכל מפותינו והיה איד שיהיה, ועל-ידו יש כבר תקנה לאחריתנו אפלו להגרוע שפגרועים וכו'. כי כל מה שהחולה גדול ביותר, צריך רופא גדול ביותר. ואלמלא זכו העולם על כל פנים גם עכשו להנות מאורו כבר היה העולם בא לידי תקונו בשלמות.

ה' יתברך שולח אחרינו וקורא אותנו בכל עת ומרמוז לנו רמזים קדושים להתקרב אליו יתברך, וצריך להעמיק ולהגדיל מחשבתו בזה להבין רמיזותיו. לפעמים נתעורר האדם מאד בהתעוררות גדול להתדבק ולהתקשר להצדיק שבו תלוי כל קדשת יהדותו וכל תקונו בשלמות, רק שהבעל-דבר מתגרה מאד בזה. עד שגורם שנתרחק ונתגרש האדם מקדשת יהדותו למקום מדבר שממה מקום מסכן מאד, ואורב עליו לתפסו במצודתו, ואזי יכול לעשות דבר מבהל ומה שנראה באמת לשגעון, ואין שום שכל אדם שייסכים לזה איך שיוכל להשיג דבר זה, אף אף-על-פי כן מחמת ההתעוררות אמתית שלו ה' מצליח בידו וזוכה לעבר על כל הגדרים והמניעות ולשבר את כלם עד שזוכה לגמור הדבר בשלמות. ואז הסטרא אחרא רודפת אחריו והוא מכרח להתחבא מפניה בכמה וכמה מיני תחבולות, וכמה וכמה מיני מימות חולפין ועוברין עליו וכמה וכמה נסיונות וכו' וכו'.

החכמה הגדולה שבכל החכמות - לבלי להיות חכם כלל, רק להיות תם וישר בפשיטות. אפלו מי שיש לו מח גדול באמת, צריך להשליך כל החכמות ולעסק בעבודתו יתברך בפשיטות ובתמימות, וצריך אפלו להתנהג ולעשות דברים הנראים כשגעון כדי לעשות רצונו יתברך, כי צריכין להתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת ה' ומצוותיו, ולא דוקא בשביל מצוה ממש, אלא כל דבר שיש בו רצון ה' יתברך נקרא מצוה, וצריך לגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות איזה רצון ונחת לה' יתברך. וכשאהבתו חזקה כל-כך לה' יתברך אז הוא בחינת בן-יקיר וחביב מאד לה' יתברך. כי יש בחינת בן, שהוא מחפש בגניזא דמלכא כמו בן. ויש בחינת עבד, שאין לו רק לעשות עבודתו שנתנו לו ואסור לו לשאל שום טעם וחקירה על עבודתו. אבל יש בן שהוא אוהב כל-כך את אביו עד שמחמת האהבה הוא עושה מעשה עבד, מה שעבד פשוט צריך לעשות, והולך וקופץ בתוך הסוללות הגדולות בתוך קשרי המלחמה ומגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות נחת רוח לאביו, מה שאפלו עבד פשוט לא היה עושה עבודות כאלו. ואז כשאביו רואה אהבתו החזקה כל-כך עד שמשליך עצמו לעבודת גמור בשביל אהבתו, אזי הוא מגלה לו גם מה שאין נמסר אפלו לבן, כי יש מקומות שגם הבן אסור לפנס לשם, הינו שיש השגות שגם הבן אינו משיג אותם, אבל על-ידי שהבן מסלק כל חכמתו ומשליך עצמו לעבודת כני"ל, על-ידי זה אביו מרחם עליו ומגלה לו מה שאין נמסר אפלו לבן ומניחו לחפש בגניזא דמלכא הגנוזים וצפונים ביותר, עד שזוכה שנתגלה לו בחינת צדיק ורע לו, רשע וטוב לו, וזוכה להעלות המשפט שנפל עד התהום ולתקנו, כי זוכה להשיג צדיק ורע לו רשע וטוב לו, שזה נראה כעווות המשפט. ועכשו כשזוכה להשיג ולהבין זאת - זה בחינת תקון המשפט.

על-ידי רבי אמת עם תלמידים נעשין ונתקנין כל הבחינות הנ"ל.

כל עקר תקון העולם תלוי בזה שיתבטלו מן העולם כל דרכי החכמות הרעות שמהם נמשכים גם-כן כל מיני כפירות ואפיקורסות, ולהתקשר

בְּאֵמֶת אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת שְׂיָכוֹל לְתַקֵּן הַכֹּל אֶפְלוּ בְּכֹל הַמְּקוֹמוֹת וְהַעֲנִינִים
הַעוֹבְרִים עָלֵינוּ. זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂינוּ, זֶה יְשׁוּעַתֵּנוּ, זֶה תִּקְוַתֵּנוּ, זֶה
שְׂמֵחַתֵּנוּ לְנֹצַח נֹצְחִים.

כְּשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ אַחַר שְׂכָלוֹ וְחֻכְמָתוֹ יוֹכֵל לִפְלֵ בְּטַעוֹתָיו וּמְכַשׁוֹלוֹת רַבִּים
וְלָבוֹא לַיַּדֵי רַעוֹת גְּדוֹלוֹת חֵס וְשָׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר כָּבַר רַבִּים נִכְשְׁלוּ וְנִפְּלוּ מְאֹד
עַל-יַדֵי חֻכְמָתָם הִרְעָה וְחֻטְאוֹ וְהִחְטִיאוֹ אֶת הַרְבִּים, רַחֲמָנָא לִי צְלוּ. כִּי עֶקֶר
הַיְהוּדוּת הוּא לִילֵךְ בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת בְּלִי שׁוּם חֻכְמוֹת, וְלִבְלִי לְהַשְׁגִּיחַ
כָּלֵל עַל כְּבוֹד עֲצָמוֹ, רַק אִם יֵשׁ בְּזֶה כְּבוֹד ה' יִתְבַּרֵךְ יַעֲשֶׂה, וְאִם לֹא - לֹא.
אִז בּוֹדָאֵי לֹא יִכָּשֵׁל לְעוֹלָם.

עֶקֶר הַגְּבוּרָה הוּא בְּלֵב. כִּי מִי שֶׁלִּבּוֹ חִזְק אֵינוֹ מִתְיָרָא מִשׁוּם אָדָם וּמִשׁוּם
דְּבָר וְהוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת גְּבוּרוֹת נוֹרָאוֹת וְלִכְבֹּשׁ מְלַחְמוֹת חִזְקוֹת עַל-יַדֵי
חִזְק וְאַמֶּץ לִבּוֹ.

יֵשׁ שְׂעֵבְרוֹ עֲבֵרוֹת כָּל-כָּף עַד שֶׁנִּפְּלוּ בְּבַחֲיַנַּת הַסִּתְרָה שְׂבִתוֹף הַסִּתְרָה
בְּאֵלָפִים וּרְבָבוֹת הַסִּתְרוֹת, וּמִחֻמַּת זֶה נִדְמָה לָהֶם שְׂאִין לָהֶם עוֹד תִּקְוָה
חֵס וְשָׁלוֹם. אָבֵל הַצְּדִיק יָכוֹל לְעוֹרֵר גַּם אוֹתוֹ וְלְהוֹדִיעוֹ מֵה' יִתְבַּרֵךְ שְׂיֵשׁ
לוֹ תִקְוָה גַּם-כֵּן עַד שְׂיָשׁוּב אֶל הָאֵמֶת וְיִתְקַרֵּב לֵה' יִתְבַּרֵךְ. כִּי בְּאֵמֶת בְּכַח
הַצְּדִיק הָאֵמֶת הַכֹּל יָכוֹלִים לְהִתְקַרֵּב לֵה' יִתְבַּרֵךְ תְּמִיד בְּכֹל עֵת, אִיךְ שֶׁהֵם
בְּכֹל מְקוֹם שֶׁהֵם.

אֲסוּר לְאָדָם לִיָּאֵשׁ עֲצָמוֹ חֵס וְשָׁלוֹם, וְאֶפְלוּ אִם נִפְּל לְמְקוֹם שֶׁנִּפְּל וּנְפִילָתוֹ
וְיִרִידָתוֹ גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד רַחֲמָנָא לִצְלוּ, וּמוֹנַח בְּשָׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת מִמֶּשׁ חֵס
וְשָׁלוֹם, אָף-עַל-פִּי כֹן אֵל יִתְיָאֵשׁ עֲצָמוֹ בְּשׁוּם אִפְּוֹ בְּעוֹלָם, כִּי הַצְּדִיק הָאֵמֶת
יֵשׁ לוֹ כַּח לְהַחֲיוֹת וּלְהַרִים אֶת אֵלוֹ שֶׁנִּפְּלוּ מְאֹד לְחִזְקָם וּלְאַמְצָם לְעוֹרְרָם
וּלְהַקִּיצָם וּלְגַלוֹת לָהֶם כִּי עֲדִין ה' אִתָּם וְעִמָּם וְאַצְלָם וְקָרוֹב לָהֶם. וְכֵן
לְהַפְּדוֹ, צְרִיךְ הַצְּדִיק לְהִרְאוֹת לְאֵלוֹ שֶׁהֵם בְּמַדְרַגָּה גְּדוֹלָה, שְׂעֲדִין אֵינָם
יּוֹדְעִים כָּלֵל בִּידְעֵתוֹ יִתְבַּרֵךְ! אִם אִתָּה מֵאֲמִין שְׂיָכוֹלִים לְקַלְקֵל תַּאֲמִין
שְׂיָכוֹלִים לְתַקֵּן!

ה' יִתְבַּרֵךְ חֲפֵץ חֶסֶד הוּא וְרוֹצֵה לְקַרֵּב הַמְּרַחֲקִים אָף-עַל-פִּי שְׂאִין רְאוּיִים
לְקַרְבָּם, אָבֵל אֵין יָכוֹלִים לְהִתְקַרֵּב כִּי אִם עַל-יַדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְהַצְּדִיק
שְׂעַל-יָדוֹ עֶקֶר תִּקְוֹנוֹ לְנֹצַח!

קֹדֶם שֶׁמְקַרֵּב לְהַצְּדִיק אֲזִי לִבּוֹ אֲטוּם וְאַזְנוֹ סְתוּמִים וְעֵינָיו עוֹרִים
מִלְּרְאוֹת הָאֵמֶת, אָבֵל כְּשֶׁמְדַבֵּק עֲצָמוֹ לְהַצְּדִיק וּמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ עֲצוֹת אֲזִי
נִפְתַּח לִבָּבוֹ וְעֵינָיו וְאַזְנוֹ וְרוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַ וּמִבִּין הָאֵמֶת וְזוֹכֵה לְתִשׁוּבָה.

עַל-יַדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְהַצְּדִיק וְיִלְךְ בְּדַרְךְ עֲצָתוֹ - עַל-יַדֵי זֶה נִחְקַק בּוֹ אֵמֶת,
וְזוֹכֵה לְאֲמוּנָה וְתִפְלָה וְנִסִּים וְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְעַל-יַדֵי זֶה תִּבּוֹא הַגְּאֻלָּה.

הַמִּתְנַגְּדִים וְהַרְשָׁעִים הַחוֹלְקִים עַל הַצְּדִיק הָאֵמֶת הֵם מְקַבְּלִין הַרוּחַ חַיִּים
שֶׁלָּהֶם מֵהַרֵב דְּקַלְפָּה. כִּי יֵשׁ רַב דְּקַלְפָּה וְסִטְרָא אַחֲרָא כְּנֶגְדַּת הַרֵב דְּקַדְשָׁה,

כי את זה לעמת זה עשה אלקים, ועל-כן הם גדולים בשעתו, כי הרוח חיים הנמשך מהרב דקלפה הוא בחינת רוח סערה שהוא גדול בשעתיה אבל הוא רק לפי שעה ולבסוף פלה ונאבד, ועל-כן הם בחייהם קרויים מתים, כי אין להם רוח חיים האמתי דקדשה שנמשך על-ידי הצדיק האמת דיקא.

הצדיק שומע כל האנחות של הדבוקים בו כי ממנו תוצאות חיים לכל אחד.

הצדיק מגלה אלקותו ומלכותו יתברך לכל באי עולם אפלו להרחוקים מאד מאד שהם הרשעים והעכו"ם, שזה עקר גדלתו של הקדוש ברוך הוא, כי עקר גדלתו של הקדוש ברוך הוא שגם הרחוקים מאד ואפלו העכו"ם ידעו שיש אלקים שליט ומושל.

המעתיק המסור וקשור בנפשו יומם ולילה בשכבי ובקומי, מתפלל תמיד לשלמו והצלחתו, מברכו בגמר חתימה טובה לברכה וחיים טובים וארפים, חיים אמתים. דרישת שלום וחתימה טובה לכל הנלוים אליו.

אודעסר

דב

ישראל

טו.

ב"ה, חצות ליל ששי כ"ו תשרי תשי"ט.

לידיד לבי התאב וכמה לחזות במחזות הצחצחות הצפונות וגנוזות, יומם ה' קרו ישעו ויפקח עיני שכלו להבחין ולראות האמת עין בעין.

בימינו בא שודד בגבולנו והוא ראש לכל צוררינו, שם מצור ברזל עלינו, טמן מוקשים בדרךנו, פרש רשתות לרגלינו, עיניו לטש ושניו חרק עלינו להתגולל ולהתנפל עלינו לכלותנו ולהשמידנו מיהדותנו, ובכל יום ויום מתחדש ומתגבר עלינו כוס תרעליו להשקותנו, ואין ביכלתנו כלל לעמד כנגדו. לכן הפליא ה' לעשות עמנו והקדים רפואה למכה והוריד לנו הצדיק האמת ראש ומבחר מכל בחירי צדיקי, נחל נובע מקור חכמה, שהוא הרבי ומנהיג היחידי שבדורנו ושל כל דורות הבאים, להשקות כל הארץ חכמה ודעה את ה' בנהרי ונחלי חכמתו ותקונו ועצותיו העמקות והתמימות. לטהר טמאים, להרחיץ צואים, להלבין פתמים, לזכות אשמים, לכפר זדונים, לקרב רחוקים, לקבץ נדחים ואובדים, להוציא

ממסגר אסורים, לתת חפש לשבויים, להחיות רוח שפלים, לשמח לב נדפאים ונדוים.

אשרי הזוכה להנצל מן הטועים והתועים בחשך ואפלה לבל יראו ויביטו באור הצדיק האמת שהוא שרש כלל כל הצדיקים שבכל הדורות, והוא יגמר בשלמות כל התקונים שהתחילו הצדיקים שבכל הדורות לתקן העולם, כי גם הצדיקים הגדולים עדין לא גמרו ענין זה בשלמות ורק הוא יגמר כל התקונים ויתקן כל העולם בתכלית השלמות. ובגדל כחו יכניע ויבטל כל המינות ואפיקורסות מן העולם וימשיך אמונה גדולה בעולם בתכלית השלמות וישובו כל באי עולם לה' יתברך ויקימו כלם את התורה, ויאיר לכל אחד התגלות אלקותו בהתגלות נפלא מאד אשר עדין לא נשמע ולא נראה כזאת מימות עולם.

יש נפשות נפולות מאד מאד שנפלו כמו שנפלו לתהום תחתיות עד אין קץ, עד שנאחז בהם הרע כל-כף עד שאי אפשר להם בשום אופן לשוב לה' יתברך, ואי אפשר שיהיה להם שום תקון בעולם כי אם על-ידי נשמת הצדיק האמת שיש בכחו הגדול לתקן הכל אפלו בכל המקומות ובכל הענינים העוברים עליו, להחיותו ולעוררו ולהקימו ולהקימו מכל מקום שהוא, ואז השמחה גדולה מאד. כי אין שמחה לפניו יתברך כמו בעת שמחזירין אליו את הרחוקים מאד, כי ה' יתברך חפץ חסד הוא וצופה לרשע וחפץ בהצדקו, וכל זמן שהאדם רחוק ממנו יתברך בעוונותיו - צר לו מאד, כבבכול, וחושב לבל ידח ממנו נדח. ועל-כן כשהצדיק מעלה ומתקן הרחוקים והנדחים שנדחו ונפלו בעמקי עמקי התהום תחתיות ומחזירם לה' יתברך, על-ידי זה נגדלת השמחה מאד מאד. כמו שמחזירין להמלך את בנו שגרשו מעל פניו בעוונותיו, ועל-ידי זה שנתרחק קלקל בכל פעם ביותר מחמת שנפל בדעתו על-ידי שרואה גדל רחיקו מהמלך עד שטעה ונדמה בדעתו שהמלך הרחיקו לעולם ולא היה מצפה שישוב עוד אל המלך, כמו שכתוב, "לא יאמין שוב מני חשך". ובאמת יש להמלך צער גדול בכל עת וזוכר את בנו הרחוק בכל עת. וכשנמצא אחד שמרחם על המלך ועל בנו והולך אל המקום המזהם שנפל לשם ומרמוז לו רמזים ומתנהג עמו בחכמה נפלאה פלא והפלא עד שמכניס בו הרהורי תשובה ומחזירו אל המלך, כמה שמחה ותענוג גורם אל המלך עד אין שעור, כי זה עקר שמחתו וגדלתו ותענוגיו ושעשועיו של המלך יתברך, כששמחזירין אליו הרחוקים מאד ועולין ונתקנין מחרפת עוונותיהם העצומים, איך שהוא, איך שהוא, אפלו אם עברו מה שעברו חס ושלום.

כשמתגבר תקף זהמת הנחש חס ושלום שהוא מקומות המטנפים, ונתרחק מאד מקדשת יהדותו והוא נע ונד ומטלטל ודוחין אותו מקדשתו מדחי אל דחי עד שרוצה להפילו לגמרי מנקדת יהדותו חס ושלום, אזי מתעורר קדשת נפש האדם, ואז דיקא אם הוא חזק ואמיץ ומתחיל לבקש ולדרש ולחפש ולחתר בכל עת ולהתגעגע ולכסף למצא אותו יתברך, אף-על-פי שעדין עוברים ימים ושנים הרבה ואינו זוכה למוצאו יתברך ולהתקרב אליו, אף-על-פי כן ידע ויאמין כי בכל עת ועת על-ידי כל בקשה

וּבִקְשָׁה וְעַל-יָדַי כָּל דְּרִישָׁה וּדְרִישָׁה שְׂדוּרֶשׁ וּמִבְקֶשׁ וּמִחֲפֵשׁ לְמִצָּא כְבוֹד
קִדְשָׁתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יָדַי כָּל הַבְּטָה וְגִעְגּוּעַ שְׂמִיטָה וְתוֹלָה עֵינָיו לְרַחֲמָיו
יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יָדַי כָּל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שְׂפוּנָה לְהַקְדִּישָׁה - עַל-יָדַי כָּל זֶה זֹכָה
בְּכָל פֶּעַם לְשֹׁבֵר חוֹמוֹת בְּרָזָל וְדִלְתוֹת נְחֹשֶׁת. אָף-עַל-פִּי שְׂאֵחַר כָּךְ מִתְגַּבְּרִין
עָלָיו בְּכָל פֶּעַם יוֹתֵר רַחֲמָנָא לִיצְלוֹ, אָף-עַל-פִּי כֵן אֵין יִגִּיעוּ לְרִיק חֶסֶד וְשְׁלוֹם
וְאֵין שׁוֹם תְּנוּעָה שְׂפוּנָה לְהַקְדִּישָׁה נֶאֱבָדַת חֶסֶד וְשְׁלוֹם, כִּי צְרִיכִין לַעֲבֹר עָלָיו
עָדוֹן וְעֲדֻנִים הַרְבֵּה וְכַמָּה יָמִים וּנְהָרוֹת וְתַהוֹמוֹת וּמִימוֹת מִחֲלָפִים צְרִיכִין
לַעֲבֹר עָלָיו, וּבְכַמָּה מִדְּבָרוֹת הַמְּלֵאִים נְחֹשִׁים וְעַקְרָבִים גְּדוֹלִים וְנוֹרְאִים
צְרִיךְ לַעֲבֹר בָּהֶם עַד אֲשֶׁר זֹכָה לְהַכְנִס לְשַׁעֲרֵי הַקְדִּישָׁה בְּאַמֶּת. וְאִם הוּא
חֶזֶק וְגִבּוֹר כְּאֲרִי לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ יוֹתֵר אָף אִם יַעֲבֹר עָלָיו מֵה - בּוֹדָאֵי סוּף
כָּל סוּף יִזְכֶּה לְמִצָּא אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עַד שְׂיִזְכֶּה לַעֲלוֹת בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה. וְכָל
זֶה הַכֹּחַ לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ אֶפְלוּ בְּתַכְלִית הַיְרִידָה, בְּתַכְלִית גְּלוּת
הַנֶּפֶשׁ, עַד שֶׁנִּתְרַחֲקוּנוּ מִכְבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ מְאֹד, כָּל זֶה בְּכַח וּזְכוּת תּוֹרָתוֹ שֶׁל
הַצַּדִּיק הָאֱמֶת שֶׁגִּלָּה סִתְרֵי תּוֹרָה שְׁשֵׁם כָּל רִזּוֹן וְסִתְיִמּוֹן דְּאוֹרֵי־תֵּא שֶׁהֵם
בְּחִינַת 'אַיִה'. כִּי לוֹא זְכוּת הַצַּדִּיק הָאֱמֶת לֹא הָיָה לָנוּ כַּח אֶפְלוּ לְחַפֵּשׁ
וּלְבַקֵּשׁ כָּלֵל וְחֶסֶד וְשְׁלוֹם הָיוּ נִטְפָּעִין חֶסֶד וְשְׁלוֹם וְלֹא הָיָה תְּקוּמָה חֶסֶד
וְשְׁלוֹם לְהַנוֹפְלִים וְהַרְחוּקִים שֶׁנִּתְרַחֲקוּ מִן הַקְדִּישָׁה כָּל-כָּךְ. וּבִפְרָט עֲכָשׁוּ
שֵׁשׁ בְּנֵי-אָדָם שֶׁנִּפְּלוּ לְתַהוֹמוֹת עַד אֵין קֶץ וְכוּ' וְכוּ', וּמִהֵיכָן הָיוּ מְקַבְּלִין
חֵינּוֹת וְכַח לְהַתְעוֹרֵר עוֹד לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ וּלְשׁוֹב אֵלָיו, בּוֹדָאֵי
חֶסֶד וְשְׁלוֹם הָיָה אֲבָד תְּקוּתָם חֲלִילָה. אֵךְ בְּאַמֶּת עַל-יָדַי כַּח צַדִּיק הָאֱמֶת
שֶׁזָּכָה לְבְּחִינַת 'אַיִה', עַל-יָדַי זֶה יֵשׁ כַּח לְכָל הַנוֹפְלִים אֶפְלוּ לְמִקּוּמוֹת
הַמְּטַנְפִים וְכוּ' שֶׁיִּחֲפָשׂוּ 'אַיִה' וְכוּ', עַד שֶׁיַּעֲלוּ בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה.

הַצַּדִּיק הָאֱמֶת הוּא מְטָה כָּלִפִּי חֶסֶד תְּמִיד וּמוֹצֵא טוֹב בְּכָל אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל,
כִּי יוֹדֵעַ לְלַקֵּט כָּל בְּחִינּוֹת הַשְּׁעָרוֹת טוֹבוֹת שֶׁנִּמְצָא בְּכָל אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל, וְעַל-
יָדַי זֶה הוּא עוֹסֵק בְּרִפּוּאוֹת כָּל אֶחָד אֶפְלוּ אִם הוּא חוֹלָה גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד
בְּחֲלֵי הַנֶּפֶשׁ, כִּי הוּא מוֹצֵא בּוֹ גַם-כֵּן נִקְדוֹת טוֹבוֹת בְּחִינַת שְׁעָרוֹת, דְּהֵינּוּ
מֵה שֶׁמִּנְתַּק עֲצָמוֹ מֵרַע לְטוֹב כְּשֶׁעָרָה. וְזֹאת הַשְּׁעָרָה הוּא בְּחִינַת צְנוּר וְכִלִּי
שֶׁהַצַּדִּיק מִמְשִׁיךְ עַל-יָדוֹ גַם עָלָיו שְׂכָלִיוֹת וְצִמְצוּמִים עַד שֶׁמְכַנִּיס בּוֹ גַם-
כֵּן הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר גְּדֻלַּת הַצַּדִּיק, כְּשֶׁיִּכּוֹל לְרַפְּאוֹת גַם חוֹלָה
הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר.

הַמַּעֲתִיק וְהַמְּסַדֵּר, הַמְּתַפְּלֵל בְּכָל יוֹם לְשְׁלוֹמוֹ וְהַצֹּלֶחֶתוֹ וְדְבוּק בְּנִפְשׁוֹ
הַיְקָרָה וְהַנְּעִימָה בְּכָל עֵת תְּמִיד בְּכָל לֵב וּבְכָל נֶפֶשׁ בְּאַמֶּת וְדוֹרֶשׁ שְׁלוֹמוֹ
וְטוֹבָתוֹ וְשְׁלוֹם הַנְּלוּיִם אֵלָיו.

ב"ה, חצות ליל ער"ח מרחשון תשי"ט.

לִיקִירֵי וְחִבִּיבֵי כְּאִישׁוֹן עֵינֵי הַחוֹשֶׁק וְחוֹתֵר לְאַחוֹז בְּנִקְדַּת הָאֵמֶת, שְׁלוֹם וְקוֹל רְנָה וִישׁוּעָה בְּאֶהְלֵי לְבוֹ, יְמִין ה' רוֹמְמָה יְמִין ה' עוֹשֶׂה חֲיָלִים מִלְמַדֵי אֲמוֹנָה.

מֵעַן דְּאָרְף זֵיךְ זַיִיעֵר יֶאֱגִין מֵעַן זָאל נֶאָד קַענִין חֵאפִין (צָרִיךְ הַרְבֵּה יְגִיעוֹת שְׂיֻכַּל עוֹד לַחֲטוּף מִשְׁהוּ).

יְמֵי הַחֲלִיפוֹת הוֹלְכִים וּבָאִים וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מִתְקַרְבִּים לְיוֹם הַמִּיתָה, וּבְהִכָּרַח לֵילֵךְ בְּדַרְךְ הַזֶּה בְּלֵי סֶפֶק אִם קְרוּב וְאִם רְחוֹק, אֲבָל עַל כָּל פְּנִים הַכֹּל יַעֲבֹר כְּצֵל עוֹבֵר, וְאִין נִשְׁאָר מִהָאָדָם כְּלוּם כִּי אִם מֶה שֶׁהֵכִין לְעֲצֻמוֹ לְאַחַר מוֹתוֹ לְעוֹלָם הַנֶּצְחִי. וְצָרִיכִים עַל כָּל פְּנִים מַעֲתָה לְהִתְחִיל לְחוּס וּלְרַחֵם עַל עֲצֻמְנוּ בְּרַחֲמָנוֹת אֲמִתֵּי לְהֵכִין צְעָדֵינוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וּלְהֵכִין צִידָה לְדַרְךְ רְחוֹק כָּל-כָּף, וְאַנְחֵנוּ מִלְּאֵי חֲטָאִים וּפְשָׁעִים גְּדוֹלִים וְתַאֲוֹת רָעוֹת וְקַלְקוּלִים הַרְבֵּה בְּלֵי שְׁעוֹר וְעָרָךְ וּמִסְפָּר, וְאַנְחֵנוּ רְחוּקִים מִהִתְכַּלִּית מְאֹד מְאֹד, וְעַדִּין לֹא יֵצְאוּנוּ מִהַחֹל אֶל הַקִּדְשׁ אֲפֵלוּ כְּמֵלֵא הַחוּט, וְצָרִיכִין לְמַהֵר לְמַלֵּט עַל נַפְשֵׁנוּ מִפַּח יוֹקָשִׁים. וּבְכֵן נִתְחַזַּק וְנִתְאַזֵּר בְּזַרְיוֹת גְּדוֹל לְבָרַח וּלְנוּס אֶל הַצְּדִיק שֶׁבוּ תְלוּי שְׁלֵמוֹת תִּקּוּן נַפְשֵׁנוּ וְכָל תִּקּוּנֵי וּגְאֻלַּת יִשְׂרָאֵל!

הַצְּדִיק הָאֵמֶת מְאִיר הָאֶרֶת הַרְצוֹן בְּתַקְוָה גְּדוֹל כָּל-כָּף עַד שְׂיֵאִיר לְעוֹלָם וְלֹא יִפְסַק בְּכָל מִינֵי חֲשָׁךְ וְאַפְלָה שְׁעוֹבְרִים עַל כָּל אָדָם, שְׁעַל-יָדֵי זֶה מַעֲלָה מִבְּחִינַת שְׂמֵד לְרְצוֹן!

אֲפֵלוּ כְּשֶׁאָדָם רְחוֹק מְאֹד מִכָּל קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל וּמִכָּל הַתּוֹרָה, וְעוֹבְרִים יְמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה בְּקַלְקוּלוֹ, כָּל אֶחָד לְפִי עֲנִינוּ שְׁנִתְפַּס בּוֹ, אֲפֵלוּ אִם נִתְפַּס בְּמַה שְׁנִתְפַּס בְּמִקּוֹמוֹת רָעִים וּמְטַנְפִּים מְאֹד, אֲשֶׁר שָׁם אִין מַעֲמָד כְּשֶׁנוֹפְלִים לְשָׁם וְחָס וְשָׁלוֹם יְכוּלִים לְטַבֵּעַ שָׁם, אֲבָל כָּל זְמַן שֶׁהָאָדָם חוֹזֵק בְּדַעְתּוֹ שֶׁלֹּא יִפֹּל מִשָּׁם יִרִידָה שְׁבַעֲוֹלָם, וְאִינוּ מִיָּאֵשׁ עֲצֻמוֹ, וּמִקּוּהָ תְּמִיד לֵה' יִתְבָּרַךְ בְּקוּוֹי אַחַר קוּוֹי, וְתוֹלָה עֵינָיו לְמַרוֹם וְצוּעֵק לֵה' יִתְבָּרַךְ, אֲזֵ הוּא בְּטוּחַ שְׁבוּדָאֵי סוּף כָּל סוּף יָשׁוּב לֵה' יִתְבָּרַךְ. וְזֶה הַדְּבָר אֵי אֲפִשֵׁר לְפָה לְדַבֵּר וּלְבָאֵר וּלְסַפֵּר עַד הֵיכֵן הוּא צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק תְּמִיד בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא, אֲפֵלוּ אִם נָפַל כְּמוֹ שֶׁנִּפְל רְחֻמָּנָא לְצִלּוֹ, כִּי לְכָל אֶחָד נִדְמָה שְׁעֵלְיוֹ אִין אָנוּ מְכֻוְנִים בְּדַבְרֵינוּ, כִּי הוּא יֵשׁ לוֹ מְנִיעוֹת כְּאֵלֶּה, וְנִתְפַּס בְּתַאֲוֹתָיו וּבְמַצּוֹתָיו כָּל-כָּף עַד שֶׁלְּאִישׁ כְּמוֹתוֹ אֵי אֲפִשֵׁר לְשׁוּב בְּאֵמֶת לֵה' יִתְבָּרַךְ, כִּי כָּבֵר נִלְכַּד כָּל-כָּף יְמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה בְּמַה שֶׁנִּלְכַּד עַד אֲשֶׁר לֹא יֶאֱמִין שׁוּב מִנֵּי חֲשָׁךְ. כָּף נִדְמָה לְכָל אֶחָד. וְרַבְּנוּ ז"ל קָרָא תִּגְרַר עַל זֶה מְאֹד, וְצַעֵק בְּקוֹל עֵמֶק מְאֹד: "גִּיּוּוֹאֲלָד! זַיִּט אֵיִךְ נִיט מִיָּאֵשׁ, קִיִּין יֵאוּשׁ אִיז גְּאֵהֵר נִיט פֶּאֵר הַאֲנִדִּין, אֲפֵלוּ וּוִיא אֵהִין אֵיטְלִיכֶעֶר אִיז גִּיפֶאֲלִין, כִּי יֵשׁ עֲנָן שְׁנִתְהַפֵּךְ הַכֹּל

לְטוֹבָה!'' (אָהָה, אֵל תִּיַאֲשׁוּ עֲצַמְכֶם, יֵאוּשׁ אֵינוֹ בְּעוֹלָם כָּלָל, אֶפְלוּ כִּמָּה שְׁנוֹפְלִים, כִּי יֵשׁ עֲנָן שְׁנַת־הַפֶּדָּה הַכֹּל לְטוֹבָה)!

עֵקֶר עֲבוֹדַת הַצְּדִיק לְבָרֵר וּלְהַעֲלוֹת הַטוֹב מֵעַמְּק הָרָע, וּמַעֲלָה אֶפְלוּ הַנְּפִשׁוֹת הַנְּפִילוֹת מְאֹד עַל-יַדֵּי שְׁמוּצָא לָהֶם זְכוּת, אֶפְלוּ לְרִשְׁעִים גְּמוּרִים הַגְּרוּעִים בְּיוֹתֵר עַד שְׂיֻצְאוּ מִכָּלֵל יִשְׂרָאֵל עַל-יַדֵּי מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים; כָּל זְמַן שְׁשֵׁם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עָלָיו, עֲדוֹן מַחֲפֵשׁ וּמִבְקֵשׁ וּמוֹצֵא אֵיזָה זְכוּת כָּל שֶׁהוּא, וְעַל-יַדֵּי זֶה מַעֲלָה אוֹתָם גַּם מֵעַמְּק הָרָע, וְנִתְבָּרֵר הַטוֹב וְנִדְחָה הָרָע וְנִתְבַּטַּל לְגַמְרֵי. וְזֶה בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת מְשִׁיחַ (שְׂיֻקְבֵּץ כָּל הַנְּדָחִים מֵאַרְבַּע כְּנַפּוֹת הָאָרֶץ).

הַכָּלֵל שֶׁהִמְמַשְׁלָה בְּיַד הַצְּדִיק לְפַעֵל פְּעֻלוֹת כְּרֻצוֹנוֹ, וְעֵקֶר הַמְּמַשְׁלָה לְהֵאִיר וּלְעוֹרֵר לֵב יִשְׂרָאֵל לְעֲבוֹדַת ה' יִתְבָּרַךְ. עַל-כֵּן הָעֵקֶר שְׂיִתְקַשֵּׁר לְצְדִיק הָאֵמֶת וּמִמֶּנּוּ יִקְבַּל כַּח וְהָאָרָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת לֵה' יִתְבָּרַךְ עַד שְׂיִשׁוּב אֶל ה' בְּאֵמֶת.

יֵשׁ שְׂדָה הָעֲלִיוֹנָה שְׁשֵׁם גְּדֻלִים כָּל הַנְּשָׁמוֹת וְאֵלוּ הַנְּשָׁמוֹת צְרִיכִים בְּעַל הַשְּׂדָה שְׂיַעֲסֵק בְּתַקוּנָם, וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד שְׂרוּצָה לְרַחֵם עַל נַשְׁמָתוֹ לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְחַנֵּן הַרְבֵּה לְפָנָיו ה' יִתְבָּרַךְ כָּל יָמָיו שְׂיִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב לְהַצְּדִיק הַזֶּה שֶׁהוּא בְּעַל הַשְּׂדָה, שֶׁהוּא מְסַתְּכֵל עַל כָּל אֶחָד לְהַבִּיאוֹ אֶל הַתְּכֵלִית הָאֵמֶתִי שֶׁהוּא כָּלוּ טוֹב כָּלוּ אֶחָד.

הַדוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְיִשׁוּעָתוֹ בְּכָל עֵת בְּכָל לֵב בְּאֵמֶת.

יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדֶסֶר

אִף שְׂקֻלַּפַת הַמֶּן עֲמֻלֵק אוֹרֵב עַל הַצְּדִיק הָאֵמֶת לְהַעֲלִים אוֹתוֹ לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם, אִף-עַל-פִּי כֵן עֲצַת ה' הִיא תְּקוּם, וְאַתָּה מְרוֹם לְעוֹלָם ה', וּלְעוֹלָם יָדָךְ עַל הָעֲלִיוֹנָה, וְהוּא יִתְבָּרַךְ גּוֹמֵר אֶת שְׁלוֹ. וְדִיְקָא עַל-יַדֵּי הַתְּגַבְרוֹת תִּקְרָף הַהַעֲלָמָה כָּל-כָּף, עַל-יַדֵּי זֶה נִתְרוֹמֵם וְנִתְעַלָּה אַחֲר-כֵּן אוֹרוֹ בְּיוֹתֵר, וּבְסוּף כָּל סוּף נִתְהַפֵּד כָּל זֶה לְטוֹבָה וְנִתְקַן הָעוֹלָם בְּשְׁלָמוֹת עַל-גִּדּוֹ.

הַנִּי"ל

הַמַּעֲתִיק

ב"ה, ח"י טבת תשי"ט, טבריא.

נפשי ולבבי הקשור ודבוק בעמק לבי ומחי בקשר אמיץ וחזק בל ינתק
לנצח, וכוסף ומתגעגע לאמת האמתית. שלום וישע רב.

אשרי האיש שמקשר עצמו לצדיק האמת ואינו הולך בעצת רשעים
המרחיקים ממנו. העקר הוא התקרבות להצדיק שעליו עומד כל העולם
ומלואו, כי הוא הגשר דקדשה שעל-ידו עוברים בתוך כל המים השוטפים
ונצול מכלם, וזהו בחינת קריעת ים סוף שהלכו ביבשה בתוך הים.

כל עבדא ותנועה קלה שהאדם מתגבר לעשות בשביל התקרבות להצדיק
הוא יקר מאד בעיני ה' יתברך ותכף הוא מנצח הרבה נצחון אמתי ונצחי
שישאר קים לנצח.

כל אחד כפי מה שיודע בנפשו גדל פחיתותו וגדל רחוקו שנתרחק מאד
מה' יתברך, כמו כן הוא צריך דיקא להתקרב להרבי האמת הגדול
במעלה מאד מאד, כי כל מה שהוא קטן ביותר - הוא צריך רבי אמתי
גדול ביותר.

לפעמים יכול האדם לפל חס ושלום על-ידי האמת דיקא, כי יודע בנפשו
שבאמת קלקל ופגם הרבה וגם עתה הוא כמו שהוא, ועל-כן מסיתו
הבעל-דבר לדחותו לגמרי חס ושלום על-ידי האמת שלו, והרבה יצאו
מעולמם לגמרי על-ידי האמת הזה. אבל כבר גלה לנו הצדיק האמת
שהאמת לאמתו אינו כן, כי צריך כל אדם להתחזק עצמו בה' יתברך
תמיד, ואפלו בשאול תחתיות חס ושלום ידע ויאמין שהוא סמוך עדין
לה' יתברך ואין שום גאוש בעולם, ויכולין לשוב גם משם ולהתקרב לה'
יתברך באמת. כי בודאי צריכין לשמר את עצמו מן החטא ואפלו מפגם
כל שהוא, אבל אף-על-פי כן אם כבר נכשל, אפלו אם נכשל כמו שנכשל
אפלו אלפים ורבבות פעמים חס ושלום, אף-על-פי כן בכל עת ורגע חסדי
ה' לא תמנו ויכולין לקרב עצמו לה' יתברך בכל עת ומכל מקום שהוא כי
לגדלתו יתברך אין חקר, ועל-ידי התקרבות להצדיק יכול להתהפך הכל
לטובה ועוונות נתהפכין לזכיות וזה עקר האמת לאמתו.

הכרחתי לסיים כי כמעט אינני בדעתי מגדל ההרפתקאות והתלאות דעדי
עלי, לא עליך. הזכרו היטב ומזכירו תמיד לפני ה' יתברך ומתפלל בעד
שלומו והצלחתו הנצחי בזה ובבא, ואקרא לשלום הנלוים אליו.

המעתיק ישראל דב אודסר

כל מה שהאדם חותר ומתיגע למצא דרך לשוב לה' יתברך, אף-על-פי
שאינו עולה בידו, אין שום יגיעה נאבדת, והעקר הוא התקרבות לצדיק
האמת ותלמידיו, ועל-ידי זה אין שום קלקול ופגם שלא יוכל להתקן, רק
העקר שלא יתרחק מהצדיק לעולם חס ושלום בכל מה שיעבר עליו.

ב"ה, כ"ז אדר ב' תשי"ט.

לבי לבי נהורא דעיני המתוק ונעים, המתגעגע ומתאנה לגור באהל האמת הנמצא בהר של זהב ומבצר של מרגלית, אשרי חלקו. שלום רב לו ולביתו ולכל הנלוים אליו לארך ימים אמתיים ונצחיים, אמן.

רבנו הנורא ז"ל אמר פעם לרבי נתן ז"ל: "איך האב אייך אריין גינארט אין זאק אריין" (אני תפסתי אתכם בשק שלי), ענה רבי נתן ואמר: "פאר בונד מיך גוט" (קשר אותי היטב).

הרציגער ברודער גיואהלד, וואס שווינגען מיר. אז מיר האבין אזעלכעס זוכה גיוועהן (אקה אחי לבבי, מה אנו שותקים כשזכינו לדבר כזה), שפאנו לזה העולם בזה הזמן שמאיר אור האורות צח הצחצחות כזה, חדוש שבהדושים נורא כזה שעדין לא היה מימות עולם, והוא כמוס ונעלם ונסתר מאד מכל העולמות, ואנחנו זכינו בנפלאות חסדי ה' בעת הזאת בימינו אלה בעצם קצף החשך ותהו ובוהו, שנמצא כבר סוד חדוש חדש כזה המחיה ומקים כל הנפשות שבעולם אפלו הגרועים ביותר שאין גריעות מהם - בכל דבור ודבור, ומגלה ומודיע לכל אחד בכל מקום שהוא, בכל מקום שהוא, בכל עת ורגע, כי ה' אתו ועמו וקרוב אליו מאד מאד. אשרינו מה טוב חלקנו וכו' שאנו יודעים מאוצרות נשגבות כאלה. הקיצו ורננו שוכני עפר, מה נאמר, מה נדבר, מה נשיב לה' כל תגמולוהי עלינו שהחיה אותנו - חולים וחלולים הנפש כמונו בדורות הללו, במטעמים קדושים כאלו, בשבעה משיבי טעם שיכולים להחיות ולהשיב בהם כל הנפשות שבעולם. ואם נכפל ונאמר אשרינו וכו' אלפים ורבי רבבות פעמים על זה - לא יספיק. בעל החסד ישביענו מרב טובו הצפון וכו' ונרננה ונשמחה כל ימינו!

הצדיק האמת הוא מטה כלפי חסד תמיד ומוצא טוב בכל אחד מישראל, כי יודע ללקט כל מיני שערות טובות שנמצא בכל אחד מישראל כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, ועל-ידי זה הוא עוסק ברפואות כל אחד ואפלו אם הוא חולה גדול מאד מאד בחלי הנפש, כי הוא מוצא בו גם-כן נקודות טובות בחינת שערות, דהינו מה שמניתק עצמו מרע לטוב כשערה, ועל-ידי זה ממשיך גם עליו שכליות וצמצומים עד שמכניס בו גם-כן השגות אלקות, שזהו עקר גדלת הצדיק, כשיכול לרפאות גם החולה הגדול ביותר, כי כל מה שהחולה גדול ביותר - צריך רופא גדול ביותר. וזאת

הַנִּקְדָּה טוֹבָה כְּחוּט הַשְּׁעָרָה שֶׁיֵּשׁ בְּכָל אֶחָד הוּא בְּחִינַת צִינּוֹר וְכָלִי שֶׁהַצְּדִיק מִמְּשִׁיךְ עַל-יָדוֹ גַּם עָלָיו הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת.

עֵקֶר הָאֱהָבָה וְאַחֲדוּת עַל-יְדֵי הַשְּׁעָרוֹת הַנִּי"ל, עַל-יְדֵי שְׂאִין מִסְתַּכְּלִין עַל הָרַע שֶׁבַחְבְּרוּ רַק מִשְׁתַּדְּלִין בְּכָל כָּחוֹ לְמַצֵּא בּוֹ אִיזָה טוֹב. אֶפְלוּ אִם נִדְמָה לוֹ שֶׁרָעַתוֹ רַבָּה מְאֹד, אָף-עַל-פִּי כֵן יַחֲפֹשׂ וַיִּמְצֵא בּוֹ שְׁעָרוֹת טוֹבוֹת עַל כָּל פְּנִים.

עֵקֶר יִגִּיעַת הַצְּדִיק הָאֲמֵת הוּא לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת בְּתַלְמִידָיו בְּדַרְכִּים נִפְלְאִים, עַד שֶׁיּוֹכְלוּ לְהַאִיר בְּתַלְמִידֵיהֶם, וּבְתַלְמִידֵי תַלְמִידֵיהֶם לְדוֹרוֹת עוֹלָם, עַד שֶׁכֻּלָּם יִדְעוּ אֵת ה', וְעַל-יְדֵי זֶה יְכוּלִין לְהַחִיּוֹת אֵת כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְכָל אֶחָד יְכוּל לְהִבִּין וּלְהַשְׁכִּיל עֲצוֹת וּדְרָכִים לְהִתְקַרֵּב לַה' יַתְבָּרֵךְ עַד שֶׁיִּזְכֶּה לְהַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת.

עֵקֶר הַתְּרַחֲקוֹת יִשְׂרָאֵל מֵאַבִּייהֶם שֶׁבְּשָׂמַיִם, וְעֵקֶר כָּלֵל כָּל הַפְּגָמִים וְאַרְיֵכַת הַגְּלוּת, הַכֵּל עַל-יְדֵי הַהֶעֱלָמָה הַגְּדוּלָּה שֶׁנִּתְעַלַּם אֹרֶךְ הַצְּדִיק הָאֲמֵת שֶׁהוּא הַפֶּאֶר וְהִיפִי וְהַחֵן וְהַהֲדוּר שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְהוּא הָרֹאשׁ בֵּית. וְעַל-יְדֵי הַמַּחֲלַקֶּת וְהַקְּטוּרִיָּא נֶעְלַם אֹרֶךְ הַגְּדוּל וְהַקְּדוּשׁ הַזֶּה מֵאַתְנַנּוּ, וְאַזִּי מִתְגַּבֵּר בְּחִינַת הָרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת רַב דְּקַלְפָּה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבָנֵי קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת", וְעַל-יְדֵי זֶה נִתְעַלַּם שֵׁם ה' וְנִסְתַּלְקוּ הַמְּאֹרֵי אֹרֶךְ וְגַבְרוּ הַמְּאֹרֵי אֵשׁ.

עֵקֶר אֲרִיכַת הַגְּלוּת הוּא מֵהַשְּׁתַּגְּבֵר הַשְּׁקָר מְאֹד כְּמַעַט בְּלִי גְבוּל חֵס וְשָׁלוֹם, כִּי הַסְּטָרָא אַחֲרָא שֶׁהוּא הַשְּׁקָר הַתְּפֹשֵׁט לְאַרְךְ וְלִרְחֹב, וְכָל מֵה שֶׁמְגַלִּין אִיזָה אֲמֵת בְּעוֹלָם לְהִתְקַרֵּב עַל-יָדוֹ לַה' יַתְבָּרֵךְ, הַשְּׁקָר מִתְנַכֵּל בְּתַחֲבוּלוֹתָיו תַּכְּף לְבַלְבְּלוֹ וּלְהַסְתִּירוֹ וּלְהַפְכוֹ אֶל הַהֶפֶךְ מִמֶּשׁ.

עֵקֶר הַרְחַמְנוּת שֶׁצָּרִיכִים לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל הוּא לְהַכְנִיס בָּהֶם הָאֲמֵת, וְלְהוֹצִיאֵם עַל-יְדֵי זֶה מֵעוֹנוֹנוֹת וּלְקַרְבָּם לַה' יַתְבָּרֵךְ.

כְּשֶׁהַחֲשָׁד מְסַבֵּב מְאֹד אֵת הָאָדָם וּמְקִיפּוֹ מִכָּל צַד, וְהוּא פּוֹנֵה עֲצָמוֹ רַק אֶל הָאֲמֵת, עַל-יְדֵי זֶה ה' יַתְבָּרֵךְ מִפְּנֵי הַחֲשָׁד מִמֶּנּוּ וּמֵאִיר לוֹ. וְאִם הָאֲמֵת מְשַׁלֵּךְ אֶרְצָה עֵתָה וְאֶסוּר לְגַלוּתוֹ בְּפָמְבִי, אָף-עַל-פִּי כֵן הָאֲמֵת הוּא כֵן, וְשִׁפְתֵי אֲמֵת תִּכּוֹן לְעַד!

כָּל אֶחָד כְּפִי מֵהַ שְׂיֹדֵעַ בְּנַפְשׁוֹ גִּדְל פְּחִיתוּתוֹ וְגִדְל רַחוּקוֹ שֶׁנִּתְרַחַק מְאֹד מֵה' יַתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ כֵן הוּא צָרִיךְ דִּיקָא לְהִתְקַרֵּב לְהַרְבִּי וְהַמְנַהֵיג הָאֲמֵת הַגְּדוּל בְּמַעֲלָה מְאֹד מְאֹד, כִּי כָל מֵה שֶׁהוּא קָטָן בְּיֹתֵר, הוּא צָרִיךְ רַבִּי אֲמֵתִי גְדוּל בְּיֹתֵר.

כָּל מֵה שֶׁהַצְּדִיק קְדוּשׁ בְּיֹתֵר וְגִבּוּהַ מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ כֵן הוּא יְכוּל לְהוֹרִיד אֵת עֲצָמוֹ מְאֹד מְאֹד לְהַגְבִּיחַ אֶפְלוּ הַתְּחַתּוֹנִים, הַמּוֹנְחִים בְּשִׁפְלֵי הַמְּדַרְגָּה בְּיֹתֵר. וְזֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת מַעֲלָתוֹ הַגְּבוּהַ.

יש צדיק גדול ונורא וחדוש נפלא ונורא כזה שהוא יכול להוציא כל העשרה מיני חצים שבהם כלולים כל מיני חטאים ועוונות ופשעים וכל מיני פגם הבְּרִית שבעולם רחמנא לצלן, הכל אפשר לכל הוא יכול לחזר ולהמשיך ולהוציא ולתקן הכל, ורק הוא יודע לרפאות את הבת מלכה בשלמות. "חזק ואמץ", ראוי לילך ולרחש על ידים ורגלים להתאחז בכנפיו, למען תהיה תקוה לאחריתנו והיתה לשלל נפשנו.

לדאבוני הרב לא זכיתי לכתב זה זמן רב כל-כף, כי באמת כמעט לא הייתי בדעתי מעצם הצרות ותלאות שעברו עלי לא עליך, והקדוש ברוך הוא נתן לי כח ברזל לשאת על היסורים כאלו שאי אפשר לבאר. ואף-על-פי כן כבוד מעלתו היה חקוק על לוח לבי בכל העתים בכל יום ולא יצא מזכרוני, כידוע לו מכבר.

המעתיק, המזכירו לטוב בכל יום ויום, דורש שלומו והצלחתו באמת בכל לב ונפש.

ישראל דב אודסר

י.ט.

ב"ה, כ"ח אדר ב' תשי"ט.

שְׁלוֹם לְאַהוּבֵי וְחַבִּיבֵי כְּנַפְשֵׁי הַטּוֹב וְנַחֲמָד מְפֹז, הַחֲפֵץ לְהַתְּדַבֵּק בְּעַץ הַחַיִּים. יְצוּ ה' אֶת הַבְּרָכָה אֲתוֹ וַיִּזְכְּהוּ מַעֲתָה לִילָךְ בְּכֹל הַדְּרָכִים וְהַעֲצוֹת הָעֲמֻקּוֹת הַנִּפְלְאוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת הַנוֹבְעִים מִמַּעֲיָנֵי הַיְשׁוּעָה כָּל יְמֵי חַיָּו, עֲדֵי יִזְכֶּה לְחַזוֹת בְּנוֹעַם ה' בְּזֶה וּבָבֵא.

אם אמרתי אספּרה אפס קצה מעצם נפלאות חסדי ה' ופלאי פלאותיו שעשה עמנו בדורות הללו, שהאיר בעולם אור אמת קדוש ונורא ונשגב מאד מאד כזה שלא יכבה חס ושלום בשום אפן, ומים רבים לא יוכלו לכבותו ונהרות לא ישטפוהו, יקצרו המון יריעות. ואף-על-פי שהצד השני, הינו הסטרא אחרא, אורב וחותר בכלליות ובפרטיות על כל אחד ואחד, ועושה את שלו בכל מה שאפשר לו לארב ולחתר ולתפס ברשתו חס ושלום, עד אשר נדמה שאי אפשר לשבר הסתרות ומניעות ובלבולים ותאוות וסכסוכים ועכובים וטרדות והשלכות והתרחקות וכיו וכיו כאלה, עם כל זה הצדיק הגדול ממשיך תקונים נפלאים כאלה עד שמאיר בחינת השגות אלקות גם למטה למטה בדיוטא התחתונה מאד שמעולם

לא ירדה השכינה לשם, כי בגדל כחו יכול להאיר אפלו בהרחוקים מהתורה לגמרי חס ושלום, אם רוצים לקבל.

השקר הוא זהמת הנחש סטרא דמותא, ואמת הוא סמא דחיי, ועל-כן ברור האמת מתוך השקר הוא בחינת תחית המתים.

לפעמים על-ידי העליה שעולה האדם בעשירות או בחכמה, על-ידי זה דיקא נוטה מן האמת ומהפכו מסדרו האמתי וחולק על הצדיק האמת מחמת שאומר סברות הפוכות מן האמת, רק האמת עד לעצמו, ובדאי החפץ באמת לאמתו ואינו רוצה להטעות את עצמו אז יכול לידע ולהבין האמת היטב. וכן לפעמים האדם מחמת ירידתו הגדולה שירד בגלות התאוות מאד כל אחד כפי ירידתו, עד שמחמת זה נופל בדעתו ונדמה לו שלפי האמת כבר אבדה תקנותו חס ושלום, וכל זה מחמת שמהפך האמת שלא כסדר, כי לא כך האמת האמתי, כי כבר גלה לנו ה' בתברך רבוי רחמיו שאינם פלים לעולם על-ידי משה רבנו עליו השלום והצדיקים שאחריו, והם גלו לנו בפרוש שאסור לאדם ליאש את עצמו מן הרחמים, כי ה' בתברך בכל מקום ואפלו בתכלית דיוטא התחתונה גם שם נמצא ה' בתברך, ויש ענין כזה שיוכל להתקן הכל ויתהפך לטובה וכל העוונות יתהפכו לזכיות.

המעתיק, המתפלל תמיד לשלומו והצלחתו באמת.

אודסר

דב

ישראל

בי"ה, י"א ניסן תשי"ט.

אהובי פלבבי, שלום וחיים ארפים אמתיים.

היום הגיעני מכתבו בצרוף צייק על סך 100 ל"י, והיה לי לנחת ושמחה שראיתי בזה עצם תשוקתו ותבערת לבו אל נקדת האמת. ישלם ה' פעלו הטוב ויצליחו להמשיך על עצמו אור הצדיק שגלה נוראות להאיר לנו אלקותו בתברך בכל מקום שהוא, ולשים לבו ועיניו היטב היטב לחשב תמיד תורתו ושיחותיו ומעשיות שספר, עד שיזכה למצא הבת-מלך שנאבדה, הינו האמונה הקדושה האמתית שנפלה בגלות גדול, ויבלה ימי חיו בטוב אמת רצונות פסופים וגעגועים לה' בתברך, ויערב לו שמחת החג הקדוש שזכינו להיות בכלל ישראל עם הנבחר אשר בשבילנו עשה ה'

את כל הנסים האלה שהוציאנו ממצרים וקרע לנו את היס וכוי, אשר אז נתגלה אלקותו וממשלתו בהתגלות נפלא ונורא עד אשר ראתה שפחה על היס וכוי. ונזכה להזהר ממשוהו חמץ בגשמי ורוחני ולהרגיש נעימת קדשת הסדר של פסח.

בעתירת אוהב דבק מאח, אוהבו אהבה אמיתית שאינה תלויה בשום דבר בטל, דורש שלומו והצלחתו ושלום ביתו, ולכל הנלוים אליו שלום וחיים עד אין קץ.

אודעסר

דב

ישראל

כא.

ב"ה, ו' איר תשי"ט, טבריא.

נאמן לבי הדגול בנשמה גבוהה ויקרה, שנשאו לבו לחתר ולמצא המים עמקים שמהם גדלה האמונה לכל דור, אשרי חלקו. שלום וישע רב.

עלינו לעשות פורים גדול בשמחה רבה בכל יום ויום על הנסים והנפלאות הנוראות פלאי פלאות אשר הפליא ה' חסדו עמנו בדורות הללו שזכינו להיות בחלקו של הצדיק אור החדש חדוש שבחדושים פלא נורא ונשגב וכוי, שהוא המנהיג האמתי היחדי שבדורנו, הצופה ומביט עד סוף כל הדורות להעלותם משמד לרצון ולתקנם בתכלית התקון. הממשיך אמת כזה בעולם שהוא שרש תכלית האמת לאמתו שאי אפשר לקלקלו בשום אופן, שעל-ידו עקר בטול השקר בשרשו לגמרי עד קצה אחרון!

עקר אריכת מרירת הגלות של עכשו הוא מחמת רבוי המחלקת שפין ישראל עד שאין יודעים היכן הוא הצדיק האמת שיכול לשמח את ישראל מתוך מרירת הגלות, להאיר בהם את התנוצצות אלקותו ותברך שזה עקר השמחה. הצדיק האמת שהוא בחיר שבצדיקים מגלה ומאיר בלב האדם עצות עמקות מאד מאד, עצות קדושות אמיתיות לתוך תקף החשוך הגדול המתגבר ומשתטח על האדם בכל פעם להחשיך הכל חס ושלום. הצדיק הגדול שהוא בחינת משה, הוא ממשיך תורה ממקום עליון נורא ונשגב כזה בשכל נפלא כזה, עד שיש כח בתורתו להשיב ולהחיות כל הנפשות שיעסקו בתורתו לעולם ועד!

הסטרא אחרא והבעל-דבר מקים בעולם מנהיגי הדור של שקר שמתפארים בגדולות ונפלאות ומטעים את העולם כאלו אין שום דבר

נמנע מהם והכל בידם, כדי שיפלו על-ידם למכירת היצר הרע. אלו השקרנים נקראים נביאי השקר!

כשיהיה נדחה השקר, ויתגבר ויתגלה האמת בעולם ויזכו כלם לידיע מהרבי האמת שיתפרסם ויתגלה, על-ידי זה הכל יחזרו לה' יתברך ואפלו אמות העולם, ויהיה שפה אחת לעבדו שכם אחד.

כשאדם נתרחק מה' יתברך מאד, ויש שנפילתו גדולה מאד מאד וירד לעמקי עמקי תהום תחתיות עד שנדמה לו שאי אפשר לו עוד להתקרב לה' יתברך מחמת שנתרחק ממנו מאד על-ידי מעשים רעים וכו', אף-על-פי כן כשהוא מחזק את עצמו עדין ודורש ושואל ומחפש ומבקש עצה ותחבולה לשוב אליו יתברך, אזי זוכה שתהיה הירידה תכלית העלייה. והעקר כפי התקרבותו לצדיק האמת העוסק להעלות כל הנופלים והרחוקים מהתורה מאד ממקומם שהם, להארת הרצון העליון בכל תורתו ועצותיו ורמזיו הקדושים העמקים ונשגבים מאד מאד עד אין סוף ותכלית שאינו נפסק לעולם.

זה כלל גדול, שכל התקונים שבעולם נעשין רק על-ידי הצדיק הגדול בחינת משיח, וכל אחד ואחד כפי מה שמתגבר להתקרב לזה הצדיק ולהטות אָזְנוֹ וְלִבּוֹ לְדַבְּרוֹ הַיָּטִיב וְלְהֶאֱמִין בּוֹ, כְּמוֹ כֵן יוֹצֵא בְּכָל פַּעַם מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת הָרָעִים שֶׁבְּעוֹלָם שְׂנֵדַח לָשֵׁם, וַיַּעֲלֶה אוֹתוֹ וַיִּתְקַנּוּ!

ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח, וכשרואה שהאדם נופל למקום נמוך ורחוק מהתורה ביותר בתכלית השפלות והפחיתות, והסטרא אחרא והטמאה מתפשטין עליו מאד ומסבבין אותו מכל צד ורוצין לבולעו לגמרי חס ושלום חס ושלום, אזי דיקא ה' יתברך מרחם עליו ומזמין לו שם רמזים לפי אותו המקום, ומזמין לו איזה זכות שייכול לזכות בזה המקום הרחוק דיקא, וזהו הנסיון והבחירה שלו. ואם יזכה לזכר שם בה' יתברך ולעשות שם מה שמרמז לו ה' יתברך בכל מקום שהוא, בקל יוכל לשוב לה' יתברך!

הצדיק הגדול במעלה מאד שזכר עצמו מכל וכל הוא אינו מת כלל, כי גם לאחר הסתלקותו הוא עוסק בתקון נפשות ישראל יותר מבחינו מחמת שאז עולה בכל פעם למדרגות גבוהות ונפלאות ונשגבות כל-כך עד שייכול לתקן הכל. כי עקר התקון צריכין לקבל ממקום הגבוה ביותר, וכל אחד כל מה שקלקל יותר וחס ושלום, הוא צריך לקבל התקון מבחינה הגבוהה ורחוקה עוד יותר, עד שיש שפגמו כל-כך בפרט עתה בדורות הללו, שאי אפשר להם להתקן רק על-ידי הצדיק הגדול במעלה יותר, וכל מה שהוא חולה ביותר - הוא צריך רבי גדול ביותר, כי צריכין לזה רבי גדול שיהיה צדיק וחכם בתכמה אמתית במעלה מפלגת ועצומה מאד מאד שידע איך להמשיך תקונו מבחינה גבוהה ורחוקה מאד באפן שיוכל לתקן מקלקל כמותו. וזה בחינת "מרחוק ה' נראה לי", מרחוק דיקא, "ממרחק תביא לחמה", שעקר התקון צריכין לקבל ממרחק מבחינה

הגבוהה ורחוקה ממנו מאד. אבל העקר שצריכין לשבר מניעות הרבה קדם שזוכין לזה, להתקרב לזה הצדיק, כי המניעות רבים ועצומים מאד בלי שעור, בפרט מניעת המח, שיש שאינם מאמינים בעצמם שיוכלו לקבל תקון לפי עצם רבוי קלקולם בכל פעם בלי שעור ימים ושנים הרבה, ואף-על-פי שתולין הקלקלה בעצמם - גם זה הוא בחינת מניעת המח, שאינם מאמינים בגדלת חסדי ה' יתברך אשר לא תמנו ולא כלו לעולם, ובגדלת הצדיק האמתי שיש לו כח לתקן הכל בכל פעם יהיה איה שיהיה, בפרט אחר הסתלקותו שעולה בכל פעם למדרגות עצומות כל-כך וממשיך חסדים נפלאים חדשים בכל פעם עד שכל מי שחפץ לקבלם יכול לזכות על-ידו ולהתקן אף אם הוא כמו שהוא, אפלו אם קלקל כמו שקלקל.

עקר הארת כבודו יתברך בעולם הוא רק על-ידי הצדיק המצדיק את הרבים ומשתדל לקרב את הרחוקים ולהחזירם לה' יתברך, שזה עקר כבודו יתברך, ונתעלה ונתגדל כבודו בעולם. על-כן צריך כל אדם להשתדל מאד לקרב הרחוקים לה' יתברך. גם אין לאדם לומר איה אני יכול להתקרב לה' יתברך ואני רחוק כל-כך על-ידי רבוי מעשי הרעים, כי אדרבא, כל מה שהוא רחוק ביותר יתגדל על-ידו כבוד ה' יתברך ביותר כשישתדל לשוב ולהתקרב אליו יתברך, כי זה עקר כבודו יתברך.

המעתיק והמסדר, המתפלל תמיד בכל יום בעד שלומו וטובתו בכל לב במסירות נפש, דורש שלומו ושלום הנלוים אליו.

אודסר

דב

ישראל

כב.

בי"ה, י"ב איר תשי"ט, טבריא.

חמדת לבי הנחמד מפז ומפנינים, שפלתה נפשו להצדיק הפותח גידי קשיות לבנו בל נתפס ברשת תאוותינו ובל נישן ימינו ושנותינו. ה' יאריך שנותיו בנעם העליון באפן שיסלק ויבטל חכמתו ושכלו נגד מתיקות אור הדעת של הצדיק החכם האמתי בחינת משיח.

הארציגער ברודער, גיוואהלד, מען שלאפט, ביז ווען נאך וועט מען שלאפין (אחי לבבי, אהה העולם ישנים, עד מתי נישן עוד)! הזמן הולך והומה וסוער ורץ ופורח מאד יותר מצלו של עוף הפורח באויר, והגוף אפשר עכשו בא יומו, ומה נעשה ליום אחרון. אין חכמה ואין עצה כי אם לברח לצדיק האמת זקן שבזקנים, סבא דסבין, בחיר מבחירי צדיקיא,

שְׁבַעצָם גִּדְלָתוֹ וְנוֹרְאוֹת כַּחוֹ יִכּוֹל לְתַקֵּן הַכֹּל אֶפְלוּ נַפְשׁוֹת פְּגוּמוֹת
וּמְקַלְקְלוֹת כָּל-כָּדָד עַד שְׂאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם לְהִתְקַן בְּשׁוּם פְּנִים.

עֵקֶר מְלַחֶמֶת עִמְלֵק שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר הוּא הַמְחַלְקֵת, שְׁמִתְגַּבֵּר הַשָּׂקֶר נֶגְדַּ
הָאֱמֶת, וְרַק זֹאת הִיא בְּעֵבְרָנוּ יוֹתֵר מִכָּל הָעוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְעַל זֶה נֶאֱמַר:
"צוּפָה רָשָׁע לְצַדִּיק וְכוּי' ה' לֹא יַעֲזִבֵנוּ בַּיָּדוֹ".

אִין מִפְּקָר גְּדוֹל מִזֶּה שְׂאִינוֹ חוֹשֵׁב עַל תְּכֵלִיתוֹ וּמָה יְהִי מִמֶּנּוּ בְּעֵלְמָא
דְּאֲתֵי - עוֹלָם אַרְדָּ לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנֶצַח נֶצְחִים, וְהוֹלֵךְ אַחֵר תַּאֲוֹת לְבוֹ,
וּמִפְּקִיר עֲצָמוֹ מַחֲיִים נֶצְחִיִּים, וְרוֹדֵף אַחֵר תַּאֲוֹת עוֹלָם הִזָּה שֶׁהוּא כְּצֹל
עוֹבֵר וּמְלֵא כַּעַס וּמְכַאוֹבוֹת וַיְגוֹן וַאֲנַחָה.

הַצַּדִּיק מְסַתְּפֵל בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד לְהִבְיֹאוֹ אֶל הַתְּכֵלִית הַטּוֹב וְלִסְתֵּם עֵינָיו
מִהַבִּילֵי הָעוֹלָם הַזֶּה!

אָף-עַל-פִּי שֶׁתּוֹכַחַה הוּא דָּבָר גְּדוֹל לְהוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ כְּשֶׁרוֹאֶה בּוֹ שְׂאִינוֹ
מִתְנַהֵג כְּשׁוֹרָה, אָף-עַל-פִּי כֵּן לֹא כָּל אָדָם רְאוּי לְהוֹכִיחַ, כִּי עַל-יְדֵי תּוֹכַחַה
שֶׁל מִי שְׂאִינוֹ רְאוּי לְהוֹכִיחַ אֲזִי לֹא דִי שְׂאִינוֹ מוֹעִיל בְּתוֹכַחְתּוֹ, אָף גַּם הוּא
מְבַאֵשׁ רֵיחַ שֶׁל הַנְּשָׁמוֹת הַשּׁוֹמְעוֹת תּוֹכַחְתּוֹ, כִּי עַל-יְדֵי תּוֹכַחְתּוֹ הוּא
מְעוֹרֵר הַרִיחַ רַע שֶׁל הַמַּעֲשִׂים רָעִים וּמִדּוֹת רָעוֹת שֶׁל הָאֲנָשִׁים שְׂמוֹכִיחֵם.
כְּמוֹ כְּשֶׁמוֹנַח אֵיזָה דָּבָר שֵׁיֵשׁ לוֹ רֵיחַ שְׂאִינוֹ טוֹב, כָּל זְמַן שְׂאִין מְזִיזִין אוֹתוֹ
הַדָּבָר אִין מְרַגֵּישִׁין הַרִיחַ רַע, אֲבָל כְּשֶׁמִּתְחִילִין לְהִזִּיז אוֹתוֹ הַדָּבָר אֲזִי
מְעוֹרְרִין הַרִיחַ רַע. כְּמוֹ כֵּן כְּשֶׁהַמוֹכִיחַ אֵינוֹ רְאוּי לְהוֹכִיחַ, עַל-יְדֵי זֶה
מְזִיזִין וּמְעוֹרְרִים הַרִיחַ רַע שֶׁל הַמַּעֲשִׂים רָעִים וּמִדּוֹת רָעוֹת שֶׁל הָאֲנָשִׁים
שֶׁהוּא מוֹכִיחֵם וְעַל-כֵּן הוּא מְבַאֵשׁ רֵיחֵם, וְעַל-יְדֵי זֶה הוּא מְחַלֵּשׁ
הַנְּשָׁמוֹת שֶׁלָּהֶם. אֲבָל קוֹל הַמוֹכִיחַ הַרְאוּי הוּא מְחַזֵּק כַּח הַנְּשָׁמָה, כִּי הוּא
מוֹסִיף וְנוֹתֵן רֵיחַ טוֹב בְּהַנְּשָׁמוֹת עַל-יְדֵי קוֹל תּוֹכַחְתּוֹ וְנַעֲשִׂין גְּרִים וְזוֹכִין
לְאִמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת, וְעַל-יְדֵי זֶה נִתְרַבֶּה כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ מְאֹד, כִּי עֵקֶר כְּבוֹד ה'
יִתְבָּרַךְ הוּא כְּשֶׁבְּנִי-אָדָם שֶׁהֵם מְחוּץ לְקַדְשָׁה מְקַרְבִּים אֶת עֲצָמָם לְפָנִים
מִהַקְדָּשָׁה, הֵן גְּרִים שְׂמִתְגַּיְרִין הֵן בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה שְׂגָם הֵם הֵיוּ מִבְּחוּץ,
כְּשֶׁמְקַרְבִּין וּמְכַנְּיִסִים אוֹתָם לְפָנִים זֶהוּ עֵקֶר כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ, וְכִדְּוִן
אֲתַעֲלֵא וְאֲתִיִּיקֵר שְׂמָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵילָא וְתַתָּא (וְאִזּוֹ מִתַּעֲלֵה
וּמִתְכַבֵּד שֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה), וְעַל-יְדֵי זֶה מִמְּשִׁיכִים
שְׁלוֹם בְּעוֹלָם.

לְפַעֲמִים כְּשֶׁאָדָם מוֹכִיחַ אֶת עֲצָמוֹ אוֹ אֶת חֲבֵרוֹ וּמִתְחִיל לְהִזְכִּיר הַמַּעֲשִׂים
רָעִים שֶׁעָשָׂה, אֲזִי שְׂכִיחַ שֵׁיפֵל עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ מְאֹד, וַיֵּשׁ
שֶׁנִּפְלוּ מְאֹד עַל-יְדֵי זֶה, וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַתּוֹכַחָה שְׂאִינָה כְּרְאוּי
שְׂמַחְלָשֶׁת כַּח הַנְּשָׁמָה עַל-יְדֵי שְׂמִעוֹרְרִין הַרִיחַ רַע שֶׁל עוֹנוֹת. כִּי עֵקֶר
הַתּוֹכַחָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּבַחֲיַנַּת "מְטָה כְּלָפִי חֶסֶד" - לְחַפֵּשׁ לְמִצָּא בְּעֲצָמוֹ
וְכֵן בְּחֲבֵרוֹ עַל כָּל פְּנִים אֵיזָה נִקְדוֹת טוֹבוֹת, וְהַתּוֹכַחָה תִּהְיֶה בְּדָרְךָ חֶסֶד,
לְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת חֲבֵרוֹ בְּה' יִתְבָּרַךְ וּלְבַטֵּחַ בְּרַחֲמֵי הָעֲצוּמִים, שֵׁיֵשׁ
אֲצִלוֹ חֶסֶד כְּזֶה שְׂגָם כָּל הַמַּעֲשִׂים רָעִים יְכוּלִין לְהִתְהַפֵּךְ לְזָכוֹיֹת, אֶפְלוּ אִם

הַרְבֵּה לַפֶּשַׁע מְאֹד חֵס וְשָׁלוֹם, כִּי עִם ה' הַחֲסָד וְהַרְבֵּה עֲמוּ פְדוּת וְכוּ'. וְעַקֵּר הַתּוֹכְחָה תִּהְיֶה בְּאִפְסוֹ שְׂיַחֲזֵק אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת חֲבֵרוֹ לְהַתְעוֹרֵר לֵה' יִתְבָּרַךְ וּלְהַתְחִיל מַעֲתָה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְלֹא שְׂיִקְלַקֵּל יוֹתֵר עַל-יָדֵי תּוֹכְחָתוֹ שְׂיִפֹּל חֵס וְשָׁלוֹם יוֹתֵר. וְלִתּוֹכְחָה כְּזֹאת אֵין זֹכִיךְ כִּי אִם עַל-יָדֵי שְׂמִקְשָׁרִין עֲצָמָן לְהַצְדִּיק שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשָּׁה, שְׁעַל-יָדֵי תּוֹכְחָתוֹ מוֹסִיף וְנוֹתֵן רֵיחַ טוֹב בְּהִנְשָׁמוֹת!

קִבְּלֵתִי בְּשׁוֹרָה טוֹבָה שְׂבֵא לְבִיתִי שְׁלִיחַ מִיַּחַד מִמֶּךָ וְהִזְמִין אֶת בְּתִי לְעִבּוּדָה טוֹבָה וּמִתְאַיְמָה מְאֹד בְּשִׁבְלָהּ. רַב תּוֹדוֹת וּבִרְכוֹת מִקָּרֵב לֵב עִמָּךְ עַל כָּל הַטּוֹב וְהַחֲסָד שֶׁעוֹשֶׂה עִמָּדִי כָּל פַּעַם, אֵי אֶפְשֶׁר לְתַאֵר גְּדֹל שְׂמִחָתֵנוּ מִזֶּה כִּי בְּכָל הַזְּמַן לֹא הָיָה לָּהּ שׁוֹם עִבּוּדָה.

הִנְנִי דוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְהַצְּלָחָתוֹ בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּהַ וְאַחֲדוּת שְׂאִינָה תְּלוּיָהּ בְּשׁוֹם דְּבַר כָּלֵל, וּמַעֲתִיר תְּמִיד בְּעִדּוֹ בְּכָל לֵב. דְּרִישַׁת שְׁלוֹם לְכַבּוֹד מִשְׂפָּחָתוֹ הַעֲדִינָה וְיִקְרָה שְׂיַחֲיוּ, וְאַקְרָא לְשָׁלוֹם לְכָל הַנְּלוּיִם אֵלָיו. לְהַתְרַאוֹת.

הַמַּעֲתִיק יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדֶסָר

כג.

ב"ה, עש"ק מ"ג לעומר תשי"ט, טבריא.

יְקִירִי, הַמְּבִין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר וְחוֹתֵר חֲתִירוֹת לְמִצָּא אֶת הַצְּדִיק שְׁכָּל תַּקְוָתוֹ וְתַקּוּנוֹ עַל-יָדוֹ, אֲלֵמָּלֵא לֹא בָּא לְעוֹלָם אֶלָּא בְּשִׁבְלֵי זֶה - דִּי. שְׁלוֹם רַב.

צְרִיף לְשִׁים לֵב לְהַבִּין מִתּוֹךְ דְּבוּרֵנוּ דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר לְקַבֵּל מֵהֶם רְמָזִים בְּעֵנֵן הַהִתְקַשְּׁרוֹת לְהַצְּדִיק שְׂבִכְחוֹ הַגְּדוֹל יָכוֹל גַּם הַרְחוֹק וְהִירוּד בִּירִידָה עִמָּקָה בְּלִי קֶץ לְהִתְקַרֵּב לֵה' יִתְבָּרַךְ.

אִם אֲמַנָּם מַעֲשֵׂינֵנוּ אֵינָם עוֹלִים יָפָה, וְעֲשֵׂינֵנוּ מֵה שְׁעֲשֵׂינֵנוּ, וְקִלְקַלְנוּ מֵה שְׂקִלְקַלְנוּ, וְנִתְרַחַקְנוּ כְּמוֹ שֶׁנִּתְרַחַקְנוּ, וּבְאֵנוּ לְמָה שְׂבֵאנוּ, עַד שֶׁהִתְרַבְּנוּ אֶת בֵּית הַחֲכָמָה וְשִׂרְפְּנוּ אֶת הַיְכָלִי הַשְּׂכָל וְהַגְּלִינוּ אֶת דַּעֲתָנוּ לְמָקוֹם שֶׁהַגְּלִינוּ, אֲבָל ה' יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ וְחֲסָדֵי ה' לֹא תָמוּ וְלֹא כָּלוּ רַחֲמָיו, כִּי לֹא דְּבַר רֵיק הוּא מֵה שְׂסַבֵּב ה' יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ כְּמָה וְכְּמָה סְבוּת וְתַחֲבוּלוֹת שְׂזַכִּינוּ לִידַע שֵׁישׁ בְּעוֹלָם רַבִּי אֲמַת כְּזֶה וְכוּ' הַמְּקִיִּם אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ עַד הַסּוֹף כְּפִי הַדּוֹר וְכְּפִי הָאָדָם וְהַמְּקוֹם וְהַזְּמַן, וּמַעֲלָה גַם אֶת הִירוּדִים מְאֹד מְאֹד מִתְּכִלִּית תְּכִלִּית הִירוּדָה עַד תְּכִלִּית הָעֲלִיָּה לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה. אֵלוֹ כָּל

הימים דיו וְכָל אֲגָמִים קוֹלְמוֹסִים וּבְנֵי-אָדָם לְבַלְרִים וּלְשׁוֹנוֹת מְקַלְסִים, אִין מְסַפִּיקִים לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְסַפֵּר עַל אַחַת מֵאַלְפֵי אֲלָפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת, רַבּוֹת רַבּוֹת נִפְלְאוֹת נוֹרְאוֹת וְנִסִּים וְחֻסְדִּים כְּאֵלוֹ שֶׁלֹא נִשְׁמְעוּ מְעוֹלָם, אֲשֶׁר הַמְּשִׁיךְ בְּכַחוֹ הַגְּדוֹל לְרַחֵם אֶת אֲשֶׁר אֵינָם רְאוּיִים לְרַחֵם וּלְחַן אֶת שְׁאֵינָם הַגּוֹנִים לְחַן כְּמוֹנוֹ הַיּוֹם בְּדוֹר עֲנִי כְּזֶה. אֲשֶׁרִינוּ שְׂזָכִינוּ לְהַנְצִיל בְּנִסִּים וְנִפְלְאוֹת מַלְהִיּוֹת מִתְנַגֵּד וְחוֹלֵק עַל הַצְדִּיק הָאֵמֶת שְׁכָל תִּקּוּן נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל עַל-יָדוֹ וְכָל עֵקֶר הַגְּאֻלָּה תִּלְוִי בּוֹ. הוּא חַיִּינוּ, הוּא תִּקּוּתֵנוּ.

אוֹי לְהֵם לְהַחֲלֹקִים עָלָיו, עָלֵיהֶם נֹאמֵר "וּמְקַלְלֵי יִכְרְתוּ", כִּי הֵם נִכְרְתִים מִשְׁרָשָׁם וְיִוֹרְדִים חַיִּים שְׁאוּלָּה וְאֵינָם יְכוּלִים לְהִגְבִּיחַ עֲצָמָם לְמַעַלָּה. וְהַצְדִּיק הָאֵמֶת הוּא בְּעַל חֻסֵּד וְרַחֲמִים כְּזֶה עַד שְׁסוּף כָּל סוּף יַעֲלֶה וְיִתְקַן גַּם אוֹתָם הַנִּפְשׁוֹת שֶׁל הַחֲלֹקִים עָלָיו גַּם-כֵּן, רַק שְׂצָרִיכִין לְסַבֵּל מְרִירוֹת גְּדוֹל וְצַעַר גְּדוֹל וְקֶשֶׁה וּמַר יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה עַד שְׁסוּף כָּל סוּף אַחַר הַמְרִירוֹת דְּמְרִירוֹת שְׁסַבְּלוּ וְחִרְפוֹת וּבוֹשׁוֹת בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרָף, יִצְטָרְכוּ עוֹד לְהַתְבַּיֵּשׁ הַרְבֵּה וּלְבֹא לִפְנֵי הַצְדִּיק בְּחִינַת מִשָּׁה וּלְקַבֵּל תִּקּוּן.

עֵקֶר הַתִּקּוּן כְּשֶׁאוֹחֵז עֲצָמוֹ בְּהַצְדִּיק שְׂיוֹכֵל לְהַעֲלוֹת גַּם הַנִּפְשׁוֹת הַנִּפְּוֹלוֹת מְעַמְקֵי עַמְקֵי הַתְּהוֹם תַּחֲתִיּוֹת, מִתְכַּלִּית תַּכְלִית הַרְחוֹק - לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה עַד לְמַעַלָּה מִהַמְּקוֹם, וּלְגַלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּכָל הָעוֹלָם שְׁעַל-יָדֵי זֶה תִּבּוֹא הַגְּאֻלָּה.

כְּשֶׁרוֹצֶה לְהַתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק הָאֵמֶת שְׁבֹזָה תִּלְוִי הַכֹּל אֲזִי בְּוֹדָאִי מִתְגַּבְּרִים הַמְּנִיעוֹת בְּיוֹתֵר וּמִתְפַּשְׁטִים וּמִשְׁתַּטְחִים לִפְנֵינוּ מְאֹד מְאֹד מְכַל הַצְדִּיקִים לְמַנְעוֹ מִזֶּה הָעֵסֶק דְּקִדְשָׁה, עַל-כֵּן יָדַע הָאָדָם שְׁאִין שׁוּם מְנִיעָה בְּעוֹלָם שֶׁלֹא יוֹכֵל לְשַׁבְּרָה אִם יִרְצֶה בְּאֵמֶת כִּי הַמְּנִיעוֹת הֵם רַק בְּשִׁבִּיל הַתְּגַבְּרוֹת הַחֲשֵׁק, כִּי עַל-יָדֵי הַמְּנִיעָה מִתְגַּבֵּר הַחֲשֵׁק. כִּי כֵן דָּרָךְ הָאָדָם שְׁכָל מַה שְׁמוֹנְעִים אוֹתוֹ מֵאִיזָה דְּבַר - הוּא חוֹשֵׁק בְּיוֹתֵר לַעֲשׂוֹתוֹ, וְכִשְׂיִהְיֶה לוֹ חֲשֵׁק וְרָצוֹן חֲזָק וְכִסּוּפִין גְּדוֹלִים כְּרְאוּי לָזֶה הָעֵסֶק שְׂצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת, בְּוֹדָאִי יִזְכֶּה לְגַמְרוֹ וּלְהוֹצִיאוֹ מִכַּח אֶל הַפּוֹעֵל.

מִי שֶׁהוּא הוֹלֵךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת כָּל יָמָיו וְאַחַר-כֵּן נִתְלַהֵב וְרוֹצֶה לְהַתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק שְׂיוֹלִיכֵהוּ בְּדַרְכֵי ה' יִתְבַּרַךְ, אֲזִי מִדַּת הַדִּין מְקַטְרֵג עָלָיו וְאִין מְנִיחַ אוֹתוֹ וּמְזַמִּין לוֹ מְנִיעָה, וְהַכֶּסֶל כְּשֶׁרוֹצֶה הַמְּנִיעוֹת חוֹזֵר לְאַחוֹרָיו. אֲבָל מִי שֶׁהוּא בֵּר דַּעַת הוּא מְקַרֵּב אֶת עֲצָמוֹ אֶז דִּיקָא, כִּי בְּאֵמֶת ה' יִתְבַּרַךְ בְּעֲצָמוֹ נִסְתַּר בְּהַמְּנִיעָה הַזֹּאת.

אִין ה' יִתְבַּרַךְ שׁוֹלַח עַל שׁוּם אָדָם מְנִיעוֹת רַק כְּפִי כַחוֹ וּיְכַלְתוּ שְׂיוֹכֵל לַעֲמֹד בְּהֵם אִם יִרְצֶה לְהַתְגַּבֵּר עָלֵיהֶם כְּרְאוּי, עַל-כֵּן בְּאֵמֶת אִין שׁוּם מְנִיעָה כָּלֵל כִּי כָּל הַמְּנִיעוֹת הֵם רַק בְּאַחִיזַת עֵינַיִם, וְהָעֵקֶר הוּא לֵב חֲזָק וְאִמְיָץ וְאִז אִין לוֹ שׁוּם מְנִיעָה מִלְּהַתְקַרֵּב אֶל הָאֵמֶת, כִּי הַכֹּל בָּטֵל וּמְבַטֵּל לְמִי שְׁמַחֲזֵק וּמֵאִמְץ אֶת לְבָבוֹ בְּה' יִתְבַּרַךְ!

בְּנֵי-אָדָם יֵשׁ לָהֶם כַּח לְמַנֵּעַ וּלְהַסִּית אֶת הָאָדָם לְרַחֲקוֹ מֵה' יִתְבָּרַךְ
וּמֵהַצְדִּיק הָאֱמֶת יוֹתֵר מִן הַיָּצָר הָרָע, עַל-כֵּן מִי שֶׁרוֹצֶה בְּאֱמֶת לְהִתְקַרֵּב
אֶל הָאֱמֶת צָרִיךְ שִׁיחֶיהָ לוֹ הִתְחַזְּקוֹת גְּדוֹל כְּנֶגֶד הַמְּסִיתִים וְהַמוֹנְעִים,
לְעַמֵּד בְּעִזּוֹת גְּדוֹל כְּנֶגֶד עִזּוֹתֵם הָרָע וְיִחֶיהָ מִצָּחוֹ חֲזָק לְעַמֵּת מִצָּחֶם וְאֵל
יִתְבַּיֵּשׁ מִפְּנֵי הַמְּלַעֲיָגִים.

מִי שֶׁרוֹצֶה לְבַחֵר בְּחַיִּים וּלְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק הָאֱמֶת, אֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְהִתְקַרֵּב
כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂיִחְשָׁב שְׂאִין בְּעוֹלָם כִּי אִם הוּא לְבַדּוֹ יְחִידִי בְּעוֹלָם וְלֹא
יִסְתַּכַּל עַל שׁוֹם אָדָם הַמוֹנְעוֹ כְּגוֹן אָבִיו וְאִמּוֹ וְאִשְׁתּוֹ וּבָנָיו, אוֹ הַמְּנִיעוֹת
שֵׁישׁ לוֹ מִשָּׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם הַמְּלַעֲיָגִים וּמְסִיתִים וּמוֹנְעִים מִן דַּרְךְ הָאֱמֶת,
וְצָרִיךְ שֶׁלֹּא יַחוּשׁ וְלֹא יִסְתַּכַּל עֲלֵיהֶם כָּלֵל, רַק יִחֶיהָ בְּבַחֲיִנַת "אֶחָד הִיא
אֲבֵרָהּ", כְּאֵלוֹ הוּא יְחִיד בְּעוֹלָם.

הַצְדִּיק הָאֱמֶת וְאֲנִשְׁיוֹ הַכְּשָׁרִים הֵם נְטוּרֵי קִרְתָּא (שׁוֹמְרֵי הָעִיר) הָאֱמֶתִיִּים
הַמְּגַלִּים כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל הָעוֹלָם, וְעַל-יְדֵי זֶה זֹכִים כָּל הַנוֹפְלִים
לְמִקוֹמוֹת הַמְּטַנְפִּים הַרְחוֹקִים מְכַבְּדוֹ יִתְבָּרַךְ לְעֵלוֹת בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה
וְלְמִצָּא שָׁם ה' יִתְבָּרַךְ עַל-יְדֵי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ לְבַד, שֶׁדוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ
וּמְחַפֵּשׂ אֶת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ. וְדִיקָא עַל-יְדֵי הַתְּגַבְּרוֹת תִּקְוֶה הַהֲעֲלָמָה כָּל-כַּף,
עַל-יְדֵי זֶה נִתְרוֹמַם וְנִתְעַלָּה אַחֲרֵי-כֵן כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ בְּיוֹתֵר, וְלִסּוֹף נִתְהַפָּךְ
הַכֹּל לְטוֹבָה וְנִתְקַן הָעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת!

מִחֲמַת טְרִדַת עָרֵב שַׁבַּת קִדְשׁ הַהֲכָרַח לְסִיִּם. אוֹהֵבוֹ הַקְּשׁוּר בְּלִבּוֹ בְּכָל יוֹם
תְּמִיד הַמְּעַתִּיר לְשִׁלוֹמוֹ וְטוֹבָתוֹ בְּאֱמֶת, וְדַרְיֵשׁת שְׁלוֹם לְכָל הַנְּלוּיִם אֵלָיו,
שְׁלוֹם רַב.

הַמְּעַתִּיק וְהַמְּסִדֵּר, יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדֵסָר

כ.ד.

ב"ה, אדר"ח תמוז תשי"ט, טבריא.

לְבִי הַנְּעִים, הַמְּשׁוּטֵט וּמִתְפַּזֵּר בְּכָל הַשְּׁעָרִים לְחַפֵּשׂ אֶת קוֹל הַשִּׁירִים
וְהַחִידוֹת שֶׁל הַצְדִּיק הָאֱמֶת שֶׁמְגַלֶּה אֱמֶתֶת הָאֱמֶת בְּעוֹלָם עַד תַּכְלִית
שְׁלֵמוֹתוֹ, וּמְבַטֵּל שְׂרֵשׁ אַחִיזַת הַשְּׁקָר בְּשֵׁרֵשׁ שְׂרֵשׁוֹ, אֲשֶׁרֵי לוֹ, אֲשֶׁרֵי
הַמְּבַלָּה כָּל יָמָיו לְהִתְגַּעֵגַע וּלְהַשְׁתַּוֵּקֵק וְלִכְסוֹף לָזֶה. שְׁלוֹם וְחַיִּים אַרְפִּים.

יֵשׁ צְדִיק גְּדוֹל נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד, שֶׁהוּא חָכֵם גְּדוֹל וְנִפְלָא וַיֵּשׁ לוֹ שְׁלֵמוֹת
הַדְּבּוּר, פֶּה נוֹרָא וְנִשְׁגָּב מְאֹד בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְהוּא מְלִיץ וְדַבָּרָן נִפְלָא

מאד ויכול לדבר חידות ושירים נפלאים עד שאין נמצא שום נברא בעולם שלא ירצה לשמע אותו, ובאלו השירים והחידות שהוא יודע יש בהם כל החכמות שבהם תלוי עקר חיות וקיום כל העולם עם כל הנבראים כלם. וזה הצדיק דיקא נראה בעיני העולם ככבד-פה, מחמת שהדבורים של העולם שאינם שבחים לה' יתברך אין בהם שלמות, על-כן הוא כבד-פה מאלו הדבורים של העולם שאין בהם שלמות. אבל באמת אינו כבד פה כלל, רק אדרבא הוא מליץ ודברו נפלא בשלמות גדול שאין שלמות אחריו, רק מחמת גדל הפלגת שלמות מעלתו ומדרגתו הגבוה והעצומה והנוראה מאד, וכן מחמת תקף התגברות ההעלמה והסתרה של זה העולם, על-כן הוא נראה בעיני העולם ככבד-פה. וכשמתחילים בני העולם לפקח על עסקיהם, הינו לחשב מחשבות לתקן החיים טובים שנתקלקלו אצלם, אז כלם מודים על האמת שכל התקון של כל הצדיקים וכן התקון של כל באי עולם תלוי רק בהצדיק הכבד-פה הזה!

כל מה שנמצא בדברינו איזה שבח על רבנו ז"ל הקדוש והנורא מאד, צריכין לידע שהכל נחשב כלא, ואינו אפלו כטפה מן הים הגדול, כי אי אפשר לספר בשבחו כלל. כי היה נעלם בתכלית ההעלם משכל אנושי, ואפלו צדיקים גדולים אי אפשר להם להשיג מקצת מעלתו, ואין לנו שום השגה ותפיסה בו כלל, כי אם על-ידי קצת התורות הנפלאים שגלה בספריו הקדושים והמעשיות הנוראות. אשרי ילוד אשה שזכה למעלה כזאת העולה למעלה למעלה מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב. אשרי האיש אשר יש לו זכות גדול כזה שיהיו מחשבותיו משוטטות בדברי רבנו ז"ל הקדוש והנורא אשר אין ערוך אליו, וימהם יכול כל חד כפום מה דמשער בלביה להבין קצת מעט מזעיר עד היכן מגיע רום תקפו וקדשיתו עד אין תכלית.

על-ידי התקרבות לצדיק האמת זוכין לראות את הפתחים איך לצאת מהחשך שנצוד בו, גם עושה פתח שיצאו גם אחרים מן החשך שלהם אם ירצו לצאת.

מפאת חלשתי לא עליך הכרחתי לסיים, ואקרא לשלום באהבה עזה ואהבת עולם לו ולכל אשר לו.

המעתיק והמסדר, ישראל דב אודעסר

בי"ה, אור ליום ער"ח (ערב ראש חודש) אלו תשי"ט, טבריא.

מחמד עיני החרות על זכרונני תמיד, המתאבק ומתנגע ומגעגע וחושק לטעם מהחיים טובים של הצדיק האמת, שהכין כלים למשיח צדקנו, והמשיח ילחם בהם לתקן את העולם. שלומו והצלחתו יאיר כשמש לארץ ימים נעימים ורעננים.

יש צדיק אמת שזכה לחיות חיים טובים שאין בהם שום חסרון, והוא דיקא נקרא חרש מחמת שאינו שומע כלל שום קול של זה העולם, כי כל הקולות של זה העולם כלם הם חסרונות, כי כל אחד צועק על חסרונו, ואפלו כל השמחות שבעולם הוא רק מחמת החסרון שחסר לו ונתמלא לו. ואצל החרש הזה, כל העולם פלו אינו עולה אצלו לכלום שישמע החסרון שלהם, כי הוא חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון כלל, וחיים טובים שלו הם לחם ומים, אבל בהלחם ומים שלו יכולין להרגיש כל הטעמים וכל הריחות וכל מיני ענג שבעולם, עד שיחיו כל העולם על-ידם חיים טובים באמת.

העקר והיסוד שהכל תלוי בו, לקשר עצמו אל הצדיק האמת ולקבל דבריו ולהשליך מאתו כל החכמות ולסלק דעתו כאלו אין לו שום שכל בלעדי אשר יקבל מהצדיק.

הצדיק האמת הוא בחינת משיח, שעוסק תמיד בתקון נפשות ישראל לעוררם משנתם על-ידי הנקודות טובות שמוצא בכל אחד, ומאיר בלב כל אחד מישראל לחפש ולבקש ולמצא בעצמו נקודות טובות תמיד כדי לעוררו משנתו ונפילתו שלא יפל לגמרי חס ושלום. והעקר בעת שמתגבר תקף השנה על נפש הישראלי על-ידי רבוי עוונותיו וקלקוליו עד שכמעט כמעט יכול לפל לגמרי חס ושלום, אזי דיקא יאיר בו בחסדו להתעורר ולהתחזק לחפש נקודתו הטובה להצילו ולעוררו. ובזה תלוי הגאולה בכלל ובפרט!

ההתקרבות להצדיק עולה על הכל, והוא בחינת תחיית המתים, כי כל מעשה בלתי טהור מכנה בשם מיתה, כאמור "והנפש החוטאת תמות", והצדיק מחיה מתים כי על-גדו זוכין לתשובה וזדונות נהפכים לזכיות.

כל עבודת הצדיק, לגלות אלקותו לכל באי עולם עד שישמעו רחוקים ויבואו ויתגירו כלם ויתקרבו לה' יתברך.

הצדיק מקבץ ומקרב כל האובדים והנדחים שהם הרחוקים מהתורה הבאים להתקרב אליו באמת.

הצדיק האמת שהוא עקר הפאר והחן והיפי האמת של העולם עושה בעלי תשובה וגרים על-ידי בחינת שמו לבד, כי יש כמה נפשות שמתקרבין ומתדבקין בו רק מחמת שמו לבד, ששמו לבד הולך ומתפשט בעולם ועל-ידי זה לבד הם נתדבקין בו, והוא מלמד אותם חכמתו ומכניס בהם דעתו

כְּדֵי לְהַצִּילֵם מִסִּטְרָא דְמוֹתָא, בְּחִינַת שְׁנָה, וּמְכַנִּיעַ וּמְבַטֵּל וְשׁוֹרֵף הָרַע לְגַמְרֵי וְנִתְקַבְּצִים וְנִתְקַרְבִּים וְעוֹלִים כָּל הַנְּדָחִים וְהַמְפֹּזְרִים לְה' יִתְבָּרַךְ.

אִפְלוּ הָאָדָם הַגָּדוֹל שֶׁבְּגִדוּלִים צָרִיךְ לְהִזָּהֵר מְאֹד שֶׁלֹּא יִכְשַׁל חֵס וְשְׁלוֹם עַל-יְדֵי רַבּוּי חֲכָמָתוֹ, כְּמוֹ שֶׁהָיָה אֶצֶל הַבֶּן מֶלֶךְ עִם הַחֲכָמִים שָׁלוֹ, שֶׁעַל-יְדֵי רַבּוּי חֲכָמָתָם נָפְלוּ לְאַפִּיקוֹרְסוֹת רַחֲמָנָא לְצַלּוּ. וְהַבֶּן מֶלֶךְ בְּעֶצְמוֹ, מִחֲמַת שֶׁהָיָה בּוֹ טוֹב הָיָה נֹזֵכֵר לְפַעֲמִים הֵיכָן הוּא בְּעוֹלָם, וְהָיָה גּוֹנֵחַ וּמִתְאַנֵּחַ הַרְבֵּה עַל שֶׁנִּפְּלַל לְמַבּוּכוֹת כְּאֵלוֹ, אֲבָל תַּכְף כְּשֶׁהִתְחִיל לְשַׁמֵּשׂ עִם הַשָּׂכֵל חִזְרוּ וְנִתְחַזְּקוּ אֶצְלוֹ הַחֲכָמוֹת שֶׁל אִפִּיקוֹרְסוֹת, וְכֵן הָיָה כְּמָה פְּעָמִים, כְּמִבְּאֵר בְּתַחֲלַת הַסְּפּוּר הַנוֹרָא שֶׁל הַשְּׁבַעָה בְּעִטְלִירֵס עֵין שָׁם (בַּסֵּפֶר סְפּוּרֵי מַעֲשִׂוֹת מִשְׁנַיִם קַדְמוֹנוּיֹת, מַעֲשֵׂה יוֹג). וּמִזֶּה מוּבָן אִיךְ צָרִיכִין לְהִזָּהֵר וּלְהִשָּׁמֵר שֶׁלֹּא לִכְנֹס בָּזָה כָּלֵל.

לְפַעֲמִים יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שֶׁמֵּרְבִּים לְעֶסֶק רַק בְּחֲכָמוֹת, וְעַל-פִּי רַב כְּנֻנְתָם בָּזָה רַק בְּשִׁבִיל הַבְּלִי עוֹלָם הָזֶה, דְּהֵינּוּ בְּשִׁבִיל חֲשִׁיבוֹת וְכַבּוּד אִו מָמוֹן וְכִיּוּצָא, וּמִחֲמַת שֶׁעוֹסְקִין רַק בְּחֲכָמוֹת עַל-יְדֵי זֶה שׁוֹכְחִין טַכְסִיסֵי מְלַחְמָה לְגַמְרֵי, הֵינּוּ אִיךְ לְלַחֵם הַמְּלַחְמָה הַגָּדוֹלָה שֶׁצָּרִיךְ הָאָדָם לְלַחֵם בְּעוֹלָם הָזֶה שֶׁהוּא מְלַחְמַת הַיָּצֵר, וְלְפַעֲמִים בָּאִים לְאַפִּיקוֹרְסוֹת גָּמוּר עַל-יְדֵי הַחֲכָמוֹת, עַל-כֵּן צָרִיכִין לְזָהֵר מִזֶּה מְאֹד!

בְּכָל דּוֹר נִמְצְאִים זְקֵנִים וְחֲשׁוּבִים שֶׁחוֹלְקִין עַל הַצְּדִיק הַגָּדוֹל שֶׁהוּא חַדוּשׁ נִפְלָא הַעוֹסֵק לְקָרֵב נִפְשׁוֹת הַרְחוּקוֹת בְּיוֹתֵר לְה' יִתְבָּרַךְ, וּמִמְשִׁיךְ הָאֶרֶתּוֹ עַל כָּל אֶחָד עַד שִׁיֵּאִיר לוֹ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא שָׁם, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ.

הַעֲזִי פָּנִים עֲרַבְבוּ אֶת הָעוֹלָם מְאֹד עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְרַב הָעוֹלָם לִידַע הֵיכָן הַצְּדִיק וְהַמְּנַהֵיג הָאֵמֶת שֶׁיִּכּוֹל לְהַנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל כְּרֵאֲוִי, וְעַקֵּר בְּרוּר הָאֵמוּנָה וְקִיּוּם הָעוֹלָם בָּזֶה הַדּוֹר עַל-יְדוֹ דִּיקָא. וְעַקֵּר הַכְּנַעְתָם הוּא רַק עַל-יְדֵי אֵמֶת, כִּי מִי שֶׁמְסַתֵּפֵל עַל הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ וּמְשַׁתְּדֵל וּמִתְיַגֵּעַ תְּמִיד לְהַשִּׁיג נִקְדַּת הָאֵמֶת, בּוֹדֵאֵי אֵינּוּ מִתְיָרָא מִשׁוּם רַע עֵין. וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת חֲזָק מְאֹד בְּדַעְתּוֹ לְבַלִּי לְהִנִּיחַ אֶת עֶצְמוֹ לְהַתְנַצֵּחַ מִשׁוּם אָדָם, כִּי הָאֵמֶת מְנַצֵּחַ תְּמִיד, וְסוּף כָּל סוּף יִגְמַר ה' יִתְבָּרַךְ כְּרֵצוֹנוֹ, וְיִכְרַת ה' כָּל שִׁפְתֵי חֲלָקוֹת, וּבַעֲלֵי לְשׁוֹן הָרַע וּמְחַלְקֵת יִכְרְעוּ וְיִפְּלוּ וְלֹא יוּכְלוּ לְבַלְבֵּל הָעוֹלָם מְלִשְׁמוּעַ קוֹל דְּבַרֵי הַצְּדִיק, אֲדַרְבָּא יִתְגַּלּוּ וְיִתְעַלּוּ הָאֵמֶרוֹת טְהוֹרוֹת שֶׁל הַצְּדִיק בְּכָל הָעוֹלָם עַד שֶׁיִּדַּע כָּל פְּעוֹל כִּי אֵתָּה פְּעַלְתָּו וְכוּי וְיַעֲשׂוּ כָּלֵם אֲגַדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וְכוּי.

לְרַגֵּל הַיְסוּרִים הַקָּשִׁים שֶׁעָבְרוּ עָלַי לֹא עָלִיךְ לֹא כְּתַבְתִּי זְמַן רַב כָּל-כָּף, אֲבָל אֶהְבַּתּוֹ אֶהְבַּת אֵמֶת חֲקוּק בְּעֵמֶק לְבִי תְּמִיד בְּלִי שׁוּם הֶפְסֵק, וּמַעֲתִיר בְּעַד שְׁלוֹמוֹ וְיִשׁוּעָתוֹ וְדוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְשְׁלוֹם בֵּיתוֹ.

הַמַּעֲתִיק יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדְעֵסֶר

בי"ה, י"ט אלול תשי"ט.

ידיד לבי, החכם ומבין האמת מי הוא העבד הרוכב על הסוס ומי הוא השר המושל האמתי. עושה חדשות יחדש עליו שנה טובה ומאירה, שיאירו שערי לבו באור הדעת של הצדיק רועה ישראל האמתי, באפן שיזכה להתחיל מעתה להתקרב לה' יתברך באמת ובתמים כל ימי חייו, לחיים טובים ארכים ולשלום.

כשמגיע השנה להיות נגמרת ונפסקת, הינו בחדש האחרון של השנה, הוא חדש אלול, שאז הם ימי רצון וכסופים דקדשה, בודאי צריך להתעורר ולהתחזק מאד ברצונות וכסופים גדולים לה' יתברך, ולבקש ולדרש ולחקר דרך לתשובה, כל אחד ממקום אשר הוא שם, ולהכין עצמו לקבל הבריאה החדשה של שנה הבאה, ולהזכיר את עצמו שהולך ראש השנה הקדוש, יום קדוש כזה שבא ממקום שבא משם בחידות ושירים נפלאים מאד. בכו צריך האדם לשתף עצמו גם-כן לזה, ולהתפלל בחשק והתלהבות חדש, ולהמשיך על עצמו זכות וכח האיש חסד האמת הגדול במעלה מאד, שעל-ידו עקר קיום העולם והבריאה כלה שנברא אז, כמו שכתוב זה היום תחלת מעשיך.

יש שני צפריים, אחד זכר ואחד נקבה והם רק זוג אחד בעולם, והשני צפריים הנ"ל נתעו ונתרחקו זה מזה עד שאין יכולים למצא אחד את חברו, וכשמגיע הלילה אז מילליו בקול יללה גדולה מאד, כי כל אחד מילל על זוגו. והשני צפריים אלו מרמזים בשרשם על יחוד קדשא בריך הוא וכנסת ישראל שעקר הגאולה תלוי בחבור שני הצפריים אלו. ויש צדיק אחד שיש לו צנאר יפה ונפלא מאד וקול נפלא מאד, וכל מיני קולות שבעולם כלם הוא יכול להוציאם בקולו, הינו כי הוא יכול לכוון לעשות בקולו כמו כל מיני הקולות שיש בעולם של כל מיני חיות ועופות ושל כל מיני כלי שיר וכיוצא בזה. וגם הוא יכול להשליך קולות, הינו שבמקום שהוא מוציא הקול לא יהיה נשמע הקול כלל, רק ברחוק יהיה נשמע שם הקול, ועל-ידי זה הוא יכול להמשיך ולחבר השתי צפריים הרחוקים שנתעו זה מזה וליחדם זה עם זה ולהשקיט יללתם ולגמר התקון בשלמות, כי עקר הגאולה תלוי בחבור שני הצפריים הנ"ל. אך מחמת שיש הבלי עולם, וזה הצדיק הנ"ל אינו רוצה להוציא שום הבל ורוח ונשימה בהבלי העולם, על-כן הוא דיקא נראה בעיני העולם כמו שצנארו עקם, כי הוא באמת מעקם צנארו לגמרי מהבלי העולם ואינו רוצה להוציא שום הבל ורוח בהבלי העולם. אבל באמת אין צנארו עקם כלל, רק אדרבא יש

לו צנאר שוה ויפה מאד וכו' פני"ל, וסוף כל סוף בודאי יחזיר למוטב את
כל העולם וכל העולם יתקן על-ידו בשלמות.

הדורש שלומו ומאחל לו שנה טובה ומברכה ממקור הברכה, המזכירו
תמיד לפני ה' יתברך ומעתייר בעד אריכת ימיו בנעם העליון, ודרישת
שלום וברכת שנה טובה לכל הנלויים אליו.

אודעסר

דב

ישראל

בי"ה, די תשרי תשי"ב.

יקירי הטוב ומתוק מדבש, השותה בצמא מימי החסד מימי הדעת
והתבונה של הצדיק האמת לכבות חמום הלב הבוער להבלי עולם הזה,
אשרי לו ואשרי חלקו. שלום וחיים וכל טוב, אמן.

היום הגעתי לבייתי ומצאתי מכתבו הנעים בצרוף הצייק על סף מאה ל"י,
והנה אין לתאר הנחת רוח והענג והחיות דקדשה שהנה לי מזה ברוחני
וגם בגשמי, ונשאתי כפי ולבי בתפלה לאל עליון שיתן לו ולביתו חיים
ארפים וברוכים בכל מיני ישועות והצלחות פאות נפשכם, ויזכה
להמשיך הדעת הקדוש לתוך הלב, לתקן ולזכך ולטהר הלב מכל התאוות,
ויוכל להתגבר להוציא לפעל כל מחשבותיו ותשוקותיו הטובות והנעלות
הנעלמות מעיני בני-אדם.

בספר הצדיק האמת יחתם שמו ושם רעיתו האצילה ועדינה לטובה
ולברכה לחיים ולשלום. ברכה מיחדת לאחותו הנעימה זפת הלב ועדינת
נפש, חתימה טובה לחיים ארפים טובים ורעננים בהרמת קרן היהדות.
אוהבו אהבת דוד ויהונתן, המעתייר בעד שלומו ובריאותו וטובתו הנצחי.

ישראל דב אודעסר ומשפחתו

הריני שולח לו מכתב שקבלתי היום מחבר אמת שלי, ואודיעו כי באמת
אני רחוק מהשבחים שכתב עלי כרחוק מזרח ממערב.

ב"ה, חצות ליל שלישי כ"ה תשרי תש"כ, תל-אביב.

לבי ונפשי, המזכך ומצחצח את נפשו באור הצחצחות העליונות החדשות לגמרי שנתגלו בדורותינו אלה, שלום וחיים וכל טוב.

אפלו מי שזוכה למצא לעצמו חבר אמתי שקבל מהצדיק האמת דברי אמת המועילים לנפשו באמת, אף-על-פי כן עדין צריך יגיעה גדולה וחפוש הרבה עד שיוכל למצא ולהשיג נעימות אמיתת עצותיו הקדושות, שעל-ידם נמשך אמונת חדוש העולם שהוא עקר היהדות. כי לבעל בחירה קשה מאד לעזר, כי אם בחסדי ה' הנפלאים מאד מאד שממשיך הצדיק האמת בכל יום ובכל עת, אבל צריכין לזה על כל פנים איזה אתערוותא דלתתא (התעוררות עצמית). ועל-כן זה העסק לעסק עם בני-אדם לקרבים אל האמת לאמתו עמק מאד מאד, עמק עמק מי ימצאנו, וצריכין לזה חפוש ובקשה הרבה, הן מהחבר הן מהתלמיד, ואז אם יחפש באמת - בודאי ימצא!

הרב ר' יודל ז"ל ממדווידבקה בתחלת התקרבותו, אמר לו רבנו זצ"ל, כשרוצין להתקרב אל האמת אז מתגבר השקר, וכשמתגברין על המניעות ומשברין אותם אז נעשה משקר קשר. וועסטו שון זיין מקשר צו מיר כל ימי חייד (כבר תהיה מקושר אלי כל ימי חייד).

הרב הצדיק ר' יקותיאל המגיד מטירהוביצע ז"ל הוא אשר זכה ביותר מכל המפרסמים שבדורו להכניע את עצמו תחת רבנו זצ"ל, ולעמד לפני הדרת קדשתו באימה ופחד, וגם אנשי מקורביו ויוצאי חלציו נתקרבו על-ידו לרבנו ז"ל.

הצדיק ר' יצחק איזיק גם הוא היה מאנשי המגיד הנ"ל, והיה עוסק במשא ומתן, בעסק חלוף מטבע, ובבואו לרבנו זצ"ל הלהיב את לבבו לעבודת ה' כלבת אש ממש וצנה עליו הנהגות מיוחדות כפי שרש נשמתו, והנהגה אחת צנה עליו שהיתה כבדה וקשה מכלם, הינו שנה תמימה לא ידבר עם שום אדם אפלו תבה אחת. ואחר-כך נסע לביתו ומיד בבואו לביתו הפריש את עצמו מעסקי העולם הזה לגמרי ולא דבר עם שום אדם כאשר צנה עליו, ומקומו ועד שכבו לא משו שפתיו מתורה ותפלה. ומיד נתעורר עליו מריבות ורדיפות גדולות מאד מכל משפחתו ובפרט מחותנו ואשתו, והרבו לדבר ולבטא כנגדו בבטויים כמדקרות חרב ממש, וכנו אותו בשם יוצא מהדעת, ועוד כיוצא בכנויים כאלה. ורבנו ז"ל הביט ברוח קדשו את גדל מרירות לבבו מדבריהם הרעים ונתירא מאד שלא יפל מעבודתו חס ושלום על-ידי זה, ומיד קרא בזריזות לאחד מאנשיו

וְצוּחָה לֹא שִׁישְׁכַר בְּעִבּוּרוֹ תִּכְרַף עֲגָלָה לְטִירָהוּבִיצֵעַ, וְרַחַץ לְשֵׁם בְּמַהֲלָלוֹת וְהַגִּיעַ לְשֵׁם בְּלִילָה וְהַעֲמִיד אֶת עֲצָמוֹ עִם הַעֲגָלָה אֶצֶל בַּיִת חוֹתְנֹו שֶׁל ר' יִצְחָק אֵיזִיק ז"ל שֶׁיֵּשֵׁב עִמּוֹ בַּיַּחַד, וְהַקִּישׁ עַל הַדְּלֵת שֶׁיִּפְתַּח לוֹ וְנִכְנַס לְשָׁם. וַיִּשָּׂא חוֹתְנֹו אֶת עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה רַבְּנוּ זצ"ל בֵּא לְבֵיתוֹ, וַיִּתְפַּלֵּא וַיִּשְׁתּוֹמֵם מְאֹד עַל זֶה. וְר' יִצְחָק אֵיזִיק ז"ל הָיָה בְּחִדְרוֹ וְקָרָא אֶז קְרִיאַת שְׁמַע לְפָנֵי הַשֶּׁנָּה בְּכַח גְּדוּל, בְּדַבְּקוֹת עֲצוּמָה וְנִפְלְאוֹה מְאֹד, וְרַבְּנוּ זצ"ל שְׁמַע וְלֹא רָצָה לְכַנֵּס לְחִדְרוֹ וְלְהַתְרַאוֹת בְּפָנָיו כְּדִי שֶׁלֹּא יִבְלָבְלוּ וַיִּפְסִיקוּהוּ בְּאַמְצֵעַ קְרִיאַתוֹ, וּבַתּוֹךְ כֶּךָ הִתְחִיל רַבְּנוּ ז"ל לְהוֹכִיחַ אֶת חוֹתְנֹו עַל דְּרָכּוֹ הַרַע עַל שֶׁהוּא מְיַסֵּר אֶת חֲתָנֹו בְּיִסּוּרִים קָשִׁים כְּאַלְהָה, גַּם שָׂאֵל אוֹתוֹ רַבְּנוּ ז"ל, הֲלֹא בְּבִקְרָה כְּשֶׁאַתָּה מְנִיחַ תְּפִלִּין, וּבִידְדָךְ אַתָּה מְכַרִּיךְ אֶת עֲצָמְךָ בְּרִצּוֹעוֹת שֶׁל עוֹר בְּהִמָּה, וּבְפִיךָ אַתָּה מַחְשֶׂה וְדוֹמֵם וְאַיִנְךָ רוֹצֵה לְדַבֵּר אֶז שׁוֹם דְּבוּר, אִם יַעֲמֹד אֶז לְנִגְדְךָ אֵיזָה עֶרֶל שֶׁלֹּא רָאָה וְלֹא שְׁמַע כְּזֹאת מֵעוֹלָם, הֲאִם לֹא הָיָה אוֹמֵר עֲלֶיךָ שֶׁאַתָּה יוֹצֵא מִהַדְּעַת. כֵּן-גַּם אִמְרֵי פִיךָ הֲאֵלָה שֶׁאַתָּה אוֹמֵר עַל חֲתָנְךָ שֶׁהוּא יוֹצֵא מִדְּעַת עַל שְׁעוֹשֶׂה רָצוֹן הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ כְּפִי תַעֲלוּמוֹת דְּרָכָיו אֲשֶׁר יוֹדִיעֵנוּ עַל-יְדֵי עֲבָדָיו הַנְּאֻמָּנִים, וְעוֹד כִּיּוֹצֵא בְּדַבְּרִים כְּאַלְהָה דְּבַר וְהוֹכִיחוֹ עַד שֶׁנִּתְחַרַט מְאֹד חוֹתְנֹו עַל זֶה וְקִבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְבַל יוֹסִיף עוֹד לְיִסְרוֹ מֵהַיּוֹם הַהוּא וְהֲלָאָה. וְאַחַר שֶׁגִּמַּר ר' יִצְחָק אֵיזִיק ז"ל קְרִיאַתוֹ אֶת 'שְׁמַע' נִתְרָאָה בְּפָנָיו, וְנִתְמַלֵּא מְאֹד לְבָבוֹ בְּגִילָה וּשְׂמִיחָה עַד שֶׁהִחִיָּה אוֹתוֹ מִמֶּשׁ, וּבְבִקְרָה הַשְּׂפִים רַבְּנוּ ז"ל וְשָׁב לְבֵיתוֹ. וּמֵאַזּוֹ וְהֲלָאָה עֶסֶק רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק ז"ל בְּעִבּוּדָתוֹ בְּלִי מוֹנֵעַ וְחוֹלֵק.

ר' יִצְחָק יְהוּדָה ז"ל מְטַפְּלִיק קִדְּם הַתְּקַרְבוֹתוֹ לְרַבְּנוּ זצ"ל הָיָה מְפָרְסֵם גְּדוּל בְּעִירוֹת רַבּוֹת וְהָיוּ נוֹתְנִים לוֹ פְּדִיוֹנוֹת, וְאַחַר-כֵּן כְּשֶׁהַכִּיר אֶמְתָּתוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל עָזַב וְהִרְחִיק מֵעַל עֲצָמוֹ הַנְּהַגַת פְּרִסּוּמוֹ וְקִבֵּל עַל עֲצָמוֹ עַל עִבּוּדָתוֹ יִתְבַּרְךָ בְּתַמִּימוֹת וּפְשֻׁטוֹת, וְלֹא הִסִּב אֶת פָּנָיו גַּם מִכָּל הַחֲרָפוֹת וְהַבּוֹשׁוֹת שֶׁהָיָה לוֹ מִחֲמַת זֶה, וַיֵּשׁוּב אֶל ה' בְּכָל לְבוֹ וְנִפְשׁוֹ כְּשֶׁאֵר אֲנָשִׁי רַבְּנוּ ז"ל.

הַאֲמוּנָה לְבָדָה שֶׁמֵּאַמִּין בְּהַצְדִּיק וּמְקַרֵּב עֲצָמוֹ אֵלָיו, אֶפְלוֹ אִם לֹא יִקְבֵּל מִמֶּנּוּ כָּלֵל, זֶה בְּעֲצָמוֹ טוֹב מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר. כִּי עַל-יְדֵי הַאֲמוּנָה וְהַתְּקַרְבוֹת לְבַד נֶאֱכַל הַרַע שֶׁלוֹ וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַצְדִּיק וּבִלְבָד שֶׁיְהִיָּה כְּוָנָתוֹ לְשִׂמְיָם. רַבְּנוּ ז"ל הוֹכִיחַ אֶת אֶחָד שֶׁהָיָה מְקַרֵּב וְנִתְרַחַק וְאַחַר-כֵּן חָזַר וּבֵא אֵלָיו, עֲנֵה וְאָמַר, אֶפְלוֹ אִם עוֹבְרִים כְּמָה שְׁנִים וְאַיִנוּ נִעְתַּק וְעוֹלָה מִמְדַּרְגָּתוֹ, רַק הוּא עוֹמֵד בְּמִדְרָגָתוֹ הַרְאִשׁוֹנָה כְּבַתְחִלָּה, וְאַפְלוֹ אִם הוּא גְּרוּעַ יוֹתֵר מִבַּתְחִלָּה, אִם הוּא מְקַרֵּב לְצַדִּיק הַאֲמִתִּי הַהַתְּקַרְבוֹת בְּעֲצָמוֹ הִיא טוֹבָה מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעַרְךָ. "הֲלֹא יֵשׁ אֶצְלֵי אֲנָשִׁים שְׂאִינִי יוֹדֵעַ אִם הַשְּׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת הָיָה דִּי לָהֶם, כִּי גַם הַשְּׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת הָיָה קָטָן לְפָנֵיהֶם, שְׂאִם הָיָה אֲפֻשָׁר לָהֶם לְחַתֵּר תַּחַת הַשְּׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת הָיוּ חוֹתְרִים, וְעַל-יְדֵי נִתְקַרְבוּ לָהּ יִתְבַּרְךָ וְכוּ'".

רַבִּי נֵתָן ז"ל בְּיוֹם הַסְּתַלְקוֹתוֹ בְּעֶשְׂרֵה בְּטַבַּת אָמַר לְאֲנָשָׁיו בְּזֶה הַלְּשׁוֹן: "אֶפְלוֹ מֵאַן זָאל זַיִן דְּעַר עֲרַגְסִטִּיר בַּעַל עֵבְרָה, אָבִיא מֵעַן הָאֵלֶּט זִיד אָן רַבִּין וְעַט מֵעַן בּוֹדָאִי תְּשׁוּבָה טָאן אָן מֵעַן וְעַט הָאֲבִין הַתְּקוּן!" (אֶפְלוֹ אִם

הָאָדָם הוּא בַעַל עֲבָרָה הַכִּי גְרוּעַ, אָבֵל הוּא מַחְזִיק אֶת עֲצָמוֹ בְּרַבִּי, בּוֹדֵאֵי
יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וְיִקְבַּל תְּקוּוֹן.

הַמַּעֲתִיק וְהַמְּסַדֵּר, הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְהַצֹּלְחָתוֹ בְּאַהֲבָה עֲזָה בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ.

אוֹדְעָסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

כ.ט.

ב"ה, ליל ט"ו מרחשון תש"כ.

עֵינֵי וְלִבִּי, שְׁזָכָה לְתַחֵב אֶת רֵאשׁוֹ בֵּין כְּשָׂרֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים הַמְּקַשְּׂרִים
לְצַדִּיק הָאֲמִתִּי הַמְּבִטֵל וּמְבַעֵר שְׂרֵשׁ הָרַע לְגַמְרֵי וּמְהַפֵּךְ רָעִים לְטוֹבִים בְּגָדֵל
נִפְלְאוֹת חֲכָמָתוֹ וְצַדִּיקָתוֹ, שְׁלוֹם.

פְּעָמִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבִיא עַל הָאָדָם דְּבָרִים, כְּדִי שְׂיַבִּין מֵהַדְּבָרִים
רַחֲמָנוּתוֹ וְאֶלְקוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ.

עַל-יְדֵי שְׂדוּבְרִין עַל הַצַּדִּיק עַל-יְדֵי זֶה נִתְגַּבֵּר הַפִּילוֹסוֹפִיָּא בְּעוֹלָם, וְכֵן
לְהַפְּךָ.

יֵשׁ נַחֵשׁ וְנִמְלָה בְּתוֹךְ פִּיָּה, וְזֹאת הַנְּמִלָּה אֵין לָהּ נִיחָא בּוֹדֵאֵי מַחֲמַת שְׁהִיא
בְּתוֹךְ פִּיָּה שֶׁל נַחֵשׁ. וְהַנְּחֹשׁ פְּעָמִים הוֹלֵךְ וּפְעָמִים מְעוֹפֵף, וְהַחֲלוּק שְׂבִין
הַלִּיכָה לְעַפִּיפָה, כִּי בְּעַפִּיפָה יוּכַל לְעוֹף וּלְפָרַח בְּרַגְעַ הַרְבֵּה, אָבֵל בְּהַלִּיכָה
הוּא הוֹלֵךְ מְעַט מְעַט, כְּדָרְךָ הַהוֹלֵךְ שֶׁהוּא תְּנוּעָה כְּבִדָּה. וּבְכָל הַדְּבָרִים
רָעִים שְׂמַדְבְּרִין, וּבְפָרֵט כְּשֶׁהֵם נוֹגְעִים עַל הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל, בְּאֵלוֹ הַדְּבָרִים
הֵם עוֹשִׂים כְּנִפְּיִם לְהַנְחֵשׁ שְׂיִוְכַל לְעוֹפֵף. וְהַנְּחֹשׁ הֵם אֵלוֹ הַחֲכָמִים לְהַרְע
הַחוֹקְרִים פִּילוֹסוֹפִיָּא וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת, וְהֵם בְּחִינַת הַנְּחֹשׁ, בְּחִינַת "וְהַנְּחֹשׁ
הָיָה עָרִם מִכָּל חַיּוֹת הַשָּׂדֶה", וְעַל-יְדֵי דְבָרִים רָעִים עוֹשִׂים כְּנִפְּיִם
לְהַחֲכָמִים אֵלוֹ שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת הַנְּחֹשׁ שְׂיִוְכַלוּ לְעוֹף וּלְפָרַח, הֵינּוּ שְׂמַעוֹפֵפֵת
וּמַתְּפֵשֶׁט חֲכָמָתָם וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת שְׂלָהֶם בְּעוֹלָם, וּמִזִּיק מְאֹד לְהַעוֹלָם. וְגַם
בְּחֲכָמָתָם וּחְקִירוֹתָם בְּעֲצָמָם הֵם מְעוֹפְפִים כְּמוֹ מִי שֵׁישׁ לוֹ שֶׁכָּל מְעוֹפֵף,
הֵינּוּ שְׂשֻׁכָּלָם מְעוֹפֵף בְּמַהֲרָתוֹ וְנִפְתָּח לָהֶם חֲכָמָתָם מְאֹד. אָבֵל אִם אֵין
לְהַנְחֹשׁ כְּנִפְּיִם, הֵינּוּ שְׂאֵין לָהֶם דְּבָרִים רָעִים כְּנִי"ל אֲזִי אֵין לְהַנְחֹשׁ רַק
בְּחִינַת הַלִּיכָה, הֵינּוּ שְׂאֵין לְהַחֲכָמִים לְהַרְע כְּנִי"ל רַק מֵה שְׂחוֹקְרִים בֵּינָם
לְבִין עֲצָמוֹ, וְאֵינָם מְעוֹפְפִים בְּעוֹלָם, הֵינּוּ שְׂאֵין מַתְּפֵשֶׁט וּמְעוֹפֵף חֲכָמָתָם
בְּעוֹלָם וְאֵינָם יְכוּלִים לְהַזִּיק לְהַעוֹלָם, רַק לְמִי שְׂסָמוּךְ אֵלֵיהֶם כְּגוֹן
תְּלַמִּידֵיהֶם וְחַבְרֵיהֶם, אָבֵל בְּרַחוּק מֵהֶם אֵינָם יְכוּלִים לְהַזִּיק, כְּמוֹ הַהוֹלֵךְ

שהולך רק מעט ואינו יכול למהר למרחוק כמו המעופף. וגם בינם לבין עצמן אין שכלם מעופף, הינו שאין נפתח להם החכמה כל-כף, ואינם מעופפים ומהירים בחכמות שלהם, רק חוקרים בחכמתם מעט מעט כמו ההולך, וגם מה שמזיקים לאחרים בחכמתם הוא רק בבחינת הליכה, שאינו מעופף ונכנס בעמק לתוך המלח והלב. אבל כשיש להם חס ושלום כנפים מדבורים רעים כנ"ל אזי שכלם מעופף, וגם מזיק למרחוק כמו המעופף, שמעופף בשעה אחת למרחוק, וגם שמעופף חכמתם המשבשת ונכנס ונדבק בהמלח והלב בעמק גדול מאד.

והנמלה המונח בתוך פי הנחש הוא בחינת חכם הדור, שהוא חכם הישר והצדיק ובעל מדות טובות. כי החכם הוא בחינת נמלה כמו שכתוב "לך אל נמלה עצל ראה דרכיה וחכם", כי זה החכם מלמד דעת ודרכי ה' אל העם.

כשאלו החכמים נכנסים בחקירתם לחקר באלו החכמות אז יש להחכם צער גדול מאד, ויש לו תמיד מלחמה גדולה עמהם, הינו עם בחינת הנחש הנ"ל. ובין כשהנחש הולך ובין כשהוא מעופף יש לו צער גדול ומלחמה גדולה, רק שבודאי בעת העפיפה צערו גדול יותר מאד, ואין לו שום נוחה בין כשהוא הולך בין כשהוא מעופף, רק שיש ממצע בין ההליכה ובין העפיפה, והוא בעת שפוסק העפיפה ומוריד עצמו מן העפיפה ממעלה למטה, כדרך המעופף בעת שרוצה לשלשל ולהוריד עצמו למטה, ואזי יש להנמלה הנ"ל נוחה, כי אזי אינו הולך ואינו מעופף, הינו כי יש כמה עתים שהחכמים נחים ואינם חוקרים, כגון בעת שנה ואכילה, ואז יש נוחה להחכם שהוא בחינת הנמלה שבתוך פיה.

הצדיק הגדול שהוא בחינת משה הוא צריך דוקא לעין בדברי האפיקורסות אלו, כי על-ידי עינו שמעין שם הוא מעלה משם כמה נשמות שנפלו ונשקעו בתוך האפיקורסות.

על-ידי מחלקת על הצדיק שוכחין את התורה.

המחלקת שחולקין על הצדיק האמת הוא בחינת חרבן העולם.

שלום הוא בחינת אור הנח והנזף שעל-ידי זה נשמע דבור הצדיק למרחוק בכל העולם, עד שיפרח הדבור הקדוש להטוב הכבוש בין הסטרא אחרא כמו חץ והקשת, עד שישמע הטוב ויפלא חץ כבדו של הסטרא אחרא ויצא הטוב משם בשלום.

שלום, ראשי תיבות וידע מיה שיתשיב ל'אפיקורס, כי על-ידי השלום יודע כל אחד להשיב על אפיקורסות שבלבו.

התקשרות להצדיק הוא רפואה גדולה.

יש לפעמים שדיקא כשאדם מגיע למקום נמוך ורחוק מאד מאד מקדשת ישראל אזי ה' יתברך מזמין לו שם רמזים לפי אותו המקום, ומזמין לו איזה זכות שיכול לזכות לפי אותו המקום הרחוק דיקא.

הצדיק הוא ברית שלום, שהוא עושה שלום בין כל ההפכים, וכשפוגמין בכבודו ומכל שכן כשחולקין עליו אזי אין מי שיעשה שלום ונתרבה המחלקת מאד בישראל ובין כל העולם ונתרבין מלחמות בעולם. כי רב דעות בני-אדם משנים ומהפכים זה מזה מאד, וכשאין מאיר בהם הארת הצדיק שהוא ברית שלום אזי ממילא מתרבה המחלקת מאד, ועל-ידי זה מתגבר תאות ממון ביותר שזה עקר מרירותא דעלמא שממרת חיי האדם מאד עד שמתים מתוך יגון ואנחה, וכל ימיהם מלאים פעס ומכאובות ומאמה לא ישאו בעמלם לעולם הבא. וכל זה גרם עצם פגם המחלקת שחולקין על הצדיק האמת, כי עקר המתקת מרירותא דעלמא של מרירות התגברות תאות ממון ששם הנפילה הגדולה מכל הנפילות, עקר התקון והמתקה לזה הוא רק על-ידי הצדיק האמת.

עכשו בסוף הגלות שכבר סמוך אל הקץ מאד, ואנו צריכין עכשו לעלות לעליה גדולה ולזכות לגאולה האחרונה שאז יעלו ישראל בתכלית העליה, על-כן התגברה הירידה וההסתרה מאד מאד עד אשר נתרחקנו מאד מהתורה אשר לא היתה כזאת מימי קדם. כי השקר הולך ומתגבר והאמת נעשה עדרים עדרים וכל אחד אומר שאצלו האמת, אף-על-פי שיודע בעצמו נגעי לבבו וכל מה שחטא ופגם, אף-על-פי כן הוא מתפאר בגדולות ונפלאות שהוא השיג דרך האמת ויודע חכמות חדשות בעבודת ה' ורוצה למלך ולהנהיג את העולם ואומר שאצלו האמת.

המחלקת שמכניס הבעל-דבר לחלק על הצדיק זהו עקר מלחמת עמלק.

אסים בדרישת שלום באהבה עזה מקרב לב עמק ובגעגועים עמקים לשמע משלומו ולהתראות באהבה ושמחה רבה. המעתיר תמיד בעד ישועתו והצלחתו בזה ובבא.

המעתיק ישראל דב אודעסר

תפלה

רבונו של עולם מלא רחמים, רחם עלינו שנגזף להאמין בהצדיק האמת תמיד, ואל יתבלבל דעתנו, ואל יתעקם שכלנו ולבנו, ולא יהיה קשה לנו עליו כלל, וזכנו שנשמר את פינו ולשוננו מכל מיני דבורים רעים שבעולם,

שלא יצא מפנינו לעולם שום דבור של שקר ולשון הרע ורכילות וליצנות וחסות ונבילות, ולא שום דבור הגורם לבייש חברנו או לצערנו ולקנטרו, חס ושלום, ועל-ידי זה תכניע ותשבר ותמגר ותכלה ותעקר ותבטל כל מיני חכמות הרעות של הפילוסופים והאפיקורסים אשר חכמתם הרעה מזקת להעולם מאד מאד, באשר אתה ידעת. "שננו לשונם כמו נחש, חמת עכשוב תחת שפתימו סלה", רחם על הנמלה המנחת בתוך פי הנחש בין שניה. מלא רחמים, הביטה בעניה ומכאובה הקשה, אוי מי יכול לסבל צער ומכאוב כזה, ואתה ה' עד מתי, מתי תקום ותרחם עליה, הצילנו מכל מיני חכמות רעות של האפיקורסים והפילוסופים שלא נגיעו עלינו, ובצל כנפיך תסתירנו, ותגביר כח הכנפים דקדשה, ותעקר ותסיר ותבטל כנפי הנחש, שהם החכמים להרע החוקרים פילוסופים ואפיקורסות, שלא יהיה להם שום כח לעוף בחכמתם למרחוק, ולא תתפשט חכמתם בעולם, וגם לא תעופף חכמתם בעמק לתוך המוח והלב, וגם לא תעופף חכמתם בעצמן, שלא יוכלו לעוף בחכמתם לחקירות עמוקות, רק תמעט ותחליש חכמתם בכל הבחינות עד שתבטל חכמתם הרעה לגמרי מן העולם, ותתגלה חכמה האמתית של הצדיק החכם האמת בעולם עד אשר יכירו וידעו כל באי עולם כי אתה ה' הוא האלקים לבדך עליון לכל ממלכות הארץ, ותהפך לכל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד, ותעביר גלולים מן הארץ והאלילים פרות ופרתון, וכל חכמות רעות תבטל ותעקר מן העולם, ותתגבר ותתחזק ותתפשט חכמה האמתית בעולם, לידע ולהכיר אותך באמת ובתמים כל ימי חיינו לעולם, ויקים מהרה מקרא שכתוב: "והיה ה' למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

המעתיק

ב"ה, ערב חנכה תש"כ.

על-ידי דבור קל של הצדיק נפתח אור גדול,

אזי בנקל לבני-אדם להשיג חכמות רמות.

נפשי יקירי וחביבי, ששם את לבו לשזר עצמו אל האמת האמתית הפודה מכל הצרות, אשר כל העולם צריכים מאד מאד לקבלו, אשרי חלקו. ברכה ושלום וחסד לארץ ימים.

זֶה שְׁאֵנוּ מִדְּלִיקוֹן גַּר חֲנֻכָּה כֹּל אֶחָד בְּבֵיתוֹ לְמִטָּה מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים, כִּי הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל מִמְּשִׁיךְ תִּקְוֵינִים נִפְלְאִים כְּאֵלֶּה עַד שְׁמַאִיר בְּחִינַת הַשְּׂגַת אֲלֻקוֹת עַל-יְדֵי צִמְצוּמִים גַּם לְמִטָּה בְּדִיּוּטָא (מִדְרָגָה) הַתַּחְתּוֹנָה מְאֹד שֶׁהוּא בְּחִינַת לְמִטָּה מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים שֶׁמְעוֹלָם לֹא יֵרְדֶה הַשְּׂכִינָה לְשָׁם, כִּי בְּגִדְל כַּחוֹ יְכוּל לְהֵאִיר אֶפְלוֹ בְּהֶרְחוּקִים וְהִגְרוּעִים מְאֹד אִם רוֹצִים לְקַבֵּל, בְּבְחִינַת "כִּי אֵשֶׁב בַּחֲשֵׁךְ ה' אֹר לִי".

עֵקֶר מַצּוֹת גַּר חֲנֻכָּה הוּא לְהַדְלִיק וְלְהֵאִיר אֹר הָאֵמֶת בְּעוֹלָם, שְׂיִזְכּוּ הַכֹּל לֵידַע הֵיכָן הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא רֹאשׁ מִבְּחַר הָאֵמֶת שֶׁבִּין הַצַּדִּיקִים. עֵקֶר הַיָּסוּד שֶׁל חֲנֻכָּה, שֶׁנִּכְנַע מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂקָר, בְּחִינַת עֶבֶד, זְהֻמַּת הַנְּחָשׁ, וְנִתְגַּבֵּר וְנִתְעַלָּה מַלְכוּת דְּקֻדְשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהִם בְּחִינַת בּוֹן הַמֶּלֶךְ, בְּחִינַת אֵמֶת.

צָרִיךְ לְכוּן בְּהַדְלָקַת גַּר חֲנֻכָּה שְׂנֻזָּה עַל-יְדֵי זֶה לְהַמְשִׁיךְ הָאֵרֶת הָאֵמֶת וְנֻזָּה לְהִתְקַרֵּב לְנִקְדַּת הָאֵמֶת תָּמִיד.

כְּשֶׁכָּבַר הַיָּמִים בָּאִים, וְהִגִּיעַ הָאָדָם לְעַת זְקֻנוֹתוֹ וְקָצוֹ, וּמִתְחִיל הַיּוֹם לְעָרֵב, וְכִשְׁרוּאָה שֶׁעָבְרוּ רַב שָׁנוֹתָיו, וְרוֹצֶה לְהִתְחִיל לְרַחֵם עַל עֲצָמוֹ לְהִרְהַר בְּתִשׁוּבָה וְלְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ בְּאֵמֶת, אֲזִי עַל-פִּי רַב מִתְגַּבֵּר הַבַּעַל-דָּבָר וּמִתְפַּשֵּׁט מְאֹד לְמוֹנְעוֹ מִדְּרָךְ הַחַיִּים, חַס וְשָׁלוֹם, וְאֵינּוּ רוֹצֶה לְהִנְיָחוֹ לְצֵאת מִתְאֻוֹתָיו וּרְשָׁתוֹ אֲשֶׁר נִלְכַּד בְּהֵם, וְאֲזִי עֵקֶר הַנְּסִיּוֹן שֶׁל הָאָדָם. אֲזִי צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל בְּעֲצָמוֹ מְאֹד עַל אַחֲרִיתוֹ וְסוּפוֹ, וְלְהִתְגַּבֵּר בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ הַיָּטִב לְצַדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ שְׂמַחֲזֵק אוֹתָנוּ בְּהִתְחַזְּקוֹת גָּדוֹל מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעֵרֶךְ וּמִסְפָּר, לְהִתְחַזֵּק לְהִתְחִיל בְּכֹל פְּעַם מִחֻדָּשׁ לְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ כְּאֵלֶּה הַיּוֹם נוֹלָד, וְלִבְלִי לִפְלֵ מְשׁוּם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם. וְהַעֵקֶר שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר כְּנֶגֶד בְּחִינַת הַמוֹחִין דְּקֻטְנוֹת שֶׁהִם מִתְגַּבְּרִים מְאֹד עַל הָאָדָם וְרוֹצִין לְהַפִּילוֹ בְּדַעְתּוֹ כְּאֵלֶּה אֵין לוֹ עוֹד תִּקְוָה חַס וְשָׁלוֹם. רַק יָדַע וַיֵּאֱמִין בְּדַבְרֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁצָּעֵק בְּקוֹל גָּדוֹל וְחֹזֵק כִּי אֵין שׁוּם יְאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי לְגִדְלָתוֹ אֵין חֶקֶר, וּבְגִדְל רַחֲמָיו יִתְבָּרַךְ יְכוּל לְהַפִּיךְ הַכֹּל לְגַמְרִי, מֵרַע לְטוֹב, וּמֵעוֹנוֹת לְזַכּוּת, עַל-יְדֵי תִשׁוּבָה!

דַּבְּרֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שְׂמַחֲזֵק אוֹתָנוּ מְאֹד לְהִתְחַזֵּק בְּרִצּוֹנוֹת וְכִסּוּפִים טוֹבִים לַה' יִתְבָּרַךְ תָּמִיד בְּכֹל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֵינוּ, וּמוֹדִיעַ לָנוּ כִּי אֵין שׁוּם יְאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, דְּבָרִים אֵלֶּה צָרִיכִין אֲנַחְנוּ לְזַהֵר בְּהֵם, לְהַכְנִיסֵם בְּלִבְנוּ כְּטַל וְכִמְטָר. כִּי כְמוֹ הַטַּל וְהַמְטָר שֶׁיּוֹרְדִין טַפַּת מַיִם בְּאַרְצָה וְאַחַר-כֵּן צוֹמַח מֵהֵם צִמְחִים נִפְלְאִים, כְּמוֹ כֵּן צָרִיכִים לְהַכְנִיס הַדְּבָרִים אֵלֶּה בְּעַמְקַת הַלֵּב הַיָּטִב עַד שֶׁיִּצְמָחוּ בְּלֵב וַיַּעֲשׂוּ פְרוֹת טוֹבִים. כִּי דְבָרִים אֵלֶּה לְהִתְחַזֵּק בְּה' יִתְבָּרַךְ תָּמִיד, צָרִיכִין לְהֵאֲזִין הַיָּטִב וְלְהִבִּין דְּבָר מִתּוֹךְ דְּבָר, לְהִבִּין הַיָּטִב רְמִיזוֹתָיו שֶׁל הַצַּדִּיק עַד הֵיכָן עַד הֵיכָן צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק לְעוֹלָם, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְבַאֵר כָּלֵל כֹּל הַצָּרִיךְ בְּדַבְרֵים הַלְלוֹ בְּפִרְטִיּוֹת, רַק בְּרִמּוֹ, שְׂמוּרָה לְךָ הַדְּרָךְ, בְּדָרֶךְ זֶה תִּלְךָ וְעַל-יְדֵי זֶה וְכוּ', וּמִרְמֵז לְהִתְחַזֵּק תָּמִיד בְּרִצּוֹנוֹת וְכִסּוּפִים וְצַעֲקָה וְשִׂאָגָה לַה' יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי זֶה בּוֹדֵאֵי יִזְכֶּה סוּף כֹּל סוּף לְגַאֲלָה שְׁלֵמָה, לְשׁוּב לַה' יִתְבָּרַךְ בְּאֵמֶת!

לב.

ב"ה, אור ליום ששי כ"ג איר, תש"ד.

ידיד לבי הנעים, הגדל וצומח מטפי גן עדן של הצדיק שהוא שרש נשמת משיח, שרש כל מעינות החכמה, שיכול להעלות ולחדש את העולם לטובה, לקשר ולהמשיך את כלם לה' יתברך, אפלו את הרחוקים מאד מאד בתכלית הרחוק ביותר. חיים ושלום.

ברודער הרציגער, שרעק זיך ניט. גאט איז מיט דיר, ביא דיר, לעבין דיר (אח יקר, אל תפחד. ה' איתך, אצלך, לידך). הצדיק קורא וצועק אלינו בקול חזק ועמק מאד, גיוואהלד זייט אייך ניט מייאש. קיין יאוש איז גאהר ניט פאר אנדען. (אקה אל תתיאשו, היאוש אינו קיים כלל) יש ענין שנתהפך הכל לטובה.

טייערער הרציגער ברודער (אח יקר ולבבי), הסתכל היטב והתבונן גדל עצם הנס והחסד הנפלא שהפליא עמנו אדון הנפלאות בעת חשך כזה, אשר פקח עינינו לראות נקדת אמת אמתי כזה שאי אפשר להסתירו מדעתנו בשום אופן, וזכינו להיות בחלקו של הצדיק האמת אור החדש הגדול והנורא וכו'.

אף אם המלחמה ארכה וחזקה מאד, וגדל ההתגרות שמתגרין בנו הוא בלי שעור, ומעשינו הם כמו שהם, עד שיירדנו פלאים לעמקי ימים ותהומות, אף-על-פי כן ה' יתברך יגמר את שלו בודאי, וכל אלו הרהורי תשובה שבא לאדם בימי חייו אינו נאבד שום אחד מהם, אף-על-פי שאין זוכין עדין לתשובה פראוי. ואפלו אם הבעל-דבר מתגבר עליו אחר-כך ביותר ונופל למטה יותר ויותר חס ושלום, אף-על-פי כן כל מה שנתעורר לפעמים באיזה הרהורי תשובה מעט דמעט כחוט השערה אינו נאבד לעולם, וסוף כל סוף יהיה לו תקון על-ידי זה, על-ידי התקבצות הרהורי תשובה בכח הצדיק האמת המנהיג הרחמן שמצדיק את כל ישראל ומסתכל רק על הטוב שיש בכל אחד מישראל, ומלקט ומוציא כל הנקודות טובות שיש בכל אחד אפלו כחוט השערה, ועושה מהם כלים וצנורות נפלאים להמשיך השגות אלקות על-ידם לכל אחד אפלו להנפולים והירודים מאד, להאיר גם בהם כי עדין ה' אתם ואצלם וכו' שזה עקר תקונתם ותקונם.

אָסִים וְאָמַר שְׁלוֹם מֵעַמְּק הַלֵּב. הַמְּשִׁיךְ יְבוֹא.

אֹדְעֶסְר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

לג.

ב"ה, ז' סיון תש"ד, תל-אביב.

יְקִירֵי אִישׁ גְּבוּר חֵיל, הַגּוֹדֵל וְצוֹמַח מִטְּפֵי גֶן-עֵדֶן שֶׁל הַצַּדִּיק שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ נְשִׁמַת מְשִׁיחַ, שָׂרֵשׁ כָּל מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה, שֶׁיִּכּוֹל לְהַעֲלוֹת וּלְחַדֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם לְטוֹבָה, לְקַשֵּׁר וּלְהַמְשִׁיךְ אֶת כָּלֶם לְהוֹי יְתִבְרָךְ, אֲפִלּוּ אֶת הָרְחוּקִים מְאֹד מִקְדָּשֵׁת יִשְׂרָאֵל בְּתַכְלִית הָרְחוּק בְּיוֹתֵר. שְׁלוֹם וְיִשְׁע רַב לְאַרְךְ יָמִים.

אֶהוּבֵי אַחֵי נַפְשֵׁי וּלְבָבֵי אֲשֶׁר אֶהֱבֵת דָּוִד וַיְהוֹנְתָן אֶהֱבֵתְנוּ וְלֹא תִבְטַל לְעוֹלָם, יַעַן אֵינָה תְלוּיָה בְדָבָר בְּטָל. הַסֵּתֶפֶל הַיֵּטֵב וְהַתְבוּנָה בְּעֵצֶם הַחֶסֶד וְהַיְשׁוּעָה הַנִּפְלְאָה אֲשֶׁר הִפְלִיא הוֹי יְתִבְרָךְ עִמָּנוּ, פְּלִאֵי פְלִאוֹת, אֲשֶׁר פָּקַח עֵינֵינוּ לְרְאוֹת נִקְדַּת אֱמֶת אֱמֶתִי כְּזֶה שֶׁלֹּא נִתְגַּלָּה מִימֹת עוֹלָם, שְׂאֵי אֲפִשֵׁר לְהַסְתִּירוֹ עוֹד מִדַּעֲתָנוּ בְּשׁוּם אִפְּן. מֵה מְאֹד מִתְקוֹ דְּבָרֵי חַז"ל אֵלֵינוּ בְּמָה שֶׁרְמְזוּ לָנוּ בְּדַבְרֵיהֶם עַל רַבְּנוּ, הַלְכָה כָּרַב נַחְמָן, וְהַלְכָה כָּרַב נַחְמָן, וְהַלְכָה כְּנַחְמָנִי (גִּיטִין לֵד:).

עֵקֶר הַיְשׁוּעָה הַבָּאָה אֵינָה אֶלָּא עַל-יְדֵי אֱמוּנָה, וּמִדַּת אֱמוּנָה הִיא לְפִי מְנַהִיג הַדּוֹר.

צָרִיךְ לְרְאוֹת לְמִלְאוֹת אֶת הָאֱמוּנָה עַל-יְדֵי הָאֲרָה שֶׁל הַצַּדִּיק שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת הַשְּׁבָעָה רוּעִים כִּי הוּא רוּעָה הָאֱמוּנָה לְתַקְנָה וּלְהַשְׁלִימָה, וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָא רוּעָה, עַל שֵׁם "וּרְעָה אֱמוּנָה" (תְּהִלִּים ל"ז), וְכָל עֵקֶר אֱמוּנַת יִשְׂרָאֵל מִמְּשִׁיךְ הוּא לְהַדּוֹר. וְאֵי אֲפִשֵׁר לְבוֹא לְזֶה הַצַּדִּיק וּלְהִתְקַרֵּב אֶל הַקְּדוּשָׁה כִּי אִם עַל-יְדֵי עֲזוֹת דִּיקָא, כְּמֵאֵמֶר חַז"ל "הוֹי עַז כְּנִמְר", וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב "נִהְלֵת בְּעֵזֶךָ אֶל נֹה קְדוּשֶׁךָ" (שְׁמוֹת ט"ו), הֵינּוּ עַל-יְדֵי עֲזוֹת נִכְנָס אֶל הַקְּדוּשָׁה. כִּי יֵשׁ רוּעִים שֶׁל הַסֵּטְרָא אַחְרָא, וְהֵם גַּם-כֵּן מְפָרְסְמֵי הַדּוֹר, וְעֵקֶר כְּחֵם עַל-יְדֵי עֲזוֹת, וְהֵם כְּכֹלְבִּים בְּעֲזוֹתָם, בְּבַחֲיִנַת "וְהַכְּלָבִים עֲזִי נִפְשׁ הִמָּה רוּעִים" (יִשְׁעִיָּה נ"ו), וְהוֹ "פְּנֵי הַדּוֹר כְּפְנֵי הַכְּלָב", וְעַל-כֵּן אֵי אֲפִשֵׁר לְהַנְצִל מֵהֶם מִתַּחַת מְשִׁלְתָּם רַק כְּשִׁיחֶיהָ לוֹ עֲזוֹת גְּדוֹל מְאֹד לְעַמֵּד כְּנִגַּד עֲזוֹתָם הָרַע, וַיְהִיָּה מְצוּחַ חֲזַק לְעַמַת מְצַחֵם, וְכֵן אֵי אֲפִשֵׁר לְהַנְצִל מִכָּל הַמוֹנְעִים וְהַחוֹלְקִים וְהַמְתַּנְגְּדִים וּלְהִתְקַרֵּב אֶל הָאֱמֶת רַק עַל-יְדֵי עֲזוֹת דְּקְדוּשָׁה!

על-ידי התגלות הרצון, הינו שנתגלה שהכל מתנהג ברצונו יתברך, ואין שום חיוב הטבע כלל, על-ידי זה נעשה יראה, כי אז יודעים שיש שֶׁכָּר וְעָנַשׁ, וְשִׁיחַ לְהַתִּירָא מִפְּנֵי יִתְבָּרַךְ. אָבֵל כְּשֶׁנוֹפְלִים לְכַפִּירָה, כָּאֵלוּ הַכֹּל מִתְנַהֵג עַל-פִּי הַטֶּבַע, אִין שִׁיחַ יִרְאֶה כֹּלֵל.

יש חכמי הטבע שרוצים להראות על-פי חכמתם המטעת שהכל על-פי חיוב הטבע, וכאלו אין שום רצון חס ושלום, ואפלו האותות נוראות שעשה עמנו ה' יתברך משימים הכל בתוך דרך הטבע. והחכמים הללו הם בחינת חיות רעות, והם דורסים וטורפים רבים מבני עמנו שטועים גם-כן אחריהם וסוברים כמותם כאלו הכל על-פי חיוב הטבע חס ושלום, ואלו הנפשות הם כצפרים האחוזות בפח. על-כן כל מי שחס על נפשו צריך לברח ולמלט נפשו מדרכיהם ודעותיהם הנבוכות, שלא תהיה נפשו נטרפת ונדרסת חס ושלום על-ידם, על-כן חלילה להסתכל כלל באלו הספרים המדברים מחקירות, אפלו בספרים שחברו גדולי ישראל, כי אין רעה גדולה מזו!

הצדיק האמת שהוא חכם גדול שבקדשה, שיכול לקשר כל הרצונות שבעולם לשרש הרצון, הוא מתגבר ומכניע וסותר הדעות הרעות והכפירות של חכמי הטבע, שהם בחינת שמד ממש, ומאיר אמונת הרצון בעולם לידע שהכל מתנהג ברצונו יתברך בלי חיוב הטבע כלל.

עכשו, כל זמן שעדין נסתר ונעלם אור הצדיק האמת, צריכים להתנהג כנגד חכמי הטבע בגנבה, לגנב הנפשות שנלכדו אצלם ברשת טעותם, להטות דעתם אל האמת. כי עכשו אי אפשר לצאת כנגדם ביד רמה, כי עדין לא נכנע מצח הנחש בשרשו, אבל כשיתגלה אור הצדיק אז יהיה נכנע מצח הנחש לגמרי ויתגלה שרש הרצון, כי תגלה אמונת הרצון לעין כל, ואז יתקיים "והיתה לה' המלוכה", כי יקבלו כלם את על מלכותו באהבה, כי יתגלה לכל באי עולם שהכל ברצונו יתברך לבד, כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו!

אפלו כשהאדם נפל מאד ונתרחק מה' יתברך כמו שנתרחק, ואפלו אם עבר על כל התורה כלה אלפים פעמים רחמנא לצלן, אף-על-פי כן אין שום יאוש בעולם כלל וצריך להתחיל בכל פעם מחדש להתחזק לשוב לה' יתברך, כי זהו עקר גדלתו יתברך, כשהרחוקים מאד מתקרבים אליו ומוזים בו יתברך ומתחזקים באמונה. ועקר בריאת שמים וארץ היה רק בשביל זה שיתחיל האדם בכל פעם מראשית כאלו נולד היום, וכאלו היום הוא ראשית התחלתו, שזה בחינת "בראשית ברא אלקים וכו'", "בראשית" דיקא, בשביל ראשית הנ"ל.

כל מה שנתעורר האדם לפעמים בימי חייו באיזה הרהורי תשובה מעט דמעט כחוט השערה אינו נאבד לעולם, וסוף כל סוף יהיה לו תקון על-ידי זה בכח הצדיק המנהיג הרחמן שמצדיק את כל ישראל, ומסתכל רק על הטוב שיש בכל אחד מישראל, ומלקט ומוציא כל הנקודות טובות שיש

בְּכֹל אֶחָד אֶפְלוּ כְּחוּט הַשְּׁעָרָה, וְעוֹשֶׂה מֵהֶם כְּלִים וְצִנּוּרוֹת נִפְלְאִים
לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת עַל-יָדָם לְכָל אֶחָד, אֶפְלוּ לְהַנְפוּלִים וְהִירוּדִים
מְאֹד, לְהָאִיר גַּם בָּהֶם כִּי עֲדִין הִ' אִתָּם וְאַצְלָם וְקָרוֹב לָהֶם, שְׁזָה עֵקֶר
תִּקְוַתְם וְתִקְוַתְם.

הַמַּעֲתִיק וְהַמְסַדֵּר, הַמְתַּפְּלֵל תְּמִיד בְּעַד שְׁלוֹמוֹ וְטוֹבָתוֹ הַנְּצַחִי, וּמִתְנַגֵּעַ
וְכַמָּה לְהַתְרַאוֹת בְּשִׂמְחָה וְאַהֲבַת אֲמֶת.

אוֹדְעֶסְר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

לד.

ב"ה, י"ט תמוז תש"ך, טבריא.

נִפְשֵׁי וְלִבֵּי הַנְּעִים, הַשּׂוֹאֵב חַיִּים מִטְּפֵי הַחֶסֶד שֶׁל הַצַּדִּיק שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כֹּל
מַעֲיֵנוֹת הַחֲכָמָה, שֶׁיִּכּוֹל לְהַחִיּוֹת אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל וְכָל בְּאֵי עוֹלָם, אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ
וּגְוָרְלוֹ. שְׁלוֹם וְכָל טוֹב לְאַרְךָ יָמִים.

בְּרִית אֲהַבְתֵּנוּ לֹא תוֹפֵר לְעוֹלָם, וּמִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹתָהּ חֵס וְשְׁלוֹם.
אֲחִי חֲבִיבִי מִחֲמַד עֵינֵי וְלִבֵּי אוֹהֵב נְאֻמְנִי, חֲזַק וְאַמֵּץ אֶל תִּירָא וְאַל תִּתְפַּחַד,
אֶל תִּתְבַּהֵל וְאַל תִּתְבַּלְבֵּל, וְאַל תִּפֹּל בְּרוּחַךְ מִכָּל מָה שֶׁעָבַר, מִשּׁוּם דְּבַר
שֶׁבְעוֹלָם, יִהְיֶה אִיךָ שְׂיִהְיֶה, כִּי בְרוּךְ הִ' יֵשׁ לָנוּ כְּתַפִּים רַחֲבִים לְסַמֵּךְ
עֲלֵיהֶם, כִּי עֲכָשׁוּ בְּיָמֵינוּ אֱלֹהֵי יֵשׁ לָנוּ כָּבֵד בְּעוֹלָם אוֹר חֲדָשׁ נוֹרָא וְנִשְׁגָב כְּזֶה
שֶׁיִּכּוֹל לְתַקֵּן הַכֹּל וְלְהַפִּיךְ עוֹנוֹת לְזַכּוּת.

זְכוֹר תִּזְכֹּר בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל מְקוֹם שֶׁהוּא לְשִׁמּוֹחַ בְּכָל עֵז בְּכָל לֵב
וְנִפְשׁ וְלַהוֹדוֹת לַה' עַל כָּל הַחֶסֶד אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּנוּ בְּנִפְלְאוֹת חֶסְדֵּי הָעֲצוּמִים
וְנִתְּנוּ לָנוּ מִתְּנַת חֲנֻם כְּזֶה, שֶׁנִּפְלְנוּ בְּגוֹרְלוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת שֶׁהוּא רֹאשׁ
וּמִבְּחָר מִכָּל בְּחִירֵי צַדִּיקֵיָא, עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין, שֶׁעוֹסֵק עִמָּנוּ עֲכָשׁוּ
לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ מִבֵּין שְׁנֵי הַסִּיָּם, מִכָּל מְקוֹמוֹת רְעִים שֶׁנִּפְלְנוּ בָּהֶם,
וְלַהַעֲלוֹתָנוּ לְמַעְלָה מִן הַמְּקוֹם. רַק הָעֵקֶר שֶׁצָּרִיךְ לְהַחְשִׁיךְ עֵינֵי דַעְתּוֹ
לְגַמְרֵי וְלִסְלֵק שְׁכָלוֹ וְחֲכָמָתוֹ לְגַמְרֵי וְיִשִּׁים עֲצָמוֹ כְּבַהֲמָה שְׂאִין לָהּ דַעַת,
וְלִסְמֵךְ רַק עַל אֲמוּנָה לְבַד, וְזֶה עֵקֶר הַחֲכָמָה שֶׁבְּכָל הַחֲכָמוֹת. כִּי כְּשִׂיִּהְיֶה
חֲזַק בְּאֲמוּנָתוֹ לְבַד בְּלִי שְׂכָל וְחֲכָמוֹת וְחֻקִּירוֹת כָּלֵל בְּמַחוּ, אֲזִי בּוֹדָאֵי יִזְכֶּה
בְּרַבּוֹת הַיָּמִים לְהַשִּׁיג וְלְהַבִּין הַשְּׂגוֹת וְחֲכָמוֹת אֱלֻקוֹת אֲמִתִּיּוֹת מִה שְׂאִי
אֶפְשָׁר בְּשְׂכָל אֲנוּשֵׁי לְהַשִּׁיג, וּבְלִבָּד שֶׁלֹּא יַעֲמִיד זֹאת לְנִסְיוֹן, רַק יִתְהַלֵּךְ
בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת בְּאֲמוּנָה יִשְׂרָאֵל בְּאֲמֶת. אִךְ צְרִיכִים לְשַׁמֵּר עֲצָמוֹ מְאֹד
מֵאֲמוּנוֹת כְּזָבוּיוֹת אֲמוּנוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְהַבֵּל, שֶׁלֹּא יִהְיֶה פְתִי יֶאֱמִין לְכָל דְּבַר.

וְזֶה בְּחִינַת בְּהֵמוֹת טְהוּרוֹת וּבְהֵמוֹת טְמֵאוֹת שֶׁהִזְהִירוּנוּ ה' יִתְבָּרַךְ לְהַבְדִּיל
בֵּין הַטְּמֵא וּבֵין הַטְּהוֹר, כִּי הָאֱמוּנָה הִיא בְּחִינַת בְּהֵמָה כַּנִּל, אֵד אֱמוּנָה
יִשְׂרָאֵל אֲמִתִּית דְּקִדְשָׁה הִיא בְּחִינַת בְּהֵמוֹת טְהוּרוֹת, וְאֱמוּנוֹת פְּזֻבוֹת הֵם
בְּחִינַת בְּהֵמוֹת טְמֵאוֹת.

מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת נַעֲשֶׂה מְשֻׁכֵּל.

מִי שֵׁשׁ לוֹ אֱמוּנָה זֹכָה אַחֲר־כֶּף לַעֲבֹד אֶת ה' בְּדַעַת גְּדוֹל.

עַל-יַדֵּי הַפֶּרֶת צְדִיקִים תִּזְכָּה לְבִינָה וְדַעַת.

עַל-יַדֵּי אֲמֵת בָּא הַקָּץ.

הַמַּעֲתִיק וְהַמְסַדֵּר, הַמְתַּפְּלֵל תְּמִיד לְשְׁלוֹמוֹ וְהַצֹּלְחָתוֹ בְּזֶה וּבְבָא, מִתְגַּעְגַּע
לְהַתְרָאוֹת וְלִדְבַר דְּבָרֵי אֲמֵת וְאֱמוּנָה, דְּרִישַׁת שְׁלוֹם.

אוֹדְעָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

לה.

ב"ה, י"ג אלול תש"כ, טבריא.

לְבִי וְגַעְגּוּעֵי הַנְּעִים, הַשּׂוֹאֵף וְלוֹהֵט לְקִשֵּׁר וְלִדְבֹק עֲצָמוֹ בְּהַצְדִּיק הָאֲמֵת
שֶׁהוּא הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם שָׁבוּ תְלוּי עֶקֶר חִיּוֹת וְקִיּוּם הָעוֹלָם, ה' יִדְרִיכֶהוּ
בְּדָרְךְ הָאֲמֵת וְהָאֱמוּנָה, וַיַּחֲדֵשׁ עָלָיו וְעַל בֵּיתוֹ שָׁנָה טוֹבָה וּמְבֻרָכָה.

צָרִיךְ לִידַע מַעֲלַת נַפְשׁוֹ בְּשִׂרְשָׁה, שֶׁנִּפְשׁוֹ גְבוּהָ וַיִּקְרָה מְאֹד, וְהוּא מְשֻׁרֵשׁ בּוֹ
הַמְּלֶךְ הָאֲמֵת וּבְקָל יָכוֹל לְבַטֵּל מִנִּפְשׁוֹ הַזְּהֵמָא שֶׁל בְּחִינַת עֲבָדוֹת, וְלַחְזֹר
לְמַעֲלָתוֹ בְּגֹדֶל כַּח הַצְדִּיק שֶׁהוּא הַמְּלֶךְ הָאֲמֵת עַל יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר נִיצוֹץ אֶחָד
מִתּוֹרָתוֹ יִלְהִיב אוֹר הָאֲמֵת בְּעוֹלָם וַיִּשְׁרֹף וַיִּכְלֶה כָּל הַשָּׁקֶר מִן הָעוֹלָם, וַיֵּשׁ
בוֹ דֵי לְהַחִיּוֹת כָּל הָעוֹלָם לְדוֹרֵי דְזוֹרוֹת.

מִבְּטַחְנֵי בְּחִסְדֵי ה' שֶׁבְּנֻדָּאֵי יִהְיֶה נִמְנָה עִמָּנוּ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וַיִּתְחַב אֶת
רֵאשׁוֹ בְּתוֹךְ הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצְדִּיק הָאֲמֵת שֶׁאָמַר כִּי רֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלוֹ
גְדוֹל מְאֹד מְאֹד בְּעֵינֵי ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁאֵין לְמַעֲלָה מִמֶּנּוּ. וְאִם עֵינֵי אֲמֵת לָךְ,
רְאוּי לָךְ לְהַתְעוֹרֵר לְבָרַח וּלְפָרַח כַּנֶּשֶׁר אֶל רִבְנוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא ז"ל, כִּי הִנֵּךְ
רוֹאֶה גְדֹל הַחֶסֶד וְהַטּוֹב שֶׁעָשָׂה עִמָּךְ ה' יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר בָּאתָ בְּגִבּוּלֵנוּ בְּדַרְכֵיכֵם
נִפְלְאִים מְאֹד, וְעַל-יַדֵּי זֶה סוּף כָּל סוּף יוֹשִׁיעַ ה' וְיֵאִיר עֵינֵינוּ אִיךְ לָשׁוּב לְה'

יתברך מכל מה שעובר עלינו. רק חזק ואמץ בכל מה שתוכל לחטף איזה מעט טוב בכל יום ובכל עת ובכל מקום שהוא. אשרינו מה טוב חלקנו שזכינו לידע מאור החדש הזה אור האורות אור צח ומצחצח דלא ידיע ולא אתידע, ולא אית מאן דקימא ביה וכו' וכו' (שלא ידוע ולא נודע ואי אפשר להשיגו).

אפלו אם נפל האדם חס ושלום עד אין תכלית, גם שם ה' יתברך נמצא ומצמצם את עצמו ומסתיר את עצמו בדרך נפלאותיו העצומים, ומזכיר אותו בכל פעם בכמה וכמה רמזים שונים בכל מקום שהוא כדי שישוּב אליו.

בנדאי צריכים להיות בורח מן העברה בתכלית הבריחה, אך אחרי שפבר עבר מה שעבר חס ושלום, צריך לידע ולהאמין שאין שום יאוש בעולם כלל. ואפלו אם פבר רצה להתגבר אלפים פעמים לחזר בתשובה, ולא עלתה בידו ונפל למה שנפל, ואפלו אם נפל לעברות גמורות וחמורות חס ושלום ועבר על כל התורה כלה אלפים פעמים, אף-על-פי כן עדין יש לו תקנה כל עוד נשמתו בו. והעקר הוא אמונה, שיהיה לו אמונה שלמה בה' יתברך, וישתדל בכל עז להתקרב לצדיק האמת, וישפך שיחו לפני ה' יתברך שיגלה לו הצדיק האמת כדי שיזכה על-ידו לאמונה שלמה, ואז בנדאי יש לו תקנה לעולם, יהיה אידו שיהיה. כי עקר הכח לעמד בקשרי המלחמה הוא על-ידי אמונה שהיא כלל ועקר כל התורה כלה!

המעתיק והמסדר, המעתיק ומתפלל עליו תמיד, דורש שלומו וישועתו והצלחתו בזה ובבא.

אודער

דב

ישראל

לו.

בי"ה, כ"ח אלול תש"כ, תל-אביב.

אוהבי יקירי הטוב ונחמד לכל, השואב חיים ממימי החסד שבהם תלוי שרש חיותו ותקונו נפשו. יכתב ויחתם בתוך הקבוץ הקדוש בספר הצדיק לחיים טובים ונעימים, לחיים ארפים ולשלום אין קץ.

בשמחת לבבי קבלתי מכתבו בצרוף צ"ק על סף מאה ל"י מיום כ"ד אלול, ושש אנכי על ישועתו אשר היה ה' בעזרו וזכה שיתנוצץ בלבו החד איזה מעט התנוצצות מאור הצדיק אשר חפר ומצא גאלה ופדות נפשונו, ומגעגע

לנטע אורו בלב ידידיו הסרים למשמעתו, ומשתוקק בהשתוקקות נמרץ בכל נפשו ומאודו לחזק עניניו ולתמוך את אנשיו במנהיגה בזהב ובכסף ובכבוד. אין בפי מלה להודות לו על כל החסד והטוב הזה, ישלם ה' פעלו הטוב, ויעזר ויגן עליו ועל ביתו ויברכם בשנה טובה ומתוקה, ויזליחו וישפילו במתיקת הדעת של רבנו ז"ל המוליך אותנו להחיות את עצמנו במעט הטוב אשר זוכין לחטף בזה העולם, ולשמח את עצמנו בזה, ולהשתוקק לחטף עוד, ולהתחיל בכל פעם מחדש לשוב לה' יתברך.

יקירי חביבי, למען ה' אל יזוז דעתו ומחשבתו, רק להיות עמנו על ראש השנה, ולהכניס ראשו בין הנפשות המקשרים את עצמם עם נשמת אור רבנו ז"ל, ואז טוב לו. ואם המניעות חזקים - עוד טוב יותר ויותר, כי עקר החשק והכסופין לשוב אליו יתברך מתגברין רק על-ידי שבירת מניעות. חזק וחזק כי הכל יתהפך לטובה על-ידי הנגון של ע"ב נימין של הצדיק הקדוש והנורא שלא היה לו שום הסתכלות בזה העולם, וכל העולם אינו עולה אצלו כהרף עין וכוי.

בידידות ואהבת עולם, הזוכרו תמיד בעמקי הלב ומעתיר ומתפלל עליו, דורש שלומו וישועתו בזה ובבא.

המעתיק והמסדר, ישראל דב אודעסר

בי"ה, י"ז מרחשון תשכ"א, טבריא.

כשהצדיק נתפרסם בעולם,

על-ידי זה נתחדשים נגונים בעולם.

לבי יקירי, אשר פלו רצוף אהבה אל הצדיק שיש לו כלי נפלאה שכשמיניחים אותה על איזה מין חיה ובהמה שבעולם, מיד היא מתחלת לנגן הנגון הנפלא והנעים מאד מאד, שהוא תענוג נפלא ועצום מאד לשמע זאת, שכל התענוגים של העולם כלם כאין ואינם נחשבים ובטלים לגמרי נגד התענוג הנפלא הזה של הנגינה הזאת. ה' יחיהו ויורהו הדרך האמת.

ברית אהבתנו לא תופר ולא תכבה לעולם, כמו שהזהיר רבנו ז"ל הרבה על אחדות ואהבת החברים, ואמר אנו פחביבותא תליא (אנו באהבה תלויים). העולם צריך לתמה על האהבה שלנו. ה' יודע פנימיות לבבי

שְׁהוּא קָשׁוּר וְדְבוּק בְּעֵמֶק לְבַי בְּאַהֲבָה יִתְּרָה בְּאַהֲבָה רַבָּה וְאַהֲבַת עוֹלָם
בְּאֵמֶת בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, וְהִנְנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְמִסַּר נַפְשִׁי עִבּוּר טוֹבָתוֹ
וּיְשׁוּעָתוֹ הַנֶּצְחִי. וְהִרְיֵנִי מִתְּפִלָּל תְּמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה שְׁיֹסִיף הִ' עָלָיו שְׁנוֹת
חַיִּים, חַיִּים אֲרַכִּים חַיִּים טוֹבִים אֲמַתִּיִּים, וְיִגְלֶה לוֹ אֹר הַצְּדִיק הַגָּנוּז
וְהַצָּפוּן הַנֶּעְלָם מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, שְׁיִוְדַע לְנֶגֶן הַנְּגוּן וְהַשִּׁיר הָעֲלִיוֹן וְהַמְּבַחֵר
עַל כָּל הַשִּׁירִים וְהַנְּגוּנִים שֶׁבְּעוֹלָם, שְׁעַל-יָדוֹ הוּא מְשַׁבֵּר וּמְבַטֵּל וּמְכַלֵּה
לְגַמְרֵי כָּל מִינֵי שְׂקָר וְטָעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, הֵן הַשְּׁטוּתִים וְהַשְּׂקָרִים שֶׁל הַמְּנַהֲיָגִי
שְׂקָר הַמְּנַחֲשִׁים וְקוֹסְמִים שֶׁמְתַנְּאִים וּמוֹשְׁלִים עַל עַם דָּל שֶׁלֹּא לָשֵׁם שְׁמִים
וְרוֹדְפִים אַחֵר הַכְּבוֹד וְהַתְּנַשְׂאוֹת לְהַנְּאִתָּם, וְהֵם מְגַבִּירִים תְּאוֹת נְאוּף
וְכַפְיָה בְּעוֹלָם וְגוֹרְמִים מֵהַשְּׂגוֹרְמִים, וְהֵן הַטָּעוּתִים וְהַמְּבוּכוֹת וְקִשְׁיוֹת
וְאַפִּיקוֹרְסוֹת שֶׁל חֲכָמֵי הַטָּבַע שֶׁהֵם בְּחִינַת חַיּוֹת רְעוּת הַדּוֹרְסִים וְטוֹרְפִים
הַרְּבִה הַרְּבִה מִבְּנֵי עַמּוּנוֹ. הִ' יִתְּבַרְךָ בְּרַחֲמָיו הַגְּדוֹלִים הַבְּדִילָנוּ מִשְׁנֵי
הַתּוֹעִים הָאֵלֶּה, וְצוּנוּ לְהַתְּרַחֵק מִדְּרַכֵּיהֶם, לְבָרַח וּלְמַלֵּט נַפְשׁוֹ מֵהֶם.

וּבְכוֹ, מִי שֵׁישׁ לוֹ מַח אֵמֶת בְּקִדְקִדּוֹ וּמִסְתַּפֵּל עַל הָאֵמֶת וְחָס עַל חַיּוֹ
הָאֲמִתִּיִּים, רְאוּי לוֹ לְהַתְּגוֹלֵל בְּרִפְשׁ וְטִיט, וְלָרַחֵשׁ עַל הָאֲרֶץ גַּם בֵּין נְחָשִׁים
וְעַקְרָבִים עַד שִׁזְזָה לְשֶׂאב וְלִינֵק מֵאֹר הַחֲדָשׁ הַנּוֹרָא וְהַנְּשָׁבֵה הַזֶּה שֶׁעֲדִין
לֹא הָיָה מִימֹת עוֹלָם, אֲשֶׁר בְּכַחוֹ הַגְּדוֹל יָכוֹל לְהַעֲלוֹת הַכֹּל, אֲפִלּוֹ מִבְּחִינַת
שְׂמֵד מִמֶּשׁ - לְתַכְלִית הָעֲלִיָּה.

הַמְּחַבֵּר וּמְסַדֵּר, הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְהַצְּלַחַתוֹ בְּזֶה וּבְבֵּא לְנֶצַח.

אוֹדְעָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

ל.ח.

בה, עָרַב יוֹם הַכְּפוּרִים תִּשְׁכ"א, תַּל-אָבִיב.

יְקִירִי, בְּעַל עֵינַי חֲדָה לְבַחַן וְלְתַפְס מִי הוּא הַרְּבִי הָאֵמֶת שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת,
שֶׁכָּל חַיּוֹתֶם וְקִיּוּמֶם עַל-יָדוֹ. הִ' יַחֲיֶיהוּ חַיִּים אֲמִתִּיִּים וְיִזְרְחוּ הַדְּרָךְ הַטּוֹבָה
אֲשֶׁר יִלְדָּה בָּהּ.

יְקִירִי וְחַבִּיבִי כְּנַפְשִׁי, חֲזַק וְאַמֵּץ. אַל תִּתְּבַהֵל וְאַל תִּתְּבַלְּבֵל וְאַל תִּפֹּל
בְּרוּחַ מְשׁוּם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, יְהִיָּה מֵהַשְּׂיָהָיָה, כִּי בְרוּךְ הִ' יֵשׁ לָנוּ כְּתַפִּים
רְחִיבִים לְסִמּוֹד עֲלֵיהֶם. כִּי דִיְקָא בְּזֶה הָעוֹלָם הַחֲשׂוּד שֶׁל עֶכְשָׁו, בְּתַקְוָה לְמִק
נְפִילָתָנוּ וְיִרְיָדָתָנוּ שֶׁיִּרְדְּנוּ פְּלֵאִים בְּדוֹר הַיְּתוֹם בְּדוֹר הָעֲנִי הַזֶּה, הָאִיר הִ'
בְּעוֹלָם אֹר חֲדָשׁ, חֲדוּשׁ שֶׁבְּחֲדוּשִׁים, נּוֹרָא וְנִשְׁגָּב מְאֹד, אֹר צַח וּמְצַחֲצַח,
אֹר הָאוֹרוֹת, עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין, שֶׁעֲדִין לֹא הָיָה מִימֹת עוֹלָם, שֶׁיָּכוֹל

לתקן את העולם, להמשיך כל העולם לה' יתברך אפלו את הרחוקים ביותר בתכלית הרחוק. ועל-כן ראוי לנו להתגולל ברפש וטיט, ולרחש על הארץ גם בין נחשים ועקרבים, עד שנזכה לשאב ולינק מאורו הקדוש, כי כל זמן שהאדם משתדל ומבקש ומחפש להתקרב לצדיק האמת - יש לו תקנה לעולם, יהיה איך שיהיה, אפלו אם נפל לעמקי עמקי תהום תחתיות ומתחתיו עד שכמעט אינו יודע להבחין בין קדשת ישראל לזהמת עובדי כוכבים ומזלות. כי על-ידי הצדיק שהוא בחינת משה יכולים הכל לעלות משמד ממש לקדשת ישראל, רק העקר שצריך להחשיך עיני דעתו לגמרי ולסלק שכלו וחקמתו לגמרי וישים עצמו כבהמה שאין לה דעת, ולסמוך רק על אמונה לבד, וזה עקר החכמה מכל החכמות. אך צריכים לשמר עצמו מאד מאמונות כזביות, אמונות של שטות והבל, שלא יהיה פתי ואמין לכל דבר. וזה בחינת בהמות טהורות ובהמות טמאות שהזהירנו ה' יתברך להבדיל בין הטמא ובין הטהור, כי האמונה היא בחינת בהמה פני"ל, אך אמונה ישרה אמתית דקדשה היא בחינת בהמות טהורות, ואמונות כזביות הם בחינת בהמות טמאות.

הדורש שלומו והצלחתו בזה ובבא לנצח.

אודעסר

דב

ישראל

לט.

בי"ה, די פסלו תשכ"א, טבריא.

כשאדם בא לאיזה נסיון, ידע כשיעמד

בזה הנסיון הקדוש ברוך הוא יעשה לו נס.

יקרת לבי, הדגול ובעל עין חדה עמקה ורחבה לבחן ולתפס מי הוא המלך האמת על ישראל עכשו ולכל הדורות הבאים, המבער כל השקר ורוח הטמאה של מנהיגי השקר, והדעות הזרות והסרירות והמטנפות של חכמי הטבע. ה' יחזק לבבו לילך בדרכי הצדיק, ולא ימושו דברי תורתו מפיו עד עולם.

כל מה שנתרבים יותר הנפשות הבאים אל הצדיק לקבל אורו, נתמעט ונתבטל יותר ההבל הרע אשר נעשה על הארץ, שהם הקשיות של האפיקורסים, מחמת שרואים צדיק ורע לו רשע וטוב לו.

בדורות האחרונים האלה שמתגבר ומתפשט לארץ ולרחב האמונות כזביות של נביאי השקר, והכפירות של הכתות רעות העוסקים בחכמות חיצוניות ומרבים ספרים רעים של הבל וכפירה, המלאים קיא צואה יותר מבית הכסא ואין סרחון וריח רע גרוע מהם בעולם, והם בחינת מי המביל שמבלבלין מאד ומתגברים להחריב את העולם, לבטל ולהשפח התורה ומצוות כמו שרואים בחוש, בבחינת "והמים גברו מאד למעלה מכל ההרים הגבוהים", הינו שאין רואים שום צד הצלה, ואין מקום לאחו עצמו ולעמד שם, כי לגדל התגברותם כמעט אפס תקנה חס ושלום. אבל "ואתה מרום לעולם ה'", "ועצת ה' לעולם תעמד", ובתוך עצם חשפת אפלט התהום זכינו שבימינו בימינו נתגלה סוד חדוש כזה, סוד כמוס ונעלם ונסתר כזה, שעולמות קדושים עליונים לא ידעו מזה, הוא אור הצדיק האמת שהוא נקדת מבחר האמת שבין הצדיקים השלמים המבחרים הידי הדורות, ההולך לפנינו ועומד ולוחם עמם לשבר ולבטל זהמת חכמתם הנבוכות והמטעות ולנפח העפרירות שהוא בחינת הכפירות מלב כל אחד מישראל, עד שיתלהב אור נקדת האמת שבלבבו וישורף כל הרע והשקר, עד שיכסף וישתוקק תמיד לה' יתברך ולתורתו ולצדיקיו ברצון חזק מאד, שזה העקר "אמת מארץ תצמח", מארץ דיקא, דהינו כשישראל נתונים עד הארץ, אז דיקא יעלה, כמו שכתוב "ועלה מן הארץ" - מן הארץ דיקא.

המלקט והמסדר, המתפלל עליו תמיד בכל לב ודורש שלומו והצלחתו בזה ובבא.

אודעסר

דב

ישראל

בי"ה, י"ב כסלו תשכ"א, טבריא.

לבי יקירי, המפקיר את כבודו ומשליך את נפשו מנגד, לפאר ולפרסם בעולם בקול רעש גדול ובלב חס ונלהב את שם הצדיק הפעטלר ההוקיר המעלה כל העולם מכף חובה לכף זכות, מכל מקומות הרעים לבחינת למעלה מן המקום. אשרי חלקו וגורלו. נאמן הוא הצדיק לשלם לו חטיבה מול חטיבה. ברכה ושלום וחיים.

אחי חביבי, חזק ואמץ בכל עז, אל תתבהל ואל תתבלבל ואל תפול ברוחך כלל משום דבר שבעולם, כי ברוך ה' יש לנו כתפים רחבים לסמוך עליהם,

כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל, אִין אָנִי בַעַל חֲטוּטָרוֹת (שְׁקוֹרִין הוֹקִיר) כָּלֵל, רַק אֲדַרְבָּא יֵשׁ לִי כְּתַפִּים כְּאֵלוֹ שֶׁהֵם בְּחִינַת מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֵבָה, וְיֵשׁ לִי הַסִּכָּמָה עַל זֶה. כִּי פֶעַם אֶחָד הָיָה שִׁיחָה וְסִפּוֹר שֶׁהָיוּ אֲנָשִׁים מִתְּפָאֲרִים עֲצָמָם בְּבַחֲינָה זוֹ, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד הָיָה מִתְּפָאֵר שִׁישׁ לוֹ בְּחִינָה זוֹ שֶׁל מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֵבָה, וּמֵאֶחָד מֵהֶם הָיוּ מַחֲיָכִים וְשׁוֹחֲקִים מִמֶּנּוּ, וְהִשְׁאָר שֶׁהִתְּפָאֲרוּ בְּבַחֲינָה זוֹ שֶׁל מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֵבָה נִתְּקַבְּלוּ דְבָרֵיהֶם. אֲבָל בְּחִינַת מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֵבָה שִׁישׁ לִי הוּא גְדוֹל מִכֻּלָּם, כִּי אֶחָד מֵהַנִּזְכָּרִים לְעִיל הִתְּפָאֵר שֶׁהִמַּח שָׁלוֹ הוּא בְּחִינַת מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֵבָה, כִּי הוּא נוֹשֵׂא בְּמַח שָׁלוֹ אֲלֵפִים וְרַבּוּת אֲנָשִׁים עִם כָּל הַהֲצֻטָּרוֹת שֶׁלָּהֶם, וְכָל הַתְּנַהּגוֹת וְכָל הַהֲוִיּוֹת וְהַתְּנוּעוֹת שֶׁלָּהֶם - הַכֹּל כְּאִשֶּׁר לְכֹל הוּא נוֹשֵׂא בְּמַחוֹ, וְעַל-כֵּן הוּא מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֵבָה, כִּי מַחוֹ נוֹשֵׂא כָּל-כָּדָר אֲנָשִׁים עִם כָּל הַנִּי"ל. וְשִׁחְקוֹ מִמֶּנּוּ וְאָמְרוּ כִּי הָאֲנָשִׁים אֵינָם כְּלוּם וְהוּא אֵינּוּ כְּלוּם. וְנִעֲנָה אֶחָד וְאָמַר, אָנִי רָאִיתִי מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֵבָה כִּזֶּה, כִּי פֶעַם רָאִיתִי הֵר שֶׁהָיָה מוֹנֵחַ עָלָיו הַרְבֵּה זָבָל וְטַנּוּף, וְהָיָה חַדוּשׁ אֲצִלִּי מֵהֵיכָן בָּא עַל הֵר הַזֶּה כָּל-כָּדָר זָבָל וְטַנּוּף, וְהָיָה שֶׁסְּ אָדָם אֶחָד אֲצִל אוֹתוֹ הֵהָר וְאָמַר כָּל זֶה מִמֶּנּוּ, כִּי אוֹתוֹ הָאָדָם הָיָה יוֹשֵׁב שָׁם אֲצִל אוֹתוֹ הֵהָר וְהִשְׁלִיךְ שָׁם תְּמִיד עַל אוֹתוֹ הֵהָר זָבָל וּפְרֵשׁ שָׁלוֹ מֵאֲכִילָה וּשְׂתִיָּה שָׁלוֹ וְטַנּוּף שָׁם עַד שֶׁעַל-יָדוֹ נִתְּרַבָּה הַזָּבָל וְהַטַּנּוּף שָׁם עַל אוֹתוֹ הֵהָר. נִמְצָא שֶׁזֶה הָאִישׁ הוּא מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֵבָה, כִּי עַל-יָדוֹ נִתְּרַבָּה הַזָּבָל כָּל-כָּדָר. כֵּן הוּא בְּחִינַת מוֹעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְּרֵבָה שֶׁל הָאִישׁ הַנִּי"ל שֶׁהִתְּפָאֵר בְּמַחוֹ שֶׁמַּחְזִיק כָּל-כָּדָר אֲנָשִׁים!

הַסִּיּוּם, עֵינִי בְּהַמְעֶשֶׂה שֶׁל הַבְּעֻטְלִירִס שֶׁל יוֹם חֲמִישִׁי.

הַמְעֶתִיק, אוֹהֵבוֹ בְּכָל לֵב בְּאַמֶּת וּמַעֲתִיר בְּעַד שְׁלוֹמוֹ וְהַצְּלָחָתוֹ. ה' יִתֵּן לוֹ כֹּחַ וּבְרִיאוֹת לְגַמֵּר אֶת זְכוֹת הַרְבִּים כִּזֶּה שֶׁאִין דְּגַמְתּוֹ, שֶׁהַתְּחִיל לְפָרֶסֶם שָׁם הַצְּדִיק, שֶׁכָּל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה תִּלְוִי בְּזֶה.

בְּגַעְגּוּעִים לְהַתְּרָאוֹת

אוֹדְעָסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

מ.א.

ב"ה, אור ליום ג', ערב חנכה תשכ"א, תל-אביב.

יְקִירִי, הַשּׁוֹאֵף וְחוֹתֵר לְשׁוֹט וּלְפָרַח בְּמִימֵי הַדַּעַת הַנִּפְלְאִים וְנוֹרָאִים מְאֹד
הַמְהַפְּכִים וּמַעֲלִים מַחוּל לְקִדְשׁ מְטַמֵּא לְטָהוֹר. הִי יֶאֱרִיךְ שְׁנוֹתָיו בְּבִרְכָה
וְשָׁלוֹם וְכָל טוֹב נֶצְחִי.

לְבִי יְקִירִי, צָרִיךְ שְׁתַּשִּׁים לְבָד שְׁכָל מַה שְּׁאַנוּ מְדַבְּרִים מְגִדֶּלֶת רַבְנוּ ז"ל
אִין פּוֹנְתָנוּ לְדַבּוּרִים בְּלֶבֶד כִּי אִם לִילֶךְ בְּזָה וּלְהַצִּיל נַפְשָׁנוּ עַל-יְדֵי זֶה
מִהַגְהֵנִם שֶׁל הָעוֹלָם הַמְּלֵא צַעַר וּמְכַאֲבוֹת.

חֲנֻכָּה הִיא בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת אֹר הָאֵמֶת לְהַכְנִיעַ זְהֻמַּת הַשֶּׁקֶר שֶׁהוּא בְּחִינַת
מַלְכוּת הָעֶבֶד, וְלְהַגְבִּיר הָאֵמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ
הָאֵמֶתִי. עַל-יְדֵי אֹר הַיָּר שֶׁל חֲנֻכָּה זֹכִיךְ לְהַמְשִׁיךְ הָאֵרֶת הָאֵמֶת גַּם
בְּחַשְׁכַּת לַיְלָה, לְבַטֵּל הַחֲלוּף שֶׁל הָעֶבֶד שֶׁנִּחְלַף בְּבֶן הַמֶּלֶךְ, שֶׁנִּזְכָּה לְבָרֵךְ
אֵמֶתֶת הַשֵּׁם, לִידַע מִי רְאוּי לְקָרוֹתוֹ בְּאֵמֶת בְּבְחִינַת שֵׁם בֶּן הָעֶבֶד וּמִי רְאוּי
לְקָרוֹתוֹ בְּאֵמֶת בְּשֵׁם בֶּן הַמֶּלֶךְ, עַד שִׁיתְגַּלֶּה וְיִתְפָּרֵס שֵׁם הַצַּדִּיק הָאֵמֶתִי
הַמְּאִיר לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל מִינֵי חַשְׁדָּה וְאַפְלָה, וּמַצִּילוֹ מִשְׁטָף מִיָּם
רַבִּים שֶׁהֵם בְּחִינַת מִימֵי הַמַּבּוּל הַמְתַּגְבְּרִים בְּכָל פַּעַם לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם
חַס וְשָׁלוֹם.

כָּל בְּחִינַת הַשֶּׁקֶר וְהַחֲלוּף שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנִּחְלַף בְּעֶבֶד הוּא רַק בְּהַשֵּׁם,
שֶׁמְשַׁקְרִין וּמְחַלְפִּין אֶת הַשֵּׁם מְזֵה לְזֵה, כְּמוֹ בְּהַמְעַשָּׂה הַנוֹרָאָה שֶׁהַחֲלִיפָה
הַמִּיְלֻדֶּת אֶת הַיְלָדוֹת וְהַנִּיחָה אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ אֶצֶל הַשִּׁפְחָה, וּבֶן הַשִּׁפְחָה אֶצֶל
הַמֶּלֶכָה, וְעַל-יְדֵי זֶה טְעוּ הָעוֹלָם וְסָבְרוּ שֶׁבֶן הַשִּׁפְחָה הוּא בֶּן הַמֶּלֶךְ, וּבֶן
הַמֶּלֶךְ הָאֵמֶתִי הוּא בֶּן הַשִּׁפְחָה. הִנֵּה עַקֵּר הַחֲלוּף הוּא רַק בְּהַשֵּׁם כִּי בּוֹדָאִי
גּוּף הַיְלָדוֹת אֵי אֶפְשָׁר לְהַחֲלִיף, כִּי בֶּן הַמֶּלֶךְ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא הוּא בֶּן
הַמֶּלֶךְ בְּאֵמֶת. וְכֹן לְהַפְּךְ, בֶּן הַשִּׁפְחָה בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא הוּא בֶּן הַשִּׁפְחָה, רַק
עַקֵּר הַשֶּׁקֶר וְהַחֲלוּף הוּא בְּהַשֵּׁם, שֶׁעַל-יְדֵי הַחֲלוּף גִּרְמָה שֶׁקְרָאוּ לְבֶן
הַשִּׁפְחָה שֵׁם שֶׁל שֶׁקֶר, כִּי קָרְאוּ אוֹתוֹ בְּשֵׁם בֶּן מֶלֶךְ. וְכֹן לְהַפְּךְ, אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ
קָרְאוּ בְּשֵׁם בֶּן הַשִּׁפְחָה. וְכֹן בְּכָל הַחֲלוּפִים וְהַשִּׁקְרִים שֶׁבְּעוֹלָם, מַה שֵּׁיֵשׁ
אֶחָד שֶׁמְפָרֵס בְּשֵׁם צַדִּיק בְּשֶׁקֶר אוֹ לְהַפְּךְ שְׁחוּלְקִין עַל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת
וְאוֹמְרִים עָלָיו שֶׁקְרִים כְּאֵלוּ הִיָּה רָשָׁע, אוֹ שֶׁשְׁנִיָּהם צַדִּיקִים אֲבָל אֶחָד
גָּדוֹל מִחֲבֵרוֹ אֲלָפִים וּמִדְּרָגוֹת בְּלִי שְׁעוֹר, וְאַצֵּל הָעוֹלָם הוּא בְּהַפּוֹךְ -
שֶׁהַקָּטָן בְּמַעֲלָה הוּא גָּדוֹל וּמְפָרֵס אֶצְלָם מְאֹד, וְהַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה קָטָן
אֶצְלָם. וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה שְׁאֵר הַשְּׁנוּיִים וְהַחֲלוּפִים שֵׁיֵשׁ בְּעוֹלָם בְּכָלֵלִיּוֹת הָעוֹלָם
וּבִפְרָטִיּוֹת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר, כָּל אֵלוּ הַחֲלוּפִים וְהַשְּׁנוּיִים
הֵם רַק בְּבְחִינַת הַשֵּׁם, כִּי הַצַּדִּיק הָאֵמֶתִי בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא - הוּא צַדִּיק
אֵמֶתִי, וְאוֹתוֹ בְּעַצְמוֹ אֵינָם יְכוּלִים לְהַחֲלִיף, חַס וְשָׁלוֹם, רַק עַקֵּר הַחֲלוּף
הוּא בְּהַשֵּׁם שֶׁקוֹרִין לוֹ שֵׁם שֶׁל שֶׁקֶר שְׁאוּמְרִים עָלָיו שֶׁקְרִים שְׁאֵינֵנו צַדִּיק
וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה. וְכֹן כְּשֶׁרָשָׁע אוֹ קָטָן בְּמַעֲלָה - מְפָרֵס בְּשֵׁם צַדִּיק גָּדוֹל מְאֹד.
בְּאֵמֶת אֶף-עַל-פִּי כֹן זֶה הַמְפָּרֵס בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא, רַק
עַקֵּר הַשֶּׁקֶר וְהַחֲלוּף הוּא בְּשֵׁם, שֶׁקוֹרִין לוֹ שֵׁם שֶׁל צַדִּיק גָּדוֹל בְּשֶׁקֶר!

הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּאֵשׁ הַתּוֹרָה וְהַדַּעַת שֶׁמְגַלֶּה בְּרִשְׁפֵי אֵשׁ, בְּבְחִינַת "הֲלֹא כֹה
דַּבְּרִי כְּאִשׁ", הוּא שׁוֹרֵף וּמְכַלֶּה כָּל הַחוֹחִים וְהַקּוֹצִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת

האמונות כזביות של המנהיגים המפרסמים של שקר, שעל-ידם נתגבר
הכפירות והקשיות והמבוכות שמכניסים הכופרים על ה' ותברך ועל
תורתו וצדיקיו האמתיים, שממש עקר אריכת הגלות!

המחלקת שחולקים על הצדיק האמת זאת היה בעברנו יותר מכל
העוונות, כי הכל היה מתקן על-ידי הצדיק האמת שהוא מאיר בישראל
דרכים קדושים להשיבם מדרכיהם הרעים ולתקנם כלם, אך הבעל-דבר
מתפשט לארכו ולרחבו להרחיק מאד מהצדיק האמת שבו תלוי כל תקנות
ישראל. וכל מה שהאדם גדול במעלה ביותר ויש בו בחינה גבוהה ביותר -
מתגבר עליו ביותר למנעו מלהתקרב לצדיק זה, כי אם היה הוא מתקרב,
מי יודע מה היה נצמח מזה טובה ותקון לכלל ישראל!

המעתיק, באהבה וגעגועים וברכת שלום וחיים אמתיים.

אודעסר

דב

ישראל

מב.

ב"ה, ב' שבט תשכ"א, טבריא.

יקירי חביבי געגועי, המתאבק בעפר רגלי הצדיק להנות מנעם זיוו, ולדשו
נפשו בצחצחות אור תורתו לשאב משם חיים נצחיים. ה' יאריך שנותיו
ברב טוב אמתתי ונצחי.

ברודער האלט זיך, לאז דיך ניט אפ, מאך זיך פריש (אחי, אחו עצמך, אל
תרפה, ותחדש עצמך) פאלו היום נולדת, אזור נא כגבור חלציך אחי יקירי
להתחזק איך שהוא איך שהוא בכל עז בכל כחך לשמח נפשך מאד,
ותסמוך על כחו של זקן דקדשה זקן שבזקנים, כי הוא הולך לפנינו תמיד
בכל עת (בכל דור) ומהפך הכל לטובה, עוונות לזכיות, ומאיר לנו אור
אלקותו ותברך גם בתקף התגברות החשך הפור הזה העובר עכשו.

אם אמנם כבר נלפדנו כמו שנלפדנו אף-על-פי שאנו בעצמנו חביבים, אף-
על-פי כן אשרינו אשרינו אלפים ורבבות פעמים אין מספר, כי דיקא
אנחנו בדור עני כזה, בימינו אלה, זכינו למה שזכינו, מה שלא זכו כל
הדורות שהיו לפנינו מיום בריאת העולם, כי אנחנו באנו לזה העולם בזה
הזמן שנתגלה סוד כמוס ונעלם, חדוש שבחדושים, נורא ונשגב כזה כזה
שעדין לא היה בעולם, שגלה דברים גבוהים ונוראים כאלה שעדין לא
נשמעו מעולם, תורות, שיחות ומעשיות נוראות כאלה, אשר אפסו

הדבורים והצורפי אותיות לספר בשבתם וגדלתם ותקפם וגבבם ומעלתם ותפארתם, ואין לנו פה וכלים לבאר קצת מן הקצת וחלק מן החלק של אלף אלפי אלפים ורבי רבבות עד היכן הדברים מגיעין ברום גבהי מרומים, אך גם בפשיטות הם מחיו את כל הנפשות בחיי עולם בכל עת בכל דור.

זכר נא, אחי חביבי, את החסד הנפלא והנורא עד אין סוף ואין תכלית שעשה עמך ה' ותברך לקרבו לאור האורות קדוש ונורא כזה, להסתופף בצל קדשתו ולעסק בדבריו הקדושים, הפוך בהם והפוך בהם בכל תורה ובכל שיחה, בודאי תוכל להחיות (ולשמח) עצמך תמיד, ולהחיות גם אחרים בסגלות יקרות וחמודות של נפשך היקרה וגבוהה מאד, בהסתברתך המזהירה, בדבריה הנלהבים וברוח לבך החם כלהב אש להפיץ אור האמת בין אנשי מדע ובין המוני הדור הצעיר. אני בטוח שעל-ידי חזק לבך בהאמת כל-כך, יתן לך ה' חיים ארכים חיים טובים ותצלח ותזכה לזה בזכות וכת הצדיק שהוא המלך האמתי על כל ישראל לדור דור.

תדע ותאמין באמונה שלמה שאין שום דבר ולא שום עבודה קלה נאבד לעולם, ואפלו התעוררות בעלמא ומחשבה טובה אין נאבד לעולם, כי תכף כשנתעורר באיזה התעוררות בעלמא, ומכל שכן כשעושה איזה עבודה דקדשה, אזי תכף חוטר אותו הצדיק האמת העוסק בתקון נפשות ישראל ומכניס אותו למקום שמכניס לצרף הבנן הנפלא והנורא שהוא עוסק לבנות להכניס לשם כל הנדחים שבעולם ולא ישאר אחד מהם בחוץ, ונעשה על-ידי זה שעשועים גדולים למעלה בלי שעור.

כשהאדם במיצר גדול והרע והסטר אחרא מתגברים עליו כמו שמתגברים עד שאין לו דרך לנטות ימין ושמאל, עד שנדמה שאפס תקנה חס ושלום, והוא בעצם דחקו ומיצרי נפשו פונה לה' ותברך מן המיצר, אף-על-פי שפונה עצמו לה' ותברך הוא רק פחוט השערה - הוא יקר מאד בעיני ה' ותברך, ונעשה ממצר - צמר, בחינת חוט של צמר שמלבין העוונות ביום הכפורים.

הצדיק האמת מלמד תמיד זכות על ישראל אפלו על הגרוע שבגרועים והפחות שבפחותים, כי בכלם נמצאים כמה שערות טובות מה שממשיכין עצמן לפעמים מרע לטוב פחוט השערה, ואלו השערות מתקבצים יחד ונקלעים ונשזרים ונעשה מהם אור הציצית הקדושים שהם בחינת חסד עליון ונורא מאד, שרש כל השלש עשרה מדות של רחמים ששם נמחלין כל העוונות ונתהפכין לזכיות.

דרישת שלום ברגשי אהבה ונגעועים.

המלקט ישראל דב אודעסר

ב"ה, ח' שבט תשכ"א.

לבי יקירי הנעים והנערץ, המסור בכל לב ונפש אל הצדיק הבעטלר העור שהתפאר, עדין אני יניק לגמרי ולא התחלתי עדין לחיות כלל, ואף-על-פי כן אני זקן מאד, ויש לי הסכמה על זה מהנשר הגדול וכי, שלום וחיים וכל טוב.

אהבתך ותשוקתך החזקה לשמע חדשות אלצוני להזכירך פלאות ה' הנוראות.

מקום החפה והחתנה היה בתוך בור גדול שכסו אותו עם קנים ועפר וזבל, והסעדה היתה ממה שקבצו לחם ובשר מסעדת מיניניס (יום הולדת) המלך, והחתנה הזאת היתה בשמחה גדולה נוראה ונפלאה, והיו שמחים שם מאד מאד, וגם החתן והכלה היו שמחים מאד, והתחילו לזכר החסדים שעשה עמם ה' יתברך בהיותם ביער. והיו בוכים והיו מתגעגעים מאד איך לוקחין לכאן את הבעטלר הראשון העור שהביא לנו לחם ביער, ותכף ומיד בתוך שהיו מתגעגעים מאד אחרי הבעטלר העור, ענה ואמר, הנני, הנה באתי אצלכם על החתנה, ואני נותן לכם מתנה לדרך גישאנק, שתהיו זקנים כמוני, שתחיו חיים ארכים כמוני. ואתם סבורים שאני עור? אין אני עור כלל. רק שכל זמן העולם פלו אינו עולה אצלי כהרף עין, על-כן אין שיך אצלי הסתכלות וראיה בזה העולם כלל. ואני זקן מאד ועדין אני יניק לגמרי ולא התחלתי עדין לחיות כלל, ואף-על-פי כן אני זקן מאד, ולא אני בעצמי אומר זאת, רק יש לי הסכמה על זה מהנשר הגדול, ואספר לכם מעשה. כי פעם אחד הלכו אנשים בספינות הרבה על הים, ובא רוח סערה ושביר את הספינות והאנשים נצלו, ובאו אל מגדל אחד ועלו על המגדל ומצאו שם כל המאכלים ומשקאות ומלבושים וכל מה שצריכים, והיה שם כל טוב וכל התענגים שבעולם. ענו ואמרו שכל אחד יספר מעשה ישנה מה שהוא זוכר מהזכרון הראשון, הינו מה שהוא זוכר מעת שהתחיל אצלו הזכרון. והיו שם זקנים ונערים והיו מכבדים את הזקן הגדול שביניהם שיספר בתחלה, ענה ואמר מה אספר לכם, אני זוכר כשחתכו את התפוח מן הענף. ולא ידע שום אחד מה הוא אומר, אך היו שם חכמים ואמרו בודאי זאת היא מעשה ישנה מאד. וכבדו את השני שיספר, ענה השני שלא היה זקן כמו הראשון, זאת היא מעשה ישנה? בלשון תימה, זאת המעשה אני זוכר, אבל אני זוכר גם כשהיה הנר דולק. ענו ואמרו שם, זאת היא מעשה ישנה ביותר מהראשון. והיה פלא אצלם שזה השני שהוא יניק מהראשון זוכר מעשה ישנה יותר

מהראשון. וכבדו את השלישי שיספר, ענה ואמר השלישי שהיה יניק יותר, אני זוכר גם כשהתחיל בגן הפרי, דהינו כשהתחיל להתרקם הפרי. ענו ואמרו, זאת היא מעשה ישנה ביותר. ענה הרביעי שהיה יניק עוד יותר, אני זוכר גם כשהוליכו הגרעין לנטע הפרי. ענה החמישי שהיה יניק עוד יותר, אני זוכר גם החכמים שהם היו חושבים וממציאים את הגרעין. ענה הששי שהוא זוכר גם את הטעם קדם שנכנס בתוך הפרי. ענה השביעי ואמר שהוא זוכר גם הריח של הפרי קדם שנכנס בפרי. ענה השמיני ואמר שהוא זוכר גם המראה של הפרי קדם שנמשכה על הפרי.

ואני, הינו זה הבעטלר העור שמספר כל זה, הייתי אז תינוק לגמרי והייתי גם-כן שם, ועניתי ואמרתי להם, אני זוכר כל אלו המעשיות, ואני זוכר לאו כלום, און איך גידייניק גאר נישט. ענו ואמרו זאת היא מעשה ישנה מאד יותר מכלם, והיה חדוש גדול אצלם שהתינוק זוכר יותר מכלם. בתוך כך בא נשר גדול ואמר להם שיצאו פדרך זקנותם, שכל מי שזקן יותר יצא תחלה, והוציא כלם מן המגדל, והוציא תחלה את התינוק הנ"ל, כי באמת הוא זקן יותר מכלם. וכן כל מי שהיה יניק יותר הוציא קדם. והזקן הגדול הוציא באחרונה, כי כל מי שהיה יניק יותר - היה זקן יותר, והזקן שבהם היה יניק יותר מכלם. ואמר להם הנשר הגדול הנ"ל, אני אפרש לכם את המעשיות שספרו כל הזקנים, כי זה שספר שהוא זוכר גם כשחתכו את התפוח מן הענף, הינו שהוא זוכר גם כשחתכו את טבורו בעת ההולדה. והשני אמר שזוכר בשעה שהנר דולק, הינו שהוא זוכר גם כשהיה בעבור שהיה נר דולק על ראשו. וזה שאמר שזוכר גם בעת שהתחיל רקום הפרי, הינו שזוכר גם כשהתחיל להתרקם הגוף, דהינו בעת יצירת הולד. וזה שזוכר בעת שהיו מוליכים הגרעין לנטע הפרי, הינו שזוכר גם כשנמשכה הטפה בעת הזווג. וזה שזוכר את החכמים שהיו ממציאים את הגרעין, הינו שזוכר גם כשהיה הטפה עדין במח, כי המוחין ממציאים את הטפה. וזה שזוכר את הטעם הינו הנפש, והריח הינו הרוח, והמראה הינו הנשמה. והתינוק אמר שזוכר לאו כלום, כי הוא למעלה מן הכל וזוכר אפלו מה שהוא קדם מנפש רוח נשמה, שהוא בחינת אין. וברך אותם. ולי, הינו זה התינוק הבעטלר העור שהיה תינוק אז, שהוא מספר כל זה, אמר הנשר הגדול הנ"ל, אתה בוא עמי כי אתה כמותי, כי אתה זקן מאד ועדין אתה יניק מאד, ועדין לא התחלת לחיות כלל, ואף-על-פי כן אתה זקן מאד. וגם אני כך כי אני זקן ועדין אני יניק וכו'. נמצא שיש לי הסכמה מאותו הנשר הגדול שאני חי חיים ארבים. ועתה אני נותן לכם חיים ארבים שלי במתנה לדרשה. ונעשה שם שמחה וחדנה גדולה ועצומה מאד מאד.

אם תרצה להביט בעין האמת תראה מרחוק פלאות ה' אשר לא נשמע ולא נראה כזאת מימות עולם. רבנו הנורא ז"ל אמר על עצמו בעת שספר המעשה הזאת, שאם לא היה יודע בעולם כי אם זאת המעשה היה גם-כן חדוש גדול מאד.

ספור הבעטליךס הוא כולל כמעט כל השעור קומה, כי הראשון היה עור, והשני היה חרש, והשלישי היה כבד פה, והרביעי היה צוארו עקם, והחמישי היה בעל חטטרת, והששי היה בלא זדים, והשביעי היה בלא רגלים. ובאמת היו שלמים בכל האברים הנ"ל בשלמות גדול שאין שלמות אחריו, רק אדרבא, מחמת גדל הפלגת שלמות מעלתם ומדרגתם הגבוהה והעצומה והנוראה מאד, וכן מחמת גדל התגברות ההעלמה של זה העולם, על-כן נראים בעיני העולם כעור וחרש וכיוצא בזה.

המעתיך בעדו ומזכירו לטוב תמיד

המעתיך ישראל דב אודעסר

מד.

בי"ה, ט' שבט תשכ"א.

יקירי הנערך והנעים, שלום וחיים וכל טוב.

מעצם תשוקתך אל האמת, הכרחתי אותי לכתב דברי אמת אלה גם בחלישת כחי. מהר המלט על נפשך, אל תביט אחריו כלל, תהלה לאל יש לנו על מי לסמוך, תהלה לאל יש ויש לנו בדור הזה כחו של הבעטלר שהיה בלא זדים.

ביום הששי של שבעת ימי המשטה היו גם-כן שמחים, והיו מתגעגעים איך לוקחין בכאן את אותו הבעטלר שהיה בלא זדים, והנה הוא בא ואמר הנני, הנה באתי אצלכם על החתונה. ונשק אותם ואמר להם, אתם סבורים שאני בעל מום בידי? אין אני בעל מום כלל על ידי, רק באמת יש לי כח בידי, רק שאין אני משתמש עם הכח שבידי בזה העולם, כי אני צריך את הכח לענגן אחר, ויש לי הסכמה על זה מן המבצר של מים (פון דאס וואסיריקן שלאס). כי יש מעשה, כי פעם אחת חשק מלך אחד בבת מלכה והשתדל בתחבולות לתפסה עד שעלתה ביזו ותפסה. פעם אחת חלם לו לאותו המלך שהיא עמדה עליו והרגה אותו, והקיץ ונכנס החלום בלב, וקרא לכל פותרי החלומות ופתרו לו כפשוטו, שיתקיים החלום כפשוטו, שהיא תהרג אותו. ולא יכל המלך לתת עצה לנפשו, מה לעשות לה, יהרג אותה - צר לו, ישלחה מעל פניו - זה חרה לו, כי איש אחר יקחנה, וזה חרה לו מאד, כי הוא השתדל אחריה כל-כך ועתה תבוא לידי אחר. וגם אם ישלחה ותבוא לידי אחר, עתה בודאי יכול להתקיים החלום שהיא תהרג אותו, מאחר שהיא אצל אחר. יחזיקנה אצלו - הוא מתירא

מחמת החלום. ולא ידע המלך מה לעשות לה. בין כך נתקלקל האהבה שלה אצלו קצת קצת מחמת החלום, ובכל פעם נתקלקל יותר ויותר. וכן גם היא - נתקלקל גם כן האהבה אצלה בכל פעם יותר ויותר, עד שנעשה אצלה שנאה עליו, וברחה מפניו. ושלח המלך אחריה לבקשה, ובאו והגידו לו שהיא נמצאת אצל המבצר של מים, כי יש מבצר של מים ושם הם עשרה חומות זו לפני זו, וכלן של מים, וגם הקרקע שהולכין עליה שם בתוך המבצר הוא גם-כן של מים, וכן יש שם אילנות ופרות הכל של מים, ולפי המבצר וגדל החדוש של זה המבצר אי אפשר לספר, כי בודאי הוא חדוש נפלא מאד מאחר שהוא מבצר של מים, ולכנס בתוך זה המבצר אי אפשר כי יהיה נטבע במים מי שיכנס בו, מאחר שהוא כלו של מים. והבת מלכה הנ"ל כשברחה באתה עד אותו המבצר, והיתה הולכת שם סביב אותו המבצר של מים, והלך המלך וחילו לתפסה. כשראתה זאת הבת מלכה ישבה עצמה שתרוץ לתוך המבצר, כי היא רוצה יותר לטבע במים משיתפס אותה המלך ותהיה אצלו, וגם אולי אף-על-פי כן תנצל ותוכל לכנס לתוך המבצר של מים הנ"ל. כשראה המלך כך שהיא בורחת אל המים, אמר מאחר שהוא כן, על כן צוה לירות אותה, ואם תמות - תמות. והיו יורים אותה, והגיעו אליה כל העשרה מיני חצים שמשוחים בעשרה סמים, והיא ברה לתוך המבצר ונכנסה לתוכו ועברה דרך השערים של החומות של מים, והיא עברה ונכנסה לתוך כל העשרה חומות של המבצר של מים עד שבאתה לפניו ונפלה שם ונשארה חלשות. ואני רופא אותה. הינו זה שהוא בלא ידי הנ"ל. ואני יכול לכנס לתוך כל העשרה חומות, ואני יכול לחזר ולמשך ממנה, הינו מן הבת מלכה הנ"ל, כל העשרה מיני חצים, ואני יודע כל העשרה מיני דפיקין על-ידי העשרה אצבעות, כי בכל אצבע ואצבע מעשרה אצבעות יודעין דפק אחד מיוחד מיו"ד מיני דפיקין, ואני יכול לרפאות אותה על-ידי כל העשרה מיני נגינה. ועל כן אני רופא אותה. נמצא שיש לי כח כזה בידי. ועתה אני נוהן לכם זאת במתנה. ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד.

אמר רבנו ז"ל, אלו לא ידעתי שום ענין אחר כי אם זאת המעשה של השבעה בעטלירס, היה גם-כן חדוש גדול מאד, כי זאת המעשה היא חדוש נפלא ונורא מאד.

אמר מורנו רבי נתן ז"ל, סוד המעשה זו נעלם מכל העולמות, אך אף-על-פי כן יש לנו רשות לחפש ולבקש בה איזה רמזים מה שנוכל למצא באשר הבנתו מדבריו. והענין כי הבת מלך היא בחינת נפשות ישראל שנקראת בת מלך, בבחינת "כל כבודה בת מלך פנימה". ותפסה המלך, זה היצר הרע, בחינת "מלך זקן וכסיל", וראה בחלום שתהרגהו, כי הוא בעצמו רואה ומבין שסוף כל סוף יתגברו נשמות ישראל עליו ויהרגוהו ויעבירוהו מן העולם, בבחינת "ואת ריח הטמאה אעביר מן הארץ", וחשב עליה מחשבות מה לעשות לה, ועל-ידי זה נתקלקלה האהבה שביניהם, וברחה מלפניו, הינו כי היצר הרע אפלו כשנפש הישראלי כבושה תחתיו, מחמת שרואה שבסוף תתגבר עליו וכו', על-ידי זה הוא מתחיל לחשב מחשבות על הנפש מה לעשות לה, ועל-ידי זה נתקלקלה האהבה שביניהם. כי

בתחלה היה קצת אהבה והתקשרות בין הנפש הישראלי ובין היצר הרע, כי מעצם גלותה שנכבשה בידו שכחה מעלתה, עד שהיה לה קצת אהבה והתחברות עמו, אבל מחמת שהנפש ראתה והבינה שהוא חושב מחשבות עליה, ורוצה לכלותה לגמרי חס ושלום, על-ידי זה מתחילה להתגבר כנגדו ולחשב איך להמלט ממנו וכיו'.

המתפלל עליו תמיד

המעתיק ישראל דב אודעסר

מה.

בי"ה, אור לייג שבט תשכ"א, טבריא.

לבי יקירי, איש המעלה הנערץ והנעים, שלום רב.

מה מאוד נפלאת אהבתך לי, מה מאוד מתקו דברך אלי, ומה מאוד החייתני בדברך אחי חביבי בראותי שתהלה לאל דברי רבנו הנשגב ז"ל עושים רשם בלבבך הנעים כל-כך, ומחייני ומשיבין נפשך מאד. קוה קויתי לה' שיוסיף חסדו עמך להצליחך ולהיטיב אחריתך מראשיתך. חזק ואמץ יקירי לשמח עצמך בכל עז בכל עת בכל הדרך שיקבלנו ממקור החכמה, הן בהנקדות טובות, הן במה שזכינו לידע מאור האורות כזה, ובמה שלא עשני גוי, כי שמחה הוא רפואה גדולה לכל מיני החולאת, בפרט עכשו שיש כבר בעולם הפח של הצדיק הבעטלר שהיה בלא ידים, שהוא רופא את הבת מלכה, שהיא בחינת כלליות נפשות ישראל, בעשרה מיני נגינה, שהם כלליות השמחה.

תרגיל עצמך בכל יום להעמיק מחשבתך החרף וההגיוני בעצם החסד והישועה הנפלאה אשר הפליא אדון הנפלאות עמנו ועם כל ישראל בימינו בימינו אלה, ושלח לנו את הצדיק האמת השלם בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, הנקי מן החטא לגמרי, שאין בו שום נדנד פגם כל שהוא דק מן הדק אפלו כחוט השערה, שהוא ממשיד ומגלה החסד חנם שהיה מקיים העולם קדם מתן תורה, שעל-ידי זה הוא מחיה ומקיים העולם גם עכשו בעת שהעולם רחוקים מן התורה כמו שהם רחוקים, כי הוא מוצא חיותו ותברך אפלו במקומות הרחוקים מהתורה, עד שכל הרע שבבעולם נדחה ונופל לפניו, ועל-ידי זה הוא מחיה כל הפשוטים שבבעולם, ואפלו אמות העולם וכל הרחוקים המונחים בשאל תחתיות. הצדיק הוא

בְּעֶצְמוֹ בְּחִינַת הַחֶסֶד הַנֶּעְלָם הַנִּיִּיל שְׁיָכוֹל לְהַחֲיוֹת וּלְקַיֵּם הָעוֹלָם תָּמִיד
אֲפִלּוּ אֶת הַרְחוּקִים בְּיֹתֵר בְּתַכְלִית הַרְחוּק.

דְּרִישַׁת שְׁלוֹם בְּאַהֲבָה וְגִעְגּוּעִים.

הַמְעַתִּיק יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדְעָסָר

מו.

ב"ה, י"ד שבט תשכ"א, טבריא.

יְקָרָת לְבִי, שְׁזָכָה לְרֵאוֹת עֵין בְּעֵין אֶמְתַּת נְקֻדַּת הָאֱמֶת, אֲשֶׁרִי לוֹ. שְׁלוֹם
רַב.

הוּי גִיווּאֵלָד, מְעַן שְׁלֹא־פֶט. בִּיז וּוְעַן נֶאֱדָד וּוְעַט מְעַן שְׁלֹא־פִין (אָהָה, הָעוֹלָם
יִשְׁנִים, עַד מְתִי נִישׁוֹן עוֹד). צְרִיכִין לְהַתְחַזֵּק בְּרָצוֹנוֹת וְכִסּוּפִין טוֹבִים
בְּהַתְחַזְקוֹת גְּדוֹל וְעֵקֶשׁנוֹת עֲצוּם, לְחַטֵּף אֵיזָה טוֹב כָּל מָה שְׁנוֹכַל מְעַט אוֹ
הַרְבֵּה, כְּתִרְנָגוֹל הַמְנַקֵּר בְּאַשְׁפָּה אֵיזָה חֶלֶק מְגֻרְעִין. וְאָף-עַל-פִּי שְׁפָגְמָנוּ
כְּמוֹ שְׁפָגְמָנוּ, וּמַעֲשֵׂינוּ הֵם כְּמוֹ שְׁהֵם, וְנַעֲשֶׂה עִמָּנוּ מָה שְׁנַעֲשֶׂה, וְחוֹתְרִים
עָלֵינוּ מֵאֵד בְּכָל יוֹם לְהַפִּילָנוּ לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם, אָף-עַל-פִּי כֵן מִיִּם רַבִּים
לֹא יִשְׁטַפוּ אֶת הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שְׁזָכִינוּ לְחַטֵּף בְּזָה הַצֵּל עוֹבֵר, כִּי הַכֵּל גְּנוּז
וְצָפוֹן חֲתוּם וּמִשְׁמֵר אֶצֶל הַצַּדִּיק הָרֵאשׁ בֵּית הָאֱמֶתִי, וּבְכַחוֹ הַגְּדוֹל יֵשׁ לָנוּ
תַּקְוָה שְׁיִתְהַפֵּד הַכֵּל לְטוֹבָה, עַל-יַדֵּי הַתְּגַלּוֹת יָם הַחֶכְמָה שֶׁל הַצַּדִּיק
הַמְכֻנִּיס בְּלִבְנוֹ יְדִיעַת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וּמְגַלָּה אוֹר אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרָד.

רַבְּנוּ ז"ל הִזְהִיר בְּאַזְהָרָה יִתְרָה בְּכַמָּה לְשׁוֹנוֹת שְׁיִכְרִיחַ הָאָדָם אֶת עֶצְמוֹ
בְּכָל הַפְּחוֹת לְהִיּוֹת אֵד שְׁמַח תָּמִיד, וּלְהַתְגַּבֵּר עֶצְמוֹ בְּיֹתֵר בְּשִׂמְחָה כָּל-כֶּף
עַד שְׁיִחַטֵּף אֶת הַיְגוֹן וְהָאֲנָחָה שְׁהֵם כָּל הַמְּרָה שְׁחוּרָה וְהַעֲצָבוֹת - יְחַטֵּף
אוֹתָם וַיְכַנִּיס לְתוֹדֵד הַשִּׂמְחָה בְּעַל כְּרָחֵם, עַד שְׁיִהַפֵּד הַיְגוֹן וְהָאֲנָחָה
לְשִׂמְחָה. כִּי דִיקָא עַל-יַדֵּי מָה שְׁהַבְּעַל-דָּבָר מְכַנִּיס בְּלִבּוֹ יְגוֹן וְהָאֲנָחָה וּמְרָה
שְׁחוּרָה, עַל-יַדֵּי זֶה דִיקָא יְהִיָּה שְׁמַח מְאֹד, כִּי יֵאמֵר בְּלִבּוֹ אָף-עַל-פִּי שְׁאֲנִי
רְחוּק כָּל-כֶּף מֵה' יִתְבָּרָד אָף-עַל-פִּי כֵן אֲנִי מְזַרַע יִשְׂרָאֵל וְלֹא עֲשֵׂנִי גוֹי, וְאֲנִי
זוֹכָה לְפַעְמִים לַעֲשׂוֹת אֵיזָה נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת וְאֵיזָה מְצוּוֹת וּדְבָרִים טוֹבִים,
וְאֲדַרְבָּא זֶהוּ עֵקֶר שְׁמַחְתִּי שְׁמַרְחֵק כְּמוֹנֵי יְזָכָה גַם-כֵּן לַעֲשׂוֹת אֵיזָה מְצוּוֹת
שְׁכָל יִשְׂרָאֵל מְקִימִין. וּמִי שְׁמַתְגַּבֵּר אֶת עֶצְמוֹ עַד שְׁבָא לְשִׂמְחָה כְּזֹאת, עַד
שְׁמַהַפֵּד כָּל הַיְגוֹן וְהָאֲנָחָה לְשִׂמְחָה - הוּא דָּבָר גְּדוֹל מְאֹד, וּמְזָה נַעֲשֶׂה
שְׁעִשׂוּעִים גְּדוֹלִים מְאֹד מְאֹד לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת!

טוב להרגיל עצמו לפעמים לנגן איזה נגונים של שמחה להחיות ולשמח את עצמו, כי עקר ההתקרבות לה' יתברך בפרט התקרבות הרחוקים הצריכים לשוב, הוא רק על-ידי בחינת עשרה מיני נגינה שהוא בחינת כלליות השמחה פנזפר לעיל. פמוכן בדברי רבנו ז"ל בהמעשה הנוראה והנפלאה אשר לא נשמע כזאת מימות עולם, היא המעשה הנוראה האחרונה של השבעה בעטלירס, ושם בהמעשה של יום הששי במה שהתפאר הבעטלר שהיה בלא ידיים נגד כל אחד שהתפאר בהפח שיש לו בידי, ובסוף מבאר שהבעטלר התפאר כנגד כלם, כי כלם אף-על-פי שהיו גדולים במעלה מפלגת מאד מאד, והיה לכל אחד ואחד פח נפלא ונורא בידי מה שלא נמצא כזאת אפלו לחד בדרך כי אם ליחידי גדולי צדיקים נפלאים שהיו חדושים מיחדים בכמה וכמה דורות. כגון, שאחד התפאר שיכול להוציא החצים בידי אפלו לאחר שזרקו את החץ, ולאחר שהגיע החץ לתוך מי שנזרק לו החץ. מי שמע כזאת. מי שמע צרופי אותיות כאלה!

ענין החצים מרמז על כל הפגמים של העוונות שהם כחצים הנזרקים ופוגמים מאד בנפש הישראלי. וכל אדם ואדם על-ידי כל עוון ופגם שהוא עושה, ובפרט פגם הברית, הוא זורק חץ ממש לנפשו, בבחינת שאמרו רבותינו ז"ל כל זרע שאינו יורה פחץ וכו'. והנה בודאי זה שהתפאר שיכול לחזר ולהמשיך החצים לאחר שהשיגו והגיעו לתוך הנזרק בו, בודאי היה צדיק נפלא ונורא וחדוש נפלא שלא נמצא דגמתו בכמה דורות, אף-על-פי כן היה נחשב כלא נגד זה הבעטלר שהיה בלא ידיים, כי זה בלא ידיים שאלו תקף איזה מן חצים אלה יכול להוציא, הינו איזה פגם הברית אלה יכול לתקן. כי יש כמה וכמה בחינות בפגם הברית אלפי אלפים ורבי רבבות, כי בודאי לא כל הפגמים והחטאים שוים. השיבו, מן פלוני, כלומר שזה החלק מפגם הברית שהוא בחינת מין חץ פלוני הוא יכול לחזר ולהמשיך לחוץ ולתקן. ענה ואמר זה שבלא ידיים, עדין אינו יכול לרפאות את הבת מלכה, שהיא בחינת כלליות נפשות ישראל, מאחר שאין אלה יכול להוציא כי אם מין חץ אחד, דהינו שאינו יכול לתקן כי אם פגם הברית אחד ידוע, אבל עדין יש חצים רעים כאלו שהם פגמים גדולים כאלו שגם הוא אינו יכול להוציאם ולתקנם. אבל זה שבלא ידיים התפאר בסוף שהוא יכול להוציא כל העשרה מיני חצים שבהם כלולים כל מיני חטאים וכל מיני פגם הברית שבעולם, כל החטאים והעוונות והפשעים הגדולים מאד מאד רחמנא לצלן, הכל באשר לכל הוא יכול לחזר ולהמשיך ולהוציא ולתקן הכל. כי הוא יכול ליכנס לתוך כל העשרה מיני חומות של מים ששם מונחת הבת מלכה שנפלה חלשות זה כמה וכמה מאות שנים, והוא יכול ליכנס לשם ויודע להוציא כל העשרה מיני חצים, ויודע כל העשרה מיני דפיקין, ויודע לרפאותה על-ידי כל העשרה מיני נגינה שהם כלליות השמחה, שעקר כל הרפואות בגשמיות ורוחניות הוא על-ידי שמחה, שהוא בחינת יו"ד מיני נגינה, כי יו"ד מיני נגינה מחין כל העשרה מיני דפיקין שהם חיות האדם, וכל החולאת וכל הרפואות תלויים בהם, בהעשרה מיני דפיקין. ועקר חיות העשרה מיני דפיקין הוא על-ידי שמחה, שהוא בחינת עשרה מיני נגינה. על-כן השמחה הוא דבר

גְּדוּל מְאֹד, וְצָרִיכִין לְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּשִׂמְחָה תָּמִיד בְּכָל הַפְּחוֹת, כִּי הִיא עֶקֶר רַפּוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף, בְּחִינַת רַפּוּאת הַבַּת מִלְכָּה.

אָחֵי יְקִירֵי וְחֻבֵּיבֵי נַפְשֵׁי וּלְבָבֵי, בְּאַמַּת אֵינִי יוֹדֵעַ בְּמָה זְכִינוּ לִשְׁמַע נִפְלְאוֹת נוֹרָאוֹת כְּאֵלוֹ.

דוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ בְּשִׂמְחָה וְאַהֲבָה וְנִעְגוּעִים, הַמְעַתִּיק הָעוֹמֵד עַל הַמְשָׁמֵר וּמִתְפַּלֵּל תָּמִיד עַל שְׁלוֹמוֹ, דוֹרֵשׁ שְׁלוֹם לְכָל הַנְּלוּיִם אֵלָיו הַמְקֻשְׁבִּים לְקוּלוֹ.

אוֹדְעֶסֶר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

מ.ז.

ב"ה, כ' שבט תשכ"א, טבריא.

נַפְשֵׁי וּלְבָבֵי, הַמְשׁוּטָט בְּכָל הַשְּׁעָרִים לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אֶת קוֹל הַשִּׁיר וְהַנְּגוּן הַנוֹרָא שֶׁל הַצְּדִיק, שֶׁעַל-יָדוֹ עֶקֶר הַחַיּוֹת וְהַקִּיּוֹם שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ. שְׁלוֹם רַב.

מֵרַב אֶהְבֶּתֶךָ יוֹמָם וְלַיְלָה לֹא אֲשַׁכַּחֲךָ לְהַתְפַּלֵּל עַל שְׁלוֹמְךָ וְטוֹבֶתֶךָ!

עַל-יָדֵי הַשְּׁלוֹם וְהַאֲהָבָה מִתְנוַעֲדִין אֶחָד עִם חֲבֵרוֹ, וּמִסְבִּירִין זֶה לְזֶה הַתְּכַלִּית הָאֲמִתִּי, וּמְמַשִּׁיכִין הַשְּׂגוֹת אֶלְקוֹת לְהַפִּיר וְלִידַע אֶת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ, עַד שֶׁעַל-יָדֵי זֶה נִתְבַּטַּל דַּעַת הַמֵּינִים שְׂאוֹמְרִים אֵין עוֹלָם אֶלָּא אֶחָד.

שְׁלוֹם בָּא עַל-יָדֵי אֲמַת, וְעֶקֶר תִּקּוּן וּבְרוּר הָאֲמַת הוּא עַל-יָדֵי הַצְּדִיק הָאֲמַת שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲצָם נִקְדַּת הָאֲמַת שְׁבִישְׂרָאֵל, אֵךְ הַשְּׁקָר הַתְּגַבֵּר כָּל-כָּךְ עַד שֶׁהַכְּנִיס הַבַּעַל-דָּבָר עֲרַבּוּבִיא גְּדוּלָּה בֵּין יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה הָאֲמַת עֲדָרִים עֲדָרִים, וְכָל אֶחָד אוֹמֵר שֶׁאֲצִלוֹ הָאֲמַת, וְהַקִּים בְּעוֹלָם רְאִשִׁים וּמְנַהֲיִגִים שֶׁל שְׁקָר בְּחִינַת נְבִיאֵי הַשְּׁקָר, וְהֵם חוֹלְקִים עַל נִקְדַּת הָאֲמַת וְרוֹצִים לְהַסְתִּיר וּלְהַעֲלִים אוֹתוֹ לְגַמְרֵי, וּמִזֶּה עֶקֶר אַרְיַכַת הַגְּלוּת. וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר "שְׁרִיד סוֹרְרִים וְחֻבְרֵי גִנְבִים" וְכוּ', כִּי הֵם עֶקֶר הַגִּנְבִים שְׂגוּנְבִים דַּעַת הַהֲמוֹן, וּמִסְתִּירִין אוֹר נִקְדַּת הָאֲמַת כָּל-כָּךְ עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְעַמֵּד עֲלֵיהֶם. אֲבָל אֶף-עַל-פִּי כֵן "וְאַתָּה מְרוֹם לְעוֹלָם ה'", כִּי נִיצוֹץ אֶחָד מִקְדַּשְׁת הָאֲמַת שֶׁל הַצְּדִיק הָאֲמַת וּמִקְדַּשְׁת אוֹר תּוֹרַתוֹ הָאֲמִתִּית שְׁמַאִיר וּמִתְנוַצֵּץ בְּלֵב אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הַחֹפֵץ בְּאַמַּת, וּמִטָּה דַּעַתוֹ וּלְבָבוֹ אֶל הָאֲמַת

לאמתו - הניצוץ הזה הוא שורף ומכלה כל השקרים וההטעאות שלהם וכיוצא בהם, כי "שפת אמת תפון לעד". וקשטא קאי!

עקר השלום הוא לחבר שני הפכים, וכשאתה רואה שני אנשים שהם שני הפכים ממש, אל תאמר שאי אפשר לעשות שלום ביניהם, כי אדרבא זהו עקר שלמות השלום, להשתדל שיהיה שלום בין שני הפכים. ולזכות לשלום הוא על-ידי הצדיק המאיר האמת בלב כל אחד, ומרבה שלום בעולם, וגם עושה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים.

אם היו בו גוריון ולבון וכל החברים חותרים בכל כחם לטעם צוף דבש נעם החכמה של הצדיק החכם האמתי, החופר בארות ומעינות חדשות, מעינות החכמה שאינם פוסקים, הנובעים שמן אפרסמון וכל מיני ריחות טובים יקרים ונפלאים שמטהרים ומנקים מכל הלכלוכים והתועבות ומכל הטמאות שבעולם, אזי בודאי היה נעשה שלום נפלא ואהבה ואחדות גדול ביניהם.

המעתיק הקשור לך בקשרי אהבה בל ימוט לעולם.

אודעסר

דב

ישראל

מח.

בי"ה, כ"ג שבט תשכ"א, טבריא.

ידידות לבי, בעל שכל בהיר ישר ונזף לבחן ולברר האמת האמתית הפודה מכל הצרות, בעל הישועות יושיע אותך שתברח מכל מה שעובר עליך להצדיק המהפך הכל לטובה.

האגרות שלנו הם רפואות יקרות, כי הם מים חיים נוזלים ממעין החכמה של הבעטלר העור שהיא הזקן שבזקנים, שאמר אני זקן מאד ואני תינוק ויניק לגמרי וכו', אשר הוא רפואתינו וחינו לדור דור. יראו עיניך וישמח לבך, וראוי לך לתת לב לקבל מזה רמזים נפלאים להבין פעולות ה' וגדלתו עד אין חקר שעדין רחמי ה' יתברך עליך ועלי, ובודאי לא יעזב אותך לעולם, ואיך שיהיה, איך שיהיה, יהיה אחריתך לטובה, רק חזק ואמץ מאד להתגבר בכל עז לשמח נפשך תמיד בכל עת, ולהפך כל מיני מרירות דמרירות, וכל מיני יגון ואנחה לששון ושמחה. כי מה היינו עושים אם במרירות ויגון ואנחה כזאת היינו מתנגדים על אור האורות כזה שהוא מקור חיינו וכל תקוננו לנצח. חס ושלום, חס ושלום, היה נאבד תקוננו

לְגַמְרֵי חֲלִילָהּ. עֵתָה עֵתָה יֵשׁ וַיֵּשׁ תִּקְוָה טוֹבָה וְנִפְלְאוֹת לְכָל הַדּוֹרוֹת וְגַם לִי
גַם לָךְ יִהְיֶה תִקְוָה טוֹבָה בְּלִי סֶפֶק. קוּנָה לֵה' וַיּוֹשַׁע לָךְ!

הַכָּל שְׁצָרִיכִין הַרְבֵּי הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר כְּדֵי לְזַכּוֹת לְהַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת, וּמִי
שֶׁמִּקְרָב עֲצָמוֹ לְקִטּוֹן בַּמַּעֲלָה, לֹא דֵי שְׂאִינוֹ מוֹעִיל לוֹ, כִּי אִינוֹ יָכוֹל לְרַפְּאוֹת
חֲלָיִי נַפְשׁוֹ הָעֲצוּמִים, אִף גַּם מְקַלְקְלוֹ הַרְבֵּה. מְכַל שֶׁכֵּן כְּשֶׁזֶה הַקִּטּוֹן
בַּמַּעֲלָה הוּא בְּעַל מַחֲלֶקֶת וְחוֹלֵק עַל הַצְּדִיק הָאֵמֶת הַגְּדוֹל בַּמַּעֲלָה מִפְּלֶגֶת
מְאֹד, שֶׁהוּא יִגַּע כָּל יָמָיו לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁגַת וַיִּדְעֵת אֱלֻקוֹתוֹ וַיִּתְבַּרֵךְ בְּדַרְכֵי
נִפְלְאוֹת, בְּשִׁכְלִיּוֹת עֲמֻקִּים וְנִפְלְאוֹת נוֹרְאִים וְעֲצוּמִים וְנִשְׁגָּבִים מְאֹד מְאֹד,
עַד אֲשֶׁר בְּגִדְל כָּחוֹ וְחֻכְמָתוֹ הַרְמָה יָכוֹל לְהַכְנִיס הַשְּׁגַת וַיִּדְעֵת אֱלֻקוֹתוֹ
וַיִּתְבַּרֵךְ אֶפְלוֹ בְּכָל הַרְחוּקִים מְאֹד, וּבְעֵצָם כָּחוֹ הַשְּׂאִיר אַחֲרָיו בְּרִכַּה סְפָרִים
נוֹרְאִים כְּאֵלֶּה וְהַתְּגַלּוֹת חֲדוּשִׁים חֲדָשִׁים כְּאֵלֶּה, וְתַלְמִידִים יְקָרִים
שֶׁמִּמְשִׁיכִין הָאֵרֶת דַּעְתוֹ הַקְּדוּשָׁה לְדוֹרוֹת.

וְזֶה הַקִּטּוֹן בַּמַּעֲלָה אֲשֶׁר אִינוֹ יוֹדֵעַ שׁוֹם דָּרֶךְ וְנִתְיָב וְשָׁבִיל בְּהַמְשַׁכַּת הַשְּׁגוֹת
אֱלֻקוֹת לְעוֹלָם, כִּי גַם בְּעֲצָמוֹ עֲדִין לֹא הִתְחִיל לְהַשִּׁיג שׁוֹם הַשְּׁגָה קְלָה,
וְכִשְׁהוּא חוֹלֵק עַל צְדִיק כְּזֶה, וְתוֹרָה כְּזֹאת, וְעַל אֲנָשָׁיו הָעוֹסְקִים בְּסִפְרָיו
הַקְּדוּשִׁים שֶׁעַל-יָדָם יְכוּלִים לְרַפְּאוֹת גַּם הַחוּלָה הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר, וְעַדִּין הוּא
עוֹסֵק אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַאִיר הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת גַּם בְּהַרְחוּקִים
וְהַחוּלָם בְּיוֹתֵר עַל-יְדֵי סְפָרָיו וְתַלְמִידָיו הַיְקָרִים, וְזֶה חוֹלֵק עֲלֵיהֶם -
בְּיָדָאֵי הוּא מְקַלְקֵל הַרְבֵּה מְאֹד לְהַשׁוֹמְעִים אֵלָיו לְהַתְּרַחֵק מִמְּקוֹר חַיִּים
כְּאֵלֶּה!

יֵשׁ מְנַהִיגִים שְׁנִקְרָאִים בְּשֵׁם רַבִּי, וּבְיָדָאֵי אֵינָם יְכוּלִים לְהַנְהִיג אֶפְלוֹ אֶת
עֲצָמוֹ, מְכַל שֶׁכֵּן אַחֲרֵים. וְאִף-עַל-פִּי כֵּן הֵם נוֹטְלִים גְּדֻלָּה לְעֲצָמוֹ וְרוֹדְפִים
אַחַר הַהִתְנַשְּׂאוֹת לְהַנְהִיג הָעוֹלָם. צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְרַאוֹת שֶׁלֹּא לְהַסְמִיךְ
אוֹתָם שֶׁלֹּא לִיתֵן לָהֶם שׁוֹם תִּקְוָה וְעוֹ, כִּי הֵם עֲצָמוֹ אֵינָם חִיָּבִים כָּל-כֶּף כִּי
יֵשׁ לָהֶם יֵצֵר הָרַע גְּדוֹל לְהַנְהִיג הָעוֹלָם, אִךְ אֵלּוֹ הַנּוֹתֵנִים לָהֶם תִּקְוָה וְעוֹ
וְנִסְמָכִים עַל-יָדָם שֶׁיְהִיוּ נִקְרָאִים בְּשֵׁם רַבִּי, הֵם עֲתִידִים לִיתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן.

בְּזֶה הַזְּמַן אֵין בְּנִמְצָא שְׂיִרְצָה אֶחָד הַתְּנַשְּׂאוֹת לְשֵׁם שְׁמַיִם, עַל-כֵּן עֲכָשׁוּ
אֲסוּר לְרַדֹּף אַחַר הַהִתְנַשְּׂאוֹת, אֶלְאִי יִבְרַח מִן הַכְּבוֹד וְהַהִתְנַשְּׂאוֹת בְּתַכְלִית
בְּאֵמֶת.

אִם הָיָה לְאָדָם יָשׁוּב הַדַּעַת, הָיָה רוֹאֶה שֶׁכָּל עֲנִינֵי הָעוֹלָם הֵזָה הַכֹּל שְׁטוֹת
וְהַבֵּל, וּבִפְרֹט הַתְּאֻוָּה שֶׁל כְּבוֹד וּמְנַהִיגוֹת לְהִיּוֹת מִפְּרָסָם וְלִנְסַע עַל-פְּנֵי
הַמְּדִינָה, הַכֹּל הֵבֵל וְרַעוֹת רוּחַ, וְהוּא שְׁטוֹת גְּדוֹל בְּאֵמֶת.

הַרְשָׁעִים וְהַחוֹלְקִים עַל הַצְּדִיק הֵם בְּתֵימָה קְרוּאִים מֵתִים, כִּי אֵין לָהֶם
רוּחַ חַיִּים דְּקָדְשָׁה שְׁנִמְשָׁךְ רַק עַל-יְדֵי הַצְּדִיק הָאֵמֶת.

עִקַּר שֵׁם תַּלְמִיד חֶכֶם הוּא רַק מִי שֶׁמִּקְרָב לְהַחֲכֵם וְהַצְּדִיק הָאֵמֶת, כִּי עַל
שֵׁם זֶה נִקְרָא תַּלְמִיד חֶכֶם, שֶׁהוּא תַּלְמִיד שֶׁל הַחֲכָם שֶׁהוּא הַצְּדִיק הָאֵמֶת.

וּלְהַפְּוֹד, עִם הָאֶרֶץ נִקְרָא מִי שֶׁלֹּא שָׁמַשׁ תִּלְמִיד חָכֵם כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. כִּי כְּשֶׁאֵינּוּ מְקַרְבִּים לְהַחֲכִים וּלְהַצְדִּיק הָאֱמֶת הוּא בְּכָלֵל עִם הָאֶרֶץ, כִּי אֵין לוֹ כֹּחַ לְקַבֵּל חֲכָמָה שֶׁהוּא הַשְּׂגָת אֱלֻקוֹת, אֲפֹלוּ אִם הוּא לְמַדּוֹן וְחָכֵם, וְאֲפֹלוּ אִם יֵשׁ לוֹ מַעֲשִׂים טוֹבִים, כִּי אֵל הַתְּכָלִית הַנִּצְחִי שֶׁהוּא הַשְּׂגָת אֱלֻקוֹת אֵי אֲפֹשֶׁר לָבוֹא כִּי אִם עַל-יַדֵּי הַצְדִּיק הָאֱמֶת וְתִלְמִידוֹ וְתִלְמִידֵי תִלְמִידוֹ וְכוּ'.

הַמַּעֲתִיק הַדּוֹרֵשׁ בְּשִׁלּוּמוֹ וּמַעֲתִיר בְּעֵדוֹ תָּמִיד.

יִשְׂרָאֵל דָּב אֹדֶסֶר

חֹסֶס וְחַמֵּל עָלַי אָבִי, אָב הַרְחֵמֵן, עֲשֵׂה עִמִּי פְּלֹאוֹת וְשִׁמְרָנוּ וְהַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִמְּוֹהֲיָגִים שֶׁל שֶׁקֶר, וְתִשְׁמְרָנוּ שֶׁלֹּא נִתְקַרַּב אֲלֵיהֶם, וְלֹא נִתֵּן לָהֶם תִּקְוָה וְלֹא נִסְמִיךְ אוֹתָם בְּשֵׁם רַבִּי, וְנִתְרַחַק מֵהֶם בְּכָל מִינֵי הַתְּרַחֲקוֹת, וְלֹא נִזְיָקוּ לָנוּ בְּשׂוֹם דְּבָר לֹא בְּגִשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחַנִיּוֹת, כִּי אִתָּה יוֹדֵעַ אֵת עֵצָם הַפְּגָמִים וְהַקְּלָקוּלִים שֶׁגוֹרְמִים בְּעוֹלָם אֱלוֹ הַמְּפָרֶסֶמִים שֶׁל שֶׁקֶר הַנִּקְרָאִים בְּשֵׁם רַבִּי וְנִסְמְכוּ שֶׁלֹּא כְּדִין, כִּי הֵם בְּעֵצָמָם אֵינָם יְכוֹלִים לָתֵת עֲצָה לְנַפְשָׁם, וְאֵינָם יוֹדְעִים לְהוֹצִיא מִשִּׁפְטֵי אֱמֶת וְהַנְּהָגוֹת יִשְׂרָאֵל לָהֶם בְּעֵצָמוֹ, וְאֵיךְ יוֹכְלוּ לְהַנְּהִיג אַחֲרֵיהֶם!

הַנִּיל

מ.ט.

ב"ה, עָרַב רֹאשׁ חֹדֶשׁ אֶדְר תִּשְׁכִּיא. טְבָרִיא.

נְקִירֵי, הַחוּתֵר חֲתִירוֹת לְמִצָּא הַמַּיִם עִמָּקִים שֶׁמֵּהֶם גִּדְּלָה הָאֱמוּנָה, וְנִצּוּלִים מִמִּימֵי הַמַּבּוּל וְהַחֲשֵׁךְ שֶׁהֵם אֱמוּנוֹת כְּזָבוֹת שֶׁל הַצְּבוּעִים וְהַשִּׁקְרָנִים מְנַהֲיֵי שֶׁקֶר, וְהַכְּפִירוֹת שֶׁל חֲכָמֵי הַטֶּבַע, שְׁלוֹם וְיִשְׁעֵי רַב. אֲשָׁרֵי חִלְקוּ וְגוֹרְלוֹ.

יוֹם הוֹלֵךְ וְיוֹם בָּא, וְיִכְבֵּר בָּאֵנוּ בְּיָמֵים, וְהַזְּמַן רָץ וּפּוֹרַח וְאֵינּוּ עוֹמֵד אֲפֹלוּ רָגַע אַחַת, וּבְכָל יוֹם וְיוֹם הוֹלְכִים וּמִתְקַרְבִּים לְיוֹם הָאֲחֵרוֹן, וְאִם לֹא עֲכָשׁוּ אֵימָתִי. גִּינוּאֵלֶד בְּרוּדְעַר (אֶהָה אַחִי), הֵיכֵן אֲנַחְנוּ בְּעוֹלָם. מָה אָנוּ שׁוֹתֵקִים, וּמָה אָנוּ עוֹשִׂים בְּזֵה הָעוֹלָם. הֲלֹא הִ' יִתְבָּרֵךְ עִמָּנוּ וְעוֹמֵד עָלֵינוּ בְּכָל רָגַע, וְרוֹאֵה בְּמַעֲשֵׂינוּ, וּמִי לֹא יִתְבַּיֵּשׁ וְלֹא יִירָא וְיִפְחוֹד מִפְּנֵיו. אֵין לָנוּ שׁוֹם עֲצָה וְנִחְמָה וְתִקְוָה וְהַצְּלָה, רַק לָנוּס וְלִבְרַח אֵל הַצְדִּיק הָאֱמֶת הַמְּבַחֵר, שֶׁרְאוּי לְהֵאֱמִין בּוֹ, וּלְהַתְּדַבֵּק וּלְהַתְּקַשֵּׁר אֵלָיו, הַמְּשִׁיךְ וּמְגַלֵּה

עצות חדשות פלאי פלאות בלי גבול, הנמשכים מבחינת משיח, שאי אפשר לסתרון בשום אופן, שעל-ידם מגלה האמונה בשלמות לעין כל, וישוב ויקרב כל ישראל לה' יתברך, וימלא הארץ דעה לדעת את ה', לקיים את התורה המסורה בידינו מפי משה רבנו עליו השלום. אשרי הזוכה למצא צדיק כזה ולהכליל בתוך הקבוץ הקדוש הנקראים על שמו והולכים בדרךיו!

צריך האדם להסתכל מאד על דרכיו, ולהגדיל דעתו ושכלו להסתכל ולהתבונן היטב על כל הסבות והענינים שה' יתברך מזמין לו ומתגלגל עמו בכל יום, להבין מהם הרמזים שה' יתברך מרמז לו בהם, להתקרב אליו בכל פעם מכל מקום שהוא, על-ידי הצדיק המשפיד בתקנתו!

ה' יתברך מרחם עלינו ומאיר לנו גם בתוך עמק החשך הארת העצות העמקות הנוראות להציל נפשנו מני שחת, אבל צריכים לזה הבחנה גדולה, שלא יטעה מן האמת על-ידי המסיתים והמדיחים בעצות שקרים ובדברים בדויים שלהם, המאבדים את האדם משני עולמות. ומי שחפץ באמת לאמתו זוכה להבחין בין יום ובין לילה, דהינו בין עצות טובות אל החפץ.

צריך לזה זכיה גדולה שיזכה לישוב עצמו שעה אחת ביום, ושיהיה לו חרטת על מה שצריכים להתחרט, כי לאו כל אדם זוכה לישוב הדעת. על-כן צריכים להתגבר מאד לראות לישוב עצמו היטב על כל מעשיו והנהגותיו אם כן ראוי לו לבלות ימיו במעשים כאלה.

לדבר עם חברו ולקרבו אל האמת לאמתו, ויקבלו דין מן דין - זה העסק יקר וחשוב מאד אצל ה' יתברך יותר מכל העבודות, כי זה עקר גדלתו וכבודו יתברך כשהרחוקים ביותר מתקרבים אליו יתברך.

עקר ההתפארות והשעשועים של ה' יתברך הוא על-ידי חדושים דיקא, דהינו כשעולה התפארות חדש למעלה על-ידי התקרבות הרחוקים, וכך ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל אינו עולה ככל נגד אור ההתפארות החדש שעולה למעלה כשמתקרב אחד מהרחוקים מחדש אליו יתברך ורוצה לעבדו באמת. כי זה עקר גדלתו והתפארותו יתברך כשמתקרבים הרחוקים אליו יתברך, כי אין המלך מתפאר בלבוש מלכות שיש לו מכבר, אפלו הם יקרים וחשובים מאד, כמו שמתפאר בלבוש חדש וגון חדש שעולה למעלה על-ידי שנתקרב הרחוק לה' יתברך, שזה עקר שעשועיו והתפארותו וכבודו וגדלו יתברך.

עקר שלמות העצה כשהיא בבחינת "כלו זרע אמת" שתהיה אמת גמור וברור מתחלה ועד סוף, ואין בה שום נפתל ועקש כלל.

עקר הלוח האדם בדרך התורה הוא על-ידי עצות טובות, אך צריכים שמירה גדולה שלא יגף באבן רגלו, שלא יהיה נכשל בעצות רעות של

הַמְנַהֲיָגִים הַרוֹדְפִים אַחַר הַמָּמוֹן וְכַבּוֹד וְשָׂאֵר תַּאֲוֹת עוֹלָם הֵזָה, כִּי רַב עֲצוּתֵיהֶם מִקְלָקְלוֹת וְכַמָּה אֲנָשִׁים נִלְכְּדוּ בָּהֶם כַּצַּפְרִים הָאֲחוּזוֹת בְּפֶחַח רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ. כִּי כְמוֹ שֶׁעַל-יָדֵי עֲצוֹת דִּקְדוּשָׁה נִתְגַּדְּלָה הָאֱמוּנָה, כְּמוֹ-כֵן לְהִיפֹךְ, עַל-יָדֵי עֲצוֹת רָעוֹת חֵס וְשָׁלוֹם נִחְלָשָׁה הָאֱמוּנָה דִּקְדוּשָׁה, וְנִמְשָׁכִים אֱמוּנוֹת כְּזָבוֹת, וְכַפִּירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ.

הַצַּדִּיק מְכַנִּיעַ וּמְבַטֵּל חֲכָמַת הַטְּבַע וּמַגְלָה שֶׁהַכֹּל מֵתְנַהֵג רַק בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יָדֵי זֶה נִתְבַּטֵּל כָּל מִינֵי רִגְזוֹ וְכַעַס וּמַחְלָקָת, וְנִתְרַבֶּה בְּחִינַת רִצּוֹן וְאַהֲבָה וְשָׁלוֹם בְּעוֹלָם.

הַמַּעֲתִיק הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְיִשׁוּעָתוֹ בְּכֹל לֵב.

אוֹדְעָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

ב"ה, ו' אָדָר תשכ"א, טְבֵרְיָא.

שְׁלֵמוֹת כָּל הַדְּבָרִים הוּא הָאֱמוּנָה,

וּבִלְתֵּי הָאֱמוּנָה כָּל הַדְּבָרִים חֲסָרִים.

לְבִי וְגַעְגּוּעֵי, הַשׁוֹטֵט בְּשִׂדָּה הַצַּדִּיק לְחַפֵּשׂ וּלְלַקֵּט שִׂיחוֹתָיו וְתוֹרוֹתָיו שֶׁהֵם שְׁבִילִים וּמַסִּילוֹת וְדַרְכִּים רְחֹבִים לְהַשִּׁיג וּלְהַכִּיר אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, בְּרַכָּה וְשָׁלוֹם לְחַיִּים אֲרָכִים.

צְרִיף לְשֵׁים לֵב לְזִכֹּר הַיֵּטֵב, לְהֶאֱמִין בְּעֲצָמוֹ, שֶׁשָּׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ גְּדוֹלָה וְגִבּוֹהָה וַיִּקְרָה מָאֵד וְהִיא מְשָׂרֵשׁ בּוֹן הַמְּלֶךְ הָאֱמֵת, רַק שִׁירְדָּה לְאַרְצֵיּוֹת וְגִשְׁמִיּוֹת זֶה הָעוֹלָם לְמַקּוֹמוֹת רְחוֹקִים מִחוּץ לְתַנְחוּם הַקְּדוּשָׁה, כְּדִי שֶׁעַל-יָדֵי זֶה דִּיקָא יִרְצָה וַיִּשְׁתַּוְּקַק לְחַתֵּר לְהַמְלִיט וּלְבָרַח בְּכֹל כַּחוֹ לְהַצַּדִּיק שֶׁכָּבֵשׁ דַּרְכֵי הַתְּשׁוּבָה וּמְרַחֵב אוֹתָם, וּמְמַשִּׁיף עֲצוֹת אֱמֵתִיּוֹת וּנְכוֹנוֹת וְתַקּוּנִים נִפְלְאִים עַד שֶׁיָּבוֹא לְמַקּוֹר נִשְׁמָתוֹ, וַיִּזְכֶּה לְשׁוּב אֵל ה' וַיִּרְחַמְהוּ.

אֲפֹלוּ כְּשֶׁהָאָדָם עָבַר מֵה שֶׁעָבַר, וְנִפְּל לְתַהוֹם תַּחְתִּיּוֹת עַד אֵין תַּכְלִית, גַּם שֵׁם ה' יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא וּמְצַמְצֵם אֶת עֲצָמוֹ וּמַסְתִּיר אֶת עֲצָמוֹ בְּדַרְכֵי נִפְלְאוֹתָיו הָעֲצוּמִים וּמְזַכִּיר אוֹתוֹ בְּכֹל פֶּעַם בְּכַמָּה וְכַמָּה רְמִזִּים שׁוֹנִים בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל מְקוֹם כְּדִי שֶׁיִּשׁוּב אֵלָיו, וְהַעֲקָר שֶׁיִּשְׁתַּדֵּל בְּכֹל עוֹ לְהַתְקַשֵּׁר

לצדיק האמת כדי שיזכה על-ידו לאמונה שלמה שהיא כלל ועקר כל התורה כלה, ואז בודאי יש לו תקנה לעולם יהיה איך שיהיה.

בודאי מאת ה' היתה זאת שהזמין לך בהשגחה נפלאה בכמה מיני רמזים וגלגולים את הצדיק, דער גרויסער מאן, דער אמתער איש חסד (האיש הגדול, איש חסד האמת), שבתורתו הנוראה יכולים למצא כל מבקש, ואין שום נפילה וירידה שבעולם שלא יוכל לעלות משם. אך גם תשוקתך העצומה, ותבערת לבך אל האמת זכה אותך לזה. הסתכל בעין האמת ושם לבך לזה היטב, עד שיאירו עליך כל האורות והתקונים של הצדיק. אשרי חלקך וגורלך.

עקר בריאת שמים וארץ היה רק בשביל זה, שיתחיל האדם בכל פעם מראשית, כאילו נולד היום, וכאלו היום הוא ראשית התחלתו.

רבנו ז"ל הזהיר מאד שאסור להיות זקן, הינו להתחיל בכל פעם מחדש ולחשב בכל פעם שעדין אין לו שום הויה בעולם כלל, ורוצה להתחיל להכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם, ואפלו מי שהוא זקן גדול ועדין לא התחיל כלל לעשות תשובה והוא רחוק מאד מקדשת התורה כמו שהוא רחוק, ואפלו אם עבר על כל התורה כלה אלפים ורבבות פעמים, אל יאמר בלבו שכבר נזקן במעשיו וכו' עד שאי אפשר לו להשתנות, רק כל הימים אשר הוא חי על פני האדמה, עד יום מותו, כל זמן שהנשמה בקרבו, כל זמן שיכול לזוז עוד באיבר אחד, יתגבר לחיך עצמו בכל פעם, ויתחיל בכל פעם מחדש להכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם, ויתחזק להתחיל איזה התחלה כל מה דאפשר, דבר קטן או דבר גדול, ויחיה את עצמו במעט דמעט שזוכה עדין ליגע בקדשת ישראל, כי שום תנועה קלה או אנחה וצעקה וכסופים דקדשה אפלו בשאול תחתיות אינו נאבד לעולם. וכשיהיה חזק בזה, בודאי יעזרו ה' יתברך להתקרב ולשוב אליו יתברך, וכל ההכנות והרצונות והתשוקות והכסופים וקצת היגיעות שהיה לו להתקרב לה' יתברך כלם יתקבצו לעזרתו.

כל התאוות ומדות רעות של האדם ממררים חיי האדם, שעל-ידי זה האדם כמו תועה במדבר ממש במקום תוהו ובוהו וחשך, וכל זה אי אפשר לתקן רק על-ידי הצדיק האמת שהוא יסוד העולם.

לב איש הישראלי בפנימיותו בודאי הוא בוער תמיד לה' יתברך ולתורתו באמת, אך השטן והחכמות רעות מתגבר בכל פעם נגד הטוב שבאדם ורוצה להטרידו משני עולמות על-ידי תאוותיו והבליו, וכל מה שחותר ומתגבר כנגדו - הוא מתגבר ביותר, על-כן הוא מלחמה גדולה וארכה מאד. אבל אף-על-פי כן בודאי היה האדם מתגבר על הרע, אך המניעה הגדולה ביותר הוא המלך זקן וכסיל הטמא, החכם להרע, בחינת בלעם, שמחמת רבוי זהמת תאוותיו הרעות בפרט תאוות נאוף, היה לו גם רוח גבוהה ועין רעה וכו', שזה בחינת קנאה ותאוה וכבוד. ולא די לו בכל זה שנתעה כל-כך וטמא את עצמו כל-כך, עוד הסית והדיח אותו יצרו הרע

וְהִטָּמָא עַד שְׁעַמַּד נֶגֶד הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּחִינַת מִשֶּׁה רַבְּנוּ, וְהִתְקַנָּא בּוֹ מְאֹד וְרָצָה לְהִסְתִּיר וּלְהַעֲלִים אֶת אִזְרוֹ לְגַמְרֵי מִיִּשְׂרָאֵל. וּמִמֶּנּוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים כָּל צָרוֹת וְגִלוֹת יִשְׂרָאֵל וְכָל הַקְּלָקוּלִים וְכָל הַפְּגָמִים מְאֹז וְעַד עֵתָה שְׁאֲנוּ בְּדוֹר הַחֲשָׁד הַמֵּר הַזֶּה. אֲבָל רַבּוֹת מְחַשְׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ וְעֵצַת ה' הִיא תְּקוּם, וּלְעוֹלָם יָדוּ עַל הַעֲלִינָה וְגוֹמֵר וּמִנְצַח תְּמִיד, וְשִׁפְתַי אֵמֶת תִּכּוֹן לְעַד.

הַמַּעֲתִיק הַמִּתְפַּלֵּל תְּמִיד עַל שְׁלוֹמוֹ וְהַצְלָחַתוֹ בְּזֶה וּבַבָּא, מְחַכֶּה וּמְצַפֶּה לְהַתְרַאוֹת בְּפוֹרִים בְּשִׂמְחָה וְרִקּוּדִים וְהַמְחֵאת כֶּף בְּהַנְגּוֹן וְהַשִּׁיר שׁוֹשֵׁנֵת יַעֲקֹב צָהֳלָה וְשִׂמְחָה בְּרֵאוֹתֵם יַחַד אֹר הַצַּדִּיק.

אוֹדְעָסָר

דב

יִשְׂרָאֵל

נא.

ב"ה, י"ג ניסן תשכ"א, תל-אביב.

יְקִירִי, הַחוֹתֵר וּמִשְׁתַּדֵּל לְהִסְתַּפֵּל וּלְהַתְעַדָּן בְּאֹר פְּנֵי הַצַּדִּיק שֶׁהוּא הַמְּנַהֵיג הַכּוֹלֵל, חֶכֶם הַכּוֹלֵל, רוּחַ הַכּוֹלֵל, אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹקִים בּוֹ, שֶׁמְאִיר בְּכָל אֶחָד רוּחַ אֱלֹקִים וּמְכַנִּיעַ וּמְבַטֵּל רוּחַ הַשָּׂקֶר, רוּחַ כְּסִילוֹת וְשִׁטוֹתִים שֶׁל הָאֱמוּנוֹת הַכְּזָבוֹת, וְרוּחַ רָעָה רוּחַ הַטְּמָאָה שֶׁל הַמְּחַקְרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים. שְׁלוֹם וְחַיִּים וְכָל טוֹב.

נִפְשֵׁי וְלִבֵּי שְׁלוֹם לָךְ, אֵל תִּירָא. וְאִף אִם מַעֲשֵׂינִי הֵם כְּמוֹ שֶׁהֵם וְתַעֲנִינוּ כְּשֶׁהוּא אוֹבֵד לְמָקוֹם מְדַבֵּר שְׂמֵמָה, לְמָקוֹם תּוֹהוֹ וּבוֹהוֹ, אִף-עַל-פִּי כֵן אֵל נִדְאָג וְאֵל נַעֲצֵב, כִּי ה' אֲתָנוּ וְעַמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ וְקָרוֹב אֵלֵינוּ בְּכָל עֵת וּבְכָל מָקוֹם שֶׁהוּא, רַק הָעֵקֶר לְאַחַז עֲצִמְנוּ בְּשִׁתֵּי יָדִים בְּכָל הַכּחוֹת בְּנִקְדַּת הָאֵמֶת, אֲשֶׁר זָכִינוּ בְּדוֹרוֹת הָאֵלֶּה לְהַתְגַּלוֹת נוֹרְאוֹת חֲדָשׁוֹת כְּאֵלֶּה, אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַע כְּזֹאת מֵעוֹלָם, כִּי עֲכָשׁוּ, תִּהְלֶה לְאֵל יֵשׁ צַדִּיק מְבַחֵר כְּזֶה שֶׁמִּתְקַן הַכָּל וּמְהַפֵּךְ הַכָּל לְטוֹבָה, וּמַעֲוֹנוֹת נַעֲשִׂים זְכוִיּוֹת. אֲשֶׁרִי הַחוּסָה בְּצִלוֹ וְהוֹלֵךְ בְּדַרְכּוֹ וְשׁוֹמֵעַ בְּקוֹל הַתְּחִזְקוֹתוֹ הָעֲצוּם לְבִלִּי לְהַתְיַאֵשׁ כָּלֵל וְלַהֲיֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה עַל כָּל הַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת שֶׁנִּמְצְאִים בָּנוּ עַדִּין. וְהוּא בְּנִדְאֵי יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ לְקִים הַבְּטָחַתוֹ לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ מִבְּטָן שְׂאוּל. וְעֵלֵינוּ לְהַזְכִּיר עֲצִמְנוּ בְּכָל פֶּעַם, בְּפֶרֶט בְּחַג הַקְּדוּשׁ הַבָּא עֵלֵינוּ לְטוֹבָה, אֶת כָּל הַטוֹב אֲשֶׁר גָּמַל ה' עִמָּנוּ בְּעִנְיָן הַנוֹרָא וְהַנְּשָׁגֵב הַזֶּה שֶׁזָּכִינוּ לְהִסְתַּוְּפֵךְ בְּצִל קְדוּשׁ וְנוֹרָא וְנִשְׁגָּב כְּזֶה.

כָּל מַה שֶׁהָאָדָם יוֹדֵעַ בְּנַפְשׁוֹ שֶׁהוּא חוֹלָה בְּיוֹתֵר, וּפְגָמִיו וְקְלָקוּלָיו וְהַתְּרַחֲקוּתוֹ מֵה' יִתְבָּרַךְ עֲצוּם מְאֹד, צָרִיף לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ יוֹתֵר וְיוֹתֵר אַחֵר

הצדיק הגדול במעלה ביותר שיוכל לרפאות גם אותו, כי כל מה שהחולה גדול ביותר - הוא צריך רופא גדול ביותר.

כשישראל מקלקלים מעשיהם מאד מאד עד שכמעט אין נפר מעט הטוב שבהם, מעוצם רבוי הפשעים והקלקולים רחמנא ליצלו, אז הצדיק האמת שהוא בחינת משה מלמד זכות על ישראל על-ידי בחינת שערות שעל-ידי זה יכולים למצא זכות אפלו בהגרוע שבגרועים, כי בכלם נמצאו כמה שערות טובות מה שממשיכים עצמם לפעמים מרע לטוב כחוט השערה.

על-ידי שהולך האדם אחר חכמתו ודעתו ואינו רוצה לבטל דעתו בשלמות נגד ה' יתברך ונגד הצדיק האמת, על-ידי זה נתבלבל המוח בחכמות של שטות ושקר וטעות עד שיוכל לסור ולהטות לגמרי מדרכי ה'. כמו שמצינו רבים שנטו על-ידי חכמתם מה' יתברך ותורתו ונפלו לעמקי תהום תחתיות על-ידי שהעמידו על חכמתם ודעתם המשבשת. ועקר החכמה - להשליך כל החכמות, ולהמשיך כל החכמה ודעת שיש לו לעבד את ה' בפשיטות ותמימות, ויבטל דעתו לגמרי נגד ה' יתברך ונגד דעת הצדיק האמת המבחר.

הבן מלך היה חכם והיה אוהב חכמה מאד והיו אצלו חכמים גדולים, וכך מי שהיה בא אצלו עם איזה דבר חכמה היה אצלו בחשיבות גדול מאד והיה נותן להם כבוד ועשירות בשביל החכמה, לכל אחד כפי רצונו, מי שהיה רוצה ממון היה נותן לו ממון, ומי שהיה רוצה כבוד היה נותן לו כבוד, הכל בשביל החכמה. ומחמת שהיה חשוב אצלו החכמה כל-כך היו כלם לוקחים עצמם אל החכמה ועסקו כל המדינה בחכמות, כי זה היה רוצה ממון כדי שיקבל ממון על-ידי זה, וזה היה רוצה חשיבות וכבוד, ומחמת שכלם עסקו רק בחכמות על-כן שכחו שם באותה המדינה טכסיסי מלחמה, כי היו כלם עוסקים בחכמות עד שהיו כל בני המדינה חכמים גדולים עד שהקטן שבאותה המדינה היה במדינה אחרת חכם גדול מכלם. והחכמים שבאותה המדינה היו חכמים מפלגים גדולים מאד, והיה עמקות ודקות גדול באותה החכמה של החכמים, ומחמת החכמות נתפקרו החכמים של אותה המדינה, ומשכו גם את הבן מלך הנ"ל לדעתם ונתפקר גם-כן. והבן מלך מחמת שהיה בן טוב, כי נולד עם טוב, והיה לו מדות טובות וישרות, היה נזכר לפעמים היכן הוא בעולם, ומה הוא עושה וכי, והיה גונח ומתאנח על זה, על שנפל למבוכות כאלו ונתעה כל-כך, והיה מתאנח מאד, אבל תכף כשהיה מתחיל להשתמש עם השכל חזר ונתחזק אצלו החכמות של אפיקורסות הנ"ל. וכן היה כמה פעמים שהיה נזכר היכן הוא בעולם וכי, והיה גונח ומתאנח, ותכף כשהתחיל להשתמש עם השכל חזר ונתחזק אצלו האפיקורסות הנ"ל.

יש בני-אדם שמרבים לעסק רק בחכמות, ועל-פי רב פונתם בזה רק בשביל הבלי העולם הזה, דהינו בשביל חשיבות וכבוד או ממון וכיוצא בזה, ומחמת שעוסקין רק בחכמות על-ידי זה שוכחין טכסיסי המלחמה

לְגַמְרֵי, הִינּוּ אִיךָ לֶלְחֵם הַמִּלְחָמָה הַגְּדוֹלָה שֶׁצָּרִיךְ הָאָדָם לֶלְחֵם בְּעוֹלָם
הַזֶּה, שֶׁהוּא מִלְחָמַת הַיֶּצֶר הָרַע, וְלִפְעָמִים בָּאִים לְאֶפִיקוֹרְסוֹת גָּמוּר עַל-
יְדֵי הַחֲכָמוֹת.

אֲפֹלוּ הָאָדָם הַגְּדוֹל שֶׁבְּגְדוּלִים שָׁיֵשׁ לוֹ שֶׁכָּל גְּדוֹל וְהוּא לְמִדּוֹן וְחָרִיף גְּדוֹל
בְּשׁוֹס וּפּוֹסְקִים, וְאֲפֹלוּ אִם יֵשׁ לוֹ יָד גַּם בְּחֲכָמַת הַקְּבָלָה, צָרִיךְ לְהִזָּהֵר
מְאֹד שֶׁלֹא יִכָּשֵׁל עַל-יְדֵי רַבּוּי חֲכָמָתוֹ, כְּמוֹ שֶׁהָיָה אֶצֶל הַבֵּן מֶלֶךְ עִם
הַחֲכָמִים שָׁלוֹ, שֶׁעַל-יְדֵי רַבּוּי חֲכָמָתָם נִפְּלוּ לְאֶפִיקוֹרְסוֹת, רַחֲמָנָא לִיּוֹצֵלָן.

הַמַּעֲתִיק הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וּמְבָרְכוֹ בְּחַג כֶּשֶׁר וְשִׁמְחָה.

אוֹדָסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

נב.

ב"ה, ג' דחול המועד פסח תשכ"א, תל-אביב.

יְקִירִי, אֲשֶׁר זָךְ שְׁכָלוֹ הַיֵּשֶׁר וְהָעֵמֶק הָיָה לוֹ לְעֶזֶר לְהַגִּיעַ לְמַחוּז חִפְצוֹ, אֶל
נְקֻדַּת הָאָמֶת הַמַּמְתִּיק מְרִירוֹתָא דְעֵלְמָא וּמְחִיָּה וּמְקַיִם כָּל הָעוֹלָמוֹת.
שְׁלוֹם וְחַיִּים וְכָל טוֹב.

הַיּוֹם הַגִּיעַנִי מִכְּתָבוֹ הַנְּעִים בְּצִרוּף צִ'ק עַל סֵךְ מֵאָה ל"י, רַב תּוֹדוֹת
וּתְשׁוּאוֹת חוֹן חוֹן מְקִירוֹת לְבִי. קִבַּלְתִּי נַחַת רוּחַ גְּדוֹל מְזָה שֶׁרְאִיתִי שֶׁאַהֲבַת
נְקֻדַּת הָאָמֶת מְצָאָה קוֹן בְּלָבוֹ הַכְּבִיר אֲשֶׁר זֶה חֲלַקְנוּ מִכָּל עַמְלֵינוּ, זֶה
תְּקוּנָתֵנוּ, זֶה נְחֻמָּתֵנוּ, זֶה יְשׁוּעָתֵנוּ לְנֶצַח. יַעֲזְרָךְ ה' לְהַתְחַזֵּק לְחֹשֶׁב
מַחְשְׁבוֹת עֲמֻקּוֹת לְהַתְגַּבֵּר וּלְהַתְקַשֵּׁר לְאוֹר הַצַּדִּיק. אֲרִיִן טָאָהוּן זִיךְ גוֹט
טִיף בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְהַכְנִיס עֲצָמָךְ עֲמוּק הַיֵּטֵב בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל)
בְּהַתּוֹרוֹת בְּהַמְעָשִׂיּוֹת וּבְהַתְפָּלוֹת וְכוּ', וְתַכְנִיס כָּל כְּחוֹת נַפְשְׁךָ וְכָל הָאֵשׁ
הַקֹּדֶשׁ הַמְשָׁרֵשׁ בְּלִבְךָ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּכָל הָאוֹצְרוֹת שְׁלָנוּ, אֲזִי וְעַסְטִי לְעַבְיָן אֶ
לְעַבְיָן (אֲזִי תַחֲיָה חַיִּים), כִּי זוֹלַת זֹאת אֵין שׁוּם חַיּוֹת כָּלָל.

כָּל הָעוֹלָם מְלֵא יְסוּרִים וְהַרְפַּתְקָאוֹת מֵהַרְפַּתְקָאוֹת שׁוֹנוֹת וְאֵין לְשׁוּם
אָדָם בְּמָה לְנַחֵם אֶת עַצְמוֹ כִּי אִם בְּמַעַט הַטוֹב שֶׁזוֹכָה לְחֻטִּף בְּמַעַט הַיָּמִים
הָרַעִים הָאֵלֶּה.

צְרִיכִים לְהַמְשִׁיךְ מֵהַצַּדִּיק חֲכָמָה וְהַתְּבוּנָנוֹת גְּדוֹל עַד שֶׁיִּזְכָּה לְהַשְׁאֵר עַל
עַמְדוֹ תְּמִיד כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְלֹא יִנִּיחַ לְהַפִּיל אֶת עַצְמוֹ לְעוֹלָם.

יש ימי הילדות והבחורות, ימי עליה, וימי עמידה, וימי ירידה שהם ימי הזקנה והשיבה, ובהכרח שיעבר על כל אדם כל ימי חייו הרבה הרבה מיני עתים שונים, עתים לטובה, עתים לרעה, פעמים הוא בבחינת עליה ופעמים הוא בבחינת ירידה. והצדיק המלמד תורה ודעת לישראל, מאיר בכל אחד שיוכל להתחזק בכל הזמנים והעתים העוברים עליו, באפן שלא יפל ולא יתרחק מה' יתברך לעולם.

עתה בדורות האחרונים האלו כשמתגבר האדם בתנועה קלה כחוט השערה לשוב לה' יתברך, הוא יקר אצל ה' יתברך הרבה מעבודות גדולות של דורות הראשונים.

המעתיק, המעתייר ומתפלל תמיד על שלומו והצלחתו, מברכו בחג פשוט ושמיח.

אודעסר

ישראל

נג.

בי"ה, יום ששי ערב ראש חודש אדר, תשכ"א.

גאהר מיין זאד איז תפלה

(כל הענין שלי הוא רק תפילה).

חמדת לבי, החודר בלב אש אל עמק ים החכמה של הצדיק הבעל תפלה, המעלה מים המינות והכפירות אל האמונה העליונה. שלום וכל טוב נצחי בזה ובבא.

שוש תשיש בישועת ה' שזכית לרצונות וכסופים טובים וחזקים, ואתה פועל בהם הרבה לטובת עסקי הצדיק שהוא הבן מלך האמת, הוא הבעל תפלה, הוא השבעה הבעטלירס, הוא כלליות כל הצדיקים הגדולים המבחרים יחידי הדורות, שגלה תורות ומעשיות כאלו שלא נשמעו מעולם שהם עקר תקותנו לדורות עולם.

המעשיות הנוראות הגם כי אין לנו שום השגה ושום התנוצצות הדעת בהם, אף-על-פי כן מובן וגלוי לעין הכל בחוש ממש כי כלם דברים נפלאים ונוראים מאד לא יכילם כל רעיון, וכל מה שאנו מוצאים

בהמעשיות הוא רק רמז בעלמא פחות מטפה מן הים, כי סוד גוף המעשה
בעצם רחוק ונשגב מאד מדעתנו!

המעשה מהבעל תפלה, ספור נפלא ונורא הפלא ופלא, ולפי פשוטו גם-כן
מבאר בו בכל ענין וענין מוסר השכל ודרך ישרה, ומתעורר תשוקה נפלאה
לעבודת ה' יתברך לכל מעין בהם, ומספר בכלל כמעט מכל מיני הטעאות
וסברות כזביות של שקר וטעות שנמצאים בעולם, ומהברור והתקון
שלם.

והנה הבעל תפלה שהיה עוסק תמיד בתפלות ושירות ותשבחות לה'
יתברך היה יושב חוץ לשוב, רק שהיה רגיל לכנס לשוב בשביל לפתות
ולרצות בני-אדם לעבודת ה' יתברך לילך בדרך, ומי שנתרצה עמו הוליכו
תכף חוץ לשוב, כי רב ישוב העולם הם רחוקים מאד מהתכלית האמת.
וכל הנהגותיו של הבעל תפלה ואנשיו היה להפוך ממנהג ישוב העולם,
שרבם נמשכים אחר הבלי עולם ותענוגותיו ותאוותיו, ועל-כן היה מכרח
הבעל תפלה עם אנשיו לישב חוץ לשוב. ובמקום זה שהיה יושב שם
הבעל תפלה היה שם נהר לפניו ואילנות ופרות, והיו אוכלים מן הפרות,
ועל בגדים לא היה מקפיד כלל!

הצדיק האמת העוסק לקרב בני-אדם לעבודת ה' יתברך יושב עם אנשיו
חוץ לשוב, הינו כי כל ישיבתו והנהגותיו הוא בודאי ההפוך ממש מדרך
הישוב אשר מעשיהם תוהו, ורודפים אחר מותרות וטרודים בהבלי הזמן.
אבל הצדיק עם אנשיו הם רחוקים מכל זה לגמרי, ומסתפקים במה שיש
להם, ובפרט על בגדים ומלבושים אינם מקפידים כלל. והם יושבים חוץ
לשוב לגמרי ממש בכל דעותיהם והנהגותיהם ועוסקים רק בתפלה
ושירות ותשבחות לה' יתברך ותשובה ודוויים ותעניתים וכו', ואצל אלו
האנשים כל העבודה הגדולה שבעבודת ה' שנדמה לרב העולם לדבר קשה
מאד לקבל על עצמם עבודה כזאת, ואצל אלו האנשים כל זה יקר מכל
התענוגים שבעולם, כי יש להם תענוג מן הסגוף הגדול או מתענית וכיוצא
יותר מכל התענוגים שבעולם. אך אף-על-פי שהם יושבים חוץ לשוב,
אף-על-פי כן נכנסים גם-כן בכל פעם אל הישוב כדי לקרב עוד בני-אדם
לעבודת ה' ומתנהגים בזה בחכמה גדולה, כי בני הישוב היו אורבים על
הבעל תפלה לתפסו, וזה מחמת שנתבלבל העולם ונתעו בדעות משבשות
שלם כל-כך, עד שמי שהוא מקרב אל התכלית האמת ומדבר כנגד
סברותיהם המטעות ועוסק לקרב בני-אדם לעבודת ה' יתברך,
מתעוררים כנגדו בשנאה ומלחמה גדולה ואורבים עליו ללכדו ולתפסו,
על-כן צריך להתנהג בזה בחכמה גדולה.

הצדיק האמת שהוא הבעל תפלה יש לו מאכלים כאלו שפשוטים לאכל
ולטעם מאלו המאכלים משליכים תכף תאות ממון, ומרגישים גדל
הסרחון של ממון שהוא מסריח כצואה ממש, עד שמתבישים מאד עם
הממון והממון הוא הבושה הגדולה מכל הבושות, וכל מי שיש לו יותר
ממון הוא מתביש ביותר. וגם הקטנים במעלה וחסרי הממון מתבישים

בְּעֶצְמָם גַּם-כֵּן עַל שֶׁהָיוּ קִטְנִים כָּל-כֶּךָ בְּעֵינַי עֶצְמָם מִחֲמַת חֶסְרוֹן הַמָּמוֹן, כִּי עַתָּה נִתְגַּלָּה לָהֶם שְׂאֵדְרָבָא הַמָּמוֹן הוּא עֶקֶר הַבוּשָׁה. וְעַל-כֵּן הֶעֱשִׂירִים מִתְבַּיְשִׁים עוֹד בְּיוֹתֵר וְטוֹמְנִים עֶצְמָם בְּמַחְלוֹת עֶפֶר מִגֹּדֵל הַבוּשָׁה שְׂמֵתִבְיָשִׁים אֶחָד מִחֲבָרוֹ עַד שְׂאֵינָם יְכוֹלִים לְהָרִים פְּנִיָּהֶם כָּלֵל מִפְּנֵי הַבוּשָׁה, כִּי מֵאֲכָלִים אֱלוֹ שֶׁל הַבַּעַל תִּפְלָה יֵשׁ לָהֶם סִגְלָה זֹו שֶׁעַל-יָדָם מִמַּאֲסִין בְּמָמוֹן בְּתַכְלִית הַמָּאוּס וּמִשְׁלִיכִים אֱלִילִי כֶּסֶף וְאֱלִילִי זָהָב, כְּמוֹ שֶׁיְהִיָּה לַעֲתִיד.

מִי שְׂרוּצָה לְחַשֵּׁב עַל תַּכְלִיתוֹ בְּאֵמֶת וּמִכָּרַח לְהִיּוֹת מְעָרָב עִם הַבְּרִיּוֹת כְּאֱלוֹ שֶׁהֵם רְחוּקִים לְגַמְרֵי מִן הַתַּכְלִית, צָרִיךְ לְהִזָּהֵר גַּם אִזּוֹ שֶׁיְהִיָּה עַל כָּל פְּנִים בְּמַחְשְׁבָתוֹ חוּץ מִן הַיָּשׁוּב, וְיִרְחִיק מִחֲשַׁבְתּוֹ וְדַעְתּוֹ וְכָל הַנְּהֻגוֹתָיו מִכָּל בְּחִינַת הַהֲנַהֲגוֹת הַזְּרוֹת וּמִיִּדוֹת זְרוֹת וְדַעוֹת רְעוֹת וּסְבָרוֹת שֶׁל שֶׁקֶר הַנִּמְצָאִים וּשְׂכִיחִים הַרְבֵּה בְּרַב בְּנֵי הַיָּשׁוּב.

הַמַּעֲתִיק הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָה וּמַעֲתִיר בְּעַד יְשׁוּעָתָהּ וְהַצְּלָחָתָהּ.

אוֹדֶסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

נד.

ב"ה, י"א אֵיִר תשכ"א, טְבֵרְיָא.

יְקִירִי, חֵבֵר בְּהַפֶּת הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַבַּעַל תִּפְלָה שֶׁהוּא הַפְּלֵא שֶׁבְּכָל הַפְּלָאוֹת שֶׁל הַבוּרָא יִתְבַּרֵךְ, שָׁבוּ תְלוּוִיִּים כָּל הַיְשׁוּעוֹת שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר. שְׁלוֹם וְחַיִּים וְכָל טוֹב.

אֲנִי בְּתוֹמִי אֶלְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת חוֹבָתִי לְהַזְכִּירָךָ וּלְזַרְזֵךְ בְּכָל פַּעַם לְבָרַח אֶל הַצְּדִיק וְלַחֲשֹׁב עַל הַתַּכְלִית הָאֵמֶתִי, כִּי אֲנִי מִחֲבִיב לְשָׂרֵת אֶת הַצְּדִיק וּלְמַלְאוֹת פְּקֻדָּתוֹ וּרְצוֹנוֹ אֲשֶׁר הוּא מִשְׁתַּוָּקֵק לְהִיטִיב מִטוֹבוֹ לְכָל יִשְׂרָאֵל, אֶךְ בְּחִירָתָהּ חֲפְזִית, וְהִ' בְּרַחֲמָיו יַעֲזֵר לָנוּ וַיִּטָּה בְּחִירָתָנוּ לְטוֹבָה, שֶׁנִּזְכָּה לְהִתְחִיל מַעֲתָה לְבָלוֹת כָּל יְמֵינוֹ לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אֶת הַצְּדִיק הָאֵמֶת אֲשֶׁר חָפַר וְגָלָה בְּאֵרוֹת מִיַּם חַיִּים לְרַפְאוֹת תַּחֲלוּאֵי נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לָנוּ וּלְדוֹרוֹתֵינוּ וּלְכָל דוֹרוֹת זָרַע יִשְׂרָאֵל. וְכָל מִי שְׂרוּצָה לְזַכּוֹת לְשָׂאוֹב מִהַבְּאֵרוֹת הַקְּדוּשִׁים הָאֵלוֹ דְּבָרִים הַמְּחַיִּין אֶת הַנֶּפֶשׁ לְעוֹלָמִי עַד וּלְנֶצַח נְצָחִים - יְבוֹא וַיִּזְכָּה. וְאִם הַמְּנִיעוֹת מִשְׁתַּטְּחוּן כְּנֻגְדוֹ כְּבָרִיחֵי בְרָזֵל וְדַלְתוֹת נְחֹשֶׁת, זֶה יְדוּעַ לָנוּ מִכָּבֵר שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִתְקַרֵּב לְהַצְּדִיק כִּי אִם עַל-יָדֵי שְׂבִירַת מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת. זָכַר הֵיטֵב אֶת כָּל זֶה וְהִתְאוּשֵׁשׁ וְהִתְחַזַּק וְאֵל תִּהְיֶה מִה שֶׁקוֹרִין שְׁלִימְזַלְנִיק.

המעשה הנוראה של הבעל תפלה, ספור נפלא ונורא הפלא ופלא, ומלבד שרשי הדברים והפנימיות הגדול שיש בכל הספורים האלה אשר נפלא ונסתר מאד משכל אנושי, גם לפי פשוטו מבאר בו בכל ענין וענין מוסר השכל, מוסר נפלא ועצום מאד, ומעורר את הלב מאד להתקרב לה' יתברך, ומספר בכלל כמעט מכל מיני הטעאות ושבוישים וסברות כזביות של שקר וטעות שנמצאים בעולם, ומהברור והתקון שלהם.

הכל מודים שעקר הוא התכלית והכל מכרחים להודות שכל מי שהוא משתדל ביותר וסמוך יותר אל התכלית הוא ראוי להיות ראש ומלך על הכל. אך מעת שהרוח סערה הגדולה בלב ובהפך את העולם לגמרי, מיס לבשה, ומיבשה לים, וממדבר לשוב וכו', והמלך והמלכה והבת מלכה והתינוק וכל הקבוץ הקדוש של המלך ואנשיו נתפרדו ונתפזרו, אזי נתבלבלו כל העולמות ונתהפכו מסדרן האמת, וכל אנשי העולם נתבלבלו ונתפרדו ונחלקו לכתות כמות לענין החקירה מה הוא התכלית. וכל פת וכת נתעו ונבוכו מאד מאד על-ידי תאוותיהם הרעות בדעות זרות שלהם וסברות בדויות וכזביות עד שנשתבשו וטעו מאד והפכו האמת מהפך אל הפך. קצת מהם אמרו שעקר התכלית הוא כבוד, להיות רודף ביותר חס ושלוש אחר הכבוד ולהשיגו. כי יש בני-אדם שלהוטים ביותר אחר הכבוד ורודפים אחר הכבוד מאד ואובדים עולמם הנצחי וגם העולם הזה בשביל כבוד מעט שרוצים להשיגו. זה רוצה להתכבד על-ידי עשירותו שיהיה לו שם וכבוד בין נגידים וקצינים וחורי ארץ וכו', וזה רוצה להתכבד ולהתיקר על-ידי תורתו ועבודתו וחותר כל ימיו שיהיה נתקבל לרבי ומנהיג. ומה שבאמת אדרבא, הדבר הוא בהפך ממש, כי עקר תכלית כל הבריאה הוא רק כבוד ה' יתברך ותורתו וצדיקיו האמתיים, שאי אפשר לזכות לזה כי אם כשממעטין בכבוד עצמו לגמרי ובורחים מן הכבוד לגמרי באמת, ויודעים פחיתותו ושפלותו, והוא נבזה בעיניו נמאס ואת יראי ה' יכבד, ומשתדל ומתנגע כל ימיו להרבות כבוד המקום שהוא כבוד התורה והצדיקים האמתיים ומבטל כבוד עצמו באמת לגמרי. והם הפכו האמת לגמרי מהפך אל הפך, ונתעו מדעה לדעה ומסברא לסברא עד שאמרו שעקר התכלית הוא כבוד, והיה להם הוכחות וראיות וסברות גדולות על זה שעקר התכלית הוא כבוד, לרדף אחר הכבוד ביותר רחמנא ליצלן מהאי דעתא.

וכן פת האחרת טעו בסברותיהם הרעות ונטו מסברא לסברא, עד שנשתגעו ואמרו שרציחה מצוה היא והוא התכלית, והיה להם סברות והוכחות רבות על זה. ובאמת אף-על-פי שלכאורה רחוק להאמין שימצאו אנשים פאלה שיהיה להם סברות שרציחה היא מצוה, אבל באמת יש טעותים פאלה בעולם עד שיכולים לטעות על-ידם לומר שרציחה היא מצוה עד שבאו לידי פעם ורציחה ממש. וכיוצא בזה בשאר הכתות. וכל אחת היה להם סברות רבות על טעותם עד שאפשר באמת לטעות בהם, רחמנא ליצלן.

המשך יבוא בעזרת ה' יתברך.

המעתיק המוסר את נפשו בעד טובת וישועת נפשך באמת, ושלומו יגדל
לארץ ימים טובים ובריאים.

אודעסר

ישראל

נה.

ב"ה, כ"ו איר תשכ"א, טבריא.

לבי יקירי, המחמם את לבו בהמימות והתלהבות לשנתות מימי הדעת של
הצדיק שממנו יצמח התגלות החכמה והשכל האמתי לכל באי עולם,
ויתגדל אמונה שלמה באור גדול ובהתגלות נפלא בכל העולם, שלום וכל
טוב.

מחמת שאנו חולים מדכאים בחלי הנפש כל-כך, על-כן הצדיק הרופא
נאמן שופך עלינו סממנים יקרים ונוראים מאד. אף-על-פי שלכאורה
נראה שכמעט הכל הולך לאבוד חס ושלום, אף-על-פי כן ריח טוב קולט,
וברבות הימים אולי נזכה לחטף מהם איזה טפה יקרה ונפלאה לתוך פינו
ופנימיותנו, עד שעל-ידי זה יש תקווה לזכות לרפואה שלמה.

המשך ספור המעשה של הבעל תפלה מענין הטעויות והנהגות זרות ודעות
רעות וסברות כזביות להפוך מן האמת שנשתבשו בהם בני העולם, אחר
בלבול הרוח סערה שהפך את כל העולם כלו לגמרי, ונתהוו כמות כמות,
שכלם נתעו ונבוכו מאד מאד על-ידי תאוותיהם הרעות.

והנה כת אחת טעו ואמרו שזה שאוכל מעט ואינו ניזון ממאכלים של
שאר בני-אדם, הוא ראוי להיות מלך. נפל אצלם האמת, עד שבחרו
בצבועים ושקרנים המתדמים עצמם כקוף בפני אדם ומרגילים עצמם
לאכל מעט מחמת גדלות וגסות הרוח, כדי להתכבד ולהתקור על-ידי זה,
מחמת שרואים שזה הדבר חשוב עכשו, ובשביל זה מקבלין אותם לרבי
ומנהיג כשרואים שאוכל מעט, בדקות, בחן של שקר!

וכן הכת שאמרו שמליצה ודבור הוא התכלית, דהינו שיידע כמה לשונות
ויהיה מליץ נאה וכו', זה הטעות מבאר גם-כן קצת, כי ידוע את כל
המעשה הרע הנעשה עכשו על-ידי המליצים הפושעים, כמו שאמר רבנו
ז"ל בדרך צחות כששבח את המליצה מאד, ואמר אחר-כך, אבל יש
מליצים שהם פושעי ישראל, כמו שכתוב "ומליציך פשעו בי". כי כל
המחקרים והפילוסופים והאפיקורסים רבם ככלם הם מליצים גדולים,

ובחרו בדרך המליצה מאד, ללמד לשונות רבות, ולדבר צחות, ולהיות בעל לשון ומליץ נאה. ובאמת בשרשה שבקדשה המליצה טובה מאד, כמו ששבח רבנו ז"ל בעצמו את המליצה מאד ואמר שהמליצה יש לה כח גדול לעורר את האדם.

והנה ענין זה של מעלת המליצה הוא נצרך מאד לכל אדם החפץ חיים אמתיים ונצחיים הרוצה לילך בדרך ה', לשוב אליו יתברך, אשר העצה הכללית שהיא יסוד כל העצות היא ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו, כמבאר אצלנו כמה פעמים. דהינו שירגיל עצמו בכל יום לילך למקום מיחד להתבודד ולפרש שיחתו לפניו יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו, ולהרבות בטענות והפצרות ובקשות ופיוסים בלשון שמדברים בו שיעזרהו ה' יתברך ויזכהו לשוב מפעשיו הרעים, ולהתקרב אליו יתברך. ולענין זה הוא דבר גדול ענין המליצה, דהינו שירגיל עצמו להרחיב שיחתו ולהרבות בטענות ולבקש למצא לעצמו בכל פעם דברי תחנונים ופיוסים חדשים וטענות נאות ודברי התעוררות של רחמים הרבה, כי לענין שיחה בינו לבין קונו שהוא עקר התכלית האמתית שצריכים לזכות על-ידי זה לחיים נצחיים ולהנצל מבאר שחת ומטיט הינו וכו', לענין זה צריכים כל מיני דבורים שבעולם, תחינות ובקשות ורצויים ופיוסים והפצרות ורחמנות וחינה וטענות וכיוצא בזה הרבה. וכל עניני דבורים אלה וכאלה הם כלם כלולים בבחינת מליצה, כי כל זה נמשך בשרשו מבחינת מליצה העליונה שמשם יסוד דוד המלך עליו השלום ספר תהלים ברוח קדשו, הכלול מכל לשונות המליצה הקדושה. אבל הכת הנ"ל בחרו במליצה לרעתם, לבלות כל ימיהם על דרכי המליצה כדי להמשיך לב ישראל חס ושלום לדרכי המחקרים והפילוסופים אשר על-ידי זה עוקרים את עצמם ואת בניהם ותלמידיהם ההולכים בעקבותם משני עולמות. כמו שרואים בחוש דרכיהם הרעים למה שבאים על-ידי מליציהם הפושעים, עד שמחללים שבת בפרהסיא, ומדברים סרה על ה' ועל תורתו הקדושה, והולכים בדרך העכו"ם ובמנהגיהם ובמלבושיהם ובכל תנועותיהם, וכופרים בתורה שבעל-פה לגמרי, ועל-ידי זה ממילא כופרים בתורה שבכתב, כי אין שום דבר מתורה שבכתב בלי דברי רבותינו זכרונם לברכה בגמרא ומדרשים, שהוא תורה שבעל-פה. ואי אפשר להאריך בזה כאן כי יקצרו המון יריעות לספר בגדל מרירות הצרה הזאת שנתפשטה עכשו כל-כך. ואלו המליצים הפושעים הם ממש ענין הכת הנ"ל שפירו באיש צרפתי משגע למלך, בשביל שהיה מליץ נפלא, והיה יודע כמה לשונות, והיה מדבר תמיד אפלו לעצמו, ובדאי הוליד אותם בדרך הישר. אוי להם. עליהם נאמר "ומה יתרון לבעל הלשון", "הסר מעלי המון שיריד" וכו'.

המעתיק המתפלל תמיד על שלומו וישועתו, המתגעגע להתראות בשמחה.

בי"ה, כ"ו אָלוּל תשכ"א, תל-אָבִיב.

לְבִי יְקִירִי, הַכּוֹסֶף וּבּוֹעֵר לְהַצְדִּיק בְּחִינַת מְשִׁיחַ, שְׂמֵחַזֵּק וּמְאַמֵּץ נֶפֶשׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי גַם בְּעֶצֶם שְׁפָלוּתוֹ וְשַׁחְרוּתוֹ, בְּתוֹךְ כָּל הַטְּמָאוֹת וְהַזְהָמוֹת, וּמְבַרֵּר וּמְגַלֶּה כָּל הַטּוֹב שֶׁנִּמְצָא בוֹ, וּמְאִיר בְּדַעְתּוֹ הַתְּנוּצָצוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. שְׁלוֹם רַב.

יְקִירִי וְחֲבִיבִי כְּלִבִּי, דַּע כִּי אֵין אֶתָּה יוֹצֵא מִמַּחְשַׁבְתִּי, בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת אֲנִי מְעוֹרֵר רַחֲמִים אֲצֶל בְּעַל הַרְחָמִים שְׂיַחֲוִס עֲלֶיךָ וְיִשְׁמַח נֶפְשְׁךָ בִּישׁוּעָתוֹ, שְׂיִתְהַפֵּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה.

שׁוֹם לְבָבְךָ הַיָּטִב, וְאֵל תִּשְׁפַּח כָּל תְּגֻמוֹלוֹת ה' אֲשֶׁר גָּמַל עִמָּךְ חֶסֶד וְאַמֶּת נִצְחִי כְּזֶה, שְׂכָבֵר זְכִיתָ לְטַעַם מְעַט מִצּוּף דְּבַשׁ אֲמָרִי אָמַת נִפְלְאִים נוֹרְאִים מְאֹד הַמְּחִיִּים נֶפֶשׁ כָּל חַי, וּכְבֹּר זְכִיתָ זֶה כְּמָה שְׁנִים לְהִיּוֹת נִמְנָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בֵּין אֲנָשֵׁי אָמַת הַנְּלוּיִם אֶל הַצְּדִיק הַמְּנַהֵיג הָאָמַת. קוּה קוּיִתִּי לְה' שְׂיִוְסִיף חֶסֶדוֹ עִמָּךְ שְׂתִזְכֶּה גַם בְּזֶה הַשָּׁנָה לְהַשְׁתַּדֵּל לְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת וְעִיכּוּבִים וְלְבּוֹא עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּתוֹךְ הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצְּדִיק הָאָמַת הַעוֹסֵק בְּתִקּוּן נֶפְשׁוֹ, וְהַעֲקֹר בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. כְּמוֹ שְׂאֵמֵר רַבְּנוּ ז"ל, הַרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי עוֹלָה עַל הַכֹּל. וּפְלֵא אֲצֵלִי מֵאַחַר שֶׁהַמְּקַרְבִּים שְׁלִי מֵאֲמִינִים לִי, לְמָה לֹא יִזְהָרוּ כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְּקַרְבִּין אֵלַי שְׂיִהִיו כְּלָם עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אִישׁ לֹא יַעֲדֵר. כִּי כָּל עֲנָן שְׁלִי הוּא רַק רֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְהַזְהִיר לַעֲשׂוֹת כְּרוֹז שְׂכָל מִי שְׂסָר אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ וּמְקַרֵּב אֵלָיו יִהְיֶה עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אֲצֵלוֹ, לֹא יַחֲסֵר אִישׁ. וְכֵן הוּא נוֹהֵג לְדוֹרוֹת.

הַרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא חֲדוּשׁ גְּדוֹל, וְה' יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ שְׂאֵין הַדְּבָר הַזֶּה בִּירֶשָׁה מְאֻבּוֹתִי, רַק ה' יִתְבָּרַךְ נִתֵּן לִי זֹאת בְּמִתְנָה שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ מֵהוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה. לֹא מִבְּעֵינָא אֲתֵם כְּלָכֶם בְּוֹדָאֵי תְלוּיִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי, אֶלֶּא אֶפְלוּ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ תְלוּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי. וְאֵמֵר שְׂיִכּוֹלִים אֲז אֲנָשִׁים לְקַבֵּל תְּקוּנִים מֵה שְׂבִכָּל הַשָּׁנָה לֹא הִיָּה בְּאִפְשָׁר שְׂיִהְיֶה לְהֵם תְּקוּן בְּשׁוּם אֶפְן, אָף-עַל-פִּי כֵן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יְכוֹלִים אֶפְלוּ הֵם לְקַבֵּל תְּקוּן. אָף-עַל-פִּי שְׂבִכָּל הַשָּׁנָה אֶפְלוּ הוּא בְּעֶצְמוֹ ז"ל לֹא הִיָּה יְכוֹל לְתַקְנֵם, אֲבָל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה גַם הֵם יְכוֹלִים לְקַבֵּל תְּקוּנִים. כִּי אֵמֵר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה עֲנִינִים וְתְקוּנִים מֵה שְׂבִכָּל הַשָּׁנָה גַם הוּא אֵינּוּ יְכוֹל לַעֲשׂוֹת.

אֶחָד אֵמֵר לְפָנָיו שְׂהִיָּה נִיחָא לוֹ יוֹתֵר לְהִיּוֹת אֲצֵלוֹ עַל שַׁבַּת תְּשׁוּבָה, וְלֹא עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי אֵין לוֹ מְקוֹם לַעֲמֹד שָׁם בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ, וְגַם אֵין לוֹ אַכְסֵנְיָא טוֹבָה לְאָכַל וְלָלוֹן, וּמִחֲמַת זֶה דַּעְתּוֹ מְבַלְבֵּל מְאֹד וְאֵינּוּ יְכוֹל

להתפלל בכונה, על-כן היה טוב לפניו יותר להיות אצלו בזמן אחר ולא בראש השנה. השיב לו רבנו ז"ל בזה הלשון: "אם לאכל, אם שלא לאכל. אם לישן, אם שלא לישן. אם להתפלל, אם שלא להתפלל (הינו שלא להתפלל בכונה פראוי). אך ורק שתהיו אצלי על ראש השנה, יהיה איד שיהיה. יא עסין ניט עסין. יא שלאפין ניט שלאפין. יא דאווינען ניט דאווינען. אביא די זאלסט בייא מיר זיין ראש השנה". אם קשה מה שהקפיד כל-כך להיות אצלו על ראש השנה דיקא, הלא בלא זה כבר מקשין עליו קשיות הרבה, ויהיה קשה עוד קשיא זאת גם-כן.

בערב ראש השנה האחרון באומן עמדנו לפניו, אז שאל על איש אחד מנעמרוב שלא בא על ראש השנה, והתחיל הרב רבי נפתלי לתרצו ולא קבל הדברים, והקפיד עליו מאד, ואמר שעליו יש רחמנות גדול כי רצה באמת להיות כאן על ראש השנה, אך נמנע מחמת כמה מניעות וכו'. אחר כך ענה ואמר בקול חזק מעמק הלב, מה אמר לכם, אין דבר גדול מזה. הינו מלהיות אצלו על ראש השנה. ואמר בזה הלשון בקול זיע סגיא (בקול רעד גדול): "וויא אזוי זאל איד אייך זאגין. קיין גרעסערס דער פון איז ניט פאר אגין". מרביי דבריו הקדושים אז בזה ומתנועותיו הנוראות אז, למדנו שרצונו חזק להיות אצלו באומן על ראש השנה תמיד לאחר הסתלקותו, ושאין דבר גדול מזה.

העקר שכל היהדות תלוי בזה, לדרש ולבקש ולחפש אחר הרבי האמתי וחבר אמתי שיורהו וילמדהו דרכים עצות אמתיות, עצות עמקות, איד להתקרב לה' ותברך בכל מקום ובכל עת.

באהבה וגעגועים עצומים עד פלות הנפש, ובברכת פתיבה וחתיקמה טובה לחיים טובים ארפים ולשלוש אין קץ לך ולמשפחתך העדינה ולכל הנלוים לך. ודורש שלומו מעומקא דלבא.

המעתיק ישראל דב אודסר

בי"ה, י"ד תשרי תשכ"ב, תל-אביב.

מחמד עיני, השזור וקלוע בחבלי עבותות אהבה אל הצדיק שהוא חדוש פלא נורא כזה שלא היה ולא יהיה כמוהו, אשר בקול תורתו יתפך כל העולם מרע לטוב, והוא יגמר כרצונו להביא הכל אל התכלית הטוב הנצחי. בבוא משיח צדקנו אז יודע לכל ישראל נוראות גדלתו, ואז יסכר

פי דוברי שקר, ויבושוי וינשכו את בשרם, ויתגבר האמת ויתגדל השלום, ואת רוח הטמאה יעביר מן העולם. שלום וכל טוב.

בהיום ששי י"ב תשרי סמוך לכניסת שבת קדש הגיע לידי אגרותך הלבבי מיום כ"ו אלול תשכ"א בצרוף צ'ק על סך שבעים וחמש ל"י. ינוחו ברכות על ראשך, כי שמחתני והחייתני, יקירי משוש לבי, בפעלך וחסדך הגדול שהפילאת לעשות עמדי. תגיל ותשיש על חלקך הטוב שזכית להתקשר ולהתדבק באהבה עזה כל-כך אל הצדיק ואנשיו הנאמנים, זה חלקך מכל עמלך, זה תקותך לנצח.

כל תשוקתך ותבערת לבך הבוער ונכסף לגדל לפאר ולפרסם את שם הצדיק האמת בעולם, וכל פעלה וכל תנועה קלה שאתה עוסק לטובת עניני הצדיק ואנשיו הכשרים האמתיים שבדור, בפרט כל הפסיעות והיגיעות שהיה לך בראש השנה להיות בכלל הקבוץ הקדוש של הצדיק העוסק ברפואת ותקון נפשנו, הכל נרשם למעלה לטובה ושכרך לא יקפח.

באהבה והוקרה ואחולים לבביים ביותר לשנה החדשה.

אודערס

דב

ישראל

נח.

ב"ה, חצות ליל ששי ט' כסליו תשכ"ב, טבריא, על ציון הקדוש רבי מאיר בעל-הנס זי"ע.

בת עיני ולבי, שאזר חלציו בלי עצלות, ולבב את לבבו הנלהב פאש לוחט, להשתמש בצחות לשונו החד והקולע וכשרונו הגדול ביותר מגדר הרגיל, לרכש נפשות גדולות של סופרים ומדענים להלהיב לבם אל הצדיק האמת שהוא רק יחיד בעולם, שהוא עקר החדוש והפלא של כל גדולי הצדיקים האמתיים החדושים היחידים בני עליה שהיו בכל הדורות. המכניע ומבטל ההבל והרוח שטות ושגעון של חכמות חיצוניות ואמונות כזביות, ומגלה אלקותו יתברך לכל באי עולם על-ידי המאכלים המתבשלים באש של בית הבשול שלו. מלך המשיח, רק הוא יהיה השדכן שישדך ויקשר את כל ישראל עם זה הצדיק האמת, ויודיע ויגלה להם עצם תקף רום מעלתו ויגדלתו ותקפו ועוזו נפלאות חכמתו ותורתו הנוראה עד אין סוף ואין תכלית מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, ועל-ידי זה יתקן כל העולם, ויקרב כלם לה' יתברך, וימלא כל הארץ דעה את ה'. אשרי

הַאֲזִינִים שְׁזֹכִים לְשִׁמְעַת זֹאת. שְׁלוֹם וְכָל טוֹב לְחַיִּים אֲרַכִּים, חַיִּים טוֹבִים,
חַיִּים אֲמִתִּיִּים, חַיִּים נֶצְחִיִּים.

דְּבוּר אֶחָד שֶׁל אֲמֵת עוֹלָה יוֹתֵר מֵאֲלָפִים וּרְבֻבוֹת דְּבוּרִים שֵׁישׁ בָּהֶם אַחִיזֵת
הַשֶּׁקֶר. כָּל מָה שֶׁאֲנִי מְדַבְּרִים אֵין פּוֹנֵתֵנוּ לְדְבוּרִים בְּלִבָּד, כִּי אִם לִילֵךְ בְּזֶה,
וּלְהַצִּיל נַפְשׁוֹ עַל-יְדֵי זֶה.

מְרַב חֲבִיבוֹתֶיךָ וְעַצֶּם אֶהְבֶּתֶךָ אֲשֶׁר אֶהְבֶּתֶיךָ אֶהְבֶּה רַבָּה אֶהְבֵּת אֲמֵת בֶּל
יְמוּט וַיִּנְתֵּק לְעוֹלָם, וּמִגִּדֵּל תִּשְׁוֹקֵתִי לְרֵאוֹת בְּהַצְלַחְתֶּךָ הַנִּצְחִית, הַרִינִי
שׁוֹלַח אֵלֶיךָ דְּבָרִים אֵלֶּה מְדַבְּרִי רַבֵּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר שָׁלַח ה' בְּלִבִּי אַחֲרֵי
הַשִּׁיחוֹת וְהַתְּחַנּוֹת וְהַצְעָקוֹת וְהַבְּכִיּוֹת שֶׁשִׁפְכֵתִי עָלֶיךָ לִפְנֵי הַבּוֹרָא וְתִבְרָךְ
בְּעֵת הַהַתְּבוֹדָדוֹת בְּחֻצוֹת לִילָה בֵּין הַהָרִים שֶׁעַל-יְדֵי רַבִּי מֵאִיר בְּעַל-הַנֶּסֶס
זי"ע, כִּי נִפְשֶׁךָ קְשׁוּרָה בְּנַפְשִׁי תִמְיֵד בְּכָל עֵת, וּבִפְרָט בְּעֵת תִּפְלֵתִי וּבִקְשָׁתִי.
הֵמוּ מְעִי עָלֶיךָ בְּיוֹתֵר, כִּי נִדְעָתִי טוֹב לְבָבְךָ בְּפָנִימִיּוֹת וּסְגֻלַּת נַפְשֶׁךָ הַאֲצִילָה
וּגְבוּהָ מְאֹד, וְרֵאוּי לָךְ לְהַתְּגַבֵּר בְּכָל עֵז לְבַל תִּאֲבֹד הָאוֹצְרוֹת וְהַסְּגֻלוֹת
הַיְקָרוֹת וְחֲמוּדוֹת הַתְּלוּיִים בְּנַפְשֶׁךָ הַיְקָרָה מְאֹד. הַקִּיצָה אַחִי מִשְׁנֵתֶךָ,
וּזְכֹר אֶת בּוֹרְאֶךָ בְּיָמֶי זְקֻנוֹתֶיךָ וְחַשֵּׁב עַל אַחֲרֵיתֶיךָ וְתִכְלִיתֶיךָ הַנִּצְחִי טָרַם
יְכַבֵּה הַנֵּר. הֲלֹא כָּבֵר עָבְרוּ מִשְׁנוֹתֶיךָ הַרְבֵּה, וְכִצֵּל יִמִּינוּ עַל הָאָרֶץ, כִּי הַזִּמּוֹן
הוֹלֵךְ וְהוֹמָה, הוֹלֵךְ וְסוֹעֵר, וְהוֹלֵךְ וְסוֹעֵר, וְרָץ וּפּוֹרַח מְאֹד מְאֹד, וְאִינוּ עוֹמְדִים
כְּלָל אֶפְלוּ רָגַע אַחַת, וּמִתִּי תַעֲשֶׂה לְבֵיתֶיךָ הַנִּצְחִי. הַיּוֹם קֶצֶר וְהַמְּלָאכָה
מְרַבָּה וְלֹא עָלֶיךָ לְגַמֵּר הַמְּלָאכָה, רַק כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחֲךָ -
עֲשֵׂה. וְאִם לֹא עֲכָשׂוּ - אִימָתִי. שִׁים לְבָבְךָ הַיְטִיב לְדְבָרִים הָאֵלֶּה וּזְכֹר מָה
שֶׁדְּבַרְנוּ כַּמָּה פְּעָמִים, שֶׁתִּהְיֶה לְאֵל יֵשׁ לָנוּ אָב זָקֵן, זָקֵן שֶׁבְּזִקְנֵים, אֲשֶׁר
כָּחוּ גְדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד עַד אֵין סוֹף וְאֵין תִּכְלִית, הַעוֹסֵק בְּתַקוּנָנוּ
וּמִשְׁתַּדֵּל בְּהַצְלַחְתֵּנוּ לְנִצָּח בְּכָל דּוֹר, וּבּוֹדְאֵי יִתְקוֹן אוֹתֵנוּ בְּתַקוּן נִפְלָא. רַק
חִזֵּק וְאַמֵּץ לְקִיָּם דְּבָרֶיךָ לְשִׁמְחַת נַפְשֶׁךָ תִּמְיֵד בְּכָל דְּרָכֶי עֲצוֹתֶיךָ, וּלְבָלִי לִפְלֵ
בְּדַעְתֶּךָ כְּלָל לְעוֹלָם מִשׁוּם דְּבָר, וְתִכְרִיחַ עֲצָמְךָ הַרְבֵּה לְלַמֵּד סִפְרֶיךָ בְּכָל יוֹם
וְיוֹם מְעַט אוֹ הַרְבֵּה וְתִמְצָא מְרֻגָע לְנַפְשֶׁךָ. וְהַעֲקֹר שֶׁתִּבְטֵל דַּעְתֶּךָ נֶגֶד דַּעַת
רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנְּשָׁבֵז ז"ל.

מִי שֶׁרוֹצֵה לְזַכּוֹת לְאַחֲרֵית טוֹב לְנִצָּח, צָרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל כָּחוֹ לְהַתְּקַרֵּב
לְהַצְדִּיק וְאַנְשֵׁי הָאֲמִתִּיִּים, וְעַל-יְדֵי זֶה נִתְקַן הַכֹּל, עַד שֶׁעוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין
לְזִכְיּוֹת, וְעַל-יְדֵי זֶה גּוֹרֵם שְׂגָם הַרְשָׁעִים הַגְּמוּרִים שֶׁיִּצְאוּ מִכָּלל יִשְׂרָאֵל
עַל-יְדֵי רַבּוּי מַעֲשֵׂיהֶם הַרְעִים, גַּם הֵם נַעֲשִׂים פְּסָא לְקַדְשָׁה, וְחוֹזְרִים
בְּתִשׁוּבָה, וְעוֹזְרִים לְעוֹבְדֵי ה' שֶׁיִּבְנוּ בְּנִינִים דְּקַדְשָׁה.

עֲקֹר הַתְּגַבְּרוֹת הַיֵּצֵר הַרְעֵה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַנְּחָשׁ הַקְּדָמוֹנִי, הוּא עַל הַתְּלִמִּידֵי
חֲכָמִים וְהַלּוּמִדִּים הַגְּדוֹלִים שֵׁישׁ לָהֶם דַּעַת גְּדוֹל בְּיוֹתֵר, כִּי אַחֲרֵיהֶם הוּא
כְּרוּךְ תִּמְיֵד לְהַחֲטִיֵּאֵם מִחֲמַת שֵׁישׁ לָהֶם נִשְׁמָה גְבוּהָה בְּיוֹתֵר שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶּל.
וְעֲקֹר הַתְּשׁוּבָה וְהַתְּקוּן - לְשִׁמּוֹר מְאֹד אֶת שְׁכָלוֹ וּמִחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁלֹּא יִכְנִיס
בְּתוֹךְ מִחֲשַׁבְתּוֹ שׁוֹם מִחֲשַׁבָּה חִיצוֹנָה וְלֹא שׁוֹם חֲכָמָה חִיצוֹנָה, כִּי הַשֶּׁכֶּל
הוּא הַנְּשָׁמָה, וְכִשְׁמֻקְדָּשׁ שְׁכָלוֹ, הֵינּוּ נִשְׁמָתוֹ, עַל-יְדֵי זֶה מְגַבִּיהַ וּמְשִׁיב הַכֹּל
לְשִׁרְשׁוֹ, וְזֶה עֲקֹר הַתְּשׁוּבָה.

בְּתִקְוֵה הַחֲשָׁד, בְּתִקְוֵה הַיְרִידָה שֶׁל נֶפֶשׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי כְּשֶׁנֹּפֵל מֵאֵד לְסִטְרָא דְּמִסְאָבוּתָא, אִזְ דִּיקָא אֵינֵנוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל חַיּוֹת מְשׁוּמֵ קִדְשָׁה, כִּי אִם מִבְּחִינַת הַקִּדְשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁהוּא קִדְשַׁת הַצְּדִיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא יְכוּלֵ לְהַתְעַלֵּם וּלְהִסְתַּתֵּר גַּם בְּמִקְוֵמוֹת הַטְּמֵאִים לְגַמְרֵי וּלְהַחֲיוֹת הַנוֹפְלִים לְשָׁם, חֵס וְשָׁלוֹם. עַל-כֵּן אֵין שׁוֹמֵ יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי אֲדַרְבָּא שָׁם דִּיקָא מְלַבֵּשׁ וְנִסְתַּר וְנִעְלָם קִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה מֵאֵד לְהַחֲיוֹתוֹ. וְעַל-כֵּן אִם יִזְכֹּר הָאָדָם זֹאת בְּתִקְוֵה יְרִידָתוֹ וְנִפְיֵלָתוֹ וַיֵּאֱמִין זֹאת בְּאֵמוּנָה שְׁלֵמָה, אִזְ בּוֹדָאֵי יְכוּלֵ לְזַכּוֹת לְהַתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא, וְלְהַפְדֵּי הַיְרִידָה לְתַכְלִית הַעֲלִיָּה.

צְרִיךְ לְסַלֵּק הַדַּעַת לְגַמְרֵי וּלְהוֹרִיד עֲצֵמוֹ לְבְּחִינַת אֵמוּנָה שֶׁהִיא בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעַל-יְדֵי זֶה זֹכִין לְדַעַת גְּבוּהָ מֵאֵד. וְעַקֵּר הָאֵמוּנָה הָאֵמֶתִית הוּא שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל תַּעֲנוּג וְשַׁעֲשׂוּעַ מִבְּנֵי-אָדָם הַתַּחֲתוֹנִים דִּיקָא, אֶפְלוּ מִהַנְּמוּכִים בְּיִתְרָה. וְלְזַכּוֹת לָזֶה בְּשִׁלְמוֹת הוּא רַק עַל-יְדֵי הַצְּדִיק הַגָּדוֹל שֶׁזָּכָה לְעֲנֹנָה שֶׁל מִשָּׁה, וּמִגְדֵּל עֲנֻתָנוֹתוֹ הוּא מוֹרִיד אֶת עֲצֵמוֹ לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת הַתַּחֲתוֹנוֹת וּמַעֲלָה וּמְקַשֵּׁר כָּלֵם לַה' יִתְבָּרַךְ, אֶפְלוּ הַרְחוּקִים בְּיִתְרָה.

הַמַּעֲתִיק הַמְתַּגַּעְגַּע וְחוֹשֵׁק לְהַתְרַאוֹת בְּאֵהָבָה וּבְשִׁמְחָה רַבָּה.

אוֹדְעָסָר

בֵּר

יִשְׂרָאֵל

נט.

ב"ה, כ"ו כסלו, חנכה תשכ"ב, תל-אביב.

לְבֵי יַקִּירִי, שְׁזָכָה לְשִׁתֵּף עֲצֵמוֹ עִם הַצְּדִיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא רֹאשׁ מְבַחֵר הָאֵמֶת שְׁבִין הַצְּדִיקִים הַמְּבַחֲרִים הָאֵמֶתִיִּים יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, שְׁגִלָּה אֵמֶת כְּזֶה בְּעוֹלָם שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְקַלְקְלוֹ בְּשׁוֹם אֶפְוֵ בְּעוֹלָם. שָׁלוֹם וְחַיִּים וְכָל טוֹב.

צְרִיךְ לְזַכֵּר הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב כָּל יְמֵי חַיָּיו בְּכָל יוֹם וַיּוֹם גְּדֵל חֲסָדֵי הַמְּקוֹם שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ וְסַבֵּב סְבוֹת נוֹרָאוֹת בְּתַחֲבוּלוֹתָיו לְקַרְבוֹ לְהַצְּדִיק הָאֵמֶת שְׁמוּצִיאוֹ מִמְּקוֹם שְׁמוּצִיאוֹ, וּמוֹדִיעַ לוֹ כִּי עֲדִין ה' עִמּוֹ וְלֹא יַעֲזֹב אֶת חֲסָדוֹ מִמֶּנּוּ לְנֶצַח. וְאֶף-עַל-פִּי שְׁעֲדִין עוֹבֵר מֵה שְׁעוֹבֵר, אֶף-עַל-פִּי כֵן בּוֹדָאֵי הַחֲסָד וְהַטּוֹבָה שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ ה' יִתְבָּרַךְ, בּוֹדָאֵי אֵינֵנוּ לְרִיק חֵס וְשָׁלוֹם, וְסוֹף כָּל סוֹף יְגַמֵּר ה' יִתְבָּרַךְ אֶת שְׁלוֹ, וַיִּזְכֶּה לְשׁוֹב לְמִקְוֵרוֹ בְּשִׁלְמוֹת בְּגֵדֵל פַּח וְזַכּוֹת הַצְּדִיק, כִּי דָּבַר אֶלְקִינוּ יְקוּם לְעוֹלָם.

על-ידי אור הקדוש הנפלא והנורא של גר חנכה הקדוש אנו ממשיכין עלינו אור הצדיק האמת שכבר המשיך שלמות הגאולה שתהיה על-ידי משיח צדקנו. עקר ביאת המשיח הוא לגלות האמת בעולם, כי עכשו האמת בגלות גדול וכל אחד אומר שאצלו האמת, ועקר האמת יתגלה על-ידי משיח.

השקר הוא סטרא דמותא ואמת היא סמא דחיי, ועל-כן ברור האמת מתוך השקר הוא בחינת תחית המתים. (האמת הוא בחינת כסדר, הינו שאומרים הדברים כמות שהוא, שזה בחינת כסדר. אבל השקר הוא בחינת שלא כסדר, מאחר שמשנה הענין והספור מסדרו האמתי). עקר מצות גר חנכה הוא להדליק ולהאיר אור האמת בעולם, שיזכו הכל לידע היכן האמת שמדליק ומאיר כל נפשות ישראל באורו של משיח בכל מיני חשך ואפלה ומבטל כל החשכות וכל אהבות הנפולין, ומצילים משטף מים רבים המתגברים בכל פעם להחריב את העולם להשכיחם התורה.

ה' יתברך ברחמי נהג בחסדו בכל דור על-ידי הצדיק הגדול האמתי ואנשיו הכשרים האמתיים, שיש לפעמים שחוטפין אנשים ומוציאין אותם ממקומות רחוקים ומלכלכים מאד ומתחילין לטהר אותם ולקרבים לה' יתברך ומאירים בהם אורות גדולים בהארה גדולה, אף-על-פי שיש הרבה שנופלים אחר-כך ממדרגתם רחמנא ליצלו, אף-על-פי כן הם משתדלין לקרב בכל פעם יותר, "כי אתה מרום לעולם ה', לעולם ידד על העליונה", עד אשר סוף כל סוף יתקן הכל בשלמות.

עכשו בגדל עצם החשך, שהאמת נעדרת וסור מרע משתולל ויראי חטא נמאסין, ועל-פי רב אנשי אמת הם נרדפים מאד מחמת הקטגור שעל הצדיק האמת, ועקר התקון הוא לבלי לכנס בחקירות וקשיות ותרוצים כלל, רק להסתפל על האמת לאמתו, ולשמר את עצמו לבלי להלכד ברשת הרודפים בחלקלקות לשונם ובחכמתם וליצנוותם, אשר כל זה קשה מהרדיפה בגשמיות כי מניעת המח קשה מהכל.

מי שרוצה לכנס בים החכמה, אי אפשר לכנס בו כי אם על-ידי מנהיג אמתי שיידע כל הדרכים והנתיבות שבים החכמה, ויעשה אניות בחכמה ואומנות נפלא לעבר ולשוט עליהם בים החכמה. כי מי שאינו מקבל מהרבי האמת שהוא בחינת משה את בחינת צמצום ומחצות השכל שלא יכנס להשיג יותר מדי ובמפלא ממנו, ולא יכנס בחקירות וקשיות ותרוצים וכו' רק יסמך על אמונה, וירצה לכנס בים החכמה - בודאי ישקע ויטבע בתוך הים ברוחניות וגשמיות. וזה היה עקר הנס של קריעת ים סוף שנבקע להם בכת וזכות משה רבנו עליו השלום ים החכמה ברוחניות וזכו לעבר בו בשלום, וכמו כן נבקע להם הים בגשמיות וייעברו ביבשה בתוך הים". והעקר היה על-ידי שהאיר עליהם בחינת שתיקה, לבלי להרהר אחר מדותיו יתברך, בחינת "ה' ילחם לכם, ואתם תחרישון".

המתגעגע להתראות באהבה ושמחה בלב אמת

אודעסר

דב

ישראל

ב"ה, י"א שבט תשכ"ב.

עצמי ובשרי, הקשור בקשרים חזקים בהאילן הנפלא הקדוש ונורא מאד, שהוא הצדיק האמת העומד לנו למחסה ולמגן לדור דור, ומחיה ומחזק את נפשנו בכל מיני ריחין ובוסמין של נוראות ותורתו. אשריך שזכית לידע מבעל הנפלאות, שכל דבריו נפלאות פלאי פלאות עד אין חקר לבער ולבטל כל הכפירות ופמונות כזביות ולהמשיך ולקרב כל העולם לה' ותברך.

עקר התכלית והשלמות הוא רק לעבד ה' בתמימות גמור בלי שום חכמות ככל. כי יש מחקרים שאומרים שעקר התכלית הוא על-ידי חקירות וחכמות חיצוניות שלהם, והם מבליים ימיהם בעולם הזה לחקר ולהשיג המשפלות וזהו התכלית אצלם, אבל באמת עקר השגת התכלית והעולם הבא הוא רק על-ידי אמונה ומצוות מעשיות, לעבד ה' בתמימות ובפשיטות גמור, ועל-ידי זה בעצמו זוכין למה שזוכין (עין לא ראתה וכו').

התפלה משנה הטבע ונתבטלין החכמות והחקירות שהם הולכים על-פי הטבע.

המחקרים והכופרים מפרשים כל התורה כלה על-פי חכמות ואפיקורסות שלהם, ואפלו מצוות מעשיות מפרשים הכל על-פי צורה ושכליות שלהם, וכופרים בעשית המצוות. אשרי מי שאינו יודע מהם ככל. ועקר הכנעתם על-ידי הצדיק האמת הגדול במעלה מפלגת מאד, שעקר ענינו הוא תפלה, כי תפלה משנה הטבע.

המתפלל תמיד על שלומו וישועתו, המתגעגע להתראות בשמחה.

אודעסר

דב

ישראל

ב"ה, ר"ח ניסן תשכ"ב, תל-אביב.

מחמד עיני ולבי הנעים והנחמד לכל, ה' עזוז וגבור יהיה מעוזך ויחזק לבבך בכל עז ותעצומות לזרז מאד לדלג על מה שצריך לדלג כדי שתוכל להמשיך על מחד וחכמתך הארה מהנגון והשיר של נפלאות למעלה מן הטבע, היוצא מהכנור של ע"ב נימין של הצדיק האמת שיתגלה לעתיד בעת קץ האחרון על-ידי משיח צדקנו שעל-ידי זה יבער ויבטל המינוח ופאמונות כזביות מן העולם, ויחזיר כלם אל האמת ויקרבם לה' ותברך ותורתו, וימלא כל הארץ דעה לדעת כי ה' הוא האלקים. שלום וכל טוב לארץ ימים.

אחי יקירי וחביבי, מה מאד גדלה שמחתי שזכיתי לראות כתב ידך החזקה המלא ידידות וברכות נאמנות היקרות לי מאלפי זהב וכסף. אני יודע בנפשי האמת, כי בודאי אינני ראוי וכדאי לקבל כבוד כזה.

בקשתי ממך יקירי לחזור על הדברים שכתבתי לך עד הנה, ולהיות תמיד על רעיוןך ספרי רבנו ז"ל ולהגות בהם ולדקדק בהם, כי בטח תמצא בכל דבור ודבור כל מיני מתיקות, ובודאי תוכל להחיות עצמך תמיד בהם אפלו בעמק החשך בכל מיני צרות הנפש.

אל ירע בעיניך על אשר לא כתבתי לך אגרת זה זמן רב, כי ה' יודע את לבי, כי מעצם אהבתך האמתית הקשורה וחקוקה בעמקי לבבי יומם ולילה נכסף נכספתי בכלות הנפש להרחיב הדבור ולטייל עמך בגן עדן העליון של הצדיק יום יום, אך אין דעתי צולה מחמת בגידות הזמן אשר סבבוני כידוע לך קצת, ואם ירצה ה' כי ירחיב ה' את דעתי, אז בודאי אתגבר ואתאמץ בכל נפשי להודיעך בכל פעם חדשות נוראות מהישועות והחסדים העצומים שעשה ה' עמנו באחרית הימים האלה, בסוף הגלות האחרון והמר הזה על-ידי הצדיק האמת שהוא מבצר תקותנו האחרון, עד שגם עכשו אחר כל המרירות והקלקולים הרבים שקלקלנו - עקר נחמתנו ותקותנו הוא החסדים החדשים הנפלאים שהם בחינת שכליות גבוהים ונעלמים מאד, שרשי התורה שהם למעלה מהתורה, שממשיך עלינו הנחל נובע מקור חכמה להחיות כל הנפשות הנפולות אשר רבו כמו רבו בדורות הללו.

עלינו לשמח ולרקד בלב שלם בשמחה גדולה שזכינו לידע מהעוסק בתקותנו לנצח בכל דור, ואזי ואזי להם להחולקים והמתנגדים על העוסק בתקון נפשיהם בכל עת. ואף-על-פי שהם חולקים כמו שחולקים ומתלוצצים כמו שמתלוצצים, אף-על-פי כן סוף כל סוף תגלה האמת

לְעֵינַי כָּל, עַד שֶׁכָּל חֲלֻקַת הַכְּבוֹד יִהְיֶה אֶצֶל הָאֻמָּת, וְאִזּוּ בּוֹדְאֵי הַכָּל יִרְוּצוּ לְעַבְדֵךְ אֶת ה' בְּאֻמָּת וּלְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק הָאֻמָּת שֶׁהוּא עֶקֶר שְׁלֵמוֹת הָאֻמָּת.

הַמַּעֲתִיק וְהַמְּסַדֵּר, הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְיִשׁוּעָתוֹ בְּכָל עֵת בְּזָה וּבִבְּא, מְבָרְכוֹ בְּבָרְכוֹת מְאֻלְפוֹת וְחַג כָּשֶׁר וְשִׂמְחָה עַל גְּאֻלְתָּנוּ וּפְדוּת נַפְשָׁנוּ. הַמְּחַכֶּה וּמְצַפֶּה לְרֵאוֹתוֹ הַיּוֹם וְלִשְׂמֵחַ אֲתָנוּ יַחַד עַל שְׂמֻחַתָּנוּ.

אוֹדֶסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

ס.ב.

ב"ה, כ"ה ניסן תשכ"ב, תל-אביב.

לְבִי יִקְרִי, הַחוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת וְתַחֲבוּלוֹת לְהוֹדִיעַ וּלְהַאֲרִי אֹר הָאֻמָּת בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא אֹר הַצַּדִּיק הָאֻמָּת אֹר הָאוֹרוֹת בְּחִינַת אֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ הַמְּאִיר עָלֵינוּ אֹר הַתְּגֻלוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ גַּם בַּמְּחַשְׁפִּים מְרִים וּמְרוֹרִים אֲשֶׁר בְּדוֹר הַחֲשָׁד הַזֶּה, וּמִשְׁבֵּר וּמְכַנִּיעַ וּמְשַׁפִּיל וּמְבַטֵּל מִן הָעוֹלָם כָּל סַפְרֵי הַמִּינִים וְהַמְּחַקְרִים הַנוֹטִים לְצַד מִינּוֹת וּכְפִירוֹת, וְכָל הַגְּאוּה וְהַמְּשַׁלָּה שֶׁל הַמְּנַהֲיִגִים שֶׁל שְׁקָר שְׂמֻטִילִים שֶׁנֶּאֱהָ וְאִיבָה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שֶׁבְּשָׂמִים וְעוֹקְרִים אֶת הָעוֹסֵק בָּהֶם מְשַׁנֵּי עוֹלְמוֹת. יְצוּ ה' אֲתָדָ אֶת הַבְּרָכָה וְהַחֲיִים.

יְמֵי זְקֵנָה וְשִׁיבָה קִפְצוּ עָלֵינוּ, וְכַחֲנוּ חֲלָשׁ וְדָל, וְשׁוֹנְאֵי נַפְשָׁנוּ שֶׁהוּא אִשׁ הַתְּאוּוֹת רַבּוֹ וְגָבְרוֹ מְכָל הַצְּדָדִים כְּמַעַט בְּלִי שְׁעוֹר, וְנַפְשָׁנוּ מְטֻרְפָּת בְּמַצְלוֹת טֵיט עֲכִירַת תְּאוּוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלִי כְּאֶבֶן הַנֶּתוּן בְּתוֹךְ כָּף הַקַּלֵּעַ, וְאֵנוּ הוֹלְכִים בְּעוֹלָם נֶעַ וְנָד מְבַלְבֵּל וּמְטֻרָף מְאֹד יוֹתֵר מְסַפִּינָה הַתּוֹעָה בְּלֵב יָם וְהַרוּחַ סֶעֱרָה הוֹלֵךְ וְסוֹעֵר בְּלִי שׁוּם מְנוּחָה וְהַשְׁקֵט, וְאֵין שׁוּם מְשָׁל וְדַמְיוֹן לְכַנּוֹת וּלְהַדְּמוֹת עֵצָם הַרְחַמְנוֹת שֶׁעָלֵינוּ, וְאֵין יִתְמֵי דִּיתְמֵי בְּדוֹר הַיְתוֹם הַזֶּה, וְאֵין לָנוּ שׁוּם עֵצָה וְתַחֲבוּלָה רַק לָנוּס וּלְפָרַח לְהַצְּדִיק, לְהַתְּגוֹלֵל בְּרִפְשׁ וְטֵיט וּלְרַחֵשׁ עַל הַיְדִים וְרַגְלִים בֵּין נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים עַד שֶׁנִּזְכָּה לְשָׂאב מְרוּחַ הַקִּדְשׁ שֶׁל הַצַּדִּיק אֲשֶׁר עַל-יְדוֹ אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, וּבְכָל מְקוֹם וּבְכָל זְמַן וּבְכָל הַמְּדַרְגּוֹת לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, אֲפִלוּ הַרְחוֹקִים שֶׁנִּתְרַחְקוּ לְגַמְרֵי מְקַדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל, אֶף-עַל-פִּי כֵן אֵין שׁוּם יְאוּשׁ כָּלָל. כִּי בְּעֵצָם כַּח חֲכָמָתוֹ הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הוּא מְהַפֵּד עֵצָם הַרַע לְטוֹב, מְשַׁמֵּד לְרַצוֹן.

עֶקֶר כָּל הַכְּפִירוֹת וְהַאֲפִיקוֹרְסוֹת שֶׁל חֲכָמֵי הַטְּבַע שֶׁנִּתְעוּ לְמְקוֹם שֶׁנִּתְעוּ, הוּא עַל-יְדֵי פָגַם אֲמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שֶׁעַל-יְדֵי פָגַם זֶה בָּאִים לְכָל מִינֵי

טעויותים. ועקר הכנעתם ובטול דעתם הוא על-ידי הצדיק האמת הגדול במעלה מאד בחינת משה משיח, שממשיך תורה כדי להאיר ולגלות אמונת חדוש העולם, ולבטל ולעקר דעות חכמי הטבע שפופרים בחדוש העולם.

עצם נוראות גבורתו וכחו של הצדיק האמת הבעל כח הוא בחינת מטה עז שעומד בחזק ותקף בתוך בית הבליעה של הסטרא אחרא, בתוך הרוח שטות, עד שמכרחת להקיא הקאות בכל פעם עד שגם אלו הרחוקים והגרועים ביותר שכבר הזקינו ברשעתם ונתעבו ונתגשמו מאד ונבלעו בתוך בטן הסטרא אחרא שכמעט כמעט אבדה תקותם ותוחלתם, באים ומתקרבים לה' יתברך ונתוספים שכנים רבים להקבוצ הקדוש של הצדיק, ועל-ידי זה דיקא נעשה תקון נפלא בכל פעם עד שסוף כל סוף יתקן הכל.

בהוקרה ואהבה וגעגועים.

המעתיק ישראל דב אודעסר

סג.

בי"ה, כ"ו איר תשב"כ, תל אביב.

לבי יקירי, שזכה לטעם נעימת האמת הברור והזך והתעורר באש הבוער בלבן, והלהיב את נשמתו ומחשבתו לחשב מחשבות עמקות ועצות ותחבולות רבות להגדיל ולפרסם את שם הצדיק האמת הממשיך עלינו אורו של משיח, ומשבר ומבטל בבטול גמור הטינופות וזהמת המינות ואמונות כזביות המחשיכים עיני ישראל, ומעלימים ומסתירים אור הצדיק האמת ומפרידים הרגלים מן הראש, הינו שעושים פרוז בין כלל ישראל שהם בחינת רגליו, ובין הצדיק שהוא הראש, ראש בני ישראל, שעל-ידי זה נתגבר חכמת הפילוסופיא בעולם ונתרבו ספרי מינות וכפירות שמטילים שנאה ואיבה בין ישראל לאביהם שבשמים. שלום וחיים וכל טוב.

בעצם שפלותנו בדור היתום הזה, שגברה ההסתרה שבתוך הסתרה עד אין קץ, ובגדל עמק תכלית תכלית הירידה בכפירות ואמונות כזביות, וכלנו כצאן תעינו עד שבאנו אצל הקצה והסוף של ישראל, שישאר עומדים במקום שגבול ישראל כלה, ששם מסים קדשת ישראל, שמשם ולהלאה אין מתפשט קדשת ישראל, אף-על-פי כן אסור להרהר אחר

מדוֹתָיו יִתְבַרֵךְ כִּי "מֵאֵד עֲמָקוֹ מַחְשְׁבוֹתָיו", כִּי כָּבֵד הִקְדִּים וְנָתַן לָנוּ הַצַּדִּיק שֶׁהוּא יְגַמֵּר הַכֹּל כְּרָצוֹנוֹ וַיָּבִיא הַכֹּל אֶל הַתְּכֵלִית הַטּוֹב הָאֲמִתִּי הַנִּצָּחִי. וְאֵף-עַל-פִּי שֵׁי"מִקּוֹלוֹת מִיָּם רַבִּים אֲדִירִים מְשֻׁבְּרֵי יָם", אֵף-עַל-פִּי כֵן "אֲדִיר בְּמָרוֹם הִי". כִּי אֵף-עַל-פִּי שֶׁהַמַּיִם רַבִּים אֲדִירִים מְשֻׁבְּרֵי יָם וּמִתְגַּבְּרִים עַל כָּל אָדָם כָּל-כָּד, אֵף-עַל-פִּי כֵן מִכָּלֵם אֲדִיר בְּמָרוֹם ה', וְכָבֵד חָמַל ה' יִתְבַרֵךְ עַל עוֹלָמוֹ וּבְאֵהָבָתוֹ וּבְחֻמְלָתוֹ הִקְדִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת הַצַּדִּיק שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנֵּת מִשָּׁה שֶׁמְעוֹרֵר אוֹתָנוּ בְּכָל יְעַת לְשׁוֹב לֵה' יִתְבַרֵךְ אֵיךְ שֶׁהוּא, אֲפֹלוֹ אִם עֶבֶר עַל כָּל הַתּוֹרָה אֲלָפִים פְּעָמִים, כִּי רַבִּים רַחֲמָיו מֵאֵד וַיֵּשׁ תִּקְוָה לְכֹל. תְּמִיד, כָּל יְמֵי חַיָּיו.

עָבְדוּ וְאוֹהֲבוּ הַנְּאֻמָּן, הַקְּשׁוֹר תְּמִיד בְּמַחֲיוֹ וּלְבָי וּמִתְפַּלֵּל עַל שְׁלוֹמוֹ וְעַל יְשׁוּעָתוֹ בְּזָה וּבְבָא.

אוֹדְעָסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

ס.ד.

ב"ה, אור ליום ד' אלול תשבי"כ.

עֲצָמֵי וּבִשְׂרֵי, שֵׁשׁ לוֹ יָב חֶזֶק וְתִקְיָף לְלִבְשׁ רוּחַ גְּבוּרָה לְלַחֵם מִלְחָמַת ה' לְהַכְנִיעַ זְהֻמַּת הַשֶּׁקֶר שֶׁל הַמִּינּוֹת וְאֲמוּנוֹת כְּזָבוֹת, וְלַהֲגִדִּיל וּלְפָאֵר וּלְפָרְסֵם שֵׁם הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי הַהוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ וּבְכַחוֹ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא מֵאֵד יִתְקַן גַּם אוֹתִי גַם אוֹתָךְ גַּם אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁהוּא עֹתָה. שְׁלוֹם וְחַיִּים וְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה.

הַקְּשֶׁר אֲשֶׁר בְּנִינוּ, וְכֹל מֵה שֶׁשִּׁמְעֵת מִמֶּנִּי מִסוּד נוֹרָאוֹת גְּדוֹלַת הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי לֹא דָבָר קָטָן הוּא, כִּי הוּא מַעֲשֵׂה גְדוֹלָה עֲמָקָה וְנוֹרָאָה שֶׁאֵי אֲפֹשֶׁר לְשַׁעַר בְּמַח, וְאִם יֹאמֵר הַחֶכֶם לְדַעַת לֹא יוּכַל לְמַצֵּא. לָכֵן אַחִי, חֶזֶק וְאֲמִץ, וְרָאָה וְהָבִן וְחָכֵם וְזָכַר הֵיטֵב כָּל הַדְּבָרִים שֶׁשִּׁמְעֵת מִכָּבֵד, וְתִזְכֹּר בְּכָל פֶּעַם עֲצָם גְּדוֹלָתוֹ וְנוֹרָאוֹת כְּחוֹ שֶׁל זֶקֶן שֶׁבִּזְקָנִים דִּקְדָּשָׁה שֶׁאֵנוּ חוֹסִים בּוֹ, שֶׁבַעֲצָם כְּחוֹ יִתְקַן הַכֹּל וְיִתְהַפֵּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה בְּעֶזְרַת ה' יִתְבַרֵךְ. וְאֲנִי עֵינִי צוֹפִיּוֹת וּמִיִּחְלוֹת לֵה' שֶׁיִּצְמַח עַל-יְדֵי זֶה יְשׁוּעָתָךְ הַנִּצָּחִית לְהִתְקַרֵּב לֵה' יִתְבַרֵךְ בְּאֲמִתִּי בְּתוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל.

כָּבֵד עֲבָרָה הַשָּׁנָה וּפְרָחָה בְּמַהֲירוֹת רַבָּה, וּמִתְקַרְבִּים לִימֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְתִתְחִיל לְבָרֵךְ בְּמַחְשְׁבֹתָיךְ שֶׁהִחֲיֵינוּ וְהִגִּיעֵנוּ וְקִיַּמְנוּ לְזָמַן הַזֶּה שֶׁהוּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוֹשׁ, שֶׁנִּזְכָּה אֲזוֹ לְהִתְנוּעֵד יַחַד בְּתוֹךְ הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצַּדִּיק

שְׂיֹדֵעַ עֲנִין רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְעִמְקָא, וְכַח הַחֲסֵד הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
שֶׁמִּמֶּשֶׁיךָ הַצַּדִּיק יִגְוֹ וְיַעֲזֹר לָךְ וּלְבֵיתְךָ, שְׁלוֹם וְחַיִּים וְכָל טוֹב.

אִם אָמַנְסָא אִין דְּעֵתֵי צְלוּלָה וְאִין עִמֵּי דְּבָרִים מַחֲמַת הַיְסוּרִים הַקְּשִׁים
וְהַמְרִים הָעוֹבְרִים עָלֶיךָ, לֹא עָלֶיךָ, אֲךָ מַעֲצָם אֶהְבֵּתְךָ אֲשֶׁר בְּלִבִּי הַכְרַחְתִּי
עֲצָמִי לְדַבֵּר עִמָּךְ לְטוֹבֵתְךָ הַנִּצְחִי, כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁלְּבָבְךָ בְּפִנְיָמִיּוֹת נִכְסָף מְאֹד
לְהִתְקַרֵּב לְהִי יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת, וְהִי יִתְבָּרַךְ יְשִׁים מְלִים בְּפִי בְּאִפְּוֹן שְׂאֵפְעַל
לְמַעַן יִיטֵב לָךְ לְעַד.

כָּל אֶחָד עַל-יְדֵי חֲטָאִיו גּוֹרֵם הַסְּתַלְקוֹת אֹר אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁעַל-יְדֵי זֶה
אִין יְכוּלִים לִידַע מַה יִּתְבָּרַךְ חֵס וְשְׁלוֹם. וְעַקֵּר הַתְּקוּן שֶׁלָּנוּ וְשֶׁל חֲטָאֵי כָּל
הַדּוֹרוֹת הוּא רַק עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק שֶׁהוּא הַרוּעָה שֶׁלָּנוּ הָאֲמֵתִי שֶׁמְקַרֵּב כָּל
הַרְחוּקִים וְהַנִּדְחִים, שֶׁכֵּלֵם יָשׁוּבוּ לְהִי יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת, וְיַעֲמִדוּ עַל עַמְדָם,
שֶׁלֹּא יִפְלוּ בְּדַעְתָּם מִכָּל מַה שֶׁעָבַר עֲלֵיהֶם יְהִי אֵיךְ שִׁיְהִי. רַק לְהִתְחִיל
בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ, בְּכַח הַחֲסֵד חֲנָם שֶׁהַמֶּשֶׁיךָ הַצַּדִּיק בְּעוֹלָם.

עַקֵּר הַתְּגִלוֹת אֱלֻקוֹתוֹ וּמְלֻכוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ לְכָל בָּאֵי עוֹלָם הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת
זְכָרוֹן, שֶׁצָּרִיכִים לְשָׁמֵר אֶת הַזְּכָרוֹן מְאֹד, וְעַקֵּר הַזְּכָרוֹן הוּא לְהִתְגַּבֵּר מְאֹד
לְקַשֵּׁר הַיִּטֵּב בְּמַחוּ וּבְדַעְתּוֹ אֹר הַזְּרִיחָה הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָא שֶׁמֵאִיר הַצַּדִּיק
לְכָל אֶחָד בְּכָל עֵת. וְכָל זְמַן שֶׁלֹּא נִמְשָׁךְ דְּעַת הַצַּדִּיק לְתוֹךְ הַלֵּב הַיִּטֵּב עַד
שֶׁלֹּא נִשְׁכַּח אוֹתוֹ לְעוֹלָם אֲזִי עֲדִין אִין יוֹדְעִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל.

עֲלִינוּ לְשִׁמְחַת בְּכָל עֵת בְּכָל עֵז שֶׁהַבְּדִילָנוּ מִן הַתּוֹעִים הַחוּלְקִים עָלֵינוּ בְּגִאָוָה
וְבוֹז. הִי יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בְּלִבֵּנוּ לְהִתְחַזֵּק לְהַכִּין עֲצָמֵנוּ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
הַקְּדוּשָׁה, וְנִזְכָּה לְכַתִּיבָה וְחַתִּימָה טוֹבָה, לְחַיִּים טוֹבִים אֲרָכִים וּלְשְׁלוֹם.
הַמַּעֲתִיק הַמְּצַפֶּה לִישׁוּעָתְךָ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת.

אֹדְסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

סה.

ב"ה, ד' תשרי תשכ"ג עיר הקדש ירושלים.

עֲצָמִי וּבְשָׂרִי, הָאוֹחֵז עֲצָמוֹ בְּהַצַּדִּיק הָאֲמֵת שֶׁהוּא רוּפָא מִמַּחָה וְנִאֲמָן,
שְׂיֹדֵעַ כָּל הַחֲסָרוֹנוֹת וְהַחֲלָאִים שֶׁל כָּל אֶחָד, וְיוֹדֵעַ אֵיךְ לְעַסֵּק בְּרַפּוּאָתוֹ
בְּשִׁלְמוֹת. שְׁלוֹם רַב וּגְמֵר חַתִּימָה טוֹבָה.

מכתבך מיזם כ"ח אלול תשכ"ב קבלתי בצרוף צייק על סך מאה ל"י. רב תודות ותשואות חן חן מעמקי לבבי. מה מאד מתק לנפשי הטוב והחסד שהגדלת לעשות עמדי, בראותי בזה שדברי רבנו ז"ל עושים רשם בלבך, כי כבד וקשה מאד לקבל דבריו מחמת רבוי המסכים המבדילים, והחכמות של שטות והבל שמסבבים ומעקמים הלב מאד. מי יתן שייכנסו בלבנו ובלב כל ישראל ויעשו פעלתם כראוי לבוא למה שאנו צריכים לבוא בזה העולם אשר לכך נוצרנו.

על-ידי צדקה וחסד להצדיק האמת ועניינים הגונים - על-ידי זה משלימים השכל ונתרומם המוחין וזוכין לראות אור הצדיק, ועל-ידי זה זוכה להכניע הגוף לגבי הנפש, החמר לגבי הצורה, הסכלות לגבי השכל. ויוצא מחשך לאור, מבהמה לאדם, ונתבטליו החכמות חיצוניות וזוכין להשגות אלקיות, ומבטל הדין והחשך וממשיך חסדים בעולם.

המעתיך בעדו תמיד בכל עת ומצפה לישועתו וטובתו בזה ובבא, ואחוליס לבביים לשנה החדשה לך ולביתך לחיים טובים וארכים.

אודעסר

דב

ישראל

סו.

ב"ה, אור ליום ג' ט"ז חשוון תשכ"ג, ירושלים הקדושה.

עצמי ובשרי החביב לי באמת יותר מנפשי, שהעיר את רוחו והקדיש את לבבו הרחב וכשרונותיו הברוכים והכניס עצמו בכל כחו בהשתדלות גדולה ויתרה ביותר לגדל ולפרסם בכל העולמות את שם הצדיק האמת היחיד בעולם שעולה לעילא ולעילא על כל הצדיקים האמתיים המבחרים והנוראים, יחידי הדורות, שהוא מחסה ומגן לנו גם עכשו בתוך כל מיני חשכות והתרחקות אשר באחרית הימים האלה. אשריך אחי אשריך אלפים פעמים שפנימיות לבבך מבין ומרגיש אור האמת האמתית שמאיר עכשו בכל העולמות מראש ועד סוף. שלום רב.

מעצם עיפות נפשי מחמת הצרות והתלאות והמרירות אשר סבבני מכל הצדדים לא עליך, אין דעתי צלולה לכתב ואין לי דבורים, אך למען נעם אהבתך החרות על לוח לבי, לא יכלתי להתאפק לעשות חובתי המוטל עלי וכתבתי בכל כחי.

ה' יודע ועד, וגם לבבך רואה ומרגיש כי נפשך קשורה בנפשי תמיד בכל יום ובכל עת, ובפרט בחצות לילה בעת ההתבודדות והשיחה עם ה' ותברך, כל מעיני בך. לאשר נפשי יודעת מאד כי נפשך בשרשה גבוהה ויקרה מאד מאד, ובפנימיות לבבך משרש נקדת האמונה הקדושה בה' ובתורתו, ולבך בוער פיקוד אש להתחבר בכל מיני חבור להצדיק האמת בחיר מבחירי צדיקיא ולאנשיו הנאמנים הכשרים האמתיים שבדור, אשר במעינות חכמת תורתו מאיר בנו אמונה אמתית דאמתית, שזאת האמונה היא שרש ומקור החכמה, שעל-ידה באים להשגות אלקיות, לראות עין בעין אלקיותו ומלכותו וממשלתו. אבל כנגד זה משתטחים מניעות ועכובים בלי שעור, כי הפעל-דבר אורב על האדם תמיד והעקר על אחריתו וסופו בפרט בדורותינו אלה, וזאת מחמת שהאדם כל מה שמזקין יותר הוא צריך להתקרב לשרשו ותקונו יותר, ועל-כן מתגבר עליו מלחמת היצר ביותר, ואי אפשר לדלג ולקפץ על הגיהנם שהוא זה העולם כי אם על-ידי גדל כח הצדיק האמת וספריו הקדושים ועצותיו העמקות והתמימות והפשטות מאד לכל אחד ואחד בכל מקום ובכל זמן, לקשר נפשותינו לה' ותברך כחותם על לבו. כמו שאמר רבנו זצ"ל בזה הלשון: "אני אין לי מה לעשות בזה העולם כלל, כי בשבילי איני צריך לעשות כלל, רק באתי להעולם לקרב נפשות ישראל לה' ותברך".

לכן הנני פונה אליך מעמק לבי להעמידך על החוב הקדוש המוטל עליך, לחשב מחשבות עמקות ותחבולות עצומות בתשובה גדולה עד פלות הנפש, להתגבר ולהתאמץ ברצון חזק מאד לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע בכלות הנפש להגות בספריו הקדושים בכל יום ויום, לראות אורות החדשות הנוראות שבהם, עד שייכנס הריחות טובות מהדבורים הקדושים בלבבך לקיום ולמעשה, שזה זה העקר והתכלית.

כששני ישראלים האוהבים זה את זה מתקבצים ומתועדים יחד באהבה ובשלוש, ושמים בראותם זה את זה, אזי מברכים שהחינו וקימנו וכו', כי זה עקר החיות והקיום של כל העולמות.

צריכים לחפש ולמצא בכל אחד מישראל איזה זכות וטוב כדי לאהב אותו כנפשו, כי כל אחד מישראל - כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, אי אפשר שאין בו איזה צד טוב וזכות, וצריכים לקשר את עצמו עם הטוב שבהם ולכלל עמם יחד באהבה ואחדות.

כל מה שהקבוץ של הצדיק האמת נתרבה יותר, נתגדל כבוד ה' ותברך ביותר ונכלליו יותר באחדותו ותברך.

מעלת הקבוץ הקדוש האוחזים עצמם בהצדיק האמת באהבה ואחדות גדול ובתכלית השלוש האמתית ונזהרים בכבוד חבריהם ולשמור את עצמם מכל מיני מחלקת ומבטליו כבוד עצמן לגמרי נגד כבוד רבם האמתית שהוא כבוד שמים, ומקשרין עצמם עם כל נקדת יהדותם רק להצדיק האמת וממשיכים על עצמם בכל עת הארת הדעת הקדוש שלו,

ומתקבצים ומתועדים בכל עת לדבר זה עם זה מיראת שמים ומהארת הדעת הקדוש שעוסק הצדיק להאיר בהם - הקבוץ הקדוש הזה יקר ונעלה מאד, ועל-ידי זה יכול הצדיק הרועה שלהם להאיר ביותר להדרי מעלה והדרי מטה, ולחזק את כל הנופלים והירודים והרחוקים ביותר שגם הם ידעו האמת כי עדין ה' אתם ואצלם וסמוך להם מאד, עד שגם הם ישובו אל ה' יתברך. ועל-ידי זה הקבוץ הקדוש תהיה הגאולה ויבוא משיח ויתקן הכל בשלמות.

באהבה ואחדות בשלמות, וברצונות וכסופים לעסק באור הדעת של הצדיק.

אודעסר

דב

ישראל

בי"ה, י"ב שבט תשכ"ג.

עצמי ובשרי, הקשור בהאילן הנפלא הקדוש ונורא מאד שהוא הצדיק האמת העומד לנו למחסה ולמגן לדור דור, ומחיה ומשיב את נפשנו בכל מיני ריחין ובוסמין של תורתו הנוראה, אפלו בתכלית החשך וההתרחקות. אשריך שזכית לידע מבעל הנפלאות שכל דבריו נפלאות פלאי פלאות עד אין חקר, לבער ולבטל האמונות כזביות והכפירות, ולהמשיך ולקרב כל העולם לה' יתברך. בעל הרחמים ימשיך עליך רפואה וחיים ארכים חיים נצחיים.

אהובי אחי, אשר אהבת אמת אהבתך ואתה עומד בלבי ובמחי בכל יום תמיד, בפרט בעת שאני זוכה לשבר את לבי ולשפך שיחי לפני ה' יתברך, וידעתי כי גם אהבתך שלמה עמי, ולבך חזק באמונה בנקדת ראש מבחר האמת שבו תלוי גאולתנו ופדות נפשנו, ואתה משתוקק ובוער לשמע הדבורים הטובים מעוזי נוראות הצדיק האמת שהוא עקר יסוד יהדותנו והוא כל נחמתנו ותקותנו הנצחי לדורות עולם. ומרב אהבתך אשר בלבי אני מדבר עמך לטובתך הנצחי. אחי, אחי, נפשי ולבבי, מתי תקום ותחדש ימך להתקרב להצדיק ביתר שאת ויתר עז. שים לבך וישב דעתך היטב היטב, וחוס וחמל עליך, וזרז עצמך לרוץ על ידיך ורגליך להתאחו בכנפי הצדיק למען תהיה תקוה לאחרייתך והיתה לשלל נפשך. הלא בידך בישועת ה' ספר התפלות והשיחות הקדושות וספורי מעשיות הנוראות וכל ספריו הקדושים המלאים עצות ודרכים ונתיבות לכל אדם שבעולם

ובכל מיני ירידות שבעולם. אחז בהם והפך והפך בהם, שאין לה מדה טובה מהם. פקח עיניך ולבך והבט בהם בעין האמת ובתמימות לשמור ולקיים, ואל תדחה עצמך מיום אל יום, כי מי יודע מה יולד יום.

כל הנפשות שמתקרבים להצדיק, צריך לעסק כל אחד לקרב עוד נפשות לה' ותברך כל אחד לפי בחינתו, שלא יהיו עצים יבשים חס ושלום. כי יש אילן וענפים, וענפים לענפים וכו', והצדיק הוא גופא דאילנא, והנפשות שמתקרבים אליו הם בחינת ענפים, וצריך שיצאו מהם עוד ענפים וכו', עד שיצמחו מהם עוד כמה וכמה אילנות עד שתתמלא פני תבל תנובה, בבחינת "ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה ויברכם וירבו מאד", עד שדבורי הצדיק ילכו ויתפשטו בעולם ויהיו נשמעים למרחקים מאד עד שכל העולם יחזרו וישובו על-ידי זה לה' ותברך.

כשהרע מתגבר על האדם כל-כך עד ששוכח שרש מעלת נפשו היקרה, והטוב שיש בו נתעלם לגמרי עד שאין יודע איך להתעורר עצמו לשוב לה' ותברך, אזי עקר התקון הוא רק על-ידי הצדיק האמת, כי על-ידי שזוכין להתקרב להצדיק אזי הרע נתבטל ונתבלבל לגמרי כנגד קדשת הצדיק, והטוב נתגלה אפלו מעמקי עמקי הקלפות, כי הצדיק יכול לגלות הטוב מכל אדם שבעולם אפלו אם הוא במקום שהוא, ועל-ידי זה נתעורר הטוב הנעלם אצלו מאד וחוזר למעלתו.

דברי המעתיק, הדורש שלומך וטובתך מקרב לב עמך, ומתפלל לה' שיצליח דרכיך וישמרך מכל רע ויברך צאתך ובואך בשלום.

אודערסר

דב

ישראל

סח.

בי"ה, כ"ג ניסן תשכ"ג, ירושלים הקדושה.

עצמי ובשרי, שחידד את אזניו ולבבו לשמע נפלאות נוראות השיר והנגון העליון וראש לכל השירים של הצדיק האמת, שעל-ידו הוא מוציא מלבנו כל מיני חיצים ארסיים שהם הטעויות והמבוכות של כפירות ואמונות כזביות, ורופא אותנו בשלמות. מלך המשיח ינגן זה הנגון ועל-ידי זה יקרב כל העולם לה' ותברך וימלא את כל הארץ דעה את ה'. "יבקע פשח אורך וארוכתך מהרה תצמח".

קבלתי את ברכתך הלבבי עם צייק על סך מאה ליי מיום ז' ניסן תשכ"ג,
החייך את נפשי מאד, ושש אנכי בשמחה עצומה עד בלי קץ בראותי
תשוקתך החזקה לחתך למצא המים עמקים, שהם עצות עמקות, עצות
אמתיות שמהם גדלה האמונה הקדושה. תשואת חן חן לך, יהי ה' עמך
ויתן לך חיים ארבים, חיים טובים, חיים של אמונה אמתית, שזהו עקר
החיים בזה ובבא.

מלכי ואלקי, אליך אתפלל, אליך אשוע, אליך אזעק, אליך אתחנן, אליך
שטחתי את כפי, פרשתי ידי כל היום, לבי יצעק אל ה', מעומקא דלבא
אני קורא אליך, מעמקי עמקים אני מצפצף לרחמיך וחנינותיך
האמתיות, כאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אליך אלקים, כיונים
הומות מתופפות על לבביהן כן יהמה לבבי להמון רחמיך וחסדיך. כאשר
יהגה האריה והכפיר על טרפו אשר יקרא עליו מלא רועים, מקולם לא
יחת ומהמונם לא יענה, כן אשאג ואזעק ואצעק ואשוע ואנהם ואצפצף
ואקנה ואיחל ואצפה ואחפה לרחמיך וישועתך, לא אחריש ולא אשקט
מלקרא תמיד אליך ה' אלקי ואלקי אבותי, קראתי שמך ה' מבור
תחתיות, שמע ה' קולי אקרא וחנני וענני ועזרנו והושיענו וזכנו לאמונה
שלמה באמת. הצילנו נא אבינו שבשמים מפגם אמונה, שמרנו ברחמים
הרבים והצילנו ממכות המפלות הבאים חס ושלוש על פגם האמונה
שאין מועיל להם שום דבר, לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות, ואפלו
כל הקולות של אח ואבוי וגניחות ואנחות גם-כן אין מועיל להם, כי הכל
נפגם ונתקלקל על-ידי פגם האמונה הקדושה אשר היא יסוד כל התורה
כלה ויסוד כל העולמות כלם עם כל אשר בהם, שהכל תלויים ועומדים
ומתקיימים רק על האמונה הקדושה.

אנא נורא קדוש מלא רחמים רבים, זכינו לצעק אליך באמת מעמק הלב,
מעמקי עמקים, כאשר אנחנו צריכים לצעק אליך עתה, כאשר נגלה לפניך
אדון כל את כל נגעי לבבנו. עזרנו לצעק אליך מן הלב בקול עמק באמת
בקול דממה דקה, באפן שנוזפה לעורר עלינו פלאי רחמיך וחסדיך
וחנינותיך והצלותיך הנפלאות והנוראות מאד, עד שנוזפה לעורר ולגלות
עצות אמתיות עצות עמקות מתוך עמק החשך ואפלה הזאת שנלכדנו בו
מאד בעוונותינו הרבים, כי אתה עושה נפלאות גדולות לבדך, עושה
גדולות עד אין חקר, נסים ונפלאות עד אין מספר, ואתה גולה עמקות מני
חשך ומוציא לאור צלמות, הוציאנו מאפלה לאורה. עשה עמנו פלאות
ותשפיע עלינו ותגלה לנו עצות מרחוק באפן שנוזפה לגדל האמונה
הקדושה על-ידי זה, ורחם עלינו ברחמיך הרבים וחננו מאתך חכמה בינה
ודעת דקדשה באפן שנוזפה לחתך ולגלות המים שמהם גדלה האמונה
הקדושה שהם מים עמקים עצה בלב איש, שנוזפה לגלות ולהאיר עצות
עמקות מתוך עמק החשך, ותשפיע ברחמיך עצות טובות בעולם, עצות
שלמות, עצות אמתיות כרצונך הטוב באפן שנוזפה להצליח הצלחה
האמתית והנצחית בזה העולם העובר, לילך בדרךך הטובים ולהתקרב
אליך באמת ובלב שלם, ונוזפה לקיים עצותיך האמתיות והנכונות.

רבּונו שֶׁל עוֹלָם מְלֵא רַחֲמִים, עוֹשֶׂה פְּלֵא, אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת בְּכָל עֵת וּכְבֹר עֲשִׂיתָ עִם יִשְׂרָאֵל נִסִּים וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרָאוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, רַחֵם עָלֵינוּ בְּדוֹר הַזֶּה בְּצוֹק הָעֵתִים הַלְלוּ אֲשֶׁר הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה נִפְגְּמָה מְאֹד בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, וְרַבִּים מִבְּנֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל נִכְשְׁלוּ. עֲשֵׂה עִמָּנוּ פְּלְאוֹת וְזַכָּנוּ לַחֲתֹר וּלְגִלוֹת הַמַּיִם עִמָּקִים שְׁמֵהֶם גְּדֻלָּה הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה וְנִזְכָּה לַחֲפֹשׂ אֶת עַצְמָנוּ תָּמִיד בְּכָל עֵת אִיךָ אָנוּ אוֹחֲזִים בְּאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְלִהְתַּחַזֵּק בְּאֱמוּנָה יִתְּרָה בְּכָל עֵת בְּתֵם לֵבָב בְּאֵמֶת, וְנִזְכָּה לְהַעֲלוֹת הָאֱמוּנָה הַנִּפְיֹלָה וּלְתַקֵּן כָּל פְּגָמֵי הָאֱמוּנָה, וְתִתְגַּדֵּל וְתִתְחַזֵּק הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּכָל עוֹ וְתַעֲצוּמוֹת, וְנִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ הָאֱמֵתִיִּים בְּאֱמוּנָה חֲזָקָה וְנִכּוֹנָה, בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה וְקְדוּשָׁה, זָכָה וְנִכּוֹנָה, צָחָה וַיִּשְׂרָה וּבְרוּרָה בְּלִי שׁוּם בְּלִבּוּלִים וּמַחְשָׁבוֹת חִיצוֹנִיּוֹת כָּלֵל. וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל חוּלֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל (וּבִפְרָט לְפְלוֹנֵי בֵּן פְּלוֹנֵי), אֵל נָא רַפֵּא נָא לוֹ רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ וּרְפוּאָת הַגּוּף, וְהַעֲלֵה אֶרְוַכָּה וּמְרַפָּא לְכָל תַּחֲלוּאָיו וּלְכָל מַכְאוּבָיו, וְתַבְטֵל וְתַסִּיר כָּל הַמַּכּוֹת הַמִּפְלְאוֹת וְחֻלָּאִים רָעִים וְנֶאֱמָנִים מֵעַלְיוֹ וּמֵעַל כָּל חוּלֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִשְׁלַח לוֹ רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם, וּלְכָל אוֹתָן הַנִּפְשׁוֹת אֲשֶׁר כָּבַר הַפְּלֵאתָ אֶת מַכּוֹתֶם וּבָאוּ עֲלֵיהֶם הַמַּכּוֹת הַמִּפְלְאוֹת שְׁאִין מוֹעִיל לָהֶם שׁוּם רְפוּאָה בְּעוֹלָם וְלֹא תִפְלֶה וּזְכוּת אָבוֹת וְלֹא שׁוּם צָעֲקָה וְאַנְחָה, אֲשֶׁר כָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִפָּנֶיךָ הָאֱמוּנָה. אָנָּה ה', רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן וּלְמַעַן כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים וְעֲשֵׂה עִמָּנוּ פְּלְאוֹת נִפְלְאוֹת כְּגֹדֵל נִפְלְאוֹתֶיךָ הַנוֹרָאוֹת וְתַסִּיר הַמַּחֲלָה מִקְרָבוֹ וְתִשְׁלַח לוֹ רְפוּאָה שְׁלֵמָה בְּתוֹךְ כָּל חוּלֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵל מְלֵךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אַתָּה.

הַמְּלַקֵּט וְהַמְּסַדֵּר, הַמְּזַכֵּר תָּמִיד לְטוֹבָה.

אוֹדְעֶסְר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

סט.

ב"ה, כ"ח איר, תשכ"ג.

לְכַבּוֹד יְיָ וְיִדֵּי יְקִירֵי, הַמְּצִין בְּגִדְלַת יְקָרָת נִפְשׁוֹ הָאֲצִילָה שֶׁנִּחְצְבָה מִמְּקוֹר קִדְשׁ מְגִדּוּלֵי יִשְׂרָאֵל עִמּוּדֵי הַתּוֹרָה וְצ"ל, שֶׁהָטָה דַּעְתּוֹ וּלְבָבוֹ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל ה' הַקּוֹרָא אוֹתוֹ בְּקוֹל גְּדוֹל בְּכָל יוֹם שֶׁיִּמְשִׁיךְ עִצְמוֹ בְּזְרִיזוֹת גְּדוֹל אֵל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַּח הַמוֹשֵׁךְ לְהַמְשִׁיךְ וּלְקַרֵּב כָּל הָעוֹלָם לֵה' יִתְבָּרַךְ. שְׁלוֹם רַב.

כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בָּא לוֹ כְּבוֹד חֲדָשׁ וּמַלְכוּת, אֲזִי צָרִיךְ יְגִיעָה גְדוֹלָה וּמַלְחָמָה גְדוֹלָה לְהִתְגַּבֵּר בְּכָל עַז וּגְבוּרָה כְּגִבּוֹר חֶזֶק וְאַמִּיץ לְבַטֵּל כְּבוֹדוֹ כְּאִין וּכְאַפֶּס מִמֶּשׁ נֶגֶד כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ, וְלֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַכְּבוֹד לְצָרְכוֹ וְלִהְנִאת עֲצָמוֹ, וְלֹא יִקַּח לְעֲצָמוֹ כָּל מִן הַכְּבוֹד, שֶׁלֹּא יִהְיֶה הַמַּלְכוּת אֲצִלוֹ כְּעֶבֶד לְמַלְאוֹת תְּאֵנוֹתוֹ חֶסֶד וְשָׁלוֹם, רַק לְהַעֲלוֹת הַכְּבוֹד וְהַמַּלְכוּת שֶׁיֵּשׁ לוֹ לֵה' יִתְבָּרַךְ וְלְצַדִּיק הָאֵמֶת, כְּדִי שֶׁעַל-יָדֵי זֶה הַכְּבוֹד וְהַמַּלְכוּת יִתְגַּדֵּל וְיִתְעַלֶּה כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ וּכְבוֹד הַצַּדִּיק הָאֵמֶת הַמְּנַהֵיג הָאֵמֶת שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, שֶׁמְקַרֵּב הַכָּל לֵה' יִתְבָּרַךְ, אֲפִלוּ הַרְחוֹקִים וְהַנִּדְחִים וְהַנְּאָבְדִים שֶׁנִּפְלוּ לְשָׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת וּמִתַּחְתִּיו עַד אֵין קֶץ וְאֵין תְּכֵלִית, הוּא מַעֲלֶה וּמְקַשֵּׁר אוֹתָם מֵעַמְקֵי תְהוֹם רַבָּה - לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה גְבוּרָה כְּהַרְרֵי אֵל, שֶׁעַל-יָדֵי זֶה דִּיקָא נִתְיַקֵּר וְנִתְעַלֶּה כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ בְּיוֹתֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

שׁוֹשׁ אָשִׁישׁ בִּישׁוּעַת ה' וְחֲסָדָיו הָעֲצוּמִים שֶׁגִּלְגְלוּ וְסִבֵּב בְּרַב רַחֲמָיו הַנִּפְלְאִים וּנְשָׂאָהּ וְכוּ'... וְשִׁזְכִּיתָ לְהִתְחַדֵּשׁ וְלְצַמַּח בְּגֵן הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, אֹר הַחֲדָשׁ הַגָּנוּז וְצִפּוֹן וְנִעְלָם מְאֹד שֶׁהוּא עֶקֶר הַחַיִּים, שֶׁחֲדָשׁ חֲדָשׁוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת, פְּלֵאֵי פְלָאוֹת עַד אֵין חֶקֶר שֶׁלֹּא נִתְגַּלוּ עַד אֵין מַעוֹלָם, כְּדִי לְחַיּוֹתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה גַּם בְּתַכְלִית תַּכְלִית הַחֲשׂוֹף הַגָּמוּר אֲשֶׁר בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה בְּסוֹף הַגְּלוּת הָאַחֲרוֹן הַמֵּר הַזֶּה, שֶׁיִּשְׂרָאֵל תּוֹעִים עַכְשָׁיו מְאֹד אַחֲרֵי הַהֶבֶל תַּעֲתוּעִים שֶׁל הַחַכְמִים בְּעִינֵיהֶם שֶׁנִּסְגּוּ אַחוֹר מֵה' יִתְבָּרַךְ וְתוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה עַל-יָדֵי זֶה מֵת וְטִמְאַת הַשֶּׁקֶר שֶׁל כְּפִירוֹת וְאַמוֹנוֹת כְּזָבוֹת רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן.

מִי שְׂרוּצָה לַעֲשׂוֹת טוֹבָה לְהַצַּדִּיק, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ כַּח לָזָה.

אָחִי, אָחִי, לְבִי וּבִשְׂרִי, עֲתָה עֲתָה כְּבֵר הַגִּיעַ הָעֵת וְהַשְּׁעָה שֶׁתַּעֲמִיק מִחֲשַׁבְתְּךָ לְחֶשֶׁב וְלְחֶשֶׁק לְהוֹצִיא לַפְּעַל תַּבְּעֵרֶת לְבָבְךָ הַטּוֹב הַבוֹעֵר כְּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמֵנוֹת הָאֵמֶתִי הַגְּדוֹל מִכָּל מִינֵי רַחֲמָנוֹת, לְהַאִיר בְּלִבָּם אֹר הַצַּדִּיק הַמְּאִיר מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וְלְהוֹדִיעַ וּלְפָרְסֵם בְּעוֹלָם שֶׁנִּמְצָא עַכְשָׁיו אֲצִלְנוּ חֶכֶם אֵמֶת נוֹרָא וְנִשְׁגָּב שֶׁעַד אֵין לֹא הָיָה כְּמוֹהוּ מַעוֹלָם, שֶׁגִּלְהַ מַעֲנִינוֹת שֶׁל יַעֲצוֹת וְתַקּוּנִים וְחֲסָדִים נִפְלְאִים וְנִעְלָמִים עַד אֵין קֶץ וְתַכְלִית, שֶׁעַד אֵין לֹא נִתְגַּלוּ מִימּוֹת עוֹלָם, שֶׁמְטַהְרִים מִכָּל הַלְּכָלוּכִים וּמִכָּל הַזְּהֵמוֹת וְהַטְּמָאוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁיּוֹכְלוּ כָּל הָעוֹלָם לְבוֹא נִקְיִים לְהִיכַל הַמִּלְאָךְ וּלְקַבֵּל הָאוֹצְרוֹת מִתְּנַת חֲנָם אֲשֶׁר הַכִּין לָהֶם הַמִּלְאָךְ. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לָהֶם.

מִלְאָךְ הַמְּשִׁיחַ יִמְשִׁיךְ וְיִגְלֶה בְּעוֹלָם אֹר הַדְּעַת שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּהִתְגַּלוּת נִפְלָא וּבְשֶׁכֶל נִפְלָא וְאֵמֶת בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְעַל-יָדֵי זֶה יִמְשִׁיךְ שְׁלוֹם נִפְלָא אֲפִלוּ עִם אַמוֹת הָעוֹלָם, עַד שֶׁעַל-יָדֵי רַבּוּי הַשְּׁלוֹם יִפְּירוּ וְיִדְעוּ כָּל הַגּוֹיִים גְּדֻלַּת וְחִשְׁבִּיּוֹת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, וְיִתְהַפְּכוּ כָּלֵם לְאַמוֹנַת יִשְׂרָאֵל וְיִכְנִיעוּ עֲצָמָם אֵלֵינוּ, וְיִשְׁלְטוּ הַיְּהוּדִים בָּהֶם מִרְצוֹנָם.

דְּבַרִי הַמַּעֲתִיק, הַמְּתַפְּלֵל תְּמִיד לְשְׁלוֹמוֹ וְהַצְּלַחְתּוֹ לְאַרְךָ יָמִים.

ב"ה יי תמוז תשכ"ג.

לכבוד מחמד עיני, אשר לטש שכלו וחקמתו להפיר ולהשיג האמת האמתית הנדד הצח והמצחצח ומוסר עצמו למיתה על האהבה וההתקשרות להצדיק האמת, שממרק ומצחצח העינים לראות הפתחים איך לצאת מהיכלות הטמאה והחשך של המינות ואמונות כזביות שמסמאים העינים של ישראל מלראות אור הצדיק שמגלה ומודיע אור ידיעת אלקותו ומלכותו לכל בני העולם, אפלו להרחוקים והעפויים, שכלם ידעו שיש אלקים שליט ומושל ויתגירו וישובו אליו יתברך. ה' יאריך ימיו על ממלכתו באפן שיתגדל על-ידו כבוד ה' יתברך.

עכשו, בגדל עצם החשך אשר בדורותינו אלו האחרונים בסוף הגלות, אין לנו שום תקנה ושום תקנה בשום פנים, רק על-ידי התקשרות והתדבקות בהצדיק המנהיג האמת, החכם האמת מושיען של ישראל לדור דור לנצח, ושהוא עקר חיותנו ותקוננו וקיומנו והחיות ושרש כל הבריאה. אבל לעמת זה השקר מתגבר ומחשיך כל-כך עד שאין רואים האמת כלל, כאלו לא היה בעולם. אך בודאי הצדיק הבעל כח גדול יגמר את שלו, כי לא ישקט האיש עד אשר פלה הדבר אשר דבר לגאלינו ולרפאינו מתחלואינו העצומים.

אחי, אחי, לפי ובשרי, הריני כותב בלב מלא דמעות מתוך רב שמחה שאין לה קץ על הנסים והחסדים הנפלאים, ועל הסבובים הנוראים שסבב עמנו בעל הרחמים, בעל החמלה והחנינה, שהאיר עינינו ופתח לבנו להשתוקק ולכסף ולהתגעגע לדבק עצמנו בהצדיק החכם האמת שיש לו כח להרים ולהגביה אותנו מעמק ירידתנו מכל מקום שאנו שם ולהפוך כל מיני ירידות לתכלית העליה. עדין אין אנו רואים עד היכן מגיע החסד הנפלא הזה. בודאי ראוי לה שתתגבר בכל כחה בכל העסקים וטרדות רבות שיש לה עכשו לחטף ולגזל לעצמה איזה שעה בכל יום לעין בדברי הצדיק, ותשים לבך ועיניך היטב להבין נפלאות אורם הצח והנפלא, ועצם העמקות והמתיקות שנגעלם ונסתר בהם, כי זה העקר - לזכות להרגיש המתיקות והנעימות שיש בהם, ועל-ידי זה יכול לראות נפלאות. וזה זוכין על-ידי תקון הכבוד, שלא יקבל שום כבוד להנאת עצמו חס ושלום,

רק כל הכבוד והמלכות שיש לו יעלה להמלך שהכבוד שלו, בבחינת
”והיתה להשם המלוכה”.

על-ידי שמרגישים מתיקות דברי הצדיק נצולין מלהיות אלמן. מי שחננו
ה' להבין ולהשיג איזה דבר אמת - הישר מתיב שיגלה ויכניס זאת ההבנה
לעם סגלה וייטיב מטובו לאחרים.

צריך לסלק הדעת לגמרי ולהוריד עצמו לבחינת אמונה, שהיא בחינת
ארץ ישראל, ועל-ידי זה זוכים לדעת גבוה מאד. ועקר האמונה האמתית
הוא שה' יתברך מקבל תענוג ושעשועים מבני-אדם התחתונים דיקא,
אפלו מהרחוקים והנמוכים ביותר. ולזכות לזה בשלמות הוא רק על-ידי
הצדיק הגדול שזכה לענוה של משה, ומגדל ענותנותו הוא מוריד את
עצמו לכל אדם שבעולם, אפלו אם עבר כל עברות שבתורה אלפים
ורבבות פעמים אין מספר, ומעלה ומקשר כלם לה' יתברך.

המעתיק המתפלל על שלומו וישועתו בכל יום ובכל עת ובכל שעה.

אודעסר

דב

ישראל

ב"ה, אור ליום כ"ו תמוז תשכ"ג.

יקירי, הזוכר בכל מקום שהוא שם את גדל יקר מעלת נפשו, שבעצם
שרשו הוא בא ממקום קדוש ועליון מאד ומחמת זה נכנס האמת בלבו
כאש בוערת ונתעורר לקשר עצמו בהצדיק האמת, והכניס כל מחו
ונשמתו להבין ולהשפיל נפלאות נוראות תורתו הגנוזה שהמשיך ממקום
גבוה ועליון נורא ונשגב מאד מאד שלא קבל ממנו שום אדם מעולם,
שעל-ידו הכל נכנסים לה' יתברך ומפירים אותו. ה' ירבה ימיו על
ממלכתו למען יפתח אור הצדיק האמת בעולם עד שכל הרחוקים יתגירו
וישובו לה' יתברך, ויזכה לבוא יחד עם כל ישראל אל המנוחה והנחלה,
ועיר האלקים על תלה בנויה.

דע אחי, כי רבנו ז"ל הוא מנהיג אמת ללכל, מרים המעלות עד תכלית
נפשות העשוקות, כקטן כגדול להועילו.

נפשנו חפחה מאד נעם אמרותיו,

חֲשֵׁקָה נִפְשָׁנוּ מְאֻרֹת נֹרְאוֹת תּוֹרוֹתֶיךָ,

מֵה נִמְלְצוּ חֲבִיבֵת נְעִימוֹת פְּלֹאוֹתֶיךָ,

נֶאֱמָנִים מְאֻמְרֵי חֲשׂוֹקִים נְחַמְדִּים לְעַד לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹתֶיךָ.

אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל, אֵיךְ אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא יִחַלְקוּ עָלֶי מֵאַחַר שֶׁאַנִּי הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ חֲדָשׁ שֶׁעֲדִין לֹא הֵלֵךְ בּוֹ אָדָם מֵעוֹלָם, וְגַם הִבְעַל-שֵׁם-טוֹב לֹא, וְשׁוּם בְּרִיָּאָה לֹא. אָף-עַל-פִּי שֶׁהוּא דֶרֶךְ יֵשׁוּן מְאֹד, אָף-עַל-פִּי כֵן הוּא חֲדָשׁ לְגַמְרִי.

רַבֵּנוּ ז"ל סִפֵּר הַתְּפִאָרוֹת נִפְלָא מֵעֲנִין הַחַיִּים שְׁלוֹ, וּבְעֲנִין גְּנוּת הַחַיִּים שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁאֵינָם חוֹשְׁבִים עַל תְּכֵלֶתָם. וְהַפְּלֵל שֶׁעָקַר הַחַיִּים הוּא חַיִּים אֲמִתִּיִּים שֶׁהוּא חֲכָמָה אֲמִתִּית, וְעָקַר הַחֲכָמָה - לְהַשְׁתַּדֵּל לִידַע וּלְהַפִּיר אֶת ה' יִתְבָּרֵךְ שֶׁהוּא חַי הַחַיִּים, וְכָל אֶחָד כְּפִי קְרוּבוֹ לָזֶה כֵּן חַיִּיו חַיִּים, וּלְהַפִּיץ - לְהַפִּיץ, כִּי חוֹץ מִזֶּה הַכָּל הַבָּל וְאֵין שׁוּם חַיִּים כָּלֵל. אֲבָל חַיִּים שֶׁזָּכָה הוּא ז"ל הִיָּה בְּמַעֲלָה עֲלִיוֹנָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, שֶׁעֲדִין לֹא טָעְמוּ שׁוּם אָדָם מֵעוֹלָם. אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזָּכָה לְהַרְגִישׁ מַעַט הַתְּנוּצָצוֹת מִנְעִימוֹת הַחַיִּים שְׁלוֹ שֶׁהִיָּה חַי חַיִּים אֲרַכִּים חַיִּים טוֹבִים בְּאַמֶּת, וְכַמוֹכֵן בְּהַמְעֶשֶׂה שֶׁל הַשְּׁבָעָה בְּעֵטְלִירֵס, עֵין שֵׁם.

כְּשֶׁמְגַרְשִׁין אֶת הָאָדָם מֵהַגֶּן-עֵדֶן, הֵינּוּ שֶׁכָּל מֵה שְׁרוּצָה לַעֲשׂוֹת אֵיזָה דְבָר שֶׁבִקְדָשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּנִיסָה לְגֶן-עֵדֶן - מְגַרְשִׁין אוֹתוֹ וּמְבַלְבְּלִין אוֹתוֹ, אֲזִי עָקַר תִּקְוַתוֹ שֶׁיַּעֲמִיד עֲצָמוֹ אֲצֵל אֱמוּנָה, שֶׁאָף-עַל-פִּי כֵן יֶאֱמִין שֶׁה' יִתְבָּרֵךְ מוֹשֵׁל בְּכָל וְיָדוּ עַל הָעֲלִיוֹנָה, וְסוֹף כָּל סוֹף יִגְמַר הַכָּל כְּרָצוֹנוֹ, כִּי יֵשׁ תְּשׁוּבָה בְּעוֹלָם. וְאָף-עַל-פִּי שֶׁהוּא רְחוּק עֵתָה מִתְּשׁוּבָה מְאֹד, אֲדַרְבָּא מִתְּגַרֵּין בּוֹ עַד שֶׁפּוֹגֵם חֵס וְשְׁלוֹם בְּכָל יוֹם יוֹתֵר חֵס וְשְׁלוֹם, אָף-עַל-פִּי כֵן עַל כָּל פְּנִים הוּא מְאֻמֵּן שֶׁיֵּשׁ צְדִיק כְּזֶה בְּעוֹלָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַּח לְתַקֵּן הַכָּל בְּעֲצוּתוֹ הַעֲמֻקּוֹת בְּלִי גְבוּל כָּלֵל, וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְהַעֲמִיד עֲצָמוֹ אֲצֵל הַצְּדִיק שֶׁמְגַלֵּה וּמְצַחֵחַ הָאֱמוּנָה.

הַמַּעֲתִיק וּמְסַדֵּר, הַמְזַכֵּיר תְּמִיד לְטוֹבָה וּמְצַפֶּה לִישׁוּעָתוֹ וְהַצְּלַחַתוֹ בְּזֶה וּבָבֵא, וּמַעֲתִיר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ. אוֹהֵבוֹ מֵעַמְקָא דְלִבָּאֵי.

יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדְעָסָר

"כַּמִּים הַפְּנִים לְפָנִים, כֵּן לֵב הָאָדָם לְאָדָם", קַל וְחֹמֶר כְּשֶׁהַצְּדִיק מְסַבֵּיר פְּנִים יְפוֹת וּמְקַרֵּב אוֹתָנוּ בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַד אֵין סוֹף, בְּוַדָּאֵי אֲנַחְנוּ חַיִּבִים לְאַהֲבֵה אוֹתוֹ וּלְשִׁבְחוֹ וּלְפָאָרוֹ וּלְהוֹדִיעַ וּלְפָרְסֵם שְׁמוֹ בְּעוֹלָם וּלְעַסֵּק בְּעֲנִינָיו וּלְהַפִּיץ מַעֲיֻנוֹתָיו חוּצָה לְכָל מְקוֹמוֹת הַרְחוּקִים הַחִיצוֹנִים מִהַקְדָּשָׁה, כְּדִי לְהִיטִיב לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

בי"ה, חי' אלול תשכ"ג.

למחמד עיני ולבי, המתיחס אל הצדיק האמת ותלמידיו בחבה בהערצה ובאהבה עצומה בלי קץ וסוף, ומתאמץ בכל כחו ובכל יכולתו להרבות לפרסם ולהודיע בכל העולמות את שם הצדיק האמת שעל-ידו תבוא הגאולה לנו ולכל ישראל ולכל העולם כולו. פתיבה וחתומה טובה לחיים טובים ארפים ולשלום אין קץ.

צריך לזכר תמיד היטב גדל מעלת אצילות נפשו העדינה וגבוהה מאד בשרשה העליון, ואלפי אלפים רבי רבבות של עולמות בלי שעור תלויים בה, וצריך להתעורר ברחמים רבים לרחם עליה לקשטה וליפותה ולצחצחה בצחצחות העליונות הנוראות מאד של הצדיק, להצילה מפח יוקשים של העשק והיכלי התמורות שמחליפים ומקלקלים מאד ואורבים עליו, שרוצים לגזל ולעשק הטוב של נפשו. ולהתנהג בנימוס המלוכה דקדשה של בן המלך האמת שנחלף שהוא המלך על כל ישראל לדור דור.

כבר הגיעו ימי אלול הקדושים, ימי הרחמים והסליחות, וצריך עתה לחזר ולהתחיל מחדש להתגעגע ולכסוף ברצונות חזקים לשאר קבוע בראש השנה הקדוש בתוך הקבוץ הקדוש של הצדיק האמת, ולא יפריד עצמו מהם כל ימי חייו. כי כל זמן שהוא בתוך כלל הקבוץ שמקבץ הרועה האמתי יש לו תקנה לעולם אפלו אם יעבר מה שיעבר חס ושלום.

כשאדם רוצה להתקרב לה' יתברך ולשוב בתשובה, צריך שיעברו עליו אלפים ורבבות ירידות בלי שעור וצריך שיהיה גבור חזק לחזק לבבו בכל פעם לבלי להניח את מקומו משום ירידה שבועולם יהיה איד שיהיה. וזהו העקר והיסוד שהכל תלוי בו, לבלי לפל בדעתו לעולם, אף אם יעבר עליו מה, ולחזק את עצמו תמיד אף אם הוא כמו שהוא, להאמין באמונה שלמה שאין שום ירידה בעולם, כי בכל מקום יכולים למצא את ה' יתברך, ואפלו כשנופל לשאול תחתיות רחמנא ליצלן, אף-על-פי כן צריך לחזק את עצמו תמיד ולבלי ליאש את עצמו לעולם, כי גם שם ה' יתברך נמצא, בבחינת "ואציעה שאול הנד".

היצר הרע אורב על נפש האדם תמיד לטמא מחו בעוונות ופשעים ופגמים גדולים, וצריך רחמים רבים והתגברות גדול למלט נפשו מיד שאול עד שתשוב נפשו למקומה ולמנוחתה.

עקר הַרְחֻמְנוּת שְׁצָרִיכִים לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל הוּא לְהַכְנִיס בָּהֶם אֹר הַצְּדִיק וּלְהוֹצִיאֵם עַל-יְדֵי זֶה מְעוֹנוֹת וּלְקַרְבָּם לַה' יִתְבָּרַךְ.

הַמִּתְפַּלֵּל תְּמִיד לְשְׁלוֹמוֹ וְהַצְּלָחָתוֹ, וּמֵאַחַל לוֹ וּלְבֵיתוֹ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוֹקָה, שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה.

אוֹדְעֶסָר

דב

יִשְׂרָאֵל

עג.

ב"ה, מוֹצָאֵי שַׁבַּת וְיוֹם הַכַּפּוּרִים הַקְּדוּשִׁים תִּשְׁכַּח.

לְכַבּוֹד בֵּית עֵינֵי וּלְבֵי, הַחֲפֵץ בְּאַמֶּת הַבְּרוּר וְזָךְ וְצַח, וְחֶכֶם וּמְבִין הָאֱמֶת הָאֱמֶתִי הֵיכָן שׁוֹרָה, וְנִשְׂאָ אֶת לְבוֹ וּמַחוֹ אֶל הַצְּדִיק, וְסֵלֶק מְעַצְמוֹ חֲכָמָתוֹ וְשָׁלוֹ נִגְדַּת הַצְּדִיק הַחֶכֶם הָאֱמֶת אֲשֶׁר לְפָנָיו וּלְאַחֲרָיו לֹא קָם כְּמוֹהוּ, שֶׁבְּגִדְלָ עֵצָם כָּחוֹ שׁוֹרֵף וּמְבַטֵּל כָּל מִינֵי טְעִיּוֹת וּמְבוּכוֹת וּכְפִירוֹת וְאִמוּנוֹת שֶׁל שָׁקֵר, וּמְכַנִּיס הָאֱמֶת בְּעוֹלָם, וּמֵאִיר יְדִיעַת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וּמְהַפֵּךְ רְשָׁעִים גְּמוּרִים לְצְדִיקִים גְּמוּרִים, וּמְתַקֵּן כָּל הָעוֹלָם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת. ה' בְּרַחֲמָיו יוֹלִיכֶךָ בְּדַרְךְ הַיֶּשֶׁר אֶל נִקְדַּת הָאֱמֶת שֶׁהוּא עֶקֶר הַמְּנוּחָה וְהַנְּחֻלָּה בְּלֵי קָץ וּגְבוּל.

אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לָךְ שְׁזָכִיתָ לִישׁוּעָה רַבָּה לְנֹצַח לְהִיּוֹת בְּחֻלְקוֹ שֶׁל רַבְּנוּ הַנּוֹרָא וְהַנְּשֹׁגֵב מְאֹד וְכוּ', וְזָכִיתָ גַם הַשָּׁנָה לְתַחַב אֶת רֵאשֶׁת בְּתוֹךְ הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁלוֹ מִתּוֹךְ מְסִירַת נַפְשֶׁךָ וּכְבוֹדֶךָ שֶׁזָּהוּ עוֹלָה עַל הַכֹּל, וְאִין דְּבַר גְּדוֹל מְזָה.

נָא אַחֵי, חֲמַדַּת לְבֵי, זָכַר הֵיטֵב אֶת כָּל הַדְּבָרִים וְהַסְּבוֹת הַנִּפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת שֶׁרָאִיתָ בְּעֵינֶיךָ בְּעֵנֶן הַתְּגִלוֹת סוּד גְּדֻלַּת נוֹרָאוֹת הַצְּדִיק הָאֱמֶת אֹר הַחֲדָשׁ הַגָּנוֹז וְצָפוֹן וְנִעְלָם מִכָּל הָעוֹלָמוֹת. חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד לְגַזֵּל לָךְ אֵיזָה עֵת לְעֵין בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ זַ"ל, שֶׁכָּל דְּבֹר וְדְבֹר הוּא כְּמוֹ אֲגִרַת הַנִּכְתָּב לְחַבְּרוֹ וְתַלְמִידוֹ וַיֵּשׁ בָּהֶם כָּל מִינֵי עֲצוֹת וְיִשׁוּעוֹת שְׁצָרִיכִים בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, וְלִהְיוֹת בְּכָל כַּחַד לְבָנוֹת עֵינֵינוּ וּבְפֶרֶט לְהַפִּיץ מְעִינֹתָיו חוּצָה. הַיּוֹם קֶצֶר וְהַמְּלָאכָה מְרַבָּה, וְאִם לֹא עֲכָשׂוּ אֵימָתִי. כִּי הַזְּמַן הוֹלֵךְ וְהוֹמָה, וְיִמֵּינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, וְלֹא יִשְׁאָר לָךְ רַק מַה שֶׁתַּחֲטוֹף אֶמֶת בְּלִבְךָ. וְאִם הָאֱמֶת מְשֻׁלָּךְ אֲרֻצָּה וְאִסוּר לְגִלוֹת דְּבֹרִים כְּאֵלֶּה לְמִי שֶׁלְּבוֹ חָלַק מְזָה, בְּזָה יֵשׁ לָנוּ לְשִׁמַּח בְּיוֹתֵר בְּכָל עֵת בְּכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלֵינוּ, אֲשֶׁר חָמַל ה' עָלֵינוּ וְהַבְּדִילָנוּ מִן הַתּוֹעִים הַחוֹלְקִים עַל אֱמֶת כְּזֶה.

בְּבִרְכַּת גְּמֵר חֲתִימָה טוֹבָה וְחַג שְׂמֵחַ, וּמִתְפַּלֵּל תָּמִיד עַל שְׁלוֹמָהּ וְהַצְּלָחָתָהּ
בְּזָה וּבְבָא.

אוֹדְעֶסְר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

הַמְעַתִּיק

עד.

ב"ה, הוֹשַׁעְנָא רַבָּא תִּשְׁכִּי"ד.

לְכָבוֹד בֵּת עֵינִי, הַצּוֹפֶה וּמִסְתַּפֵּל עַל הָאֲמַת הַצָּרוּף וְהַמְזַקֵּק וְרוֹאֶה מִרְחוֹק
אֲמַתֵּת הָאֲמַת בְּרֵאִיָּה גְמוּרָה וּבְרָה כַּחֲמָה, וְכוֹסֶף וּבּוֹעֵר בְּחֶשֶׁק נִמְרָץ וְרָצוֹן
חֶזֶק לְפָרַע בְּזָרִיזוֹת הַחֹב הַמוּטָל עָלָיו, לְרַחֵם עַל עַם ה' וְעַל כָּל מְקוֹמוֹת
הַחִיצוֹנִים וְהַרְחוֹקִים וְהַנִּדְחִים מְאֹד, לְהַכְנִיס כָּל הַלְּבָבוֹת תַּחַת כְּנָפֵי
הַצְּדִיק הָאֲמַת שֶׁר הָעוֹלָם, הַחוּפֵף וְסוֹכֵף עֲלֵיהֶם תָּמִיד לְשִׁמְרָם מִכָּל רָע
וְלַהֲקִימָם מִנְּפִילָתָם שֶׁנִּפְּלוּ פְּלָאִים לְעַמִּי עִמָּקִי תַּהוֹם תַּחֲתִיּוֹת, שֶׁהוּא
שְׁטוּת הַכְּפִירוֹת וְאֲמוּנוֹת שֶׁל שֶׁקֶר וְהַבֵּל שֶׁבַּהֲבֵל, וְלַהֲעֲלוֹתָם מֵעֵלָה מֵעֵלָה
אֶל הַקְּדוּשָׁה, לְתַכְלִית הָעֲלִיָּה, וְלַהֲפֹךְ זְדוֹנוֹת לְזִכִּיּוֹת, וּמִכְּפִירָה לְאֲמוּנָה
קְדוּשָׁה בְּרוּרָה וְיִשְׁרָה, עַד שֶׁיָּבֹא הָעוֹלָם לְיַד תַּקּוּנוֹ בְּשָׁלְמוֹת. חֲיִים
אַרְכִּים חֲיִים טוֹבִים אֲמַתִּים.

הַשְּׂגִתִּי הַתְּרוּמָה בְּסֵף מֵאָה ל"י, רַב תּוֹדוֹת וּבְרָכוֹת וְחוֹן חוֹן מִקְרָב לֵב עַמִּי.
שְׂמֵחַ לְבִי וְתִגַּל נַפְשִׁי בִּישׁוּעַת נַפְשִׁי שֶׁעָשָׂה ה' עִמָּךְ פְּלָאִי פְּלָאוֹת כְּאֵלֶּה,
חֲסִדִים טוֹבִים נְפִלְאִים כְּאֵלֶּה בְּהַתְקַשְׁרוֹת שֶׁנִּתְקַשְׁרָת בְּקִשְׁרֵי קִשְׁרִים
בְּאַהֲבָה עֲזָה וְעֲצוּמָה אֶל הַצְּדִיק הָאֲמַת וְאֲנִשְׁיוֹ הָאֲמַתִּים הַכְּשָׁרִים
שֶׁבִדוּר, עַד אֲשֶׁר כָּל מִימוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹתָהּ. אֲשֶׁרִי חֶלְקֶךָ אֲשֶׁרִי
גּוֹרְלֶךָ מֵה טוֹב חֶלְקֶךָ וְיִמָּה נָעִים גּוֹרְלֶךָ.

הָעוֹלָם רָאוִי שֶׁיִּתְמָהוּ עַל הָאַהֲבָה שֶׁבִּינֵינוּ.

מִכְּמָה סְבוֹת הַכְּרַחֲתֵי לְסִיִּם, בְּשָׁלוֹם וְחֲיִים וְשְׂמֵחַת הַחַג הַקְּדוּשׁ הַקּוֹרָא
וּמְכַרִּיז עַל חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁהַבּוֹרָא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם מֵאִין לֵישׁ, שֵׁישׁ אֱלֻקִּים
שְׁלִיט וּמוֹשֵׁל בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת.

הַמְעַתִּיק, אוֹהֵבוֹ לְנֶצַח וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדוֹ תָּמִיד, בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה.

אוֹדְעֶסְר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

בי"ה, די פסילו תשכ"ד.

לכבוד לבי ובשרי, המוכן לבוא באש ובמים על האמת האמתית האהוב עלי בבעבותות אהבה ללא קץ וגבול, וזכה להיות עבד נאמן אצל הצדיק המלך האמת על כל ישראל לדורות עולם, שגלה חדשות נפלאות ונוראות מאד מאד אשר אין לשון בעולם שיוכל לספר תקף רום נשגבות מעלתם וגבהם וקדשותם וכחם, שעל-ידם הוא מקבץ ומכניס גם כל הרחוקים ורשעים גמורים לה' יתברך, וממשיך ומגלה אלקותו ומלכותו עין בעין לכל באי עולם. מה טוב ומה נעים חלקך, שלום וכל טוב.

לרגל יום הולדתך הריני שולח לך בזה את ברכתי ומתנת לבי, החיים ארכים של הבעטלר העור לגמרי מהעולם, ואין לו שום הסתכלות בזה העולם כלל וכלל, כי כל העולם אינו עולה אצלו כהרף עין וכוי. והחיים טובים של הבעטלר החרש שהתפאר בגדל רחוקו מהעולם הזה בתכלית, והוא חרש לגמרי מלשמע קולות של זה העולם שכלם חסרונות, כי כל העולם אינו עולה אצלו לשמע קול החסרונות שלהם וכוי. עין היטב בהמעשה הנוראה של השבעה בעטלירס ותעמד מרעיד ומשתומם לראות אור הזה.

רבנו ז"ל דבר הרבה מענין החיים, שהכל נקרא חיים אצל העולם, אבל באמת עקר החיים פשוטין לחדש ימיו להתחיל להתקרב לה' יתברך, לעבד את ה' בכל פעם מחדש, ולא יפל לזקנה של הסטרא אחרא פלו פבר נזקן בחטאיו ומעשיו שרגיל בהם עד שאי אפשר לו לצאת מהם, רק יתחזק להתחיל לחיות בכל פעם מחדש בעבודת ה' ולא יפל משום דבר ולא תקצר רוחו משום בלבולים וחלישות הדעת פלו אפס תקנה חס ושלום מחמת המעשים הרעים שעשה עד הנה. כי צריך לבלי להסתכל על כל זה כלל, כי אין שום יאוש בעולם כלל, ואיך שהוא, אפלו שכבר נפל בלי שעור, אף-על-פי כן אין יאוש בעולם כלל.

המתפלל תמיד על ישועתך וטובתך בזה ובבא.

בי"ה, י"ב אדר תשכ"ד.

בבת עיני ולבי, שזכה ברחמים ונסים גדולים מאת ה' להרגיש הרגשה חדה ולהאמין בהצדיק האמת אב החכמים וראש לכל בחירי צדיקי אש יחידי הדורות, וחותר ביגיעות עצומות בלב בוערת ויוקדת כגחלת אש לגדל ולפרסם בכל העולם את שם הצדיק הבעל הבית של העולם והחן והפאר וההדור והיפי של כל העולם, שמגלה ומאיר אלקותו לכל באי העולם, ועל-ידו יהיה תקוון העולם בשלמות (ועקר תקוון העולם בכל דור ודור הוא רק על-ידו). ה' יגמור מה שהתחיל להפליא ולהפליא עמו פלאי פלאות כאלה עד שתזכה לחזות בנעם ה'.

הכל יודעים שאין שום קביעות בזה העולם, ובהכרח לזוז מכאן בהעברת רגע קלה, כי כל הזמן אינו נחשב אפלו לרגע למי שמשים לבו ודעתו היטב אל פריחת הזמן יותר מעוף הפורח, וצריכים להתגבר מאד לבלי לשפח את עצמו. הזהר והזהר ושמר נפשך מאד שלא תשפח בכל עת לעצם החסד והרחמים שחמל עליך ה' יתברך לקרבך אל הצדיק האמת אשר לא יספיקו כל ימינו להודות ולהלל על זה.

השמר לך והתחזק שלא תשפח את עצמך, והתחזק בכל הטרדות והעסקים לחטף בהם חיי עולם חיי אמת. חטף ואכל חטף ואכל המאכלים של הצדיק האמת בכל יום ויום כל מה דאפשר, גם בכל העסקים והטרדות רבות שיש לך.

קלפת המן עמלק רוצה להתגבר בכל דור בכפירות ואפיקורסות על-ידי הקשיות והחקירות שאי אפשר לישבן עכשו בשום אופן, אבל ה' יתברך לוחם עמו בכל דור ומכניע אותו על-ידי הצדיק האמת בחינת משה ומרדכי שזכה למדרגה גבוהה כל-כך עד שיכול להמשיך אחדותו יתברך גם למקומות הרחוקים מאד מאד, לתוך תקף התגברות הכפירות וחקמות חיצוניות של הגל המתעוררים והמתחדשים בכל דור.

המתפלל תמיד על ישועתך וטובתך בזה ובבא.

אודסר

דב

ישראל

בי"ה, ח"י אדר תשכ"ד.

לכבוד חמדת לבי ועיני, יאר ה' בלבד אור הדעת של הצדיק שיתגלה לעתיד בשלמות על-ידי מלך המשיח, ויפקח עיניך בתורתו ויוליכך בדרך עצותיו, ותזכה במהרה להשקות כל העולם במימי חכמתו, שעל-ידי זה יתקן העולם לגמרי.

עכשו כל עקר תקוננו הוא רק על-ידי הצדיק הגדול שיכול לירד לעמק הנפילה והירידה של כל אחד ולהעלותו בחכמתו הנפלאה לתכלית תכלית העליה, ואם היה כל העולם מתבטלים אליו אזי כבר היה הכל מתקן לגמרי. אבל בעוונותינו לא די שאינם מתבטלים אליו, רק אדרבא, הבעלי גאווה השקרנים ועזי פנים חולקים ומדברים חרופים וגדופים ושקרים וליצנות ולשון הרע על הצדיק האמת ואנשיו כשרי הדור האמתיים, עד אשר נשלף האמת ארצה, ועל-ידי זה נעשה כל הקלקולים שבעולם, ומזה עקר אריכת הגלות. ועתה כל תקוננו שיתקן הכל על-ידי משיח צדקנו שיגלה אור הדעת של הצדיק האמת בכל העולם, ויבטל המחלקת ויעשה שלום נפלא בעולם.

לזכות לבטול השקר והתגלות האמת הוא על-ידי שמבטל את עצמו ואת כבודו מכל וכל בתכלית הבטול עד שהוא בבחינת עפר ממש, ואז יזכה להתקרב להצדיק ולחיות חיים טובים אמתיים וטובים.

כל מי שרוצה לילך בדרך האמת וחס על חיו האמתיים באמת, אזי הוא צריך להיות חזק ואמיץ וגבור חיל מאד לעמד כעמוד ברזל כנגד המונעים, ולא יסתכל כלל על בני העולם ולא על אביו וחוננו ואשתו ושאר המונעים הרוצים להרחיקו מהצדיק האמת.

אוהבך ועבדך הנאמן המסור לך בכל לב ונפש.

המעתיק ישראל דב אודסר

עט.

בי"ה, כ"ו אדר תשכ"ד.

עיני ולבי, העומד בראש המאמינים בהצדיק האמת שהוא השליט ומושל על כל ישראל לדור דור, הנובע ושופך עליהם מימי חכמתו שהם רפואות ותחבושות נוראות יקרות ונפלאות שלא נתגלו עדן מעולם (ועתיד

לְהַתְגַּלּוֹת בְּשִׁלְמוֹת עַל-יְדֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ), וְחוֹתֵר בְּמַסִּירוֹת בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת
וּבִיגִיעוֹת וְתַחֲבוּלוֹת רַבּוֹת לְפָרֶסֶס וּלְפֹאֵר וּלְכַבֵּד וּלְגַדֵּל אֶת שֵׁם הַצַּדִּיק
הָאֵמֶת בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. אֲשֶׁרִיף שְׂזָכִיתָ לְכֹף, לְבָרַח וּלְהַמְלִיט מִכְּפִירוֹת
וְהַתְנַגְּדוֹת וְחֻקִּירוֹת וְקִשְׁיוֹת עַל הַצַּדִּיק, שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִהַבְּעָלִי כְּבוֹד
וְגֵאָה הַצְּבוּעִים וְהַשְּׂקָרָנִים וְעֵזֵי פָנִים הַמַּתְנַגְּדִים וְחוֹלְקִים וּמַדְבְּרִים
שְׂקָרִים עַל הַצַּדִּיק בְּגֵאָה וּבוּז, וְכָל עֶסְקָם וּמְגַמְתָּם לְהַרְחִיק אֶת יִשְׂרָאֵל
מִהַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּחִינַת מִשְׁה מְשִׁיחַ, שֶׁעַל-יְדֵי זֶה הֵם מַחְרִיבִים וּמֵאֲבָדִים
אֶת הָעוֹלָם שֶׁנִּבְרָא רַק בְּשִׁבִיל הַצַּדִּיק שֶׁיִּכּוֹל לְקָרֵב אֶת כָּל הָעוֹלָם לְהִי
יְתַבָּרֵךְ וְתוֹרָתוֹ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת (וְעַל-יָדָם הַתְּגַבְּרוֹת הַכְּפִירוֹת
וְאִפִּיקוֹרְסוֹת וְכָל הַגְּזֵרוֹת וְהַצָּרָה וְהַשׂוֹאָה שֶׁל הַיִּטְלָר עֲמָלֵק יַמַּח שְׁמוֹ).
שְׁלוֹם וְחַיִּים אַרְכִּים וְכָל טוֹב.

הַבוֹרָא יְתַבָּרֵךְ וְאֲנִי וְאַתָּה יוֹדְעִים פְּנִימִיּוֹת שְׂאִיפּוֹת לְבָבְךָ הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר
הַכּוֹסֵף וְחוֹשֵׁק וּמִתְנַעֵגֵעַ לְבִטֵּל וּלְסַלֵּק מוֹחַד וְדַעַת עֲצֻמָּה לְגַמְרֵי וּלְהַמְשִׁיךְ
עֲלֶיךָ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל רוּחַ חֲכָמָה רוּחַ נְבוּאָה שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת הַיְחִיד
בְּעוֹלָם, הַיּוֹרֵד עַד עַמְקֵי תְהוֹם לְהַעֲלוֹת נְפֻשׁוֹת מְשֻׁם וּמַעֲלָה אוֹתָם לְמַעֲלָה
מִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם. מִי יַעֲרֹךְ שְׁבָחוֹ, מִי יִסְפֵּר נוֹרָאוֹת גְּדֻלָּתוֹ, אִין דְּגַמְתּוֹ.

הַהַתְעוֹרְרוֹת וְהַשְׁתּוֹקְקוֹת אֵל עֵצָם הָאֵמֶת הַטּוֹמוֹן וְצַפּוֹן בְּעַמְקֵי לְבָבְךָ
הַמְּבִין וּמַרְחִיק רָאוֹת, זֶה גֵרֵם לְעוֹרֵר בְּלִבִּי תַקְוָה תְּשׁוּקָת אֶהְבְּתִי אֶלֶיךָ עַד
אִין קֶץ וְגִבּוּל. אֶהְבֵּה אֵמֶתִית כְּזֹאת (בִּלְתִּימוֹט לְעוֹלָם) שְׂאִין עוֹד דְּגַמְתָּה
בְּעוֹלָם. אֶהְבֵּה קְדוּשָׁה צַחָה נְקִיָּה וְטְהוֹרָה בְּלִי שׁוּם פְּגָמָה שֶׁל כְּבוֹד אוֹ מְמוֹן
וְלֹא שׁוּם דְּבָר שֶׁל עֶסְקֵי עוֹלָם הַזֶּה כָּלָל וְכָלָל. וּמַעֲצָם הָאֶהְבֵּה הַנִּפְלְאָה
אִינְךָ זֶה מִמַּחְשַׁבְתִּי וּמִלְּבִי אֶפְלוּ שְׁעָה אַחַת וְתַמִּיד אֲנִי מְצַפֶּה וּמַחְכֶּה
וּמַשְׁתּוֹקֵק וּמִתְנַעֵגֵעַ וּמִתְפַּלֵּל לִישׁוּעַת נַפְשֶׁךָ, וְהַעֲקֹר לְהַכְנִיס וּלְהַאִיר בְּלְבָבְךָ
אוֹר הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא עֶקֶר הַיְשׁוּעָה בְּשִׁלְמוֹת וְהַרְפוּאָה לְכָל, בְּגוּף
וּבְנַפְשׁ בְּזֶה וּבְבָא לְנֶצַח.

כְּשֶׁמְעִינִים וּמַדְבְּרִים בְּהַחֲדוּשִׁים שְׁחַדֵּשׁ הַחֲכָם הָאֵמֶת אֲזִי נִתְעוֹרֵר וְנִתְגַּלֶּה
יָם הַחֲכָמָה שֶׁהוּא מְקוֹר הַיְרָאָה, וְאֲזִי נוֹפֵל יְרֵאת ה' עַל זֶה שֶׁמַּדְבֵּר וּמְעִין
בְּהַחֲדוּשׁ.

עַל-יְדֵי רוּחַ נְבוּאָה וְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת זוֹכִין לְאֵמוּנַת חֲדוּשׁ
הָעוֹלָם, וְנִתְבַּטֵּל הַנְּהַגַת חֲכָמַת הַטְּבַע, וּמִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל-יְדֵי הַשְּׂגָחָה
וּנְפִלְאוֹת.

אוֹהֲבוֹ לְנֶצַח וּמִתְפַּלֵּל בְּעֵדוֹ תַמִּיד, בְּכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה.

ב"ה, אור ליום ט"ו איר תשכ"ד.

לכבוד חמדת לבי, המשתוקק ומתגעגע אחר הבעטלר הנורא בעל כתפים רחבים הנושא אותנו מכל המקומות שנפלנו בהם לבחינת למעלה מן המקום. אשריך שזכית לזה בנסים ורחמים גדולים. ברכה וחיים ושלו.

דע אחי, כי הצדיק האמת הגדול במעלה עצומה וגבוהה מאד מאד בתכלית המעלה שאין מעלה אחריו, יכול להוריד את עצמו מאד מאד ולהגביה אפלו את הרחוקים בתכלית הרחוק המונחים בשפל המדרגה התחתונה ביותר עד שיירדו לבחינת מיתה ממש, וזהו עקר שלמות מעלתו הגבוהה, כי אי אפשר לעלות למעלה למעלה כי אם פשיכולים לירד למטה למטה להעלות ולקבץ גם כל הנדחים והרחוקים ביותר, ולקשר גם אותם לה' יתברך בשלמות.

עכשו בדורותינו אלה שהגיעו ישראל לתכלית הירידה וההסתרה עד שיירדנו למקומות רחוקים כאלה שלא ירדו ישראל לתוכם מעולם, כל זה נמשך מקלפת עמלק שהוא המלך זקן וכסיל אבי אבות הטמאה של אפיקורסות וכפירות ואמונות כזביות של אלופי השקר הרודפים אחר כבוד והתנשאות, ולוחמים בחצפא ועזות מצח להרחיק ולהפריד נפשות ישראל מהצדיק האמת שהוא עקר מקור ושרש חיותם וישועתם לדורי דורות לנצח, שזהו עוון פלילי מאד יותר מכל עבירות החמורות שבתורה. כי רק על-ידי זה הם גרמו כל האפיקורסות והכפירות, וכל הצרות והחרבנות שבא על ישראל בגשמיות ורוחניות, והם מעכבים את הגאולה האחרונה השלמה שתלויה אך ורק בהתקרבות ישראל אל הצדיק האמת שמכניס בנו אמונה קדושה ונפלאה כזאת שעל-ידיה זוכין להשגת אלקות גם כל הרחוקים והנדחים לגמרי. כי כל עקר הגאולה השלמה תלויה אך ורק בזה שיתגלה ויזרח אור הצדיק האמת בכל הארץ, ולהרים את דגל הצדיק בכל העולמות עד שיתקרבו ויתקשרו אל הצדיק כל נפשות ישראל, כי בהתקרבות אמת אל הצדיק האמת מאירים כל האורות הנפלאות אשר עתידים להאיר בעולם על-ידי משיח צדקנו במהרה בימינו.

אוהבך ועבדך הנאמן המשרתך במסירות נפש ממש, מתפלל תמיד בעד שלומך וישועת נפשך בזה ובבא.

המעתיק ישראל דב אודסר

ב"ה, כ"ג אֶר תשכ"ד.

לְכָבוֹד מַחְמַד לְבִי, הַמְלִטֵשׁ וּמַעְמִיק עֵינֵי שְׁכָלוֹ לְהַבְחִין וּלְהַבִּין הָאֲמֶת
הָאֲמִתִּי הַבְּהִיר וְהַבְּרוּר כְּדִי לְרַפֵּא וּלְתַקֵּן שְׁבָרֵי נַפְשׁוֹ וְנַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל
הַמְתַּגּוֹלְלִים בְּחוּץ בְּתוֹךְ שְׁטָף מִים הַזְּדוֹנִים, וְאִין אִישׁ מְאַסֵּף אוֹתָם
הַבֵּיתָה. אֲשֶׁרִיד שְׁזָכִיתָ לְטַעַם נַעַם הָאֲמֶת, וְאֲשֶׁרִיד שְׁנַפְלֶתָ בְּגוֹרֵל הַצַּדִּיק
הַפְּלֵא הַנוֹרָא הַזֶּה שְׁעוֹשֶׂה עִמָּךְ פְּלָאוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרָאוֹת לְחַיּוֹתֶךָ וּלְקַרְבֶּךָ
לְה' יִתְבָּרֵךְ. שְׁלוֹם וְחַיִּים אֲמִתִּים חֲדָשִׁים וְרַעֲנָנִים.

דַּע, כִּי מִי שֶׁמְדַבֵּר וּמְסִית אֶת חֲבֵרוֹ לִירְאָת שְׁמַיִם, כָּל הַדְּבוּרִים שֶׁמְדַבֵּר
עִם חֲבֵרוֹ נַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ סֶפֶר.

עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיק הָאֲמֶת יָבֹא לִירְאָת שְׁמַיִם, וְעַל-יְדֵי זֶה אֵינּוּ נוֹפֵל
מִגְּדֻלְתּוֹ וְהוֹלֵךְ וְגֹדֵל, וְשׁוֹנְאָיו יִהְיוּ נִכְשָׁלִים וְנוֹפְלִים תַּחֲתָיו.

בְּזָכוֹת שֶׁמוֹשׁ הַצַּדִּיק אָדָם נָצוּל מִמִּיתָה.

מִי שֶׁרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת טוֹבָה לְהַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ כֹּחַ לָזֶה.

מִי שֶׁמְבִיא דוֹרוֹן לְהַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לוֹ נַחַת רוּחַ.

לְפַעֲמִים עַל-יְדֵי נַחַת רוּחַ אֶחָד וּמַעֲט שְׁעוֹשִׁין לְהַצַּדִּיק זֹכִין לְעוֹלָם הַבָּא.

מֵהוֹת הָאָדָם נִכָּר עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹתוֹ, כְּשֶׁרוֹאִין לְמִי הוּא מְקַרֵּב.

הַשֵּׁבַח שֶׁמְשַׁבְּחִין אֶת הַצַּדִּיק כְּאֵלוֹ מְשַׁבְּחִין אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

מֵה שֶׁהַחוֹלְקִים דוֹבְרִים עַל הַצַּדִּיק הוּא כְּבוֹד גְּדוֹל לְהַצַּדִּיק.

כָּל הַגְּבִיּוֹת שֶׁאֲמוֹת הָעוֹלָם גּוֹבִין מִיִּשְׂרָאֵל אִין זֶה אֶלָּא בְּשִׁבִיל הַפְּגָם
שֶׁפָּגְמוּ בְּכָבוֹד הַצַּדִּיק.

כְּשֶׁהַצַּדִּיק אוֹמֵר אֵיזָה דְּבוּר, כָּל זְמַן שֶׁהַדְּבוּר לֹא נִתְקַיֵּם, שְׁעֵדִין לֹא בָּא
זְמַנוֹ, הַדְּבוּר הַזֶּה חֲקוּק בְּעוֹלָם הָעֵלְיוֹן אֲבָל אִין מְאִיר בְּבִהִירוֹת, וְכִשְׁפִּמְגִיעַ
הַזְּמַן שֶׁמִּתְקַיֵּם אָזִי הַדְּבוּר מִתְחִיל לְהֵאִיר בְּבִהִירוֹת.

לְעוֹלָם תִּצְדַּד לְהַצִּיל אֶת הַנִּרְדָּפִים.

בעל מריבה אף-על-פי שהוא למדן אל תכבד אותו.

במקום מריבה שם השטן.

על-ידי מחלוקת שחולקין על הצדיק נתעוררים מלקמות.

לפעמים על-ידי שפלות שאדם משפיל את עצמו או אחרים משפילים אותו, על-ידי זה מבטלין מעליו גזרת מיתה.

על-ידי ענוה מאריך ימים.

על-ידי ענוה בא חן.

על-ידי ענוה מוסיפין לו גדלה על גדלתו.

על-ידי ענוה אין מדקדקין אחר מעשיו.

המזכירו לטוב תמיד ומעתיר לשלומו והצלחתו.

אודסר

דב

ישראל

המעתיק

פב.

ב"ה, כ"ח סיון תשכ"ד.

לכבוד נעימת חיותי, אשר נשאו ה' והעלהו לשמי מרום פדי לזכותו לתכלית המעלה הרמה שאין למעלה הימנה, שינשא ויגדיל ויאדיר את שם הצדיק המלך האמת, שיכבש כל העולם בלי מלחמה כלל, רק על-ידי ים החכמה שמגלה בקולמוס שלו, שעל-ידי זה הוא מגלה ומאיר אלקותו ותברך לעיני כל באי עולם עד שכל הרחוקים ואמות העולם גבואו ויתגירו ויקבלו על מלכותו לעבדו שכם אחד. שלום וכל טוב.

אחרי אשר עיניך רואות את מעשי ה' הגדול והנורא אשר עשה עמך גדולות ונוראות לאין שעור, שזכית לשמוע ולהבין ולטעם דברי אמת באלה הגנוזים וצפונים כל-כך מעיני העולם, חלילה לך מחדל מלהודיע ולפרסם בקולי קולות עד לב השמים אמתת הצדיק האמת לכל בני ישראל, להלהיב ולחמם לבבם בתבערת אש הקדש שלו, עד שכלם יכירו

מתנת חנם, החיים הארזים של הפעטלר הזקן שבזקנים דקדשה, ויגמר ישועתך הגדולה והנפלאה אשר התחיל להפליא עמך לקרבך לנקדת האמת, לא בשביל שום פניה וכבוד של עולם הזה, רק למען האמת לאמתו, ושיהיה לך חלק גדול בבנין בית המקדש שבונה הצדיק, שהוא התגלות דעתו הקדוש בעולם, שמביא לידי קיום התורה ומבטל מצח הנחש שרש חכמת הטבע, ומחזק אמונת הרצון, שיידעו כלם שהכל מתנהג רק ברצון הבורא, ועל-ידי זה ממילא מתחזק הרצון של אדם שירצה ויכסף רק לעשות רצון ה' יתברך. מי יתן שנוזפה להגיע מהרה אל התכלית הטוב אשר הצדיק רוצה להביאנו אליו, אשר רק בשביל זה באנו לעולם.

אם יתדבק עצמו לדברי התורה היוצאים מפי הצדיק, תמה אני איך אפשר אחר-כך לסבל ולחפץ חיי העולם הזה, וזהו "כל הנהנה מדברי תורה, נוטל חיו מן העולם", והבו היטב.

אוהבך באמת לנצח, המצפה תמיד לישועתך והצלחתך.

המעתיק ישראל דב אודסר

אנא אדון יחיד, המלמד תורה לעמו ישראל, רחם עלינו למען שמך וזכרך להתדבק בתורתך הקדושה, ותפתח את לבי ודעתי עד שאזכה לשמע ולהבין היטב בלבבי את כל דברי תורתך הקדושה והטהורה והתמימה המשיבת נפש ומחכימת פתי ומשמחת לב ומאירת עינים ועומדת לעד, ואזכה להרגיש היטב נפלאות נעימת ערבת מתיקת חדושי התורה הקדושים והנוראים מאד, תורת ה' ממש שגלה הצדיק האמת הממין כל העולמות, ואזכה להנות ולהתענג בדברי תורתו הקדושה עד אשר אקוץ ואמאס בחיי עולם הזה ובתאוותיו והבליו, ויתבטלו כל חיי עולם הזה אצלי לגמרי על-ידי עצם ההנאה והתענוג והשעשוע שאזכה להנות ולהתענג מדברי תורתו הקדושה והנוראה אשר כל דבריו חיים וקיימים נאמנים ונחמדים לעד, ונחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים. כי באמת מרחוק נראה לי בדעתי נעימת עמקות דברי תורתו, אשר כל דבור ודבור עולה עד אין סוף ויורד עד אין תכלית ומקשר ומחבר וכולל כל העולמות יחד, ונותן עצות נפלאות לכל דרי מעלה ודרי מטה איך לזכות להפיר אותך ותתברך ולהתדבק בך באמת. מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך, ואם היינו זוכים לשמע ולהטות אזנינו ולבנו היטב לדבור אחד מתורתך הקדושה אשר גלית לנו על-ידי הצדיק האמת בחינת משה, היינו מתבטלים לגמרי. אך בעוונותינו הרבים אין אנו זוכים להכניס הדעת בלב ולבטל תאוות הלב על-ידי זה, כי לבנו מלא מחשבות חוץ, תאוות ובלבולים והרהורים ועקמימיות שבלב, עד אשר לבנו רחוק מאד מדברי תורתך הקדושה, על-כן אין אנו מרגישים נעימות מתיקות אמרותיה הטהורים.

רחם עלינו וזכנו להתדבק בך ובתורתך ובמצוותיך הקדושים לעולם ועד,
לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו מעתה ועד עולם אמן סלה.

פד.

ב"ה, ח"י תמוז תשכ"ד.

לכבוד נעים לבי, המשפיל עצמו ומשליך כבודו מנגד לכל דבר קדוש הנוגע
לטובת בניני ועסקי הצדיק המנהיג האמת הגבור ובעל כח גדול, שיש לו
כח המושך למשך ולקרוב כל העולם לה' יתברך, שלום רב.

אהובי אחי נפשי ולבי, אל תתירשל בהמצוה אשר שלח ה' לך לטובתך
ותהיה זריז לעשותה לשם שמים בלי אחור. התחזק לבקש חכמה
מהחכם האמת הפלא הגדול שבכל הדורות ושמע והאזן דבריו ועצותיו.
יומם ולילה זכרו ממה לא ימוש, ותשונה תמיד לנגד עיניך. אל תתעצל
להיות חבר טוב ליראי ה' האמתיים, התחבר בחברתם תמיד, בפרט
בראש השנה הקדוש הממשמש ובא. פלס מעגל רגליך לישר אותם בדרך
האמת, ומדרך שקר תברח ותתרחק.

כל הדברים הם על הארץ, כמו שאנו רואים בחוש שהכל גדל מן הארץ,
וכל הדברים והבריות הולכים ומונחים על הארץ, ואי אפשר שיפסקו
ויתרחקו מהארץ אם לא על-ידי כח המכריח, הינו שיש מי שמכריח הדבר
ונוטלו ממקומו מהארץ ומרחיקו ממנה, וכפי כח המכריח כן נתרחק
הדבר מהארץ, ואחר-כך כשנפסק כח המכריח חוזר הדבר להארץ. כגון
אם זורק אדם דבר למעלה אזי על-ידי כחו מכריח הדבר ומפסיקו
מהארץ, וכפי כחו כן מכריח הדבר וזורקו למעלה יותר, ואחר-כך
כשנפסק כחו שהוא כח המכריח - חוזר הדבר ונופל להארץ, כי הארץ יש
לה כח המושך וממשכת כל הדברים לעצמה, כי אם לאו לא היו יכולים
להתקיים עליה, כי היה ראוי לפל ממנה מחמת שהיא פדורית, וכל בני
העולם עומדים סביבה, אך שיש לה כח המושך. ועל-כן כשנפסק כח
המכריח וחוזר הדבר ונופל למטה להארץ, כל מה שמתקרב להכח המושך
של הארץ ביותר הוא פורח ונופל למטה במהירות יותר.

והצדיק האמת הוא בחינת עפר, וכל הדברים עומדים עליו, ויש לו כח
המושך להמשיך כל הדברים אליו, כי זה הצדיק הוא רק יחיד בעולם
שהוא יסוד עולם שכל הדברים נמשכים ממנו, כי זה הצדיק היחיד
בעולם הוא ענו ושפיל ומשים עצמו כעפר בבחינת "ואנכי עפר ואפר", ועל-

כִּן הוּא יִסוּד עוֹלָם, הֵינּוּ בְּחִינַת עֶפֶר שֶׁכֵּל הַדְּבָרִים הֵם עָלָיו. וְהִנֵּה הִזָּה רְאוּי שְׂיִמְשִׁכוּ כָּל בְּנֵי-אָדָם לָזֶה הַצַּדִּיק שֶׁהוּא בְּחִינַת עֶפֶר שְׂיִשׁ לוֹ כַּח הַמּוֹשֶׁה, אֲדָעַל-יָדַי כַּח הַמְּכָרִים מִפְּסִיקִין וּמְרַחֲקִים מִמֶּנּוּ, הֵינּוּ שְׂיִשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂעַל-יָדַי דְּבוּרָם וּמַעֲשֵׂיהֶם הֵם מְכָרִיחִים אֶת בְּנֵי-אָדָם לְהַפְּסִיקֵם מִלְּהִיּוֹת נִמְשָׁד אַחַר הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת עֶפֶר בְּחִינַת כַּח הַמּוֹשֶׁה, וְלִפִּי כַּח הַמְּכָרִים כִּן מְרַחֵק מִהַצַּדִּיק, וְאַחַר-כֵּן כְּשֵׁיפְסִיק כַּח הַמְּכָרִים - יַחֲזֹר וְיִמְשִׁיד עֲצָמוֹ הָאָדָם וְיָשׁוּב לְהַעֲפֹר לְהַצַּדִּיק שְׂיִשׁ לוֹ כַּח הַמּוֹשֶׁה.

כִּל הַכְּבוֹד שְׂיִשׁ לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם מְקַטֵּן וְעַד גְּדוֹל הֵם מְקַבְּלִים רַק מִזֶּה הַצַּדִּיק שֶׁהוּא בְּחִינַת עֶפֶר שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁד הַכֵּל, כִּי כָּל הַכְּבוֹד וְהַגְּדֻלָּה הוּא רַק אֲצֵל זֶה הַצַּדִּיק, וְכֵלֶם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, כִּי בְּמָקוֹם הַשְּׂפִלוּת וְהַקְּטָנוּת - שֵׁם שׁוֹרָה כָּל הַכְּבוֹד וְהַגְּדֻלָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "אֲשַׁכֵּן אֶת דְּכָא".

אוֹהֲבָד וְעַבְדָּד הַנְּאֻמָּו הַמְּשֻׁרְתָּד בְּכָל לֵב וְנִפְשׁ, וּמַעֲתִיר בְּעַדָּד תַּמִּיד.

הַמַּעֲתִיק יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדֶסֶר

פה.

ב"ה, עֶרֶב שַׁבַּת קִדְשׁ, ה' תְּשָׁרִי תשכ"ה.

לְכָבוֹד מַחֲמַד עֵינַי, שְׂאִינוּ רָעֵב לְלֶחֶם וְלֹא צָמָא לְמַיִם, רַק לְשִׁמְעַע קוֹל הַחֲכָם הָאֵמֶת אֵב הַחֲכָמִים הַפְּלֵא הַיְחִידִי שֶׁבְּכָל יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת אֲשֶׁר שָׁלְחוּ ה' לְדוֹרוֹתֵינוּ הָאֲחֵרוֹנִים לְגַאֲלָנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה שְׂאִין אַחֲרֶיהָ גְלוּת. עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת יַחֲדָשׁ עָלֵיךְ וְעַל בֵּיתֶךְ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה בְּגוּף וּבְנַפְשׁ.

קִבְּלֵתִי אֶת בְּרַכְּתֶךָ הַלְּבָבִית בְּצַרוּף צִ'ק עַל סֵךְ מֵאָה ל"י וְהִיוּ לִי לְנַחַת וְשִׁמְחָה רַבָּה, מַעֲמֵק לְבִי אֲבִיעַ לְךָ רַב תּוֹדוֹת וּבְרָכוֹת. בְּעַל הַרְחָמִים בְּעַל הַיְשׁוּעוֹת יָאִיר עָלֵיךְ אוֹר הַצַּדִּיק וְתִזְכֶּה מְחַדָּשׁ לְהַתְחַבֵּר וּלְהַתְקַשֵּׁר בְּכָל עַז עִם הַצַּדִּיק וְאַנְשָׁיו הַכְּשָׁרִים הָאֵמֶתִיִּים, כִּי כַּחוֹ גְדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד לְהוֹשִׁיעַ לְנַצַּח לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ.

אֲשֶׁרִיךְ אֲשֶׁר בְּרַצוֹנֶךָ וְתִשׁוּקֶתֶךָ הַחֲזָקָה הַתְּגַבְּרֶת בְּעַקְשָׁנוּת גְּדוֹל עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְחוֹמוֹת בְּרָזֶל וּבְאֵת גַּם הַשְּׁנָה עַל רֹאשׁ הַשְּׁנָה אֶל הַצַּדִּיק שֶׁהוֹדִיעַ לָנוּ שְׂאִין דְּבַר גְּדוֹל מְזֵה. מִתְּנֶה גְּדוֹלָה הִיא לְךָ מֵאֵת ה', תְּקַבְּלֶנָה בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. ה' יִתְּבַרְךָ יִזְכְּנוּ לְהַכִּין עֲצָמֵנוּ כְּבָר מַעֲתָה לְבוֹא אֶל הַצַּדִּיק עַל רֹאשׁ הַשְּׁנָה הַבָּא. הַגּוֹפּוֹת רְחוּקִים אֲבָל הַלְּבָבוֹת קְרוּבִים מְאֹד, וְה' יוֹדֵעַ הָאֵמֶת כִּי אֶתָּה נִמְצָא בְּעַמְּקֵי לְבָבִי תַּמִּיד

בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל עֵת בְּלִי הַפֶּסֶק בַּתְּפִלָּה וְגִעְגּוּעִים לִישׁוּעָתְךָ וְהַצְלַחְתְּךָ הַנִּצְחִי
בְּזֶה וּבְבֹא.

אוֹהֵבְךָ בְּאַמֶּת בְּכֹל לֵב וְנַפֶּשׁ.

אוֹדָסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

פּו.

ב"ה, ר"ח כֶּסֶלׁוֹ תשכ"ה.

לְכָבוֹד עֵינֵי וְלִבִּי, הַחוּנֵן וּמְכַבֵּד בְּכֹל מִינֵי חַן וּפָאָר אֶת נְטוּרֵי קִרְתָּא
הָאֱמִתִּיִּים הַחוֹבְבִים אוֹתוֹ בְּחֶבֶה גְּדוּלָּה וַיִּתְּרָה עַל אֲשֶׁר בְּגִדְל יִקָּר אֲצִילוֹת
נַפְשׁוֹ זָכָה לְהַבְחִין וּלְהַבִּין הָאֱמֶת הָאֱמִתִּי, שֶׁהוּא נֶשֶׁק סוּדֵי חֲדָשׁ שֶׁמִּנְצַח
וּמְשַׁמֵּד אֶת הַשֶּׁקֶר וְאָבִי אָבוֹת הַטְּמֵאָה שֶׁל אֱמוּנוֹת כְּזָבוֹת וְחֻכְמוֹת
חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁמְשַׁחִיתִים וּמְחַרְיְבִים אֶת הָעוֹלָם בְּמִינוֹת וּכְפִירוֹת וּמְבִיאִים
לְכָל הַצָּרוֹת וְהַרְעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם רַחֲמָנָא לְצַלּוּן. שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב.

לְבִי יִקְרִי, זֶה זְמַן רַב שֶׁמֵּאֲדָּה הָיָה קֶשֶׁה לִי מְלֹאכֶת הַכְּתִיבָה, כִּי מַחֲלַת
הַזְּקֵנָה גְּבָרָה עָלַי בְּיוֹתֵר, עֵינַי כֶּהוּ וַיְדִי רַפּוֹ וּבְרַפִּי כְּשֶׁלּוֹ וְכַחֵי תֵּשׁ
וּמִתְמוּטֵט מִיּוֹם לְיוֹם. הִי יוֹדֵעַ וְעֵד שֶׁאַתָּה שׁוֹכֵן בְּלִבִּי תָּמִיד וְלִבִּי שְׁבוּר
וְרָצוֹץ וּמְלֵא מְרִירוֹת עַל שְׂאֵינִי זֹכֶה לְהַחִיּוֹתְךָ וּלְשַׁמַּח נַפְשְׁךָ בְּדַבְרֵי הַחֶכֶם
הַמְּנַהֵיג הָאֱמֶת שֶׁמִּנְחָם וּמְשַׁמֵּחַ וּמְחַיֶּה נַפְשׁ כָּל חַי לְדוֹרוֹת עוֹלָם.

בְּכֹל לְבִי וְנַפְשִׁי אֲבִיעַ וְאֶעְרֹךְ לְפָנֶיךָ אֶת בְּרַכְתֵּי הַנְּאֻמָּנָה, בְּרַכַּת בְּרוּךְ הַבָּא
לְאַחִיךָ הַיִּקָּר וְנִכְבָּד מְאֹד, אֲשֶׁר הִגְדִּיל הִי לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ וְזָכָה לְבוֹא וּלְדַרְךָ
עַל אֲדַמַּת קִדְשׁ בְּאַרְץ אֲבוֹתֵנוּ, בְּאַרְץ חֲמֻדָּתֵנוּ וְחִיּוּתֵנוּ מְנוּחָתֵנוּ וְתִקְוֹתֵנוּ,
מְקוֹם הָאֱמוּנָה וְהַחֲכָמָה דְּקִדְשָׁהּ, מְקוֹם מוֹכֵן לְהַתְחַכֵּם וּלְהַפִּיר הָאֱמֶת,
מְקוֹם שֶׁמִּמֶּנּוּ תֵּצֵא אוֹר הָאֱמֶת לְכָל הָעוֹלָם, מְקוֹם אֲשֶׁר עֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל
נִשְׂאוֹת אֵלָיו. יֵשׂא בְּרָכָה מֵאֵת הִי וַיִּגְמַר עִמּוֹ בְּנִפְלְאוֹת חֲסִדָּיו לְטוֹבָתוֹ
הַנִּצְחִי.

בְּרַכַּת מְזַל טוֹב לְיוֹם הַלְּדוּתְךָ, יוֹסִיף הִי עָלֶיךָ וְעַל בֵּיתְךָ חַיִּים טוֹבִים
וְאַרְכִּים, חַיִּים חֲדָשִׁים נְאֻמָּנִים וְרַעֲנָנִים, חַיִּים שֶׁל בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכֹל
אֲשֶׁר תִּשְׁלַח יָדְךָ לְטוֹבַת עַמְּנוּ וְאַרְצֵנוּ, חַיִּים שֶׁתִּזְכֶּה לְשַׁבֵּר כָּל הַהִסְתָּרוֹת
וּמְנִיעוֹת וְטְרַדוֹת וְעַכּוּבִים מְלֵהֲתִקְרַב אֶל הָאֱמֶת, חַיִּים שֶׁתִּזְכֶּה לְהַכְנִיֵס
בְּלִבְךָ וּבְלֵב כָּל הָעָם אוֹר הַצְּדִיק הָאֱמֶת שֶׁהוּא עֶקֶר הַחִיּוֹת וְקִיּוֹם הָעוֹלָם,

שְׁעַל-יָדוֹ יִהְיֶה הָעוֹלָם חֹדֵשׁ לְגַמְרִי, כִּי יִהְיֶה כָּל הָעוֹלָם מְשֻׁקָר לְאַמֶּת,
מִכְפִּירָה גְמוּרָה לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, מִחֲשָׁד לְאוֹר גְּדוֹל בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

בְּרַפֵּת אוֹהֶבֶד וְעֹבֵדֵד הַנְּאֻמָּן וְהַמְסוּר בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ בְּאַמֶּת.

אוֹדָסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

פז.

ב"ה, י"ד אָדָר א' תשכ"ה.

לְכָבוֹד לְבִי וְחַיּוּתִי, אֲשֶׁר כָּל יִשְׂרָאֵל מִפְּאָרִים וּמִפְּלִיאִים בְּשִׁבְחוֹ בְּכָל מִיָּנִי
חַן וְאַהֲבָה עַל אֲשֶׁר לָבַשׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּעֵז וְרוּחַ גְּבוּרָה כְּגִבּוֹר מְלַחֲמָה לְגִדְּל
וּלְקַדֵּשׁ שֵׁם ה' בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וּלְהַרְיֵם כְּבוֹד שְׁבֵת קִדְשׁוֹ וְכָבוֹד עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
לְעֵינַי כָּל הַגּוֹיִים, אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שְׁזָכָה לְכָד. חַיִּים אַרְכִּים וּבְרִיאִים וְשָׁלוֹם
וְכָל טוֹב.

לְגִדְּל הַהֲתַקְשְׁרוֹת וְהַאֲהָבָה הַנִּפְלְאָה הַאֲהָבָה הָאֲמִתִּית בְּלִי שׁוֹם תַּעֲרֹבֶת
סִיג וּפְסֻלַּת כָּל וְכָל, אַהֲבָה שֶׁהִיא יְחִידָה בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בֵּינִי וּבֵינְךָ
בְּנִסִּים וּרְחֻמִּים גְּדוֹלִים, לְבִי קְרוֹב אֵלֶיךָ מְאֹד וְנִמְשָׁד אַחֲרֶיךָ בְּתַשׁוּקָה
גְּדוֹלָה וְגִעְגּוּעִים נְמַרְצִים, עַד שֶׁאֲנִי רוֹאֶה אוֹתְךָ תָּמִיד בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת.
כִּי מִחֲמַת הָאֲהָבָה הַחֲזָקָה אֵינְנִי יָכוֹל לְנַתֵּק עֲצָמִי מִמֶּךָ וּלְפָרֵד מִחֲשַׁבְתִּי
מֵאֲתָךְ, וְאֵינִי יָכוֹל לְסַבֵּל כָּל שָׂלָא אַרְאֶה אוֹתְךָ תָּמִיד. וְאֲנִי מְחַבֵּק אוֹתְךָ
בְּאַמְרֵי פִי בְּתַפְלוֹת וּתְחִנּוֹת מִתּוֹךְ חֲמִימוֹת וְעִמְקוֹת נְשִׁמְתִי שְׁיִתֵּן לְךָ ה'
חַיִּים חֲדָשִׁים טוֹבִים וְאַרְכִּים, וְיִתֵּן לְךָ עֲצוֹת טוֹבוֹת אֲמִתִּיוֹת וְיִצְלִיחֶךָ בְּכָל
אֲשֶׁר תַּפְנֶנָה, וְהַעֲקֹר שְׁתַּצְלִיחַ הַצְּלָחָה נְצַחִית, שְׁתַּקְשֹׁר עֲצָמְךָ בְּאַמֶּת בְּרָצוֹן
חֲזָק בְּמַסִּירַת נַפֶּשׁ לְרֹאשׁ מְבַחַר הָאֲמֶת הַנִּמְצָא עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם עַד שְׁתִּזְכָּה
שְׁעַל-יָדֶךָ יִתְפָּרֵס וְיִתְגַּלֶּה הָאֲמֶת בְּכָל הָעוֹלָם, שֶׁרַק בְּזֶה תִּלְוִי תַקּוּן
הָעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת.

ה' יִתְבָּרַךְ בְּתַחֲלָה הוּא מְשַׁפִּיעַ הָאֲרֶת הָאֲמֶת לְלֵב הַגְּדוֹל וְהָרֹאשׁ שְׁיֵשׁ לוֹ
דַּעַת רַחֲבָה וְנַפֶּשׁ חַכְמָה, וְאַחֵר-כֵּן מִתְפַּשֵּׁט הָאוֹר עַד שֶׁמַּגִּיעַ לְכָל הָאֲבָרִים,
הֵינּוּ לְלֵב כָּל יִשְׂרָאֵל וּלְכָל הָעוֹלָם.

אוֹר הַצְּדִיק הָאֲמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשֶּׁה מְשִׁיחַ, הוּא צוּמַח וְגִדְּל תָּמִיד בְּכָל
יוֹם וְיוֹם בְּכָל דוֹר וְדוֹר וְאֵינּוּ עוֹמֵד כָּלֵל, רַק הוּא צָץ וּפּוֹרֵחַ וְעוֹלָה מְדַרְגָּא
לְדַרְגָּא וּמוֹצִיא פָּרַח וְיִצָּץ צִיץ עַד שֶׁסּוֹף סוֹף יִגְמַר אֶת שְׁלוֹ לְהַחֲזִיר כָּל
הָעוֹלָם לְמוֹטָב עַד שֶׁיִּדְעוּ כָּלֵם אֶת ה'. וְעַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַתְּגִלוֹת אוֹר הַצְּדִיק

הָאָמֶת בְּכָל הָעוֹלָם יִהְיֶה נִגְמָר עַל-יְדֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, שְׁעַל-יְדֵי זֶה יִתְקַן הָעוֹלָם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת.

אוֹהֶבֶד וְעַבְדֶּד הַנְּאֻמָּן, הַמְצַפֶּה תְּמִיד לִישׁוּעָתֶד בְּזֶה וּבְבֵא.

הַמְעַתִּיק יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדְסָר

פ.ת.

ב"ה, ט' ניסן תשכ"ה.

לְכָבוֹד עַצְמִי וּבְשָׂרִי, הִיחִיד בְּדוֹרוֹ אֲשֶׁר צָלְחָה עָלָיו רוּחַ חֲכָמָה וּגְבוּרָה מֵאֵת הַצַּדִּיק הַחֲכָם הָאָמֶת הַגְּבוּר וּבַעַל כַּח גְּדוֹל, לְהַבְקִיעַ אֶת חוֹמַת הַבְּרָזָל לְעֵלוֹת לְרֹאשׁ הַהָר בְּתַקִּיפוֹת וְעִזּוֹת גְּדוֹל, לְהַרְאוֹת לְכָל הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת יְפֵי קִדְשָׁת הַשְּׁבֵת שֶׁהוּא אוֹר לַיהוּדִים. כָּל יִשְׂרָאֵל מִפְּלִיגִים וּמְרַנְּנִים בְּשִׁבְחוֹ וְעוֹטְרִים לְרֹאשׁוֹ עֲטֹרַת פָּז וְאוֹמְרִים אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ, וְאֲשֶׁרִי הָאִם שָׁיֵשׁ לָהּ בֶן כְּזֶה אֲשֶׁר נָתַן נַפְשׁוֹ בְּכַפּוֹ לְגִדּוֹל וּלְקִדְשׁ ה' בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. בְּרַכָּה וְשָׁלוֹם וְחַיִּים אָמֵתִיִּים לְאַרְךָ יָמִים.

הַיּוֹם זָכִיתִי לְהִתְעַנֵּג וּלְשַׁמַּח בְּבִרְכַּת לְבָבְךָ הַחַס, בְּצִרוּף נְדִיבַת לְבָבְךָ הַטוֹב וְהַיֶּשֶׁר עַל סֵף מְאָה וְחַמְשִׁים ל"י מִיּוֹם ו' נִסָּן תשכ"ה. יְשָׁלֵם ה' פְּעֻלָּתְךָ הַטוֹב וַיּוֹסִיף עָלֶיךָ וְעַל בֵּיתֶךָ שְׁנַיִם הַרְבֵּה טוֹבִים וּבְרִיאִים בְּכָל רִמ"ח אֲבָרִים וּשְׁס"ה גִּידִים, וְנִרְ הַצְּלַחְתֶּךָ יַעֲלֶה לְעִילָא וּלְעִילָא וְתִזְכֶּה לְקִשֵּׁר וּלְדַבֵּק עַצְמְךָ בְּאָמֶת בְּמַסִּירַת נַפְשׁ בְּהַצַּדִּיק הָאָמֶת וְאַנְשֵׁיו הַכְּשָׂרִים הָאָמֵתִיִּים, שֶׁהוּא חַיִּינוּ וְאַרְךָ יָמֵינוּ לְדוֹר דוֹר.

הַחַיִּית אֶת נַפְשִׁי מְאֹד, שְׂאֲנִי רוּאָה בְּזֶה שֶׁהַדְּבוּרִים הַטוֹבִים הַנוֹבְעִים מִהַנְּחַל נוֹבַע מִתְּנוּצָצִים וּמְשַׁרְשִׁים בְּעַמְק לְבָבְךָ וְנִשְׁמָתֶךָ הַגְּבוּהָה מְאֹד מְאֹד בְּשִׁרְשָׁה, אֲשֶׁר זֹאת הִיא עֵקֶר יְסוּד יְהוּדוּתֵנוּ וַיְסוּד כָּל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוּוֹת. חֲזַק נָא אַחִי חֲבִיבִי נַפְשִׁי וּלְבָבִי, חֲזַק וְאַמְץ בְּאֲמוּנָה הַיִּשְׂרָה וּבְבִטְחוֹן חֲזַק שְׁלֵא יַעֲזֹבֶד ה' לְעוֹלָם בְּגִשְׁמִי וְרוּחִנִּי בְּזָכוֹת אוֹר חַיִּינוּ רַבְּנוּ נִחַ נְחַמְ נְחַמְנוּ מְאוּמָן ז"ל.

מִחַמַּת טְרַדוֹת הַחַג הַקְּדוֹשׁ הַהֶכְרַח לְסִיִּים, בְּבִרְכַּת חַג כְּשֵׁר וְשִׁמַּח, אוֹהֶבֶד הָאָמֵתִי וְעַבְדֶּד הַנְּאֻמָּן הַמְּפַקִּיר אֶת עַצְמוֹ בְּשִׁבִּיל טוֹבְתֶד וִישׁוּעָתֶד.

יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדְסָר

ב"ה, כ"ב תמוז תשכ"ה.

לְכָבוֹד עֲטָרַת רֵאשִׁי, הַחֲבִיב בְּעֵינַי ה' פֶּאֶשֶׁה לְבַעֲלָהּ, בְּגִלְל גְּדֹל תִּקְרָה תִּאֲוֹתוֹ וּתְשׁוּקָתוֹ לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּהַמְלִיךְ הַחֶכֶם הָאֵמֶת הַקָּיִם לְנֹצֵחַ וּמַגֵּן עַל יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר, לְהַעֲלוֹתֶם מִבְּטָן שְׂאוֹל מַעֲמֵקֵי עֲמֻקֵי הַיְרִידָה, מִתְכַלִּית הַגִּשְׁמִיּוֹת דְּגִשְׁמִיּוֹת, לְעִילָא וּלְעִילָא מִכָּל הַרוּחָנִיּוֹת. יְהִי ה' מַגֵּן בְּעֲדָךְ וַיִּרְפָּא וַיִּבְרִיא אוֹתָךְ וְאֵת בֵּיתְךָ בְּשִׁלְמוֹת.

עֲקָר כְּבוֹד וּגְדֻלַּת הַמַּלְכוּת הוּא עַל-יְדֵי עֲנֻה דִּיקָא, וְכָל מַה שֵּׁישׁ לְהַמְלִיךְ עֲנֻה בְּיוֹתֵר מִתְפַּשֵּׁט מַלְכוּתוֹ בְּיוֹתֵר, כִּי כֹן דָּרְךְ הַמַּלְכוּת בְּכָל פְּעַם שְׁצָרֶיךָ שְׂיִקְדִים עֲנֻה לְכָבוֹדוֹ וּגְדֻלָּתוֹ, כְּמוֹ שֶׁבְּכָל יוֹם בְּשַׁעַה שְׁקָם מִמַּטָּתוֹ שְׁאֲזִי עֲדִין הוּא בְּקִטְנוּת, שְׁמִלְבָּשׁ בְּמִלְבוּשִׁים פְּשׁוּטִים וְגַם פָּנָיו אֵינּוּ בְּצַחוֹת וְזָכוֹת עֲדִין קֹדֶם הַרְחִיצָה, וְאַחֲר־כֵּן מִיָּפָה עֲצָמוֹ וּמִתְלַבֵּשׁ בְּבִגְדֵי כְבוֹד וּמִתְפַּשֵּׁט בְּגֻדְלָתוֹ כְּדָרְךְ הַמְלִיךְ. בְּמַקּוֹם גְּדֻלָּתְךָ שֶׁם אֲנִי מוֹצֵא עֲנוּתֵנוֹתְךָ לְבוֹא וּלְדַבֵּר לְפָנֶיךָ אֵת אֲשֶׁר יֵשִׁים ה' תַּחַת הַקּוֹלְמוֹס.

דַּע אַחֵי וְהָאֵמוֹן מְאֹד, כִּי מֵעַת תַּחֲלַת הַוְיָתְךָ בְּבִטָּן אִמְךָ נִגְזַר עָלֶיךָ מֵאֵת הַבּוֹרָא שְׁתִּהְיֶה וְכוּ'... בְּדוֹר הַיְתוֹם הַזֶּה כְּדִי שְׁתַּרְחַם עַל עַם ה' בְּרַחֲמָנוֹת הָאֵמֶתִי, וּבְגֹדֶל שְׁכֻלְךָ הַיִּשְׂרָאֵלִי וְלִשְׁוֹנְךָ הַצַּח וְהַמְפָּאָר תוֹדִיעַ וּתְלַמֵּד הָעָם אֵת הָאֵמֶת הַנּוֹרָא הַיְחִיד בְּעוֹלָם אֲשֶׁר הוֹפִיעַ ה' לְנַגֵּד עֵינֶיךָ בְּכַמָּה סְבוֹת וּגְלִגּוּלִים נִפְלְאִים, וְתַפְתַּח עֵינֵיהֶם וְלִבָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁכַלְסִים יִרְאוּ וַיִּבְיִנוּ וַיִּכְרִיזוּ הָאֵמֶת הַנּוֹרָא הַיְחִיד וְצָפוֹן וְנִעְלָם מֵעֵין כָּל, הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא עֲקָר חִיּוֹת וְקִיּוּם כָּל הַבְּרִיאָה וּמִמֶּנּוּ תִצְמַח בְּקִרְוֵב הַגְּאֻלָּה הַאֲחֵרוֹנָה לְעַם יִשְׂרָאֵל וְלְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, שְׁכַלְסִים יִדְעוּ וַיִּכְרִיזוּ אֵת ה' וַיִּבּוֹאוּ וַיִּתְגַּבְּרוּ וַיִּתְנוּ לוֹ כְּתָר מְלוּכָה.

כְּבָר דְּבִרְנוֹ קֶצֶת מֵעַנְיֵן הָאֲחֻדוֹת וְהָאֲהָבָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בֵּינֵינוּ, אֲשֶׁר בְּאֵמֶת לֹא נִמְצָא בְּכָל הָעוֹלָם אֲנָשִׁים אַחִים נְאֻמָּנִים אֲמִתִּיִּים כְּמוֹתֵנוּ, מֵאֵת ה' הִיְתָה זֹאת מִן הַשָּׁמַיִם, כְּדִי שְׁנִזְכֶּה לְהוֹדִיעַ וּלְפָרְסֵם שֶׁם הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּעוֹלָם אֲשֶׁר בָּזָה תְלוּי עֲקָר חִיּוֹתֵנוּ וְתִקּוּתֵנוּ. אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְשִׁמּוֹר עֲצָמֵנוּ מְאֹד שֶׁלֹּא תִפְגַּם הָאֲהָבָה אֲצִלָּנוּ, חֵס וְשְׁלוֹם, אֲפִלּוּ כְחוֹט הַשְּׁעָרָה, אֲדַרְבָּא רְאוּי לָנוּ לְאַחֵז עֲצָמֵנוּ בְּהָאֵמֶת בְּאֲהָבָה נִפְלְאָה בֵּיתֵךְ שְׂאֵת וַיִּתֵּר עֲזָ בְּכָל עַת תְּמִיד, מַחֲמַת שְׁזָכִינוּ שִׁיְהִיָּה לָנוּ אֵיזָה חֶלֶק בְּפָרְסוּם וְהַתְּגָלוֹת שֶׁם הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּעוֹלָם אֲשֶׁר בָּזָה תְלוּי עֲקָר גְּאֻלָּתֵנוּ הַשְּׁלֵמָה וְתִקּוּן כָּל הָעוֹלָם.

שָׁטף מִיַּם הַזְדוּנִים, מִיַּם עֲכוּרִים וְסְרוּחִים, וּמִחֲזִירִים לֵה' יִתְבָּרַךְ. יְחַדֵּשׁ
ה' עֲלֵיךָ וְעַל בֵּיתְךָ שָׁנָה טוֹבָה וּמְבֹרָכָה בְּחַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים, בְּרִיאִים
וְנְעִימִים.

נִהְפֵּךְ לְבִי בְּקִרְבִי וְנִחְרַב וְנִתְקַלְקַל וְנִהְרַס עַד הַיְסוּד וְנִשְׁפָּר לְשִׁבְרֵי שְׁבָרִים
עַד אֵין שְׁעוֹר, לֹא עֲלִיךָ, וְאֲנִי נֶאֱנַח וּבּוֹכָה בְּדַמְעוֹת רוּתְחוֹת בְּלִי הַפּוּגוֹת עַל
הָאֲבֵדָה הַגְּדוֹלָה שְׁאֲבַדְתִּי עִם פְּטִירַת אִשְׁתִּי הַצְּדִיקָה הַקְּדוּשָׁה עֲלֶיךָ
הַשְּׁלוֹם, אֶסְתֵּר בְּר"פ הַכֹּהֵן, תִּהְיֶה נִשְׁמַתָּה צְרוּרָה בְּצִרוֹר הַחַיִּים. אֵין בְּפִי
מְלִים לְסִפֵּר בְּשִׁבְחָה וּלְתַאֵר אֶת גְּדֻלַּת אֲצִילוֹת נִשְׁמַתָּה הַקְּדוּשָׁה. אֲנִי
מִנְחִים עֲצָמֵי רַק בְּצְדִיקָתָה הַנִּפְלְאָה וּמַעֲשֵׂיֶהָ הַיְפִים וְהַטּוֹבִים אֲשֶׁר זָכַתָּה
לַעֲשׂוֹת כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ בְּמִסִּירַת נַפְשׁ עֲצוֹם מִתּוֹךְ עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת וּתְלָאוֹת
רְבוֹת וּמְרוֹת שְׁאֵין דְּגַמְתָּם בְּעוֹלָם, וְכָל מַגְמַתָּה וְחֻפְצָה הֵיטָה לְקַדֵּשׁ שֵׁם
ה' וְשֵׁם הַצְּדִיק, כְּאֲשֶׁר יְדוּעַ לְךָ קֶצֶת מְזָה.

ה' בָּרַב מִצְּפוּנֵי סִתְרֵי דָרְכָיו וְהַנְּהוּגוֹתָיו הַסְּתוּמִים וְנִעְלָמִים מִכָּל רַעֲיוֹן
וּמִכָּל חֶקֶר, הַמְטִיר עַל הָאָרֶץ גֶּשֶׁם שׁוֹטֵף וְזָרֵם מִיַּם כְּבִירִים שֶׁל כְּפִירוֹת
וְאֶפִיקוֹרְסוֹת מְאֻרְבוֹת הַשָּׁמַיִם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים הָאֵלֶּה, עַד אֲשֶׁר נִתְכַּסּוּ כָּל
הַהָרִים הַגְּבוּהִים, שָׁהִם הַנִּכְבְּדִים וְאֲנָשֵׁי הַשָּׁם. וּבָרַב חֲמַלְתּוֹ הַקְּדִים
רְפוּאָה וְהַצְּלָה, וְשָׁלַח לָנוּ אִישׁ כְּלָבָבוּ אֲשֶׁר מָצָא חוֹן בְּעֵינָיו וַיִּקְרָא שְׁמוֹ
נַחֲמָן, לֵאמֹר זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂינוּ וּמִמַּעֲבֹנוּ יְדִינוּ, וְצוּה לֹו לְבָנוֹת תִּבַּת
הָאֲמַת וְהָאֲמוּנָה, אֲשֶׁר כָּל מִי שְׁרוּצָה לְהַנְצִיל - בּוֹא יְבוֹא בְּחַדְרָיו וַיִּסְגֵּר
בְּדַלְתוֹתָיו וַיִּחַבֵּא בְּצִל חֲכָמָתוֹ הַנּוֹרָאָה. כִּי מִי יִהְיֶה לְיָמֵי יְמִלָּל לְעַם נִשְׁגָּבוֹת
גְּבוּרוֹתָיו אֲשֶׁר הִפְלִיא בְּפִלְאוֹת נִפְלְאוֹתָיו לְהַכִּין וּלְהַזְמִין מְזוֹן וְחַיּוֹת
לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ וּלְכָל נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְכָל דּוֹר, שְׂיִתְעַנְּגוּ וַיִּתְעַדְנוּ בַּהֲדָר תִּפְאָרַת
נְעִימַת תּוֹרוֹתָיו וּמַעֲשֵׂיוֹתָיו הַנּוֹרָאִים הַנִּלְקָחִים מִשְׁדָּה הַחֲכָמָה עֲלֵיֶהָ
דְּעֲלָהָ אֲשֶׁר לֹא נִתְגַּלָּה עַד יוֹן מַעוֹלָם, הַקְּיָמִים וְנֶאֱמָנִים וּמוֹעִילִים לְעַד
וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

עֲתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנִקֵּם נִקְמַת עַמּוֹ מְאוֹתָם נְבִיאֵי הַשְּׁקָר שְׁמַמְלָאִים
בְּטָנָם בְּכַבּוּד וְגֵאוֹת, וּמְרָאִים עֲצָמָם כְּצְדִיקֵי הַדּוֹר, וְצוּדִים נַפְשׁוֹת יְקָרוֹת
וְדוֹרְסִים וְטוֹרְפִים אוֹתָם בְּרָגֶל גְּאוּה וְשִׁקָּר, וּמַעוֹרִים עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
מְלָרְאוֹת אוֹר הַמְּנַהֵיג הָאֲמַת שְׁמַגְלָה וּמְאִיר אוֹר ה' לְכָל בְּאֵי עוֹלָם לְדוֹר
דּוֹר לְנֶצַח.

אָחֵי יְקִירֵי נַפְשִׁי וְלִבִּי, בְּטַח תְּדַיְנֵנִי לְכַף זְכוּת וְתִסְלַח לִי בְּלִב שְׁלֵם עַל שְׁלֹא
זָכִיתִי לַעֲנוֹת לְךָ עַל מַכְתָּבְךָ הַיְקָר אֲצִלִי מִפֶּזַע וּמִפְּנִינִים שֶׁכֵּלוּ דְבָרִים
קְדוּשִׁים אֲמַתִּיִּים, שְׁנִכְתַּב מֵעַמְקֵי לְבָבְךָ הַחֵם הַבוֹעֵר כְּגַחְלִי אֲשֶׁ לְהִתְקַרֵּב
לֵה' יִתְבָּרַךְ וְתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁרִיד שְׁזָכִיתָ לְךָ.

עֲבַדְךָ הַנְּאֻמָּן הַמְּשֻׁרְתָּךְ בְּכָל לֵב וְנַפְשׁ, וְעוֹמֵד וּמִתְפַּלֵּל תְּמִיד מֵאֵת ה'
שְׁיָרְחֵם עַל עַמּוֹ וַיִּרְפָּא וַיְבָרֵא אוֹתְךָ מְהֵרָה בְּכָל רְמִ"ח אֵיבָרִים וּשְׁס"ה
גִּידִים, וַיִּאֲרִיד יְמִיד וּשְׁנוֹתֶיךָ בְּטוֹב וּבִנְעָמִים, בְּזְכוּת הַצְּדִיק נְנַח נַחֲמָ נַחֲמָן
מֵאוּמָן.

בי"ה, י"ב כסלו תשכ"ו.

לכבוד לבי ובשרי, שיש לו נשמה גדולה גזורה ממקום גבוה מאד, והיא יקרה מאד בעיני ה', ונתן לה לחפש בגנזי החכמה עלאה דעלאה בתכלית המעלה שגלה הצדיק החכם האמת להחזיר כל העולם למוטב. ברכה ושלוש וחיים ארכים.

אל תשכח לקיים המצוה הגדולה להיות בשמחה תמיד ולהודות ולהלל לה' על כל החסדים ונסים ונפלאות שעשה עמך, אשר נשא אותך על כנפי נשרים והביא אותך לאמת פלא נורא כזה שלא נתגלה כמוהו מיום בריאת העולם, והרים קרנך על כל העם ובחר בך וכו'... בדור עני כזה, שעל-ידי זה אתה כליל מכל ישראל, וכלם תלויים בך כעבר במעי אמו, כי הגוף קשור ודבוק עם הראש ונמשך והולך אחריו בכל מקום. ובכן יש עליך אחריות גדולה, וחל עליך חוב גדול וקדוש לרחם על ישראל, להפקיר את חייך ולבטל כבודך בתכלית תכלית הבטול, ולסבל כל מיני בזיונות וחרפות בשביל טובת וישועת ישראל, להשתדל בכל הכח אשר בידך להודיע, לפאר ולפרסם, בכל העולם גדל עצם נוראות כחו ותקפו של החכם המנהיג האמת החי וקיים לעד, שהוא מלך אחד יחיד ומיוחד על כל ישראל לדורות עולם, והוא הלב של העולם שבו תלוי חיות וקיום כל הבריאה כלה, וכל העולם לא נברא אלא בשבילו שימלא כל העולם אור החכמה והמדע לדעת ולהכיר את ה' ולעבדו שכם אחד.

עתיד הקדוש ברוך הוא לנקם נקמת עמו מאותם נביאי השקר המנחשים וקוסמים, שמחציפים פניהם ככלבים כנגד הצדיק האמת וממלאים בטנם בכבוד וגאות וכל התאוות רעות, ומראים עצמם כצדיקי ומנהיגי הדור, ודורסים וטורפים נפשות ישראל היקרים ברגל גאווה ושקר, ומתחמקים כל הכפירות של המחקרים והפילוסופים התועים ונוטים אחר חכמות חיצוניות חכמות שקר, ומביאים לכפירות ואפיקורסות, ומעוררים עיניהם של ישראל מלראות אור הצדיק האמת שמאיר ומגלה ידיעת אלקותו ותברך בהתגלות נפלא ונורא.

שבע מדורים יש בגיהנם, וכל מדור יש בו שבע אלפים חור, וכל חור שבע אלפים סדקים, וכל סדק שבע אלפים עקרבים, וכל עקרב שבע אלפים

חליות, וְכָל חֲלִיָּה שֶׁבַע אֲלָפִים פְּדִים שֶׁל רַעַל תְּלוּיִים בָּהּ, וְכֻלָּם מְזַמְּנִים לְרִשְׁעִים וְהַשְׁקֵרְנִים הַדּוֹבְרִים עַל הַצַּדִּיק בְּגֵאוּהוּ וּבְזוּז וּמִתְלוֹצְצִים וּמְבַזִּים סָפְרָיו וְתַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים.

אֲמוּנַת חַדוּשׁ הָעוֹלָם אֵי אֲפֹשֶׁר לְהַשִּׁיג בְּשׁוּם שֶׁכָּל וּמוֹפֵת שֶׁכָּלִי שֶׁל הַגִּיּוֹן, כִּי אִם עַל-יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת.

עֲבַדְדָּה הַנְּאֻמָּו הַמִּתְפַּלֵּל תְּמִיד בְּעַד שְׁלוֹמָהּ וְטוֹבָתָהּ.

הַמְעַתִּיק יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדָסָר

צב.

ב"ה, ג' ניסן תשכ"ו.

לְכַבּוֹד מַחְמַד עֵינַי, אֲשֶׁר לְגַדֵּל גְּדֻלַּת רוּמָמוֹת נְשָׁמוֹתוֹ זָכָה לְבִטֵּל דַּעְתּוֹ נֶגֶד דַּעַת הַצַּדִּיק הַחֲכָם הָאֲמֵת שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ נְשָׁמַת מְשִׁיחַ, שֶׁמְשַׁבֵּר וּמְבַטֵּל הַדַּעַת שֶׁל חֲכָמַת הַטֵּבַע, וּמְגַלֶּה וּמְאִיר הַדַּעַת שֶׁל אֲמוּנַת הַהִשְׁגָּחָה, לְמַעַלָּה מִן הַטֵּבַע. שְׁלוֹם וּבְרָכָה וּבְרִיאוֹת לְאֶרֶץ יְמִים.

קוֹלוֹת גְּדוּלוֹת שֶׁל שְׂבָחִים אֲנֹכִי שׁוֹמֵעַ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עַל שְׂזוּכָה לְמַסֵּר נִפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת ה' וְלְרוּמָם דָּגֵל הַתּוֹרָה לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם בְּכָל פַּעַם בְּכָל נְסִיעוֹתָיו וּפְגִישׁוֹתָיו עִם מַלְכֵי וּגְדוּלֵי הָאֲמוֹת.

בִּיאַת נְשָׁמָתָהּ לְזֶה הָעוֹלָם הִיְתָה רַק לְצַרְדָּה טוֹבַת הָעוֹלָם, שְׁעַל-יָדָהּ יִתְפָּאֵר וְיִתְפָּרֶסֶם שֵׁם הַצַּדִּיק הָאֲמֵת שְׁבוּנָה קוֹמְתָהּ שֶׁל הָאֲמוּנָה בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה מְעַט מְעַט, עַד שֶׁיִּשְׁתַּלֵּם שְׁעוֹר קוֹמְתָהּ בְּשִׁלְמוֹת, שֶׁכָּל בְּאֵי עוֹלָם יֵרְאוּ וְיִדְעוּ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים הַשְּׁלִיט וּמוֹשֵׁל וּמְנַהִיג הַכֹּל בְּרָצוֹנוֹ. גַּם הָעֶקֶר מֵה שְׂזוּכִית לְהִיּוֹת וְכוּ'... הוּא גַם-כֵּן אֵד וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה לְבַד, כְּדֵי שֶׁיְהִיָּה לָהּ כַּח בְּיוֹתֵר לְשִׁמּוֹשׁ אֶת הַצַּדִּיק הַמְּלֻךְ הָאֲמֵת, לְגַלוֹת וּלְהוֹדִיעַ בְּעוֹלָם שֶׁנִּמְצָא עִכְשָׁו בְּזַמְנֵנוּ אֵלֶּה אִוֵר חֲדָשׁ פְּלֵא נוֹרָא כְּזֶה אֲשֶׁר בְּחֲכָמָתוֹ הַנּוֹרָאָה יִהְיֶה כָּל הָעוֹלָם מֵרַע לְטוֹב וְיִתְקַן הַכֹּל בְּשִׁלְמוֹת.

אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְשָׁמֵר עֲצֻמָּנוּ מְאֹד מִפְּגָם וּקְלָקוּל הָאֵהָבָה וּמִפְּרוּד לְבָבוֹת חַס וְשְׁלוֹם, רַק אֲדַרְבָּא לְהַשְׁתַּדֵּל לְהוֹסִיף וּלְהַרְבּוֹת אֵהָבָה וְאַחַדוֹת זֶה לְזֶה כְּגוֹף אֶחָד מִמֶּשׁ שְׁנוּכָל לְהִתְחַבֵּר וּלְהַצְטַרֵּף יַחַד תְּמִיד, כְּדֵי שְׁעַל-יָדֵינוּ יִתְגַּדֵּל וְיִתְרַבֶּה מְאֹד מְאֹד בְּלִי קֶץ בְּיָנֵינוּ הַבְּתִים הַנִּפְלְאִים שְׁבוּנָה הַצַּדִּיק

הָאָמֶת עַד שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל יִתְקַבְּצוּ וַיִּתְאַסְפוּ יַחַד לְכַנֵּס בָּהֶם, וְאֶפְלוּ הַשׁוֹכְבִּים
בְּחוּץ וְאֶפְלוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם יִתְקַבְּצוּ וַיִּכְנָסוּ לְתוֹכָם.

זֶה זְמַן רַב שֶׁאֲנִי מִתְגַּעְגֵּעַ וּמִשְׁתַּדֵּל וְחוֹתֵר לְבוֹא לְפָנַי הַדֶּרֶת פְּנֵיךָ הַנְּעִים
וַיֵּשׁ לִי קְשִׁיִּים גְּדוֹלִים כִּי לֹא נוֹתְנִים לִי רְשׁוּת לָזֶה, אֲנִי סוֹבֵל צָעַר וְעִגְמַת
נֶפֶשׁ מְזֵה לְאִין שְׁעוֹר, כִּי זֶהוּ נִזְק וְהַפְסַד גְּדוֹל.

עֲבַדְךָ וְאוֹהֲבְךָ הַנְּאֻמָּן, הַמַּעֲתִיר תְּמִיד בְּעַד בְּרִיאוֹתֶיךָ וְהַצְּלַחַתְךָ וּבְעַד
מִשְׁפַּחַתְךָ הַיְקָרָה וְהַנְּכַבְּדָה מְאֹד.

אוֹדֶסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

צ.ג.

ב"ה, כ"ב ניסן תשכ"ו.

לְכָבוֹד לְבִי וּבִשְׂרִי, הַצּוֹפֶה וּמִבֵּיט וּמִסְתַּכֵּל לְרֵאוֹת הָאָמֶת הָאֲמִתִּי שֶׁהוּא
פְּלֵא פְּלֵאוֹת נִפְלְאוֹת עַל נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרְאוֹת עַד אִין סוֹף וְאִין תְּכֵלִית,
שֶׁיִּכְבֹּשׁ כָּל הָעוֹלָם וַיִּכְנָס בְּלִבָּם אֲמוּנָה שְׁלֵמָה זְכָה צָחָה וּבְרוּרָה, עַד
שֶׁיִּתְבַּטְּלוּ כָּל הָאֲמוּנוֹת כְּזָבוֹת וְכָל הַכְּפִירוֹת, וְעַמֵּי הָאָרֶץ יִהְיוּ מִתְיַהַדִּים
וּמִתְגִּירִים וַיֵּאמְרוּ הִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. שְׁלוֹם רַב.

לְבִי בְּקִרְבִי יִשְׁמַח וַיִּתְעַנֵּג בְּתַעֲנוּגִים גְּדוֹלִים עַל בְּרַכְּתֶיךָ הַנְּאֻמָּנָה וְעַל אֲהַבַּת
לְבָבְךָ וְעַל גְּדֹל חֲסִדְךָ שֶׁהוֹסַפְתָּ עָלַי כָּל-כָּךְ בְּהַסָּךְ שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת לִי מִיּוֹם חִי
בְּנִיסָן, תְּשׁוּאוֹת חֵן חֵן לָךְ, יִשְׁלַם הִי פִּעֲלֶיךָ הַטוֹב. עֵינַי וּלְבִי אֶל אֲבִינוּ
שֶׁבְּשָׂמִים נִשְׂוֹאוֹת בְּתַפְלָה וּבִקְשָׁה שֶׁיִּחַנְּנֶךָ וַיִּצְלִיחֶךָ וַיִּשְׁמַר וַיִּנְצֵר וַיִּצִּיל
אוֹתְךָ וְאֵת בֵּיתְךָ מִכָּל מִיַּיִן חֲלָאִים וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת, וַיִּבְרֵא וַיִּרְפָּא אֶתְכֶם
בְּגוֹף וּבִנְפֶשׁ לְאַרְךָ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים וּבְרִיאִים, אָמֵן.

כָּל עֵקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם, וְכָל הָאוֹתוֹת וְהַמוֹפְתִים הַנּוֹרְאִים אֲשֶׁר עָשָׂה הִי
יִתְבַּרְךָ עִם אֲבוֹתֵינוּ וְעַמָּנוּ מִיּוֹם יְצִיאַת מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר, הַכֹּל בְּשִׁבִיל הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כְּדֵי לְזַכּוֹת לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁזֶה עֵקֶר
הַכֹּל וְזֶה עֵקֶר עֲבוֹדַת הָאֱדָם כָּל יְמֵי חַיָּו, וּבְשִׁבִיל זֶה בָּא הָאֱדָם לְעוֹלָם
הַזֶּה, כְּדֵי לְהַכִּיר אֶת הִי, שֶׁזֶּהוּ הַתְּכֵלִית מִכָּל הַתְּכֵלִיתִין.

הַמִּתְפַּלֵּל תְּמִיד בְּעַד שְׁלוֹמְךָ וְטוֹבְתֶיךָ.

צד.

בי"ה, כ"ט תשרי תשכ"ז.

לכבוד שמחת לבי, אשר שזר ודבק עצמו באמת להצדיק האמת בעל הנפלאות פלאי פלאות עד אין סוף לרפאות ולהחיות אותנו בכל עת בכל דור ודור לנצח, בזכותו וכחו הגדול והנורא ומשיך עליך ה' רפואה בשלמות ויתן לך חיים בריאים ונעימים חיים ארכים חיים אמתיים.

בגדל ענותנותך בטחתי לפתח פי ולדבר לפניך דברי אמת שבלבי. אהובי אחי נפשי ולבבי, מעצם נעם אהבתך המשך בלבי תמיד בכל עת, עמדתי מרעיד ומשתומם וצירים וחבלי לידה אחזוני מהשמועה לא טובה שאתה שוכב בבית החולים. הומה לבי על צערך וכאבך, צר לי מאד עליך אחי חביבי כנפשי. לבי בטוח בגדל חסדי ה' ונפלאותיו כי בודאי ירחם עליך ועל עמו ישראל וירפא אותך מהרה רפואה שלמה מן השמים, כי לא יטש ה' את עמו בעבור הצדיק האמת שאנו חוסים בצלו הקדוש. פחו הגדול הנשגב והנורא של רבנו נח נחמן מאומן יעמד לך ולביתך ולכל נפשות בית ישראל למחסה ולמגן לנצח.

הנחל נובע אשר זכית לשאב ממנו חכמה שעל-ידה זוכין להפיר ולידע את ה', לא תחליפנו ולא תמיר אותו חס ושלוש. נא אחי, זכר היטב גדל רחמנות ואהבת רבנו אלינו, שלקח אותנו ממקום שלקח והוציאנו ממקום שהוציא וקרבונו להבורא יתברך בהתקרבות גדול. לכן ראוי לנו לחשב מחשבות עמקות להתגבר על כל המניעות ולהתקרב לאור הצדיק האמת מעתה מחדש, ללמד ספריו הקדושים ולומר בכל יום ספר לקוטי תפלותי כמה שאפשר, מעט או הרבה, ועל-ידי זה ימתקו מעליך כל הדינים והיסורים ויתבטלו כל הגזרות ממך.

המתפלל תמיד בכל לב על שלומך ורפואתך בגוף ובנפש.

צה.

בי"ה, י"ז חשוון תשכ"ז.

לְכָבוֹד מְחַמַּד עֵינַי, אֲשֶׁר נָתַן לּוֹ ה' לֵב חָכָם לְהַחֲכִים לְהַבְדִּיל בֵּין אֲמַת הַזֶּה
הַמֵּאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּבֵין הָאֲמַת הַמְזֻזָּף שֶׁהוּא מְקוֹר הַשֶּׁקֶר הַמְחַשֵּׂיף
עֵינַי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁרִי חִלְקֶה וְגוֹרְלֶה הַנְּעִים. שְׁלוֹם וְחַיִּים בְּרִיאִים.

שְׂמַחְתִּי מְאֹד עַל כָּל הַחֲרָדָה שֶׁהַחֲרָדָתְךָ עָלַי וְהַכְּבוֹד הַגָּדוֹל שֶׁכִּפְדָתָנִי
לְהֵיטִיב עִמִּי בְּתְרוּמַת וְאַהֲבַת לְבָבְךָ הַחַס בְּהַסָּף מְאֹה לִּי, אוֹדָה לְךָ מְאֹד
בְּכָל לְבַי וְנַפְשִׁי עַל כָּל הַחֲסָדִים וְהַטּוֹבוֹת אֲשֶׁר מְאֹד הִרְבִּיתָ לַעֲשׂוֹת עִמָּדִי.
נָא אַחִי, אֵל תַּעֲצֵב וְאֵל תִּדְאָג כָּלְל, הֲלֹא תִרְאֶה כִּי ה' עִמָּךָ וְאַצְלָה וְקָרוֹב
לְךָ בְּכָל עֵת בְּכָל מְקוֹם, וְהֵאִיר עֲלֶיךָ אוֹר הָאֲמַת הַזֶּה הַנֶּעְלָם מִכָּל הָעוֹלָם
שֶׁהוּא כָּל חֲשֵׁק וְאַהֲבַת לְבָבְךָ. בְּוַדָּאִי לֹא יִסִּיר חֲסָדוֹ וְטוֹבוֹ מֵאַתָּה עַד עוֹלָם,
וּיִרְפָּא וְיִבְרִיא אוֹתָךְ וְאֵת בֵּיתְךָ בְּשָׁלְמוֹת וְיִאֲרִיךְ יְמֵיכֶם וְשָׁנוֹתֵיכֶם בְּטוֹב
וּבְנִעִימוֹת נְצַחִי.

אוֹהֶבְךָ הַנְּאָמֵן הָאֲמַתִּי הַמִּתְפַּלֵּל תְּמִיד לְשְׁלוֹמְךָ וְהַצְלַחְתְּךָ וְשׂוֹקֶךָ מְאֹד
לְחִזּוֹת בְּנִעַם טוֹבְתְךָ וְרַפּוּאֲתְךָ בְּגוֹף וְנַפֶּשׁ.

אוֹדְעֶסְר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

צו.

בי"ה, כ"ב טבת תשכ"ז.

לְבַי וּבְשָׂרֵי וְכָל חַיּוֹתַי, הַכּוֹסֶף וְשׂוֹקֶק לְשִׁמְעַ דְּבַר ה' מִהַמְּנַהִיג הָאֲמַת
הַמְּבַחֵר הַיְחִידִי שֶׁל כָּל הַמְּנַהִיגִים הָאֲמַתִּיִּים שֶׁהִיוּ בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא הַמְּנַהִיג
דוֹרְנוֹ וְכָל הַדּוֹרוֹת לְנֶצַח שֶׁיִּתְקַן אוֹתָנוּ וְכָל הַנְּדָחִים וְהָאֲבוּדִים שֶׁנִּתְרַחֲקוּ
לְגַמְרֵי וְנִצְאוּ מִכָּל קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל, וְכָל הַגּוֹיִים, בְּתַכְלִית הַתְּקוּן בְּשָׁלְמוֹת
וְיַעֲלֶה כָּלֵם לְתַכְלִית תַּכְלִית הַמַּעֲלָה הָעֲלִיוֹנָה. אֲשֶׁרִינוּ שֶׁאַנְחָנוּ חַיִּים בְּזַמַּן
הַזֶּה, שֶׁנִּמְצָא בְּעוֹלָם אֲמַת חֲדָשׁ נוֹרָא וְנִפְלָא כְּזֶה שֶׁעֲדוֹן לֹא הָיָה מִיּוֹם
בְּרִיאַת הָעוֹלָם. בְּרַכָּה וְחַיִּים טוֹבִים בְּרִיאִים נְעִימִים וְרַעֲנָנִים לְאַרְךָ יָמִים.

לְשִׂמְחָה וּלְמִשִּׁיב נֶפֶשׁ הָיָה לִי מִכְתָּבְךָ הַקְּדוֹשׁ שֶׁקִּבַּלְתִּי הַיּוֹם, מֵהַ מְאֹד
נְעִים לִי מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר, מֵהַ מְאֹד יָקָרִים בְּעֵינַי כָּל דְּבָרֶיךָ הַנְּעִימִים מְלִשׁוֹן
מְדַבֵּרַת אֲמַת מַעֲמֶךָ הָאֲמַת שֶׁבִּלְבָב, אֲגִילָה וְאַשְׂמַחָה בָּהֶם מִכָּל הוֹן יָקָר

ונעים. תאמין לי אחי יקירי לבי ועיני, שקראתי דבריך הקדושים
האמתיים בשמחה גדולה ועצומה בלי שעור, כמה פעמים, בדמעות
רותחות מעמק נשמתתי מגדל רב שמחה שהיה לי מכל דבור, בראותי עצם
נוראות גבורת לבך הנעים שאיך שעובר מה שעובר בכל עת, אף-על-פי כן
אתה מתחזק ומתגבר לאחז עצמך היטב בגדל פחו הנורא של הצדיק
האמת, אשריך שזכית לכך.

המתפלל תמיד בעד שלומך וטובתך.

אודסר

דב

ישראל

צו

ב"ה, י"ג שבט תשכ"ז.

בת עיני ולבי, אשר לב נכון ונבון נתן לו הבורא להבין ולראות אור הצדיק
האמת הנעלם ונסתר כל-כך מעיני העולם, ולהרגיש בלב קצת מצפוני
רמזיו וסודותיו ועצותיו העמקות והתמימות אשר בהם יתקן אותנו ואת
כל ישראל ויחזיר כל העולם למוטב. שלום רב.

אם אמנם לגדל עצם אהבתנו הפליאה, אהבת דוד ויהונתן ממש, איך
יוצא מלבי תמיד כל הימים, כפאשר אדוני בעצמו ובכבודו וחקמתו הרם
מכיר ויודע היטב בברור דברי אמת אלו. אולם ה' יודע דאבון וכאב לבי
שיש לי מזה שאיני זוכה לכתב לך דבורים נעימים הגנוזים באוצר הצדיק
אשר כל חיותנו ונחמתנו תלויים בזה, אך העקר הוא מחמת חלישת גופי
ואור עיני אין אתי כמקדם, וגם לגדל צערי מכמה הרפתקאות ותלאות
בלי שעור אשר סבבוני מכל הצדדים אשר אי אפשר לתאר ולבאר, אין
דעתי צלול לזה. אבל בכל זאת מאחר שאני שוקק ומגעגע כל-כך יומם
ולילה בכלות הנפש לטובתך ורפואתך שזה נוגע לטובת כלל ישראל, שלח
ה' במחשבותי מחשבה חזקה להתאמץ בכל עז בכל תמצית כחי במסירת
נפש לכתב לעתים תכופות דבורים מאירים מדברי רבנו ותלמידו הקדוש
והנורא מאד, שיכולים להאיר אור האלקות בכל העולם ולהחיות פגרים
מתים כמונו היום בדורותינו אלה.

ענין הקשר שלנו הוא פלא גדול, והוא טובה נפלאה לנו ולכל עם ישראל,
ובכן אבקש שתתן סיוע וחזוק וכח לזה, לאשר לי קבלה על כל מכתב
שיגיע. אין לי בזה שום מחשבה חיצונה של כבוד והתפארות של הבל חס

וְשָׁלוֹם, רַק בְּאֵמֶת לְשֵׁם שָׁמַיִם בְּלִבְדּוֹ כַּיְדוּעַ לָךְ זֶה מִכְּבָר. גַּם רְאוּי לָנוּ
לְהִתְנַעֵגַע לְהִתְרַאוֹת.

אוֹהֵבְךָ הַנְּאֻמָּן הַמִּתְנַעֵגַע תָּמִיד בְּעֵד שְׁלוֹמְךָ וְטוֹבְתְךָ.

אוֹדָסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

צ.ח.

ב"ה, י"א אָדָר א' תשכ"ז.

לְכָבוֹד חֲמִדַת לְבִי, אֲשֶׁר הָעֵמִיק בְּרוֹמְמוֹת חֲכָמָתוֹ וּבִינְתוֹ לְדַעַת וּלְהִתְבּוֹנֵן
הֵיכֵן הַמְּנַהֵיג הָאֵמֶת לְהִתְאַחֵז וּלְהִתְאַחֵד בּוֹ בְּאֵמֶת, וְחוֹמֵד וְחוֹתֵר
לְהַמְשִׁיךְ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶל הַמְּנַהֵיג הַזֶּה שֶׁיִּכּוֹל לְהַאִיר יְדִיעַת וְהַשְׁגַּת אֱלֻקוּתוֹ
אֲפֹלּוּ בָנוּ בְּגִדְל עֵצָם הַחֲשֵׁךְ שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה. שָׁלוֹם וּבְרִיאוֹת וְכָל טוֹב.

אֲתֵמּוֹל זְכִיתִי לְבַקֵּר אֶת אַחֻוֹתֶיךָ הַיְקָרָה הָאֲצִילָה, ה' יִרְפָּא וּבְרִיא אוֹתָהּ
מִהֲרָה בְּזָכוֹת רַבָּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא. וְהִנֵּה הִיא בֵּינֵינוּ שְׂמֵחָה גְּדוֹלָה כְּנֶהוּג,
וְלְכָבוֹדֵי אֲכֵלָה כָּל הַמַּאֲכָלִים שֶׁל אַרְוַחַת צְהָרִים.

אֲנִי חֲלוּשׁ כַּח מְאֹד וְאֵינְנִי בְּקוֹ הַבְּרִיאוֹת, וּבְעֵבוֹר זֶה עוֹד לֹא סִדְרַתִּי אֶת
הַהַקְדָּמָה לְהַסְפֵּר הַקְּדוֹשׁ, וְעֵינַי תְּלוּיּוֹת וּמְצַפּוֹת לְה' יִתְבַּרְךָ שֶׁיִּזְכְּנֵנִי
לְהִתְגַּבֵּר עַל כָּל הַמְּכַשׁוּלִים בְּקִרְוֹב, וּלְהִתְחִיל וּלְגַמֵּר הַדְּבָר בְּכִי טוֹב כְּרָצוֹן
לְבוֹ.

עֵינַי הַקְּשֵׁר שְׁלָנוּ שֶׁהוּא כָּלוּ רַק אֵמֶת זָךְ וְצַח בְּלִי שׁוּם מַחְשָׁבָה פְּגוּמָה שֶׁל
כְּבוֹד וְהִתְפָּאָרוֹת אוֹ כֶּסֶף וְכֹדוּמָה, חֵס וְשָׁלוֹם, רַק בְּאֵמֶת לְשֵׁם שָׁמַיִם
בְּלִבְדּוֹ, לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמָנוּת אֵמֶתִי לְפָרְסָם וּלְהוֹדִיעַ לְכֻלָּם מִי הוּא
מֶלֶךְ הַכְּבוֹד מִי הוּא הַמְּנַהֵיג הָאֵמֶת שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה שֶׁהוּא עֹקֵר כָּל חַיּוּתֵנוּ
וְתִקְוַתֵנוּ, הוּא נְחַמְתֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ לְדוֹר דוֹר לְנֶצַח.

אוֹהֵבְךָ הַנְּאֻמָּן הַמִּתְנַעֵגַע יוֹמָם וְלַיְלָה בְּכָלוֹת הַנֶּפֶשׁ לְבְרִיאוֹתֶיךָ וְטוֹבְתְךָ,
וּמִתְפַּלֵּל תָּמִיד עַל רְפוּאָתְךָ הַשְּׁלֵמָה בְּגוּף וּנְפֶשׁ שְׁזָהוּ טוֹבֵת עִם יִשְׂרָאֵל.

יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדָסָר

הַנְּחָלִי

אֲבִי

מַחְבֵּר

ב"ה, ט' ניסן תשכ"ז.

לְכַבֹּד חַמְדַּת לְבִי, רַב תְּבוּנָה וְעַמֵּק מַחְשָׁבָה לַחֲתוּר וְלִמְצֵא הַמַּיִם שֶׁמֶהֱם תִּצְמַח הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה לְכֹל בְּאֵי עוֹלָם, אֱמוּנָה חֲזָקָה נְכוֹנָה וְיִשְׁרָה, אֱמוּנָה שְׁלֵמָה זְכָה צָחָה וּבְרוּרָה בְּלִי שׁוּם דָּפִי, וְיַעֲשׂוּ כָלֶם אֲגִדָּה אַחַת לְדַעַת אֶת ה' וְלַעֲבֹדוֹ שְׂכֵם אֶחָד בְּלֵב שָׁלֵם בְּאַמֶּת וּבִתְמִימוּת. שְׁלוֹם רַב.

זֶה הַיּוֹם קִבַּלְתִּי אֶת בְּרַכְתּוֹ הַלְּבָבִי, אֲגִילָה וְאֲשַׁמְּחָה בְּכֹל לְבִי אֲשֶׁר מְצֵאתִי חֵן וְחֶפֶז יִתְּרָה בְּלִבְךָ הַטּוֹב וְהַנְּעִים וְתִגְדַּל טוֹבְתְךָ וְחַסְדְךָ עִמָּדִי כָל-כָּף. מַעֲמִקֵי לְבָבִי אֲבִיעַ לְכַבֹּד מַעֲלַת נַפְשְׁךָ הָרִם תְּשׁוּאוֹת חֵן וְרַב תּוֹדוֹת וּבְרָכוֹת עַל פְּלֵאוֹת אֶהְבֶּתְךָ אֵלַי. עֵינַי וְלְבִי פְּרוּשׁוֹת לֵה' בְּתַפְּלָה וְתַחֲנוּנִים שִׁיחַנֶּנְךָ בְּחֵן וְחֶסֶד וַיִּמְהַר וַיַּחֲיֵשׁ לִישׁוּעַתְךָ, וַיִּרְפָּאֵךְ רְפוּאָה שְׁלֵמָה מְהֵרָה, וַיִּשְׁמַר וַיַּצִּיל אוֹתְךָ מִכָּל מִיַּיִן מַחְלָה וְכָאֵב חֵס וְשָׁלוֹם, וַיַּגְדִּיל שְׁלוֹמְךָ וְשָׁלוֹם בֵּיתְךָ לַחַיִּים טוֹבִים אֲרַפִּים בְּרִיאִים וְרַעֲנָנִים בְּזָכוֹת הַנַּחֵל הַנוֹבַע מִקּוֹר חֲכָמָה מְאוּמָן, אָמֵן כֹּן יִהְיֶה רָצוֹן.

בְּעוֹנוֹת הָרָבִים שָׁלַח ה' עָלַי לְטוֹבָה יְסוּרִים וְכָאֵבִים עֲצוּמִים בְּרַגְלֵי וּבְמַעֲוֵי לֹא עָלִיךָ, אֲנִי שׁוֹכֵב בְּמַטָּה וּבּוֹכָה לְפָנַי ה' עַל בְּטוֹל תּוֹרָה וְתַפְּלָה, גַּם אֵינִי זוֹכָה לִילָךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת וְלַמְּקוֹה כְּדַרְכֵי לְטַבֵּל בְּכֹל יוֹם בְּמִקְוֵה. אֲבַקֶּשְׁךָ מְאֹד לְהַתְחַזֵּק לְהַתְּפַלֵּל שְׁיִרְחַם ה' עָלַי וַיִּשְׁלַח לִי מְהֵרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם, וַיִּמְתְּקוּ כָּל הַדֵּינָיִם מֵעַלֵינוּ וּמֵעַל יִשְׂרָאֵל. צְרִיכִים לְהֶאֱמִין כִּי גַם אֲנַחְנוּ נִרְשָׁמִים בְּלָבוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֶמֶת וְהוּא יוֹדֵעַ מְכַאוֹבֵינוּ וְעוֹסֵק בְּרְפוּאָתֵנוּ וַיִּשְׁוַעֲתֵנוּ לְדוֹר דוֹר לְנֶצַח.

בְּטַח בֵּה' וְתַתְּפַלֵּל אֵלָיו, וְלְהַתְחַזֵּק מְאֹד בְּשִׁמְחַת הַרְגָל שֶׁבוֹ עָשָׂה ה' עִמָּנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת נוֹרָאוֹת, לְהַפְּדֵךְ מִן הַטְּבַע, כִּי עַתָּה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהַתְחַזֵּק יוֹתֵר בְּשִׁמְחָה שֶׁהוּא רְפוּאָה לְכֹל הַמַּכּוֹת וְלְכֹל הַחֲלָשׁוֹת, בְּפָרֵט בַּחֲגֵי הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, כִּי בְּלִיל הַסֻּדָר שֶׁל פֶּסַח נִתְעוֹרְרִין אֲזַ כָּל הָעַשְׂרָה מִיַּיִן נִגּוֹן וְשִׁיר שֶׁמֶהֱם כָּל הַרְפוּאוֹת בְּגוּף וְנַפְשׁ לָנוּ וְלְכֹל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן כֹּן יִהְיֶה רָצוֹן.

בְּבִרְכַת חַג כָּשֶׁר וְשִׁמְחָה.

ב"ה, ערב פסח תשכ"ז.

לְכַבֹּד עֵינֵי וְלִבִּי, הַחֹשֶׁק וְחוּמֵד לְדַרְשׁ וּלְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ לְתוֹר וּלְחַתֵּר לְגִלּוֹת
הַמִּים עִמָּקִים שְׁמֵרָפָאִים כָּל מִינֵי חֲלָאִים רָעִים וּמְרִים שֶׁל הַכְּפִירוֹת
וְאִמוּנוֹת כְּזָבוֹת, וּמְגִדְלִים הָאִמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אִמוּנָה חֲזָקָה וְנִכּוֹנָה,
אִמוּנָה יְשָׁרָה זָכָה צָחָה וּבְרוּרָה, עַד שְׁיַכִּירוּ וַיִּדְעוּ כָּל הָעוֹלָם אֶת ה',
וַיִּשְׁלִיכוּ כָּלֵם אֱלִילֵי כִסְפָם וְתֵאוֹתָם וַיִּתְּנוּ לוֹ כֶּתֶר מְלוּכָה. מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת
ה' וְנִפְלְאוֹתָיו וְחִסְדָּיו הָעֲצוּמִים שְׁזָכִינוּ בְּדוֹר הָעֲנִי הַזֶּה מֶה שֶׁלֹּא זָכוּ לָזֶה
כָּל הַדּוֹרוֹת הַקְּדָמוֹנִים מִיּוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם. חַיִּים אַרְכִּים חַיִּים טוֹבִים
חַיִּים אֲמִתִּיִּים וְנִצְחִיִּים בְּהַתְּגַלּוֹת הָאֲמֵת.

יִשְׁמַח לִבִּי עַל שֶׁהוֹסַפְתָּ עָלַי חִסְדְּךָ וְטוֹבְתְּךָ וְקִבַּלְתִּי עוֹד פְּעַם תְּרוּמָה עַל
סֵד מְאֵה ל"י, יְשֵׁלֵם ה' פְּעֻלָּתְךָ הַטּוֹב וַתְּהִי מִשְׁכָּרְתְּךָ שְׁלֵמָה מְאֵת ה' הַשּׁוֹכֵן
בְּצִיּוֹן וִירוּשָׁלַם, שְׁיָרִים קִרְנְךָ וּמִזְלְךָ וְתִשְׁכִּיל וְתִצְלִיחַ בְּכָל אֲשֶׁר תִּפְּנֶה,
וְהַעֲקֹר שֶׁתִּזְכֶּה לְחַשֵּׁב תַּחֲבוּלוֹת וּלְבַקֵּשׁ יַעֲזוֹת לְמִצַּא הַצְּדִיק הָאֲמֵת
שֶׁאֲצִלוּ כָּל הַיְשׁוּעוֹת וְכָל הַרְפּוּאוֹת, וְלַהֲכִיִּסוּ בְּלֵב כָּל יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶהוּ עֲקָר
תְּשׁוּעָתָם לְדוֹר דוֹר וְתִקְוֹתָם לְנִצָּח. אֲשֶׁרִינוּ שְׁזָכִינוּ לְחִסוֹת בְּצֵל כְּנָפָיו
הַקְּדוּשׁ, לֹא יֵאָשְׁמוּ כָּל הַחוֹסִים בּוֹ.

בְּבִרְכַת חַג כָּשֶׁר וְשִׁמְחָה, עֲבַדְךָ וְאוֹהֲבְךָ בְּאֲמֵת בְּכָל לֵב וְנַפְשׁ.

אֹדִיסָר

בְּעַר

יִשְׂרָאֵל

ב"ה, ו' אֵיר תשכ"ז.

לְכַבֹּד לִבִּי וּבְשָׂרִי, הַחוּתֵר וְחוּפֵר לְגִלּוֹת הַמִּים חַיִּים שְׁמַחִים פְּגָרִים מֵתִים
כְּמוֹנוֹ הַיּוֹם בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ, שְׁיִרְדְּנוּ לְתַכְלִית לְתַכְלִית הַיְרִידָה, וְהֵם עֲתִידִים
לְהַתְּגַלּוֹת בְּשִׁלְמוֹת עַל-יְדֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בְּגִדְל עֵצָם צְדָקָתוֹ וְחִכְמָתוֹ
הַנּוֹרָאָה יִגְלֶה וַיּוֹדִיעַ לְכָל הָעוֹלָם סוֹד נוֹרָאוֹת הַצְּדִיק הָאֲמֵת, וְעַל-יָדוֹ יִתְקַן
הָעוֹלָם. בְּרָכָה וְחַיִּים וְשָׁלוֹם.

עלינו לשוש ולשמח לשיר לרנן ולזמר, להודות ולהלל ולשבח לאדון עולם על יום העצמאות, יום הנסים ונפלאות גדולות ונוראות אשר עשה ה' עמנו, נגילה ונשמחה בו בכל שנה ושנה, ובכל יום ובכל שעה, ועל הנסים ועל התשועות ועל הגבורות הנוראות שעושה עמנו לעיני כל העמים מעת שזכינו בישועת ה' לכבש חלקנו ונחלתנו מידי הגזלנים הפראים, וביותר מה שכבוד מעלתו הרם מרגיש ויודע ורואה בכל פעם נסים נגלים למעלה מגדר הטבע, אך לעת עתה הם עדין מכסים ומלבשים בדרך הטבע. הרחמן הוא יגמר גאלתנו גאלה שלמה ויחזיר לנו בית המקדש, בית חיינו בית תפארתנו, במהרה בלימנו אמן, ויתפלאו ויאמרו כל הגוים, הגדיל ה' לעשות עם היהודים עם הקדוש עם הנבחר בארץ הנבחרת.

אהבתי ולבי ונפשי נאמנו לך במאד מאד, ועיני תזלנה דמעות בתפילתי ובקשתי לפני ה' שיצליח בדרך הזה שאתה הולך בו, בכל מדינה ומדינה ובכל מקום ומקום אשר תלך ותדרך פה רגלך שם, יתן לך ה' חן ושכל טוב בעיני העמים והשרים לטובת עמנו וארצנו אשר רק זה כל עקר מגמתך ורצונך וכונתך בנסיעתך והלויך וטלולך ועבודתך הקשה. ה' ישמר צאתך ובואך לחיים ולשמחה ולשלום עד עולם.

בצאתך לדרך אל תשכח לקחת אתך האוצר והמתנה טובה אשר נתן לך ה' ברב רחמיו, הלוא הוא הספר הקטן והישן 'קצור לקוטי מוהר"ן' משנת תקצ"ה, כמנהגך הטוב תמיד. הוא בודאי יגן עליך בדרך וימשיך ויאיר עליך אור קדשת האמונה ביחודו ואחדותו יתברך ובהשגחתו הפרטית, שכל זה כלול בכל דבור ודבור הכתוב שם.

אשרינו, אשרי חלקנו הנעים שזכינו לידע קצת מגדלת הצדיק האמת, הוא ינחמנו מעצבון מעשינו, הוא חיותנו הוא נחמתנו ותקנתנו. אשרינו, אשרינו אלפים פעמים על כל דבור שאנו זוכים לקבל ממנו.

אוהבך ועבדך הנאמן המשרתך תמיד בכל לב ונפש ומצפה ומתגעגע מתי גיע העת שאזכה לראותך בכל פעם בשבע שמחות ולתת לך מתנות טובות ונצחיות הגנוזות באוצר הנחל נובע.

ישראל בר אודיסר

קב.

ב"ה, ערב יום הכפורים תשכ"ח.

לְכַבֹּד מִחֲמַד עֵינַי וְלִבִּי, אֲשֶׁר לְגֹדֵל גְּדֻלַּת אֲצִילוֹת נִשְׁמַתוֹ הַגְּבוּהָה וְעֲלִיוְנָה מְאֹד זָכָה לְכֹנֶס וּלְטִיֵּל בְּהֵיכַל הַחֲכָמָה וְהַמְדַּע שֶׁל הַנֶּחַל נוֹבֵעַ שְׁאִינוֹ נִפְסָק לְעוֹלָם, וּמִגֵּן עַל יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר לְנֹצֵחַ, וּמֵאִיר עֲלֵינוּ וְעַל כָּל בְּאֵי עוֹלָם אוֹר הַדְּעַת לְדַעַת וּלְהַפִּיר אֶת ה'. שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוֹקָה, מְבוֹרְכַת בְּחַיִּים טוֹבִים וְאַרְכֵּים בְּרִיאִים וְרַעֲנָנִים, חַיִּים אֲמִתִּיִּים.

בְּלֵב שְׂמִחַ וְנַחַת רוּחַ גְּדוֹל קִבְּלֹתַי אֶת בְּרַכְּתוֹ הַלְּבָבִית בְּצִרוּף תְּרוּמָה עַל סֵף מְאָה ל"י מִיּוֹם כ"ח אֶלוּל תַּשְׁכ"ח. מַעֲמֶק לִבִּי אֲבִיעַ לְמַעְלַתְּךָ הָרֶם רֵב תּוֹדוֹת וּבְרָכוֹת וּתְשׁוּאוֹת חוֹן עַל חֲסִדְּךָ הַגְּדוֹל עָלַי, יְשִׁלֵּם ה' פְּעֻלָּתְךָ הַטּוֹב וַיִּתֵּן לָךְ וּלְבֵיתְךָ חַיִּים וְשָׁלוֹם וּבְרָכָה וְהַצְּלָחָה וּרְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף.

ה' יוֹדַע אֶת לִבִּי שְׁאִנִּי מִשְׁתוֹקֵק וְכוֹסֵף וּמִתְגַּעְגַּע בְּכָלוֹת הַנֶּפֶשׁ לְכַתֵּב דְּבָרַי אֲמַת מִמְקוֹר חַיִּינוּ רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְתַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים זצ"ל, אֵךְ לְדַאֲבוּנִי תִשָּׁשׁ כְּחֵי וְשָׁמַם לִבִּי וְדַעְתִּי מְרֵב צַעַר וּכְאֵב שֵׁשׁ לִי מִמַּחְלָתִי לֹא עָלִידָה, בְּפֶרֶט עֲכָשְׁיוֹ שְׁגַבְרָה עָלַי בְּיוֹתֵר. ה' יִרְחַם עָלֵינוּ וַיִּשְׁלַח דְּבָרוֹ וַיִּרְפְּאֵנוּ מִהֶרָה בְּכַח וּזְכוּת הַנֶּחַל נוֹבֵעַ מִקוֹר חַיִּינוּ, רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ נְ נַח נַחֵם נַחֵם מֵאִוֶּמוֹן, וַיְצַלֵּחַ בְּכָל זְכוּת הַצְּדָקָה תַעֲמִד לִימִינְךָ וַיִּמְהַר לְהוֹשִׁיעַךָ בְּכָל הַיְשׁוּעוֹת וְהַצְּלָחוֹת.

הַמְתַּפִּיל עַל שְׁלוֹמוֹ וַיְשׁוּעָתוֹ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה.

אוֹדְעֶסְר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

ק.ג.

ב"ה, כ"ז אָדָר תַּשְׁכ"ח.

לְכַבֹּד בַּת עֵינַי וְלִבִּי, אֲשֶׁר שָׁזַר וְדָבַק עֲצָמוֹ בְּהַצְדִּיק הָאֲמַת בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת יְתָרָה בְּכָל לֵבּוֹ וְנַפְשׁוֹ, וְזָכָה לְבִטָּל וּלְהַפְּקִיר אֶת כְּבוֹדוֹ הָרֶם לְגִבִּי הַמְּלֶךְ הָאֲמַת הַחַי וְקַיִם, וּלְהַשְׁלִיךְ שְׁכָלוֹ וְחַכְמָתוֹ לְגַמְרִי, לְהֵאֱמִין בְּהָאֲמַת הַפְּרוּר וְהַצַּח, שֶׁהוּא גּוֹאֲלָנוּ וּרְפוּאָתָנוּ בְּגוּף וּבְנֶפֶשׁ לְדוֹר דוֹר. בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּמְזָל טוֹב לְאֶרֶץ יָמִים, אָמֵן.

תִּגִּיל נַפְשִׁי וְתִשָּׂשׁ בִּישׁוּעַת ה' עַל עֲצָם נִפְלְאוֹת חֲסִדּוֹ אֲשֶׁר הִפְלִיא עִמָּנוּ בְּיָמִים הַלְלוּ יְמֵי אָדָר וְנִיסוֹן, שְׁבָהֵם יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל וּמִפְּלֵת הַמֶּן עִמְלֶק וּמִפְּלֵת מִצְרַיִם בְּכָל דוֹר, וְשִׁנְבַחְרַת בְּאַהֲבָה וּבְהַעֲרָצָה עֲזָה לְהִיוֹת וְכוּ'... אֲנִי מִתְפַּלֵּל עָלֶיךָ וּמְבָרַךְ אוֹתְךָ וְאֶת בֵּיתְךָ בְּבִרְכַת מְזָל טוֹב. ה' בְּרַחֲמָיו יִאֲרִיךְ יְמֵיכֶם, יֵאִיר מְזָלְךָ לְטוֹבָה כְּשֶׁמֶשׁ בְּצַהֲרִים וְכַלְבָּנָה בְּחֹצֵי הַחֹדֶשׁ

בְּמִלּוּאָהּ, וַיִּצְלִיחַהּ בְּכָל דְרָכֶיהָ וּבְכָל מַעֲשֵׂיהָ, וַיִּפְתַּח לָהּ שַׁעֲרֵי חַן וְחֶסֶד מִפְתַּחֵי הַחַן וְהַחֶסֶד בְּעֵינֵי כָּל רוּאֵיהָ, וַיְהִי דְבָרֶיהָ מִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים בְּאָזְנֵי כָּל שׁוֹמֵעַ נְעִימַת מְתִיקַת לְשׁוֹנָהּ הַצַּח, וְתֹאֲרֶיהָ יָמִים עַל מַמְלַכְתָּהּ. בְּיָמֶיהָ תִּנְשַׁע יְהוּדָא וִירוּשָׁלַיִם בְּהַתְגַּלוֹת אֹר הָאֱמֶת לְבַנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וַיְהִי לָהּ חֶלֶק גָּדוֹל בְּהַצְדִּיק הַגָּנוּז שְׁעוֹסֵק לְהַחְזִיר כָּל הָעוֹלָם לְמוֹטָב, לְעוֹרְרָם וּלְהַקְיֵצָם, לְתוֹמְכֵם וּלְסַעְדֵם, לְרַפְּאוֹתֵם לְהַחֲיוֹתֵם וּלְשִׁמְחָם וּלְהַאֲרִיר בָּהֶם אֹר חֲכָמָתוֹ וְתוֹרָתוֹ הַנִּפְלְאָה וְנוֹרָאָה, לְהַפִּיר וּלְיַדַע כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים.

אוֹהֲבָהּ הַנְּאֻמָּו, הַמְתַּפְּלֵל תָּמִיד בְּעַד שְׁלוֹמָהּ וְטוֹבָתָהּ.

אוֹדָסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

קד.

ב"ה, ז' ניסן תשכ"ט.

לְכַבּוֹד לְבִי וּבְשָׂרִי, אֲשֶׁר מָצָא חַן בְּעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל וְכֻלָּם מִתְכַּבְּדִים וּמְתַבָּרְכִים בּוֹ וּמְשַׁבְּחִין אוֹתוֹ בְּשִׁבְחֵי גְדוּלִים עַל אֲשֶׁר זָכָה לְשִׁתּוֹת מֵיָמֵי הַחֲכָמָה שֶׁל הַצְדִּיק מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלָם לְדוֹר דוֹר. אֲשֶׁרֶיהָ שְׁזָכִיתָ לָכֶּה, כִּי בְּגִלְלַת הַדְּבָר הַזֶּה עָשָׂה ה' עִמָּנוּ נִסִּים וְנִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת בְּמַלְחָמַת שְׁשֵׁת הַיָּמִים עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אֲשֶׁר כָּל הָעַמִּים תִּמְהָיוּ וּמְתַפְּלְאִים וְאוֹמְרִים "אֲצַבֵּעַ אֱלֹקִים הִיא". אֲשֶׁרֶיהָ שְׁעַל-יָדָהּ נִתְגַּדַּל וְנִתְיַקַּר שֵׁם ה' וְשֵׁם יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם. חַיִּים אֲרַכֵּם, חַיִּים טוֹבִים נְעִימִים וְרַעֲנָנִים לָהּ וּלְבֵיתָהּ בְּזָכוֹת הַנִּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה.

עַצֵּם אֶהְבֶּתֵנוּ הַגְּדוּלָה וְהַחֲזָקָה הִיא פְּלֵא גְדוֹל וְחַדוּשׁ נוֹרָא, כִּי הִיא רַק אֲמַת לְבַד בְּלִי שׁוֹם תַּעֲרוּבוֹת כָּלֵל, אֶהְבֶּת אֲמַת כְּזֶה אֵין כְּמוֹהָ בְּעוֹלָם. עֵינֵי וְלְבִי אֲצַלֶּה תָּמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה כּוֹסֶף וּמְשִׁתּוֹקֵק בְּכֻלּוֹת הַנִּפְשׁ טוֹבָתָהּ וַיִּשׁוּעָתָהּ בְּגוֹף וּבְנִפְשׁ.

עָתָה אַחֵי חֲבִיבֵי, תִתְעַנֵּג וְתִשָּׂא בִישׁוּעַת ה', וְחִזֵּק וְאַמְץ וּבִטַח בַּה' כִּי לֹא יַעֲזֹב אוֹתָהּ וְאֵת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וּבְכָל עֲנִינֶיהָ יִהְיֶה חֶסֶדוֹ עִמָּהּ תָּמִיד לְתַמְכָּהּ וּלְסַעְדָּהּ, וַיְהִי בְּעֶזְרָהּ שְׁתִּזְכֶּה לְגִלוֹת וּלְהוֹדִיעַ לְכָל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְצָא עִכְשָׁו בְּדוֹר הָעֲנִי הַזֶּה אֹר חֲדָשׁ חַדוּשׁ שֶׁבְּחַדוּשִׁים, פְּלֵא שֶׁבְּכָל הַפְּלְאוֹת שֶׁל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא כָּל חַיּוֹתֵנוּ וְתַקּוּנֵנוּ וְנִחְמָתֵנוּ, הוּא גּוֹאֲלָנוּ וַיּוֹצִיאֵנוּ מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, וַיְקִיֵם בָּהּ וּבְכָל יִשְׂרָאֵל וּבְקִשׁוֹ אֵת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת הַצְדִּיק הַמְנַהֵיג הָאֱמֶת הַחַי וְקַיִם מוֹהַר"וּן מִבְּרֶסֶלַב ז"ל,

המאיר אור ה' לְכָל הָעוֹלָם. בְּיָמֶיךָ תִּנְשָׁע יְהוּדָא וִירוּשָׁלַם, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹן בְּטַח עַל אֲדָמָתוֹ אֲדָמַת קֹדֶשׁ בְּשֶׁקֶט וְשָׁאֲנוּ בְקִדְשָׁת הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת.

אָחִי חֲבִיבִי, לְבִי וְנִשְׁמָתִי, חוֹסֶה עָלֶיךָ וְעַל עַם יִשְׂרָאֵל וְתַכְנִיִס בְּלִבְךָ הַטּוֹב וְהַנְּעִים נְעִימַת הַתּוֹרוֹת וְהַתְּפִלוֹת וְהַמַּעֲשִׂיּוֹת וְהַשִּׁיחוֹת הַנּוֹרָאוֹת, אֵל יְזוּז דְעַתְךָ וּמַחֲשַׁבְתְּךָ מֵהֶם וְתַחֲיֶה אֶת נַפְשְׁךָ בָּהֶם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ לְאַרְךָ יָמִים. תֵּן תּוֹדָה וְהַלֵּל לַה' אֲשֶׁר חֲנֵנְךָ בְּכֻלָּם נְאִים וְנְעִימִים כְּאֵלֶּה, שְׂכַל יִשְׂרָאֵל לֵב נְעִים, אֲ זִיס הָאֶרֶץ, אֲ זִיס לְשׁוֹן צַח וְנְעִים (לֵב מְתַק, לְשׁוֹן מְתַק צַח וְנְעִים), תִּכְבֹּד לַה' בְּכָל זֶה לְעַסֵּק בָּהֶם בְּכָל יוֹם וְאִז טוֹב לְךָ לְנַצַּח בְּזֶה וּבְבָא.

עֲבֹדֶךָ וְאוֹהֲבֶךָ הַנְּאֻמוֹ, מְבָרְכֶךָ בְּחַג כָּשֶׁר וְשִׁמְחָה, מְצַפֶּה לְרֵאוֹתֶיךָ מֵהָרָה בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה רַבָּה.

יִשְׂרָאֵל דָּב אוֹדֶסֶר

קה.

ב"ה, כ"ה אלול תשכ"ט.

הַחֲשׂוֹק וְחָשׂוֹב מְאֹד בְּעֵינַי ה' וּבְעֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר שָׁזַר עֲצָמוֹ בְּכָל לְבוֹ בְּהַצְדִּיק הָאֱמֶת מְשִׁיחַ ה', הַמְּנַחֵם וּמְשַׂמֵּחַ הַכֹּל וּמְהַפֵּךְ כָּל הַיְרִידוֹת לְעֵלְיוֹת בְּפִלְאוֹת חֲכָמָתוֹ הַנּוֹרָא. עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת יַחֲדָשׁ עָלֶיךָ וְעַל בֵּיתֶךָ שָׁנָה טוֹבָה, חַיִּים אַרְכִּים חַיִּים טוֹבִים שֶׁל הַבְּעֻטְלִירֵס הַנּוֹרָאִים.

חֲזַק וְחִזֵּק, אָחִי חֲבִיבִי, וְתַגִּיל וְתַשְׂיֵשׁ וְתַשְׂמַח נַפְשְׁךָ בְּהַמְתַּנְּה טוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לְךָ ה' בְּגֹדֶל אֶהְבְּתוֹ וְחִמְלָתוֹ עָלֶיךָ, מֵה שְׁזָכִיתָ לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל לְהוֹצִיא לְאוֹר הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ 'אֲבִי הַנְּחָל', אֲשֶׁר כְּמַעַט כָּלוּ הוּא דְבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל שְׂיִכּוֹל לְהַפִּיךָ כָּל הָעוֹלָם מֵרַע לְטוֹב, מִחֲשָׁךְ לְאוֹר. סֵפֶר זֶה כָּבֵד עוֹשֶׂה פְּעֻלוֹת גְּדוֹלוֹת בְּעוֹלָם וְהוּא הַמְתַּקָּה וְיִשׁוּעָה גְּדוֹלָה לְיִשְׂרָאֵל, וּמַפְלֶה גְּדוֹלָה לְכָל שׁוֹנְאֵינוּ. בְּדוֹרוֹת הַבָּאִים יִסְפְּרוּ הַרְבֵּה עַל זֶה הַסֵּפֶר.

הַתִּיצֵב וְרֵאָה הַדְּבָר הַגְּדוֹל נוֹרָא וְנִשְׁגָב הַזֶּה אֲשֶׁר הַפְּלִיא ה' עִמָּךְ פְּלֵא פְּלֵאוֹת וְטַעַם טַעֲמַת נְעִימַת דְּבַשׁ הַחֲכָמָה שֶׁל הַצְּדִיק הָאֱמֶת נַחַל נוֹבֵעַ שֶׁכָּל גְּאֻלְתָּנוּ תְּלוּי בְּזֶה. הַשְּׂמֹר לְךָ וּשְׂמֹר נַפְשְׁךָ מְאֹד פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינַי שְׂכָלְךָ וְאֲשֶׁר שָׁמְעוּ אַזְנֶיךָ מִיּוֹם שְׁזָכִינוּ לְהַתְּקֶשֶׁר בְּאַהֲבָה בְּהַצְּדִיק הָאֱמֶת עַד הַיּוֹם הַזֶּה. אֲשֶׁרִינוּ שְׁזָכִינוּ לִידַע מַעַט דְּמַעַט מִחֲדוֹשׁ שְׂבַחְדוֹשִׁים, פְּלֵא נוֹרָא נִשְׁגָב כְּזֶה שֶׁלֹּא הָיָה לְעוֹלָמִים, שֶׁהוּא נִחְמָה וְרַפּוּאָה עַל כָּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלֵינוּ עֲכָשׁוּ שֶׁהוּא סוּף הַגְּלוּת. אֲשֶׁרִינוּ שְׂאֲנַחְנוּ

יודעים מהעוסק בתקון נפשותינו ונפשות כל ישראל לדור דור. ה' יושיע לנו להתחיל מעתה התחלה חדשה להתקשר ולהתנדב בהצדיק האמת בלב שלם עד שנזכה להבין גדלתו הנוראה ולהכניסו בלב כל ישראל ויעשו כלם אגדה אחת לעשות רצונך בלב שלם.

הנה כל העולם יודע כי ארץ ישראל נתנה מאת ה' לעם ישראל, ובתחלה היתה ארץ ישראל בידינו ורשותנו, ובמינוי אלה עשה ה' תשועה גדולה לישראל ונתן לנו את הארץ ואת ירושלים השלמה הקדושה בששית ימים בנסים ומופתים גדולים ונוראים. וידך את הארי הגדול רוסייה מכה גדולה, ואת סוריה וירדן ומצרים ושאר מדינות ערביות אשר סבבוני מכל צד לכלותינו ולהשמידנו חס ושלום.

ועתה, אחרי הדברים הנוראים האלה אשר עשה ה' עם ישראל, כל הגויים ואפלו האמות שמראים עצמם פאוהבים וידידים, מקנטרים ומקטרגים עלינו וחושבים רעתנו, חרקו שנים עלינו ושננו לשונם כמו נחש ואומרים לנו גזלנים אתם שכבשתם את הארץ ואת עיר הקדש ירושלים השלמה עיר הבירה שלנו, מידי חוסיין ונאצר, ימח שמם, הרוצים להשמידנו חס ושלום. ישמידם ה' עדי עד, ויבושו ויכלמו מבקשי נפשנו, ימטר עליהם אש מן השמים עד כלותם, ויכרת מן הארץ זכרם, ויפירו וידעו כי דבר ה' לעולם תעמד.

בארץ ישראל זוכין לצאת מטבעיות, ולידע ולהאמין שהכל בהשגחה לבד, ועל-ידי זה נצולין מכל הצרות.

אוירא דארץ ישראל מחכים, כי שם שומעים את כל הדבורים של הצדיק החכם האמת, שעל-ידי דבריו נתחכם האדם בחכמה אמתית לשוב אל ה' ולדעת ולהפיר את מי שאמר והיה העולם, שזה עקר החכמה.

אסים בברכת שנה טובה, שנת שלום ישועה וגאולה בדרישת לבבית.

ישראל דב אודיסר

קו

ב"ה, אור ליום כ"א כסלו תש"ל, טבריא.

לכבוד החכם ומבין מה העולם חסר ומה תקונו, לכן חגר חגורת גבורה והבעיר והלהיב לבו פאש להבה להתקבץ יחד עם כל ישראל אל המנהיג

הָאָמֶת נַחַל הַנוֹבֵעַ, רְפוּאוֹת חֲדָשׁוֹת נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת שְׁעָדִין
לֹא נִתְגַּלּוּ מִיּוֹם שֶׁבָרָא ה' עוֹלָמוֹ, שְׁמוֹעִילִים לְכֹל, אֶפְלוּ לְחוֹלִים אֲבוּדִים
כְּמוֹנוֹ הַיּוֹם בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ, וְהֵם כָּל עֶקֶר יִסוּד וְשֵׁרֶשׁ חַיּוֹתֵנוּ וְקִיּוּמֵנוּ
וְתִקְוַתֵנוּ לְדוֹר דוֹר, אֲשֶׁרִיד שְׁזָכִיתָ לָזֶה. בְּרַכָּה וְשָׁלוֹם וְחַיִּים אִין קַח.

אֲנִי כּוֹתֵב אֶת זֶה בְּחֻצוֹת לִילָה אַחֲרֵי הַהִתְבּוֹדָדוֹת וְהַשְׁלִיחָה וְשִׁפְיַת לְבִי
לְפָנֶי ה' בְּבֵית הַכְּנֶסֶת רַבִּי מֵאִיר בַּעַל-הַנֵּס, הַמְּקוֹם הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר בּוֹ זָכִינוּ
לְהִתְחַבֵּר וּלְהִתְקַשֵּׁר בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּהַ בְּאֵמֶת בְּהִנָּחַל נוֹבֵעַ, אֲהַבָּה חֲזָקָה
וְנִשְׁגָּבָה וְנוֹרְאָה שְׁאִין כְּמוֹהָ בְּעוֹלָם, וְעֵינַי יוֹרְדוֹת דְּמָעוֹת מִתּוֹךְ שִׁמְחָה
בְּזָכְרֵי כִי בַּמְּקוֹם קְדוֹשׁ זֶה נִכְתְּבוּ רַב הָאֲגָרוֹת בְּמַסְרֵת נֶפֶשׁ לְפָנֶי שְׁלֹשׁ
עֶשְׂרֵה שָׁנָה. אֲנִי מַעֲלֶה בְּמַחְשַׁבְתִּי כַּמָּה עֲנִינִים פְּלֵאִים שֶׁכְּתַבְתִּי אֲזִי שֶׁהֵם
טוֹבָה גְּדוּלָה לְכָלל יִשְׂרָאֵל וְחִלְקֵי מֵהֶם כְּבָר נִדְפַס בְּסֵפֶר 'אֲבִי הַנְּחֹלִי' שְׁעוֹשֶׂה
פְּעֻלוֹת גְּדוּלוֹת בְּעוֹלָם כִּידוּעַ לְכֹל.

אֲנִי מִבְּלָה רַב הַיּוֹם וְהַלִּילָה בְּהִתְבּוֹדָדוֹת עַל הַהָרִים שְׁעַל הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ
רַבִּי מֵאִיר בַּעַל-הַנֵּס, דַּע אַחִי וְהֵאֱמֹן לִי, שְׁאַתָּה עוֹמֵד לְנֶגֶד עֵינַי תִּמְיֵד וְאֵינִי
שׁוֹכַח אוֹתְךָ לְהִתְפַּלֵּל בְּעֶדְךָ וּבְעֵד בֵּיתְךָ וּבְעֵד כָּלל יִשְׂרָאֵל הַנְּתוּנִים בְּצַעַר
גְּדוֹל וְצָרִיכִים לְרַחֲמִים וִישׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת בְּמַהֲרָה.

אֲנִי וְחַתְּנִי וְרַעֲיַתְךָ הַעֲדִינָה רְאִינוּ בְּעֵינֵינוּ הַיְשׁוּעָה הַגְּדוּלָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' הַיּוֹם
עִמָּךְ נוֹרְאוֹת, וְנָתַן לָךְ יָב חֲדָשׁ וְחַיִּים חֲדָשִׁים בְּדָרְךָ נֵס וְנִפְלָא בְּכַח וְזִכוֹת
הַנְּחֹל נוֹבֵעַ, בָּעֵת שֶׁהֵייתָ בְּבֵית חוֹלִים וְכָל הַפְּרוֹפְסוֹרִים אָמְרוּ נוֹאֵשׁ חַס
וְשָׁלוֹם, וּמֵאֵד נִשְׁבַּר לְבִי בְּקִרְבִּי מֵרַב צַעַר, וְאֲזִי שְׁלַחְתִּי מִכְּתָב לְכַבּוֹדוֹ
וְהַזְּכַרְתִּי שֶׁם בְּתוֹךְ בְּרַכְתִּי וְתַפְלַתִּי זָכוֹת רַבֵּנוּ הַנוֹרָא נִי נַחַם נַחֲמֵן
מֵאוּמָן. וְאַחֲרַי שֶׁקִּבַּלְתָּ אֶת מִכְּתָבִי יְצֵאתָ מִבֵּית חוֹלִים הַבֵּיתָה בְּלִי רְשׁוּת
הַרוֹפְאִים וְנֶגֶד דַּעְתָּם, כִּי אָמְרוּ שֶׁזֶהוּ סַכְּנָה גְּדוּלָה, וְהִי בְּחִסְדּוֹ הַגְּדוֹל נָתַן
לָךְ רְפוּאָה מִן הַשָּׁמַיִם בְּבֵיתְךָ. כֵּן יוֹסִיף ה' חֲסִדּוֹ עָלֶיךָ תִּמְיֵד וְיִתֵּן לָךְ כַּח
וּבְרִיאוֹת וְחַיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים וְשָׁלוֹם.

עֲבַדְךָ וְאוֹהֲבְךָ הַנְּאֱמָן, הַמְּשַׁרְתְּךָ בְּמַסְרֵת נֶפֶשׁ.

אוֹדִיסָר

בַּעַר

יִשְׂרָאֵל

ק.ז.

ב"ה, ר"ח ניסן תש"ל, טבריא.

לְכַבֹּד אֶהוּב וְנִחְמָד בְּעֵינֵי ה', אֲשֶׁר בּוֹ בָּחַר ה' מִכָּל יִשְׂרָאֵל וְנָתַן לוֹ מִתְּנָה חֲמוּדָה טְמוּנָה וְטְמוּנָה אֶת הַצְּדִיק נָחַל נוֹבֵעַ, וְרוֹדֵף וְרָץ וּפּוֹרֵחַ בְּמַהֲרֵי בְּזָרִיזוֹת לְשֶׂאֵב מִימֵי חֲכָמָתוֹ עֲלָאָה מִכָּל עֲלָאִין לְהַשְׁקוֹת לְכָל יִשְׂרָאֵל לְהַשִּׁיב נַפְשָׁם, כִּי רַק הוּא לְבַד יָכוֹל לְהַעֲלוֹת וּלְהוֹצִיא אוֹתָנוּ מִשְׁטָף מִיַּם הַיָּדוֹנִים, מִיַּם עֲכוּרִים, מִיַּם סְרוּחִים וּמִטְּנָפִים שֶׁנִּלְכְּדָנוּ בָּהֶם. כִּי עֲכָשׁוּ בְּעַצְמָם תִּגְבַּרְתָּ הַהִסְתַּרְתָּ וְהִירִידָה הָעֵמֶקָה, כָּל יִשְׂרָאֵל רַעֲבִים וְצָמְאִים וְתַאֲבִים וּמִשְׁתַּוְּקָקִים בְּפָנִימִיּוֹת לָבֶם בְּכֹלֹת הַנֶּפֶשׁ לְמַצָּא מְנַהֵג אֲמָתִי שְׂיוֹצִיאִם מִחֲשָׁד וְצִלְמוֹת הַנוֹרָא מְאֹד. שְׁלוֹם לָךְ, אֵל תִּירָא וְאֵל תִּתַּחַת, ה' עִמָּךְ וְאַצְלָךְ וְקָרוֹב לָךְ.

אֲנִי בְּחִבּוּבֹתָא תִּלְיָא בְּחַבּוּרָא חֲדָא בְּגוּפָא וְנִשְׁמָתָא חֲדָא, אִין עוֹד אֶהְבָּה בְּעוֹלָם כְּמוֹ אֶהְבָּה שְׁלָנוּ, כִּי הִיא כְּלָה רַק אֲמָת לְבַד, אֲמָת בְּרוּר צַח וְצִלוּל בְּלֵי פְסֻלָּת וּפְנִיּוֹת עֲצָמִית, רַק לְשֵׁם ה', וְאֲמָת ה' הִיא לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְהִזְהַר מְאֹד מְאֹד לְהִלָּחֵב וּלְחַדֵּשׁ אֶת הָאֶהְבָּה בְּכָל פְּעַם בְּיִתְרָ שְׂאֵת וְיִתְרָ עוֹ, כִּי הִיא טוֹבַת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת.

דַּע אַחִי, עֲצָמִי וְנִשְׁמָתִי, אֲשֶׁר עֵינֵי וְלִבִּי אֲצִלָּךְ תְּמִיד כָּל הַיָּמִים לְרַבּוֹת הַלֵּילוֹת בְּעֵת הַהִתְבּוֹדָדוֹת וְהַשִּׁיחוֹת וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת בֵּינִי לְבִין קוֹנִי, כִּי מִן הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן אֲשֶׁר נָתַתָּ אֶת לְבָבְךָ לְכַנֵּס בְּהִיכַל הַמֶּלֶךְ מְשִׁיחַ ה' הַחִי וְקָיָם נָחַל נוֹבֵעַ, חֲפָץ בָּךְ ה' לָתֵת לָךְ אֶת כֶּסֶף מִמְּלַכְתְּךָ לְאַרְבָּע יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים נְעִימִים וּבְרִיאִים. רַק יְהִי אֲזַנִּיךָ וְעֵינֶיךָ פְּתוּחוֹת לָלֶכֶת בְּדַרְכֵי וּלְקַיֵּם בְּאֲמָת בְּלִבָּב שְׁלָם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה אוֹתָנוּ בְּסִפְרֵי הַנוֹרָאִים, לְמַעַן דַּעַת כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים. וְדַע וְהֵאֱמֵן בְּאֱמוּנָה חֲזָקָה וּנְכוּנָה כִּי רַק בְּעִבּוֹר זֶה זְכִינוּ לְכָל הַנְּסִים הַנִּפְלְאִים וְנוֹרָאִים אֲשֶׁר עָשָׂה ה' עִמָּנוּ בְּחִסְדּוֹ הַגָּדוֹל לְעֵינֵי כָל הָעַמִּים, עַד שֶׁנִּתְעַלָּה וְנִתְגַּדַּל וְנִתְיָקַר בְּכָל הָעוֹלָם כְּבוֹד ה' וּכְבוֹד עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל עִם הַנְּבָחַר וּכְבוֹד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַנְּבַחֲרָת מִכָּל הָאֲרָצוֹת. אֵלוֹ הֵיוּ יִשְׂרָאֵל יוֹדְעִים רַק מְעַט מִן הַמְּעַט מִזֶּה, הֵיוּ כְּלָם כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּטְּחִים לְפָנֵי הַדָּרַת מִמְּלַכְתּוֹ וּמִנְשָׁקִים כְּפוֹת רַגְלָיו.

בְּרַב עֲנָג וְשִׂמְחַת לֵב קִבְּלָתִי מִתְּנַת פּוֹרִים הַקְּדוֹשׁ הַסֵּף מֵאָה לִּי, יִשְׁלַם ה' פְּעֻלָּת הַטּוֹב אֲשֶׁר תִּשְׁוֹקֶתְךָ חֲזָק תְּמִיד לְתַמְכְּנִי בְּכָל לְבָבְךָ. ה' הַטּוֹב יִלְבִּישֶׁךָ בְּגָדֵי יִשַׁע וּמְעִיל צְדָקָה וְחֶסֶד וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים, וְיִאֲצִיל עֲלֶיךָ וְעַל בֵּיתְךָ בְּרַכָּה וְשְׁלוֹם וְחַיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים, שְׁתִּזְכֶּה לְהִתְגַּבֵּר לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה אִידָּךְ שֶׁהוּא, בְּגִדְל חֲסִדֵי ה' וְנִפְלְאוֹתָיו שֶׁנָּתַן לָךְ מִתְּנַת חֲנֻם כְּזֹאת, וְלִהְיֶיךָ בְּכִסּוּפִים וְגִעְגּוּעִים וְרַצוֹנוֹת חֲזָקִים לְחַזוֹת בְּנַעַם ה' שֶׁהִמְשִׁיךְ הַנְּחַל נוֹבֵעַ בְּפִלְאֵי נִפְלְאוֹתָיו, תּוֹרוֹתָיו, תְּפִלוֹתָיו, מְעַשְׂיוֹתָיו, שִׁיחוֹתָיו הַנוֹרָאוֹת, הַסְּתוּמוֹת וְנִעְלָמוֹת מִכָּל הָעוֹלָמוֹת שֶׁלֹּא נִתְגַּלוּ עַדִּין מַעַת בְּרִיאַת הָעוֹלָם, שְׁעַל-יָדֶם תִּפְרַח וְתִצְמַח גְּאֻלְתָּנוּ הַקְּרוֹבָה מְאֹד.

אִם אֲמַנָּם הִיָּה לִי צַעַר וְעִגְמוֹת נֶפֶשׁ מִהַכְּבוֹד הַגָּדוֹל אֲשֶׁר כְּבַדְנִי בְּפוֹרִים הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה בְּטְבָרְיָא, כִּי בְּאֲמָת אֲנִי יוֹדַע בְּנִפְשִׁי כִּי לִפִּי מְעַשִׂי וּפְשָׁעִי וְעוֹנוֹתֵי הָעֲצוּמִים אֵינֶנִּי רְאוּי לְכַבֹּד כָּלֵל וְכָלֵל, וְאֲנִי מְחַיֵּב בְּמִסְיֶרֶת נֶפֶשׁ לְבָרַח וּלְהִתְרַחֵק מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית תַּכְלִית הַרְחוּק. אוּלָּם לְמֵרוֹת כָּל זֹאת

גְּדֹלָה שְׂמַחְתִּי בְּלִי שְׁעוֹר בְּרֵאוֹתַי בְּזֶה גְדֹל אֲהַבְתּוּ וְאַמוֹנַתּוֹ בְּהַצְדִּיק הָאֵמֶת וְאַנְשֵׁי הַכְּשָׁרִים וְתִקְוָה תְּשׁוּקַתּוֹ לְשִׁמְעַע סוּד נוֹרְאוֹת גְּדֹלְתּוֹ אֲשֶׁר אֵין עָרוֹף לוֹ, עַד אֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה לָךְ רַב טוֹבוֹ הַצִּפּוֹן וְטָמוֹן. הַסִּתְּפָל וְהַסִּתְּפָל וְשִׁים לְבָד הֵיטֵב עַל הַרְמְזִים אֲשֶׁר הִ' יִתְבָּרַךְ מְרִמֵּז לָךְ בְּכָל פְּעַם לְהַתְקַשֵּׁר עִם הַנַּחֲל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה בְּקִשְׁר אֲמִיץ וְחִזְק בַּל יִמוּט לְעוֹלָם בְּזֶה וּבְבֹא, כִּי הוּא חַיִּיד וְאַרְךְ יָמָיִד, וּבְיָמָיִד תִּנְשָׁע יְהוּדָא וִירוּשָׁלַיִם בְּהַתְגַּלוֹת אֹר הַצְדִּיק הַמְאִיר עֲכָשׁוֹ בְּדוֹרוֹת אֵלֶּה. אֲנִי מִתְפַּלֵּל וּמְצַפֶּה לְהִ' יִתְבָּרַךְ שְׁיַעֲזָרְנִי וַיִּזְכְּנִי לְדַלֵּג עַל כָּל הַמְכַשׁוּלִים לְבוֹא בְּכַתוּבִים מַעֲתָה לְעַתִּים תְּכּוּפוֹת, כִּי הוּא זְכוֹת הַרְבִּים לְדוֹרוֹת שְׁאֵין עוֹד כְּמוֹהוּ.

בְּבִרְכַת חַג כְּשֶׁר וְשִׁמְחָה, מֵאֵת עֲבָדֶיךָ הַנְּאֻמָּן וְהַמְסוֹר בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ, הַמַּעֲתִיר וּמִתְפַּלֵּל תְּמִיד עַל שְׁלוֹמְךָ וְטוֹבְתְךָ.

אוֹדִיסָר

בְּעַר

יִשְׂרָאֵל

ק.ח.

ב"ה, ח' ניסן תש"ל, ירושלים עיה"ק.

לְכַבּוֹד חֲמֻדַת לְבִי, אֲשֶׁר בָּחַר בְּחַיִּים אֲמִתִּיִּם הַנוֹרְאִים מְאֹד שְׁגִלָּה הַנַּחֲל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַיִּים, שֶׁהוּא שֶׁרֶשׁ חַיּוּתֵנוּ, הוּא יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂינוּ וּמַעֲצָבוֹן לְבָנוּ. בְּכָל דְּבוּר וְדְבוּר שְׁיִצָּא מִפִּי הַקְּדוֹשׁ כְּלוּל בּוֹ כָּל הַתְּקוּנִים וְהַיְשׁוּעוֹת מֵהַשְּׁצָרִיד לְכָל אֶחָד בְּכָל יוֹם וּבְכָל רִגַע בְּכָל דּוֹר. חַיִּים וּבְרָכָה וְשְׁלוֹם וְחַג כְּשֶׁר וְשִׁמְחָה.

בְּשִׂמְחָה וְחֻדוֹה עֲצוּמָה קִבַּלְתִּי זֶה עֲכָשׁוֹ הַתְּרוּמָה לְחַג הַקְּדוֹשׁ הַבָּא עָלֵינוּ עַל סֵד מֵאָה ל"י, רַב תּוֹדוֹת וְתַשׁוּאוֹת חוֹ מַעֲמָקֵי הַלֵּב עַל כָּל הַחֲסָד וְהַטּוֹב שְׁגוּמֵל עֲמָדֵי תְּמִיד בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ, יִשְׁלַם הִ' פְּעֻלוֹ הַטּוֹב וְיִאֲרִיד יָמָיו וְשְׁנוֹתָיו בְּטוֹב וּבְנַעֲיָמִים וּבְנַחַת רַב וַיִּזְכֶּה לְהַכְנִיס רֵאשׁוֹ בְּתוֹרַתוֹ שֶׁל הַנַּחֲל נוֹבֵעַ שֶׁהוּא עֶקֶר רְפוּאָתֵנוּ וַיְשׁוּעָתֵנוּ וְתִקּוּנֵנוּ בְּגוֹף וּבְנַפֶּשׁ לָנוּ וּלְדוֹרוֹתֵינוּ וּלְכָל דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל לְנֶצַח, וַיִּזְכֶּה לְזָרֵז וּלְמַהֵר לְהוֹדִיעַ וּלְפָרְסָם וּלְגַלוֹת הַסּוּד הַנְּפֹלָא וְהַנוֹרָא מִי הוּא הַרוּעָה יִשְׂרָאֵל הָאֲמִתִּי שְׁנִמְצָא עֲכָשׁוֹ בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא יִתְקַן הָעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת וַיִּמְלֵא כָּל הָאָרֶץ דְּעָה אֶת הִ'.

כָּל מֵה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּתִקְוָה חֲשֵׁפֶת אֲפֻלְתָנוּ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים הָאֵלֶּה שֶׁהוּא סוֹף הַגְּלוּת, הוּא רַק בְּשִׁבִיל שְׁנִבְקֶשׁ וּנְחַפֵּשׂ אֶת הַמְּנַהֵיג הַחֲכָם הָאֵמֶת שֶׁהוּא הַחַיּוֹת וְהַקִּיּוֹם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְהוּא יַעֲלֶה אֶת יִשְׂרָאֵל לְעַלְיָה גְּדוֹלָה בְּתַכְלִית הַעֲלִיָּה וַיִּגְלֶה וַיִּכְנִיס הָאֲמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת בְּכָל בְּאֵי עוֹלָם.

דע, כי הקָשֶׁר שְׁלָנוּ וְהַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ 'אֲבֵי הַנְּחָלִי עוֹשִׂים פְּעֻלוֹת גְּדוּלוֹת בְּעוֹלָם, כִּי עַל-יְדֵי זֶה הִרְבֵּה נִפְשׁוֹת נִתְקַרְבוּ לְהַנְחֵל נוֹבֵעַ וְעָשָׂה אוֹתָם לְאֲנָשִׁים כְּשָׂרִים אֲמִתִּיִּים, אֲשֶׁרֵי לָהֶם.

אוֹהֲבֵךְ הַנְּאֻמָּן הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ וְטוֹבֶתְךָ הַמְצַפֶּה תְּמִיד לִישׁוּעָתְךָ בְּזֶה וּבְבֵא.

אוֹדֶסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

קִי

ב"ה, כ"ז אָלוֹל תִּשְׁי"ל.

לְכָבוֹד חֲמֻדַּת לְבִי, הַמוֹשֵׁל בְּגִנְזֵי הַמִּדְעָה וְהַחֲכָמָה עֲלָאָה דְעֲלָאָה שְׁגִלָּה הַחֲכָם הָאֲמֵת נַחַל נוֹבֵעַ, אֲשֶׁר בְּחֲכָמְתוֹ יִכְבֹּשׁ כָּל הָעוֹלָם וְיוֹצִיאֵם מִהַחֲשָׁד וְיֵאִיר בְּלִבָּם נֶעֱם אוֹר ה' . כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה וְחִיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים .

יְמֵי הַזְּקֵנָה קִפְצוּ עָלַי בְּחִזָּק יָד וְכַחֵי וּמַחֵי חֶלֶשׁ וְדַל, וְתַחֲלוּאוֹת וְתַלְאֹת עַל תַּלְאֹת וּכְאֲבִים וְצָרוֹת צָרוֹרוֹת בְּלִי שְׁעוֹר אֲשֶׁר סָבְבוּנִי, לֹא יִתְנוּנִי לְבֵא בְּפִתּוּבִים כְּמוֹ שְׂרָאוּי לָנוּ. וְאִם אֲמַנֵּם הַגּוֹפִים רְחוּקִים אֲבָל הַנְּפִשׁוֹת קְרוּבִים מְאֹד, כִּי אֲנַחֲנוּ קְשׁוּרִים יַחַד בְּיַחְוָדָא חֲדָא בְּשִׁרְשׁ נִשְׁמַת הַמְּנַהִיג הָאֲמֵת נַחַל נוֹבֵעַ שֶׁהוּא שִׁרְשׁ יְהֻדוּתֵנוּ וְכָל חִיּוּתֵנוּ נְחַמְתֵּנוּ וְתַקְוֵתֵנוּ וְתַקְוֹת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר לְנֶצַח. הוּא פּוֹדֵינוּ וְגוֹאֲלֵנוּ וּמְצִילֵנוּ מִכָּל שׁוֹנְאֵינוּ לְדוֹר דוֹר לְנֶצַח.

אֵשׁ אֶהְבֵּתֵנוּ לֹא תִכְבֶּה וְלֹא תִמּוֹשׁ לְעוֹלָם וּלְנֶצַח נְצָחִים וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. ה' יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת לְבָבִי כִּי אֵשׁ אֶהְבֵּתִי אֵלַיךָ תּוֹקֵד בְּלִבִּי עַד אֵין סוּף, וְיוֹם וְלַיְלָה כָּל מַחְשְׁבוֹתַי עָלֶיךָ עַל טוֹבֶתְךָ וְיִשׁוּעָתְךָ בְּגוֹף וּבְנֶפֶשׁ, וּמִתְפַּלֵּל תְּמִיד שְׂאִיר ה' בְּלִבֶּךָ אוֹר הָאֲמֵת אוֹר הַחֲדָשׁ פִּלְא הַפְּלָאוֹת אוֹר הָאוֹרוֹת הַנּוֹרָא מְאֹד נַחַל נוֹבֵעַ, אֲשֶׁר אֶתָּה חֶפֶץ בּוֹ וּמִשְׁתַּוָּקֵק וְחוֹמֵד בְּכָלוֹת הַנֶּפֶשׁ שִׁיתְגַּלָּה וְיִתְפָּרֵס בְּכָל הָעוֹלָם, כִּי תִקּוֹן הָעוֹלָם תְּלוּי רַק בְּזֶה.

אֶהְבֶּה הַפְּלִיאָה שְׁעָשָׂה ה' בִּינֵינוּ נוֹלְדָה בְּטַבְרִיָּה בְּיוֹם ט"ו בְּשַׁבַּט תִּשְׁי"ז, מֵאֶהְבֶּה וְהַיְחוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה נוֹלַד לָנוּ בִּן לְמַזְל טוֹב וְקָרָאתָ שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל 'אֲבֵי הַנְּחָלִי, עַל שֵׁם הַנְּחָל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה. הַבֵּן הַיָּקָר הַזֶּה הוּא חֲשׁוֹב וְחָבִיב מְאֹד בְּעֵינֵי אֱלֹקִים וְאָדָם. מֵהַבֵּן הַזֶּה נוֹלַד הַמְּתַקְוֹת וְיִשׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת לְכָלל יִשְׂרָאֵל, כִּיְדוּעַ לְךָ קִצֵּת כְּפָמָה וְכִמָּה חָבִיב וְחַמוּד הַבֵּן שְׁלָנוּ אֲצֵל גְּדוּלֵי הַתּוֹרָה וְהַיְרָאָה, אֲשֶׁר מְשַׁבְּחִים וּמְפַלְאִים אוֹתוֹ בְּלִי שְׁעוֹר כִּי הוּא מְרַבֵּה וּמְגַדֵּל כְּבוֹד ה' בְּעוֹלָם, וְכֻלָּם מִתְפַּלְאִים עַל עֲנָן הַקָּשֶׁר שְׁלָנוּ

שְׁעַל-יָדוֹ נִתְגַּדַּל וְנִתְקַדַּשׁ כְּבוֹד ה' לְמַעַלְהָ וּלְמַטָּה וְאוֹמְרִים "אֶצְבַּע אֱלֹקִים הוּא".

אָחִי חֲבִיבִי, חֲמַדַּת לִבִּי, הוֹד לִבִּי וְנַפְשִׁי, אֵינֶנִּי יָכוֹל לְהִזְיֹז אֶהְבְּתִי וּתְשׁוּקָתִי וְגַעְגּוּעֵי מֵאֲתָךְ אֶפְלוֹ שְׁעָה אַחַת, כִּי תִלּוּי בְּזָה דְבָרִים עֲלִיוֹנִים נְעֻלְמִים וְנוֹרְאִים מְאֹד, שְׁעַל-יָדֶי זֶה נִתְגַּדַּל וְנִתְקַדַּשׁ כְּבוֹד ה' וְשֵׁם הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

דַּע, כִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁיֵּצֵא מִפִּי רַבְּנוּ ז"ל עוֹלָם עַד אֵין סוּף וְיִוְרָדִים עַד תְּהוּם רַבָּה, לְהָרִים וּלְהַגְבִּיחַ כָּל הָעוֹלָם לְה' יִתְבָּרַךְ, אֶפְלוֹ הָרְחוּקִים שֶׁנִּתְרַחֲקוּ מִקְּדוּשַׁת הַתּוֹרָה לְגַמְרֵי וְיָרְדוּ פְּלָאִים לְתַכְלִית הִירִידָה שֶׁאֵין יְרִידָה לְמַטָּה מִמֶּנָּה, גַּם עָלֵיהֶם הִגִּיעוּ רַחֲמֵי בְּדוֹר הָעֲנִי הַזֶּה לְעוֹרְרֵם וּלְהַקִּיץ לְתַמְכֵם וּלְסַעֲדֵם, לְהַחְלִימָם וּלְרַפְּאוֹתָם וּלְהַעֲלוֹתָם לְתַכְלִית הָעֲלִיָּה. אֲשֶׁרֵנוּ שְׂזָכֵנוּ בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה יוֹתֵר מִכָּל הַדּוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים שֶׁהָיוּ מַעַת שֶׁבָּרָא ה' אֶת עוֹלָמוֹ. אֲשֶׁרֵי אֲזַנְיָךְ וְאֲשֶׁרֵי עֵינֶיךָ אֲשֶׁר רָאִיתָ וְשִׁמְעַתָּ וְהִבַּנְתָּ אֶת כָּל זֶה, וְיִוְתֵר מִזֶּה נִזְכָּה לִידַע לְעַתִּיד בְּעַת שְׁאַמַּת מֵאַרְץ תִּצְמַח.

מֵאֵת ה' הִיָּתֵה זֹאת, לְכַתֵּב לְךָ דְּבוּרִים קְדוּשִׁים אֵלוֹ שֶׁלֹּא עָלָה עַל דַּעְתִּי בְּתַחֲלַת הַכְּתִיבָה לְכַתֵּבִם.

זֶה עֲכָשׁוּ בָּא אֵלַי מְכַתְּבוֹ וּבִרְכָתוֹ הַלְּבָבִי וְנִתְנוֹסֵף לִי שֶׁמְחָה עַל שִׁמְחָתִי שֶׁיֵּשׁ מְכַתִּיבַת דְּבוּרִים קְדוּשִׁים כְּאֵלוֹ שֶׁהֵם נְעֻלְמִים וְנִסְתָּרִים כָּל-כָּף מִהָעוֹלָם. שְׁנָה טוֹבָה וּמֵאֲשֶׁרָה לוֹ וּלְבֵיתוֹ, וְיִזְכּוּ לְרֵאוֹת הַתְּגַלּוֹת הָאֵמֶת בְּעוֹלָם, וְיִאָּרִיכוּ יָמִים וְשָׁנִים עַל מַמְלַכְתּוֹ בְּרַב טוֹב.

דְּבָרֵי עֲבָדוֹ וְאוֹהָבוֹ הַנְּאֻמָּן הַמְּשַׁרְתּוֹ בְּמִסִּירוֹת בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ.

אוֹדִיסֵר

בְּעַר

יִשְׂרָאֵל

קיא

ב"ה, ח"י אלו תשל"א.

לְכַבוֹד מַחְמַד עֵינֵי הַשׁוֹכֵן בְּלִבִּי תָמִיד, הַנוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ אֶל נְתִיבֵי הַחֲכָמָה שֶׁל הַחֲכָם הָאֵמֶת אָב לְכָל הַחֲכָמִים יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, הַנִּחַל נוֹבַע, אֲשֶׁר בְּחֻכְמָתוֹ הַנוֹרָאָה מֵאִיר עֵינֵי יִשְׂרָאֵל אֵיךְ לְצַאת מִהַחֲשָׁךְ וּמִשְׁטָף מִיָּמֵי הַמַּבּוּל שֶׁל כְּפִירוֹת וְאִמוּנוֹת שֶׁל שְׁטוּת וְטְעוּת וְשׂוּא וְשִׁקָּר. בְּעִבּוֹר זֶה בָּחַר בּוֹ ה' וְסַבֵּב סָבוֹת רַבּוֹת וּפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עַד שֶׁנִּתְבַּסַּס וְנִתְבַּסַּס הַחֲבוּר

והיחוד הקדוש שלנו, אשר מזה נולד לנו ילד פלא הנקרא 'אבי הנחל', שהכל מתפלאים משתאים ומשתוממים עליו ומקבלין אותו בחבה וחדוה רבה, כי הוא משקה את ישראל מימי אמת הנובעים מהנחל נובע שמהם תצמח הגאולה בקרוב. ה' יכתב ויחתם אותך בשנה טובה ומתוקה, ויחברך ויקשרך ויחדך בהמנהיג האמת נחל נובע לחיים טובים ארזים בריאים ורעננים, אמן.

ברוך הטוב והמטיב, ברוך הגומל חסדים טובים לעמו ישראל, אנחנו חייבים להודות ולהלל לה' על כל הטוב אשר גמל עמך ועם כל ישראל, אשר שם נפשך בחיים ולא נתן למוט רגליך. ה' יודע תעלומות לב, הוא יודע כמה וכמה אני מצטער בצערך, ואת התפללות והבכיות אשר אני שופך עליך לפני בעל הרחמים שיחוס וירחם עליך ועל עמו ישראל וישלח דברו וירפאך ויבריאך בשלמות לחיים טובים ארזים, חיים אמתיים, חיים של אמונה ותשובה שלמה, בכת וזכות כל הצדיקים ובראשם המנהיג האמת של הדור הזה וכל הדורות הבאים, הוא רבנו הנורא הפלא העליון על כל עליון, נחל נובע מקור חכמה, רבנו רבי נ נח נחמן נחמן מאומן.

אני סומך עצמי על מדת טובך ורחמי לבך הטוב לבקש חנינה וסליחה על שלא כתבתי עד הנה, כי אני חולה וסובל כאבים ויסורים עצומים וקשים ומרים מאד, ואני סגור בביתי ואין לי שום קשר עם העולם, ה' ירחם ויאמר לצרותינו די. גם אולי עשיתי איזה דבר שלא כהגון ופגמתי בכבודך חס ושלוש בבלי דעת, נא ונא שישלח לי בלב שלם.

צריך להתגבר בכל הכחות להרחיק העצבות ולהיות אד שמת תמיד בזה שזכה לידע מסוד גדלת רבנו אור האורות, הפלא הנורא הגנוז ונעלם מכל העולמות, נחל נובע מקור חכמה, שהוא רפואה לכל מיני חולאת בגוף ובנפש.

אני מתגעגע בכלות הנפש לראות נועם פניו, ובפרט בערב ראש השנה כמנהגי בכל שנה. דברי עבדך ואוהבך בכל לב המתפלל תמיד על שלומך ובריאותך וטובתך בזה ובבא.

אודסר

דב

ישראל

קיב.

בי"ה, כ"ג אלול תשל"א.

לְכַבּוֹד חֻמְדַּת לְבִי וְעֵטְרַת רֵאשִׁי, הַנוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ אֶל הַחֲכָמָה הַנוֹרָאָה
הַגְּנוּזָה שֶׁל הַנַּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה אֲשֶׁר הִבְטִיחַ לָנוּ שֶׁעַל-יָדוֹ לֹא תִשָּׁתַּכַּח
הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל. שָׁנָה טוֹבָה וּמְבֻרָכָה בְּחַיִּים טוֹבִים וְאַרְכָּיִם.

אֶהוּבִי אַחִי, לְבִי וְנִשְׁמָתִי, חֲזַק וְאַמְץ וְשִׁמַּח תִּשְׁמַח בְּכָל עֵז וְשִׁמְחָה שֶׁאֵין
לָהּ קֶץ בְּגִדְלַת חֲסֵדִי ה' אֲשֶׁר גָּמַל עָלַיְךָ, שְׂזָכִיתָ לְמִתְנָה טוֹבָה כְּזֹאת לִידַע
וּלְהֶאֱמִין בְּהַמְנַהֵיג הָאֱמֶת נַחַל נוֹבֵעַ אֲשֶׁר בְּזָכוּתוֹ וְכַחוֹ הַנוֹרָא מְאֹד בְּוַדַּאי
לֹא יַעֲזֹב ה' אוֹתְךָ לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, כִּי הוּא הוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ,
כְּמוֹ שֶׁאִמַּר קֹדֶם הַסְּתַלְקוּתוֹ, אֲזוּ אֵיךְ גִּיִּי פֶּאֶר אֵיךְ וְאִס הָאֵט אִיר זו
זְאֲרָגִין (מֵאַחַר וְאַנִּי הוֹלֵךְ לְפָנֶיכֶם, מַה לָּכֶם לְדַאֲג). אֲשֶׁרִינוּ, מַה טוֹב
חִלְקֵנוּ שֶׁבָּאנוּ לְעוֹלָם בְּעֵת כְּזֹאת שֶׁנִּתְגַּלָּה בּוֹ אוֹר הָאוֹרוֹת צַח הַצַּחְצָחוֹת,
פְּלֵא פְּלֵאוֹת כְּזֶה שֶׁהוּא כָּל עֵקֶר יִסוּד וְשָׂרֵשׁ חַיּוּתֵנוּ וְתִקּוּנֵנוּ וְנִחְמָתֵנוּ בְּזֶה
וּבְבֵא.

חֲרָדָה וְחִלְחָלָה אַחֲזַתְנִי עַד מְאֹד מְרַב צַעַר, וּמְרִירוֹת לְבִי עַד לֵב הַשָּׁמַיִם
נִגִיעַ, בְּרָאוֹתַי כִּי אַחֲרֵי כָּל הַטּוֹבוֹת וּפְלֵאוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת אֲשֶׁר הִפְלִיא
עִמָּנוּ אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת לְהוֹדִיעֵנוּ מְאֹר חֲדָשׁ כְּזֶה, נַחַל נוֹבֵעַ, שֶׁהוּא פְּלֵא נוֹרָא
עֲלָאָה דְעֲלָאָה הָעוֹלָה עַל כָּל הַפְּלֵאוֹת שֶׁל כָּל הַדּוֹרוֹת שֶׁהָיוּ מִיּוֹם בְּרִיאַת
הָעוֹלָם, אֶף-עַל-פִּי כֵּן אַחֲרֵי כָּל זֶה חֲדָר לְתוֹךְ תַּחֲוִימֵנוּ רֵיחַ סַעְרָה וְעָנָן גְּדוֹל,
שֶׁהוּא הוּא הַשָּׁטָן שֶׁר הַטְּבָחִים שְׁחוּתָר וְאוֹרֵב לְטַבַּח וְלִשְׁחַט אֶת הָאָדָם
מִשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, וְרוֹצֵה לְהַפְרִיד בְּרִית אֶהְבֵּתֵנוּ וּלְקַלְקֵל וּלְבַטֵּל חַס וְשְׁלוֹם
קִשְׁר חֲזָק וְנִצְחִי כְּזֶה, אֲשֶׁר שָׁם ה' בֵּינֵינוּ (לְטוֹבֵתֵנוּ וּלְטוֹבַת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּכָל
מְקוֹם שֶׁהֵם). כִּי הוּא לוֹטֵשׁ עֵינָיו וְחוֹרֵק שְׁנָיו עַל כָּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְהַכְנִס
בְּהִיכְלָא דְמִלְכָא מְלִךְ יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ לְדוֹר דוֹר נַחַל נוֹבֵעַ. וְדַע אַחִי, שֶׁאַנְחֵנוּ
צְרִיכִים רַחֲמִים רַבִּים שֶׁנִּזְכָּה לְעַמֵּד עַל נַפְשֵׁינוּ לְלַחֵם עִם הַשָּׁטָן הַמְקַטְרֵג
בְּכַח וּגְבוּרָה גְּדוּלָה, לְהַכְנִיעוֹ לְשִׁבְרוֹ וּלְבַטְלוֹ בְּתַכְלִית הַבְּטוּל. מִי יִתֵּן עֵינֵי
מִקּוֹר דְּמָעָה וְאַבְקָה יוֹמָם וְלַיְלָה עַל עוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים
שֶׁגָּרְמוּ הַצָּרָה הַמְרָה הַזֹּאת הַנוֹגַע לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁיִּתְהַפְּכוּ עוֹנוֹתֵינוּ
לְזָכוּת בְּכַח רַבְּנוּ הַנַּחַל נוֹבֵעַ, וְנִזְכָּה לְהִתְחַדֵּשׁ לְהִתְאַחֵז וּלְהִתְאַחֵד יַחַד
בְּאַהֲבָה בְּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם בְּהַמְנַהֵיג הָאֱמֶת הַגְּנוּז וְצַפּוֹן.

דְּבָרֵי עַבְדּוֹ וְאוֹהֲבוֹ הַנֶּאֱמָן הַמְּשָׁרְתוֹ בְּמִסִּירוֹת בְּכָל לֵב וְנַפְשׁוֹ.

אוֹדִיסָר

בְּעַר

יִשְׂרָאֵל

ב"ה, ז' ניסן תשל"ב ירושלים.

לְכַבּוֹד עֲטֻרַת ראשי ועֲטֻרַת האָמֶת עֵטֶר לְרֵאשׁוֹ, אֲשֶׁר בּוֹ בָחַר ה' מִכָּל יִשְׂרָאֵל וְהָעִיר אֶת רוּחוֹ וְהַבְעִיר אֶת לְבָבוֹ כְּאֵשׁ בּוֹעֵרַת לְהַבְעִיר וּלְהַדְלִיק לֵב יִשְׂרָאֵל אֶל הַנַּחֵל נוֹבֵעַ, אֲשֶׁר בְּגֹדֶל כַּחוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל יִתְקַנּוּ בְּשִׁלְמוֹת וַיִּתְהַפְּכוּ כָּלָם לַה' יִתְבָּרַךְ, אֲפֵלוּ הַרְחוֹקִים לְגַמְרֵי יִדְעוּ אֶת ה' וַיִּתְּנוּ לוֹ כְּתוֹר מְלוּכָה. בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וְחַיִּים אִין קַי.

כָּל יָמֵי חַיֵּי לֹא יִסְפִּיקוּ לְרִינֵן בְּרִנּוֹנִים וּלְזַמֵּר לְפָנֵי ה' כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה וּלְהַלֵּל לַה' עַל גְּדוֹל נוֹרָאוֹת חֲסֵדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו שְׁעֵשָׂה עִמָּדִי, אֲשֶׁר נָתַן לִי חוֹן אֲמֶת וְאַהֲבַת אֲמֶת וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים בְּלִבּוֹ הַחֵם וְהַנְּעִים לַעֲמֹד בְּעֲזָרִי וּלְלַחֵם בְּעַדִּי בְּחֵרוֹף נֶפֶשׁ מִלְחָמָה חֲזָקָה שְׁיִהְיֶה לִּי מְקוֹם מְקַדָּשׁ לַעֲבֹד בּוֹ עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, תּוֹרָה וְתַפְלָה וְהַתְּבוּדָּה וְשִׁיחָה בֵּינִי לְבֵין קוֹנֵי וְכוּ'. וְעַתָּה אַחֲרֵי כָּל הַטּוֹב וְהַחֲסֵד הַנוֹרָא הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּדִי, אֲשִׁיחָה וְאַעֲלֶצָה לְבַשְׂרְךָ בְּשׁוֹרָה טוֹבָה וּמְזֹל טוֹב מֵהִישׁוּעָה הַחֲדָשָׁה וְהַפְּלִיאָה מְאֹד שְׁנוֹלְדָה לָנוּ בְּטַבְּרִיא בְּלִיל פּוּרִים לְפָנֵי קְרִיאַת הַמְּגִלָּה, כִּי הֵרַב הָרֵאשִׁי מְטַבְּרִיא עָשָׂה בְּקִשְׁתּוֹ וּרְצוֹנוֹ בְּשִׁלְמוֹת וּבְלֵב שְׂמֵחַ, הוּא הַזְּמִין אוֹתִי לְבֵיתוֹ וְכַבֵּד אוֹתִי בְּיוֹתֵר וְאָמַר לִי, דַּע שְׂאֲנִי נוֹתֵן לָךְ מִתְּנָה לְכָל יָמֵי חַיֶּיךָ חֲדָר הַכִּי נֹאֶה וַיִּפֶּה בְּקוֹמָה ג' בַּבֶּנֶן הַחֲדָשׁ שֶׁל הִישִׁיבָה עַל צִיּוֹן הַתְּנַא רַבִּי מֵאִיר בַּעַל הַנֵּס. גַּם מִטָּה וּמִזֶּרֶן חֲדָשׁ וְכֹסֵא וְאַרוֹן סְפָרִים. וְהוּא בְּרַךְ אוֹתְךָ בְּהַתְּעוֹרְרוֹת וְהַתְּלַהּבוֹת גְּדוֹל עַל שְׂזָכָה אוֹתוֹ בְּדַבָּר גְּדוֹל כְּזֶה, וְאָמַר בְּרַתַּת הַפְּסוּק "אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂכָכָה לוֹ", שֵׁישׁ אִישׁ חֲסֵד כְּזֶה בַּעַל נִשְׁמָה נְעִימָה וְחֲסִידָה כְּזֹאת, וְהוּא מְכֻוֹן אֶת זֶה בְּכָל פַּעַם שְׂמַגִּיעַ לְהַפְּסוּק "אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂכָכָה לוֹ".

מִי יוֹכֵל לְמַלֵּל וּלְבַאֵר גְּדוֹל הַפְּלִגַּת עֲרַךְ מַצּוֹה אֲצִילָה וְנַחֲמָדָה זוֹ שְׁעַל-יְדָה נִתְגַּדֵּל וְנִתְיַקֵּר כְּבוֹד ה', וְנַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה שְׁעֵשׂוּעִים נוֹרָאִים וְנַחַת גְּדוֹל לַה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. אֲלֵמָלָא לֹא בָּאתָ לַעֲלֵמָא אֶלָּא בְּשִׁבִיל זֶה לְבַד - דִּי. מֵה טוֹב חֲלַקְךָ וּמָה נְעִים גּוֹרְלְךָ בְּזֶה וּבְבָא, אֲשֶׁרִיךְ שְׂזָכִיתָ לְךָ. הַדְּבָר הַפְּלֵא הַזֶּה נִתְּנָדַע וְנִתְּפָרְסַם וְעָשָׂה רַעַשׁ גְּדוֹל בְּכָל הָעִיר טַבְּרִיא וְכָלָם מְהַלְלִים וּמְפַלִּיאִים וּמְבָרְכִים אֶת כְּבוֹדוֹ בְּכָל לְבָבָם וְנַפְשָׁם. תְּשׁוּאַת חוֹן הַרְבֵּה וְרַב תּוֹדוֹת וּבְרָכוֹת מְעַמְקָא דְלִבָּא עַל הַחֲסֵד הַזֶּה וְעַל כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַחֲסִדִּים הַרְבִּים הַגּוֹמֵל עִמִּי בְּכָל כַּחוֹ בְּכָל פַּעַם בְּכָל יְעַת, יִשְׁלַם ה' פְּעֻלוֹ הַטּוֹב וַיִּמְשִׁיךְ עָלָיו וְעַל בֵּיתוֹ יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים וְשָׁלוֹם וְחַיִּים טוֹבִים אֲרַכֵּים שֶׁל הַבְּעֻטְלִירֵס הַקְּדוֹשִׁים וְנוֹרָאִים מְאֹד. אִם הִיִּיתָ יוֹדֵעַ מַעֲט מְזַעִיר כְּמָה וְכְמָה הַחִיַּיתָ אוֹתִי עִם הַבְּתִים הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלוֹ אֲשֶׁר יִגְעַת וְטָרַחַת עֲלֵיהֶם כָּל-כָּךְ כְּדִי שְׂאוּכַל לַעֲבֹד ה' בְּאֲמֶת בְּלֵב שְׁלֵם, בּוֹדָאִי הִיִּיתָ שְׂמֵחַ וְחֲזַק לְרוּץ בְּכָל כַּחַד אֶל הַמְּנַהִיג הָאֲמֶת נַחַל נוֹבֵעַ, שֶׁהוּא מְשִׁיחַ מְשִׁיחַ שְׁעוֹסֵק גַּם עֲכָשׁוּ לְהַעֲלוֹתָנוּ אֲפֵלוּ מִשְׂמַד לְרַצוֹן. וְה' יִתְבָּרַךְ יִתֵּן לָכֶם פֶּסַח כְּשֶׁר וְשְׂמֵחַ, וְנִגְלִיָּה וְנִשְׂמַחָה בּוֹ.

עבדו ואהבו הנאמן, הקשור בלבו בקשורא ויחודא חדא ברחימותא
וחביבותא סגי (בקשר וחיבור אחד באהבה וחביבות רבה) לעד ולעולמי
עולמים, הזכרו ומזכירו תמיד לפני ה' לברכה ושלוש וחיים אין קץ.

אודיסר

בער

ישאל

קיד.

ב"ה, כ"ד סיון תשל"ב.

לאהובי אחי יקירי וחביבי לבי ונשמתתי, אשר ה' משתעשע בו ומתפאר בו
בכל העולמות. ה' ישמרהו מכל רע, מכל מחלה וכאב, וירפא אותו ואת
ביתו מהרה בשלמות לארץ זמים ושנים טובים אמתיים, אמן.

נא ונא לדון אותי לכף זכות ולא יהיה לך עלי קפידיא וטינא כלל על זה
שלא השבתי לך על כל מכתביך היקרים והנעימים לי מאד בלי שעור.
והנה אחרי חג הפסח העבר באתי לביתי ומצאתי שני מכתביך היקרים
לי מכל הון, וקראתי אותם באהבה ובשמחה רבה ועצומה, ותכף
התפללתי עליך ועל ביתך שירחם ה' עליכם וימתיק ויבטל מכם כל הצער
והיסורים העוברים עליכם ויתן לכם רפואה וישועה בכל הענינים בגוף
ובנפש. ודע אחי חביבי, כי יש לי נחת גדול בכל פעם שאני זוכה לראות
כתב ידך כי כל דבוריך יוצאים מלבך באמת, ואני רואה בהם כי ה' יתברך
חנן אותך ונתן לך לב מבין דבר מתוך דבר וכלים יפים יקרים מפז, כדי
שתוכל לקבל בהם האור הגנוז והצפון שנמצא עכשו בימינו בעולם העולה
על כל האורות הפלאות שהיו מעת בריאת העולם, הוא רבנו הנורא נחל
נובע שהודיע לנו כי הוא המנהיג האמתי בדורנו זה ובכל הדורות הבאים,
והוא יכול להוציאנו ולהעלות כל העולם מכל הירידות והחשכות
והטמאות והזהמות ולתקן כל העולם ולהחזיר כלם לה' ולתורתו, אפלו
הרחוקים לגמרי מקדשת התורה ואפלו אמות העולם, שיידעו כלם את ה'
ולעבדו שכם אחד.

כל דבור ודבור שיצא מפי רבנו הנורא יורדים למטה למטה עד עמקי
תהום תחתית, ומעלה הכל למעלה למעלה משמי השמים. מי יערך
שבחם, מי יספר נוראות גדלתם, אין דגמתם.

המתפלל על שלומו וישועתו בכל יום ובכל עת ובכל שעה.

קטו.

ב"ה, ו' אדר א', תשל"ג.

לכבוד בת עיני ולבי, אשר לב נבון נתן לו ה' להבין סוד נוראות גדלת הנחל
נובע שגלה חדשות פלאות גדולות עד אין חקר, אשר בהם יוציאנו מתוך
עמק הירידה וההסתרה ויתקן הכל בשלמות. ישא ברכה וישועה מאת ה',
אמן.

אש אהבתי אליך הבוער בלבי תמיד תוקד ולא תכפה לעולם. מיס רבים
אדירים לא יוכלו לכבותה חס ושלום. אנחנו צריכים להיות תמיד ביחד
אפלו כשאין אנו רואים זה את זה, כי הגופים רחוקים אבל הנפשות
קרובים מאד, כי אנחנו קשורים יחד בהאמת האמתית הנחל נובע, שהוא
כל תקנתנו וחיותנו לדור דור לנצח.

מה מאד צר לי עליך אחי חביבי על גדל צערך ממחלת אשתך היקרה,
שתחיה. אני מרגיש צערך בעמקי לבי כי צרתך היא צרתי. אני מתפלל
תמיד בכל תפלה ובכל עת רצון על שלומכם וטובתכם בגוף ובנפש, ובפרט
עכשו מיום ששמעתי מחלת אשתך היקרה, אני מתאמץ בכל כחי להתפלל
על רפואתה במהרה. בעל הרחמים השומע תפלת כל פה ישמע תפילתי
וירחם עליה וישלח דברו וירפא אותה מהרה ויוסיף עליכם שנות חיים
טובים ובריאים, ותזכו לראות מהרה בתפארת התגלות אור האמת אור
החדש נחל נובע מקור חכמה, העולה על כל האורות הגדולים שהיו
ושהיו, ושהוא יגמר לתקן העולם ויחזיר כלם למוטב.

בחדש חשון נכנסתי לבית חולים הדסה ועברתי שלש נתיחים והייתי
בסכנה גדולה, ובגדל חסדי ה' בנס ופלא יצאתי בשלום. שמור בלבי כל
הטובות אשר הטבת עמדי מאז ומקדם עד הנה, ושמור וחתום באוצר
המלך לנצח נצחים. אלפי תודות ותשואות חן מעמקי לבי, ישלם ה' פעלו
הטוב ויתנהו לחסד ולרחמים לפניו תמיד, וימלא כל חפצו לטובה, וירחם
ויתן מהרה רפואה שלמה לרעייתו היקרה, אמן כן יהי רצון.

הרבה עולמות רועשים ומזדעזעין מפעלתו הפליאה בהוצאתו הספר
הקדוש 'אבי הנחל'. גדולי תורה מציינים נתקרבנו על-ידו ועשה בעלי
תשובה אמתיים הרבה. יש לנו לשמח מאד בזה, אשריך ואשרי חלקך
שזכית לכך.

אוהבך הנאמן המתפלל תמיד על שלומך וטובתך בזה ובבא.

אודיסר

בער

ישראל

קטז.

ב"ה, יום א' כ"ו אלול תשל"ג.

לכבוד מחמד עיני ולבי, אשר זכה להבין ולטעם נעם סוד נוראות גדולת
אדוננו נחל נובע ההולך לפנינו להצילנו מפח יוקשים ולתקן ולרפאות
נפשנו בשלמות. שנה טובה ומברכה ממקור הברכה בכל הישועות בגוף
ונפש, לחיים טובים ארמים ולשלום אין קץ.

מן המיצר הרימותי קולי ואקרא אליך מעמקי לב נמס ונשבר, וכל
עצמותי צועקים אליך. אנא אחי, עוררה נא מחדש אהבתך החזקה אשר
אהבתני באמת בכל חבה ואחווה, ועשית עמדי חסדים נפלאים במסירת
נפש עצום בלי שעור ובלתי גבול. ובכן אבקש ואתחנן מכבוד מעלתו הרם
שיתנהג עמי גם עכשו במדת טובו וענותנותו לפני משורת הדין וידין
אותי לכף זכות וימחל ויסלח לי מחילה גמורה על כל אשמותי, ולא ירע
בעיניו ולא יחרה אפו עלי כלל על שום דבר אשמה, רק לקיים בי ברגז רחם
ותזכר, כי אין אדם נתפס על צערו, כי מעת שעברתי הנתוח אני חולה גדול
ביותר בכל גופי בכל איברי, ומיסר ביסורים וכאבים קשים ומרים בלי
שעור, לא עליך. אני שוכב כמעט תמיד במטה ואין לי שום קשר עם
העולם, רק אני שופך את לבי לפני ה' יתברך בהתבודדות בדבורים חמים
שירחם עלינו ויושיענו בתוך כלל ישראל.

נא ונא התגבר בכח חכמתך ושכלך הישר ללחם ולהכניע השטן המקטרג,
שלא יוכל לקטרג ולמשל עלינו, להפריד בינינו חס ושלום, כי זה נזק גדול
לנו וכו', כי כל תקוננו ותקונתנו ותקון הרבה נפשות תלוי בזה.

דברי עבדו ואוהבו הנאמן המשירתו במסירות בכל לב ונפש.

אודיסר

בער

ישראל

קִּיּוֹן.

מחמד עיני, המתאבק ומתנגע לרפוש החיים הטובים של הצדיק המעורר מהשנה את כל בני-אדם שישנים את ימיהם, על-ידי מעשיות משנים קדמוניות שכל השבעים פנים של תורה נמשכים משם. אשרי חלקו שזכה לזה. שלום וחיים טובים.

יש צדיק אמת שזכה לחיות חיים טובים שאין בהם שום חסרון, והוא דיקא נראה כחריש מחמת שאינו שומע כלל שום קול של זה העולם. כי כל הקולות של זה העולם כלם הם רק מן חסרונות, כי כל אחד ואחד צועק על חסרונו, ואפלו כל השמחות שבעולם הוא רק מחמת החסרון שהיה חסר לו ונתמלא לו, ועל-כן הוא נקרא חריש כי אצלו אינו עולה זה העולם כלל שישמע החסרון שלהם. וחיים טובים שלו הם לחם ומים, אבל בהלחם ומים שלו יכולים להרגיש כל הטעמים וכל הריחות וכל המראות שבעולם וכל מיני ענג שבעולם, עד שיחיו על-ידי חיים טובים באמת בלי שום חסרון.

יש גן כזה שגדלים בו פרות וגדולים נפלאים שיש בהם כל הטעמים וכל הריחות וכל המראות שבעולם, והיה כל העולם יכולים לחיות חיים טובים אמתיים על-ידי זה הגן, ועל הגן הזה יש גנני שקורין אגראדניק, הינו צדיק קדוש ועליון כזה שהוא ממנה עליו ומשתדל תמיד בכל תקוני הגן. ולפעמים בעוון הדור נאבד הגנני, הינו שנגעלם ונתכסה אורו של זה הצדיק ואין העולם זוכין לידע ממנו שהוא זה הגנני שעל-ידו היו יכולים כלם לחיות חיים טובים אמתיים על-ידי הגן. והגנני הזה, אף-על-פי שהולך ואומר שהוא הגנני, אבל העולם מחזיקים אותו למשגע חס ושלוש וזרקין אחריו אבנים ומגרשין אותו וממילא אינו יכול להשתדל בתקוני הגן, ועל-ידי זה כל מה שיש באותו הגן בודאי מכרח להיות פלה ונפסק מאחר שאין שם הממנה, הינו הגנני.

והנה, אף-על-פי שבודאי יש צדיקים מפלגים כאלו שיש להם עשירות גדול ואוצרות גדולים ברוחניות שהם מתפארים גם-כן שהם חיים חיים טובים, אף-על-פי כן יכולים הקלקולים מפגמי העולם לקלקל גם אצלם הטעם והריח ושאר דברים הנ"ל, ומכל שכן שאין להם כח לתקן העולם ולהחזיר להם החיים טובים שהיו יכולים לחיות על-ידי הגן הקדוש הנ"ל. ועל-כן כשנתקלקל גם אצלם החיים הטובים שלהם, אז כל תקונם על-ידי הצדיק הגדול במעלה שהוא בחינת חריש שהוא חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון כלל, והוא נותן להם לטעם מהלחם ומים שלו ומרגישין בהם כל הטעמים וכו', וגם על-ידי זה נתקן מה שנתקלקל אצלם. והצדיק הזה יכול לתקן גם החיים טובים של כל העולם, והוא

מודיע שְׁעָקֵר קְלָקוּל הַחַיִּים טוֹבִים שְׁלָהֶם בָּא לָהֶם מִהַמְדוּת רְעוּת
שֶׁהַכְּנִיס הַבַּעַל-דְּבָר בָּהֶם, דְּהִינּוּ עַל-יְדֵי שְׁאִין בָּהֶם אֲמֶת וּמִטִּין דִּין
וְנוֹשְׁאִין פְּנִים וְלוֹקְחִין שְׁחָד, עַל-יְדֵי זֶה נִתְקַלְקַל אֶצְלָם הַמְּרָאָה. וְעַל-יְדֵי
נְבוּל פֶּה נִתְקַלְקַל אֶצְלָם הַטַּעַם, שְׁכָל הַטַּעַמִּים הֵם טַעַם נְבֻלָּה. וְעַל-יְדֵי
נְאוּף מִמֶּשׁ חֵס וְשְׁלוֹם, נִתְקַלְקַל אֶצְלָם הַרִּיחַ. וּמִזְהִיר אוֹתָם מְאֹד לְטַהַר
עֲצָמָם מֵאֵלוּ הַעֲבָרוֹת, וְאִזּוּ לֹא דִי שְׁנִתְקַן אֶצְלָם הַטַּעַם וְהַמְּרָאָה וְהַרִּיחַ,
אִף גַּם שְׁזוֹכִין עַל-יְדֵי זֶה לְמַצֵּא הַגִּנְנִי שְׁנֶאֱבָד. וְאִזּוּ הַצְּדִיקִים הַנִּיִּל הֵם
מוֹדִים עַל הָאֲמֶת וּמוֹדִיעִים לְהַעוֹלָם שְׁכָל הַתְּקוּן שֶׁל הַצְּדִיקִים הַנִּיִּל
בְּעֲצָמָם, וְכֵן הַתְּקוּן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם תְּלוּי רַק בְּהַצְּדִיק הַחֹרֵשׁ.

הַמִּתְפַּלֵּל תְּמִיד לְשְׁלוֹמוֹ וְהַצְּלַחְתּוֹ בְּאֲמֶת.

אוֹהֵבֵךְ הַנְּאֻמָּן הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ וְטוֹבְתֶךָ הַמְצַפָּה תְּמִיד לִישׁוּעָתֶךָ בְּזֶה וּבְבֵא.

אוֹדְעֶסָר

דָּב

יִשְׂרָאֵל

קִיט.

גֵּאֵהָר מִיִּין זָאָךְ אִיזוּ תְּפִלָּה

(כָּל הָעֵנָן שְׁלִי הוּא רַק תְּפִילָּה).

מִחֲמַד עֵינֵי, הַחוּדָר בְּלֵהָב אֵשׁ אֶל עֵמֶק יַם הַחֲכָמָה שֶׁל הַבַּעַל תְּפִלָּה,
הַמַּעֲלָה מֵיַם הַמִּינּוֹת וְהַכְּפִירָה אֶל הָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה. הִי יוֹלִיכֶךָ אֶל נִקְדַּת
הָאֲמֶת, וְרִגְלֶיךָ יִתְחַזְּקוּ, יִלְכוּ וְלֹא יַעֲפוּ, יְרוּצוּ אֶל הַצְּדִיק הָאֲמֶת שְׁיֻכַּל
לְתַקּוֹ הַכָּל.

שׁוֹשׁ תְּשִׁישׁ בְּחֻלְקֶךָ הַטּוֹב שְׁזָכִיתָ לְמָה שְׁזָכִיתָ, שְׁהָאֲמֶת מִתְנוּצָץ קֶצֶת
בְּדַעְתֶּךָ וּמִחֲשֻׁבוֹתֶיךָ מִשְׁתוֹקְקִים לְהַתְּדַבֵּק אֶל הַבַּעַל-תְּפִלָּה, וְאַתָּה בְּכָלֵל
הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ וְנִצְלָתָ מְלֵהִיּוֹת בְּכָלֵל הַמִּתְנַגְּדִים עֲלִיו. וְתַהֲלֶה לְאֵל, יֵשׁ לָךְ
רְצוֹנוֹת וְכִסּוּפִים טוֹבִים וְחֻזְקִים מְאֹד, וְאַתָּה פּוֹעֵל בָּהֶם הַרְבֵּה לְטוֹבַת
עַסְקֵי הַצְּדִיק הָאֲמֶת שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמֶתִּים יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת
וְעוֹלָה עַל כָּלָם, שְׁגִלָּה נְפִלְאוֹת חֲדָשׁוֹת שֶׁלֹּא נִשְׁמְעוּ מֵעוֹלָם, שְׁעַל-יָדָם נִמְשָׁךְ
קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְנִתְגַּלָּה אֱלֻקוֹתוֹ וְיִתְבָּרַךְ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם בְּכָל דּוֹר.

הַמַּעֲשִׂיּוֹת הַנּוֹרָאוֹת - הַגֵּם כִּי אֵין לָנוּ שׁוֹם הַשְּׂגָה וְשׁוֹם הַתְּנוּצָצוֹת הַדַּעַת
בָּהֶם, אִף-עַל-פִּי כֵן מוּבֵן וְגִלּוּי לְעֵין הַכָּל בְּחוּשׁ מִמֶּשׁ כִּי כָּלֵם דְּבָרִים
נְפִלְאִים וְנּוֹרָאִים מְאֹד. פֶּקַח עֵינֶיךָ וְלִבֶּךָ הַיָּטִב וְהַיָּבֵט בָּהֶם בְּעֵין הָאֲמֶת

ובתמימות להבין מחמדי אוצרותיו הגנוזים בהם שהם כל תקותנו וקיומנו לנצח.

והנה הבעל תפלה שהיה עוסק תמיד בתפלות ושירות ותשבחות לה' יתברך היה יושב חוץ לשוב, רק שהיה רגיל לכנס לשוב בשביל לפתות בני-אדם לעבודת ה' יתברך לילך בדרך, ומי שנתרצה עמו הולכו תכף חוץ לשוב, כי רב ישוב העולם הם רחוקים מאד מהתכלית האמת ונמשכים אחר הבלי עולם ותענוגיו ותאוותיו. וכל הנהגותיו של הבעל תפלה ואנשיו היה להפוך ממנהג ישוב העולם, ועל-כן היה מקרח הבעל תפלה עם אנשיו לישב חוץ לשוב. והבעל-תפלה היה עוסק בענין זה תמיד והיה מקרב בכל פעם אנשים ומוציאם מן הישוב, עד שנעשה רשם בעולם והתחיל הדבר להתפרסם, כי פתאם נמלטו איזה אנשים מן המדינה ולא נודע אים, וכן נודמן שפתאום נאבד אצל אחד בנו וכיוצא בו, ולא נודע איפה הם, והיו בני הישוב אורבים על הבעל-תפלה לתפסו. וזה מחמת שנתבלבל העולם ונתעו בדעות משבשות שלהם כל-כך, עד שמי שהוא מקרב אל התכלית האמת ומדבר כנגד סברותיהם המטעות ועוסק לקרב בני-אדם לעבודת ה' יתברך, מתעוררים עליו כנגדו בשנאה ומלחמה גדולה ואורבים עליו ללכדו ולתפסו, על-כן צריך להתנהג בזה בחכמה גדולה.

רב בני הישוב להוטים כל-כך אחר הממון ומשקעים בזה ביותר עד שכל המעלה והחשיבות אצלם רק כפי הממון, ומי שיש לו רק ממון מעט, ובפרט מי שהוא עני לגמרי אינו כלל בגדר אדם, כפי שטות דעתם, ונחשב ביניהם רק כמו חיה ועוף. וכן מי שיש לו ממון הרבה הוא בעיניהם כמו למעלה מגדר האדם, רק בבחינת כוכב או מזל או מלאך, עד שיש שיש להם כל-כך ממון הרבה ביותר עד שנחשבים אצלם כמעט כמו אלקות גמור ועבודה זרה, חס ושלום. וכל-כך נכנסו בני העולם בשטות וטעות הזה של ממון, עד שהעניינים וחסרי הממון נפלו בעיני עצמם ובדעתם כל-כך נגד העשירים ובעלי הממון, עד שכמעט שמקריבים עצמן לקרבן אליהם, מחמת ההתבטלות שיש להם בפני רבוי הממון שלהם. ובאמת לא כן הוא, כי גם העני בכלל בני-אדם יחשב כמו העשיר. וגם העשירים הם רק בני-אדם, וכמו חציר ימלו. ואין מלוין לאדם לא כסף ולא זהב וכו'.

הצדיק האמת שהוא הבעל תפלה, יש לו מאכלים כאלו שכשזוכים לאכל ולטעם מאלו המאכלים, משליכים תכף תאות ממון ומרגישים גדל הסרחון של ממון שהוא מסריח כצואה ממש, עד שמתבישים מאד עם הממון והממון הוא הבושה הגדולה מכל הבושות וכל מי שיש לו יותר ממון הוא מתביש ביותר. וגם הקטנים במעלה וחסרי הממון מתבישים בעצמם גם-כן על שהיו קטנים כל-כך בעיני עצמם מחמת חסרון הממון, כי עתה נתגלה להם שאדרבא הממון הוא עקר הבושה. ועל-כן העשירים מתבישים עוד ביותר וטומנים עצמם במחלות עפר מגדל הבושה שמתבישים אחד מחברו עד שאינם יכולים להרים פניהם כלל מפני

הבושה. כי מאכלים אלו של הבעל תפלה יש להם סגלה זו שעל-ידם
ממאסין בממון בתכלית המאוס ומשליכים אלילי פספס ואלילי זהבם,
כמו שיהיה לעתיד!

הקשור בנפשך תמיד באהבה אמיתית, ומתפלל בעד שלומך ובריאות גופך
ונפשך לארץ ימים.

ישראל בער, המרגל ומפתה אל התכלית האמת

השמטה

צריכים להתחזק הרבה הרבה להיות בשמחה תמיד אין שהוא אין
שהוא בכל מקום שהוא, כי שמחה היא רפואה לכל החולאת, וברוך השם
אנו יש לנו תמיד הרבה במה לשמח, יש ויש בכם רבנו הקדוש והנורא
זי"ע שאמר דופט אויף מיין כח (סמכו על פחי). ובכל דבור ודבור שגלה
לנו צריכין לרקד ברחובות ובשוקים מחמת שמחה, וכדאי וכדאי לסבל
כל היסורים והרפתקאות שאנו סובלים בזה העולם הפורח כצל עובר
וכענן כלה וכרוח נושבת בשביל דבור אחד שזכינו לשמע ולראות בספריו
הקדושים. והי' יתברך ירחם עלינו שזנכה להרגיש בלב נעימת מתיקת
חלקנו וגורלנו. אשרינו אשרינו, ברוך אלקינו שבראנו לכבודו והבדילנו
מן התועים בכל הבחינות.

חזק נא אחי חביבי נפשי ולבבי, חזק ואמץ באמונה הישרה ובבטחון חזק
שלא יעזבך ה' לעולם בגשמי ורוחני בזכות אור חיינו רבנו נח נחמן
מאומן ז"ל.